

А. ДЖ. РИДЪЛ

АТЛАНТСКАТА ЧУМА

Част 2 от „Тайнството на произхода“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2015

chitanka.info

*На храбрите читатели, които са готови да рискуват с
непознат автор.*

Този роман е измислица, с изключение на частите, които не са.

ПРОЛОГ

Преди 70 000 г.

Близо до днешна Сомалия

Изследователката отвори очи и разтърси глава, за да проясни мислите си. Корабът бе ускорил програмата за нейното събуждане. *Защо?* Процесът на събуждане обикновено протичаше постепенно, освен... Гъстата мъгла в тръбата ѝ се поразея и тя видя на стената мигаща червена светлина — аларма.

Тръбата се отвори и вътре нахлу студен въздух, който хапеше кожата ѝ и разпръскваше последните остатъци от мъглата. Жената стъпи на студения метален под и се отправи все още неуверено към пулта за управление. Блещукащи вълни от зелена и бяла светлина, като воден фонтан от пъстроцветни светулки, подскочиха от таблото и обвиха ръката ѝ. Тя размърда пръсти и стенният дисплей реагира. Да, десетте хиляди години хибернация бяха приключили петстотин години по-рано. Тя погледна към двете празни тръби зад себе си, после последната, в която бе нейният спътник. И там програмата за събуждане вече бе активирана. Жената помръдна пръсти, за да преустанови процеса, но беше твърде късно.

Тръбата му се отвори със свистене.

— Какво е станало?

— Не съм сигурна.

Тя изведе на дисплея карта на света и статистически данни.

— Имаме популационна тревога. Може да е заради масово измиране.

— Източник?

Тя увеличи картата до малък остров, заобиколен от грамадно петно черен дим.

— Свръхвулкан близо до екватора. Глобалната температура се покачва драстично.

— Засегнати подвидове? — попита нейният спътник, докато се измъкваше от тръбата и се приближаваше.

— Само един. 8472. На централния континент.
— Колко жалко — рече той. — Бяха толкова обещаващи.
— Да, така е. — Изследователката се отдалечи от пулта. Вече не изпитваше нужда да се подпира. — Бих искала да проверя това.
Спътникът ѝ я погледна въпросително.
— Просто да взема образци — каза тя.

След четири часа жената бе преместила огромния кораб на близо половин свят разстояние. В обеззаразяващата камера тя закопча последните презрамки на скафандъра, сложи си шлема и зачака вратата да се отвори.

Междувременно включи говорителя в шлема.

— Проверка за връзка.

— Потвърждение — отвърна спътникът ѝ. — Получавам и образ. Имаш разрешение за излизане.

Вратите се разтвориха и зад тях се показва белеещ се бряг. Двайсетина крачки по-нататък брегът бе посипан с пепел, която се простираше чак до скалистия хребет.

Изследователката вдигна глава към черното, изпълнено със сажди небе. С времето остатъчните сажди в атмосферата щяха да се утаят на повърхността и слънцето щеше да се върне, но дотогава щеше да е твърде късно за доста обитатели на планетата, включително и за подвид 8472.

Изследователката се изкатери на хребета и погледна назад към огромния черен кораб, акостирал като някакъв свръхголям механичен кит. Светът бе тъмен и притихнал, подобно на повечето предпопулационни планети, които бе изучавала.

— Последните данни за признаци на живот са отвъд този хребет, вектор дваисет и пет градуса.

— Прието — отвърна изследователката, завъртя се в указаната посока и ускори крачка.

Горе пред нея се виждаше голяма пещера, заобиколена от скалист участък, покрит с повече пепел от брега. Тя продължи изкачването си към пещерата, но забави ход. Ботушите ѝ се хлъзгаха по пепелта и скалистата повърхност, сякаш вървеше върху стъкло, покрито с перушина.

Точно преди да стигне входа на пещерата усети нещо под подметката си. Не беше пепел, нито скала. Плът и кости. Крак. Изследователката отстъпи назад и завъртя надолу шлема, за да изведе находката на дисплея.

— Виждаш ли това?

— Да. Дай настройка на дисплея.

Образът дойде на фокус. Бяха десетки — тела, натрупани едно върху друго по целия път до зеещия вход на пещерата. Измършавелите почернели трупове се сливаха почти напълно с камънаците под тях и посипалата ги отгоре пепел; наподобяваха надземни коренища на огромно дърво.

За изненада на изследователката по телата нямаше белези.

— Невероятно. Никакви признаци за канибализъм. Оцелелите са се познавали. Вероятно са били членове на едно и също племе и са споделяли общи морални принципи. Мисля, че са дошли тук, вместо да слязат към морето, за да потърсят убежище и храна.

Спътникът ѝ превключи дисплея на инфрачервен образ, за да покаже, че всички са мъртви. Неизказаното му послание бе повече от ясно: приключвай с това.

Тя се наведе и извади малък цилиндър.

— Вземам образци.

Задържа цилиндъра над най-близкото тяло и почака да получи ДНК пробата. Когато приключи, се изправи и заговори с официален тон:

— Совалка Алфа, научен дневник на експедицията, официално вписване. Предварителното наблюдение потвърждава, че подвид 8472 е станал жертва на събитие с ниво популационно измиране. Вероятната причина е свръхвулкан и последвала вулканична зима. Видовете са еволюирали приблизително 130 000 местни години преди настоящия запис. Опит за вземане на образци от последните известни оцелели.

Обърна се и тръгна към пещерата. Щом влезе, светлините от двете страни на шлема ѝ се включиха и озариха сцената вътре. Покрай стените имаше сгърчени тела, но инфрачервеният дисплей не показваше признаци на живот. Изследователката влезе по-навътре. На няколко метра по-нататък телата изчезваха. Тя погледна надолу. Следи. Дали бяха пресни? Тя продължи навътре.

На дисплея ѝ се появи мъничка червена следа. Признаци за живот. Тя сви зад ъгъла и червената светлинка се превърна в кехлибарено, оранжево, синьо и зелено сияние. Оцелял.

Изследователката натисна няколко копчета на малкия контролен пулт на китката си и премина към нормален образ. Оцелелият беше жена. Ребрата ѝ стърчаха неестествено, изопвайки черната ѝ кожа, сякаш щяха да я пробият при всеки мъчителен дъх, който си поемаше. Коремът под гръдната клетка обаче не беше хлътнал, както изследователката очакваше. Тя включи отново инфрачервения дисплей и потвърди подозренията си. Жената беше бременна.

Изследователката посегна към друг цилиндър за вземане на образци, но спря. Чу зад гърба си звук — бяха стъпки, тежки, като от влачеци се по камъните крака.

Тя завъртя глава. Иззад завоя излезе едър мъжки екземпляр. Беше с почти двацет процента по-висок от средния за подвида ръст и значително по-плещест. Племенен вожд? Неговите ребра също стърчаха гротескно, бяха по-изпъкнали дори от тези на жената. Той вдигна ръка и засенчи очите си от светлината, бликаща от шлема на жената. Приклекна и пристъпи към нея. Държеше нещо. Изследователката посегна към шоковата палка и се дръпна назад и встрани от женската, но едрият мъжкар продължаваше да се приближава. Изследователката включи палката, но точно преди да я доближи, мъжкарят се олюля и се строполи до стената до женската. После протегна ръка към нея и ѝ подаде това, което държеше — къс загнила плът. Женската захапа лакомо месото, а той облегна глава на скалата и затвори очи.

Изследователката бе затаила дъх. В шлема ѝ отекна тревожният отсечен глас на нейния партньор:

— Алфа едно, получавам аномални витални показатели. Всичко наред ли е там?

Жената почука с пръст по контролното табло, изключвайки звука и видеосигнала.

— Всичко е наред, Алфа две. — Направи пауза. — Вероятно има повреда в скафандъра. Продължавам със събирането на образци от последните оцелели на подвид 8472.

Извади цилиндъра, клекна до едрият мъжкар и го постави в сгъвката на дясната му ръка. В мига, когато цилиндърът се допря до

кожата, мъжът посегна към нея с другата си ръка. Улови я за китката и я стисна — прощално здрависване на умиращ. Зад него женската бе изяла прогнилия къс месо и ги гледаше с почти безжизнени очи.

Цилиндърът подаде звук за изпълнена функция, после още един, но изследователката не го отделяше от кожата. Не помръдваше, приклепнала до тялото. Нещо се бе случило с нея. После ръката на мъжкаря се плъзна надолу и главата му клюмна. Преди да разбере какво прави, изследователката вдигна мъжкаря, метна го на рамо и вдигна женската на другото си рамо. Скафандърният екзоскелет не се затрудни от повишената тежест, по-трудно се оказа да пази равновесие върху хлъзгавата скална повърхност.

След десет минути се спусна на брега и вратите на кораба се разтвориха. Жената влезе, положи телата върху полуавтоматични носилки, свали скафандъра и откара оцелелите в операционната. Погледна през рамо, после се съсредоточи върху пулта. Активира няколко симулации и след това се зае да нагласява алгоритмите.

— Какво правиш? — попита спътникът ѝ зад нея. Не беше чула да се отваря вратата. Спътникът ѝ бе спрял на прага и оглеждаше помещението. На лицето му се изписа объркване, после тревога. — Да не си...

— Съм — прекъсна го тя, докато търсеше подходящ отговор. Единственото, което можа да измисли, беше: — Провеждам експеримент.

ПЪРВА ЧАСТ

ТАЙНИ

1.

*Орхидейна зона
Марбела, Испания*

Доктор Кейт Уорнър гледаше как жената се гърчи в конвулсии и изопва тяло срещу ремъците на импровизираната операционна маса. Пристъпите ставаха все по-силни, от устата и носа на жената бликна кръв.

Нямаше нищо, което Кейт би могла да направи за жената, и това я потискаше повече от всичко друго. Най-омразното нещо на света бе да гледа как умира пациент. Надяваше се, че никога няма да свикне с това.

Пристъпи напред, улови жената за лявата ръка и остана така, докато треперенето се успокои. Жената изпусна сетния си дъх и главата ѝ клюмна на една страна.

В помещението цареше тишина, ако се изключеше тупкането на капките кръв, които падаха от време на време на пода в растящата червена локва. Цялата стая бе облицована с дебели пластмасови панели. Това бе единственото помещение в курорта, което наподобяваше донякъде операционна — но всъщност бе стая за масаж в спа център. Кейт използваше маса, на която допреди три месеца се бяха изтягали богати туристи, за експеримент, който все още не разбираше.

Чу тихо бръмчене и увисналата над главата на жертвата камера се завъртя към нея сякаш я подканяше: да чуем доклада.

Кейт смъкна маската и внимателно положи ръката на жената върху корема ѝ.

— Атлантска чума, обект Алфа-493, резултат — отрицателен. Обект Марбела-2918. — Огледа жената, опитвайки се да измисли име. Не беше прието да се кръщават опитни образци, но Кейт измисляше наименование на всеки. Едва ли щяха да я накажат за това. Може би смятаха, че без имена ще изпълнява задълженията си по-лесно. Но грешаха. Никой не заслужаваше да бъде само номер или да умре без име.

Кейт се покашля.

— Името на обекта е Мари Ромеро. Час на смъртта: 15:14 местно време. Предполагаема причина за смъртта: същата както при предишните трийсет души, умрели на тази маса.

Свали с шумно изплющяване гумените ръкавици и ги захвърли на пода до кървавата локва. Обърна се и протегна ръка към дръжката на вратата.

Говорителите на стената изпукаха и се чу глас:

— Трябва да направиш аутопсия.

Кейт изгледа ядно камерата.

— Направи си я ти.

— Моля те, Кейт.

Държаха я в почти пълно неведение, но Кейт знаеше едно — че се нуждаят от нея. Тя имаше имунитет към Атлантската чума и поради това бе идеалният кандидат за провеждане на техните експерименти. От седмици им се подчиняваше — от деня, в който нейният пастрок Мартин Грей я бе довел тук. Но с течение на времето почна да настоява за отговори на въпросите си. Получаваше само обещания, но никой засега не ги изпълняваше.

Тя се покашля и произнесе с твърд глас:

— Приключих за днес.

После отвори вратата.

— Спри. Зная, че искаш разяснения. Само вземи проба и ще говорим.

Кейт огледа металната количка, поставена зад вратата, също както предишните трийсет пъти. В главата ѝ се въртеше една-единствена дума: *лост*. Взе набора за кръвни проби, върна се при Мари и вкара иглата във вената под мишницата. Винаги отнемаше повече време, когато сърцето е спряло.

Когато епруветката се напълни, Кейт извади иглата, върна се при количката и я постави в центрофугата. Изминаха няколко минути, през които епруветката се въртеше с бясна скорост. Зад гърба ѝ откъм говорителите се чу заповед. Тя знаеше каква е. Центрофугата спря, Кейт извади епруветката, пхна я в джоба си и излезе в коридора.

Обикновено след работа навестяваше момчетата, но днес първо искаше да свърши нещо друго. Влезе в малката стаичка и се излегна на „легло“. Помещението бе почти като затворническа килия: без

прозорци, голи стени и стоманена койка с допотопен матрак. Предполагаше, че преди това тук е била настанена някоя чистачка. Мястото беше крайно неподходящо за обитаване от човешко същество.

Тя се наведе и бръкна под койката. Напила бутилката водка и я извади. Взе от шкафчето до масата хартиена чашка, продуха я от праха, сипа вътре моряшка доза и я гаврътна.

Остави бутилката и се изтегна на койката. Протегна ръка над главата си и натисна копчето, за да включи старото радио. То бе единственият ѝ източник за информация за външния свят, но бе трудно да повярва в това, което чуваше.

Радиорепортажите описваха един свят, спасен от Атлантската чума с помощта на чудотворно лекарство: Орхидея. В навечерието на световната пандемия индустриалните страни бяха затворили границите си и бяха обявили военно положение. Досега не бяха съобщили дори приблизителния брой на хората, починали от епидемията. Оцелелите, колкото и да бяха те, се намираха в Орхидейните зони — грамадни лагери, където хората се бяха вкопчили в живота си и приемаха дневната доза Орхидея — лекарство, което предпазваше от заразяване с чумата, но не можеше да я лекува.

Кейт бе прекарала изминалите десет години в клинични изследвания — последните от тях бяха фокусирани върху лечението на аутизма — и знаеше, че лекарства не се изобретяват за една нощ, колкото и пари да се вложат и колкото и да е спешна нуждата. Орхидея навярно бе лъжа. Ако е така, как ли изглеждаше светът отвън?

Беше виждала само откъслечни картини. Преди три седмици Мартин бе спасил нея и двете момчета от програмата за изследване на аутизъм от сигурна смърт в гигантската постройка под Гибралтарския залив. Кейт и момчетата успяха да избягат в Гибралтарския комплекс — напоследък тя смяташе, че това всъщност е бил изгубеният град на Атлантида — от подобен комплекс на две мили под повърхността на Антарктида. Патрик Пиърс, биологичният ѝ баща, бе прикрил бягството им в Гибралтар с взривяването на две ядрени бомби, разрушили древните руини и разхвърляли отломки в залива, като почти го бяха затворили. Мартин бе успял да ги измъкне с малка подводница минути преди експлозията. Подводницата имаше гориво само колкото да преодолее покрития с отломки участък и да стигне Марбела, Испания — курортно градче на петдесетина мили от

Гибралтар. Изоставиха подводницата в пристанището и влязоха в Марбела под прикритието на нощта. Мартин твърдеше, че това е само временно решение, и Кейт не бе обърнала внимание на околностите. Знаеше само, че са се озовали в охраняван район. Оттогава я държаха заедно с момчетата в бившия спа център.

Мартин ѝ бе казал, че може да помага за изследванията, които провеждаха тук — опитваха се да открият лек за Атлантската чума. Но откакто бе пристигнала, тя не бе виждала никой друг освен прислугата, която ѝ носеше храна и ѝ предаваше инструкции за работата.

Кейт завъртя епруветката в ръка. Чудеше се защо е толкова важна за тях и кога ще дойдат за нея. И най-вече — кой ще дойде.

Погледна часовника. Наближаваше време за следобедните новини. Никога не ги пропускаше. Искаше да знае какво се случва отвън, макар че истината бе по-различна. Това, което всъщност я вълнуваше, бяха новините за един човек — Дейвид Вейл. Ала засега нямаше никакви сведения за него. Имаше два начина да се излезе от гробниците в Антарктида — през ледения тунел там или през портала в Гибралтар. Баща ѝ бе затворил портала, а в Антарктида чакаше армията на „Имари“. Никога не биха оставили Дейвид жив. Кейт се опита да прогони тези мисли и заслуша радиопредаването.

Слушате Би Би Си, гласа на човешкия триумф, 78-ият ден от Атлантската чума.

Днес ще ви съобщим три важни новини. Първо, група от четирима служители на плаваща нефтена платформа са оцелели три дни в морето без храна, но са успели да достигнат Орхидейната зона в Корпус Кристи, Тексас. Второ: специален доклад от Хюго Гордън, който посети огромния завод за производство на Орхидея в покрайнините на Дрезден и разсея зловредните слухове, че продукцията на лекарството за борба с чумата е забавена. Приключваме новините с дискусия на кръгла маса, в която ще участват четирима изтъкнати членове на кралската фамилия, според които лечението ще бъде открито след няколко седмици, а не след месеци.

Но първо един репортаж за храброст и настойчивост от Южна Бразилия, където вчера бойците за свобода са извоювали решителна победа срещу партизанските сили от контролираната от „Имари“ Аржентина...

2.

*Център за контрол на заболяемостта
Атланта, Джорджия*

Докато седеше пред компютъра, доктор Пол Бренър потърка очи. Не беше мигвал вече двацет часа. Умът му бе на предела на възможностите и това оказваше влияние върху работата. Дълбоко в себе си той признаваше, че се нуждае от почивка, ала не можеше да спре. Екранът на компютъра оживя и той реши, че само ще провери съобщенията, а после ще си позволи еднoчасова дрямка.

Едно ново съобщение

Той сграбчи мишката и кликна върху съобщението, усещаше нов прилив на енергия...

ОТ: Марбела (ОД-108)

ОТНОСНО: Резултати от Алфа-493 (обект МБ-2918)

Съобщението не съдържаше текст, само видео, което тръгна в същия момент. На екрана се появи доктор Кейт Уорнър и Пол се намести в стола. Тя беше чудесна. По някаква причина обаче образът ѝ го караше да се чувства изнервен.

Атлантска чума, обект Алфа-493, резултат —
отрицателен...

Записът свърши. Пол вдигна телефона.

— Организирайте съвещание... всички... да, сега.

След петнайсет минути той седеше начело на заседателната маса, загледан в дванайсетте екрана, на всеки от които се виждаше лицето на различен изследовател в различна част на света.

— Току-що получих резултатите от обект Алфа-493 — почна Пол. — Отрицателен. Аз...

Учените изригнаха във въпроси и обвинения. Преди единайсет седмици, в навечерието на епидемията, тази група беше безпристрастна, вежлива... съсредоточена.

Сега преобладаващото чувство бе страх. И съвсем оправдано.

3.

*Орхидейна зона
Марбела, Испания*

Беше същият сън и бе все така приятен, макар и без особена полза. Сега вече ѝ се струваше, че почти ще може да го контролира, като видеозапис, който връща назад или пуска по прищявка. Единственото, което все още ѝ носеше радост.

Тя лежи в легло в Гибралтар, на втория етаж на вила, само на крачки от брега. Прохладен бриз нахлува през отворените врати на верандата и тласка тънките ленени завеси вътре в стаята, после ги оставя да се съберат към стената. Ветрецът сякаш навлиза и се отдръпва на вълни, в синхрон с прибоя долу, всичко е в хармония, като че ли целият свят е едно сърце, което тупти за всички.

Тя лежи по гръб, загледана в тавана, и не смее да затвори очи. Дейвид спи до нея по корем. Мускулестата му ръка е върху корема ѝ и покрива по-голямата част от продълговатия белег. Тя иска да докосне тази ръка, но не смее да рискува — всяко действие може да сложи край на съня.

Усеща, че ръката му леко помръдва. Едва доловимо движение, което обаче разрушава сцената, подобно на мощно земетресение, рушащо стените и тавана. Стаята се разтърсва и се стопява в мрака и се превръща в тясната „килия“, в която е настанена в Марбела. Изчезнало е мекото удобство на голямото легло, сега лежи на груб матрак върху тясна метална койка. Но... ръката все още е там. Не ръката на Дейвид. Друга ръка. Движи се, пресяга се през корема ѝ. Кейт застива. Ръката я обгръща, опипва джоба, после се премества върху стиснатата ѝ шепа, опитва се да измъкне епруветката. Тя сграбчва китката на крадеца и я извива с всички сили...

В помещението отекна болезнен вик. Кейт подскочи, дръпна шнурчето на лампата и погледна право в лицето на...

Мартин.

— Значи теб пратиха.

Пастрокът ѝ бавно се надигна от пода. Беше надхвърлил шейсетте и последните месеци бяха оставили своя отпечатък върху него. Изглеждаше изтощен, но гласът му бе мек, бащински:

— Кейт, знаеш ли, понякога прекаляваш с театралниченето.

— Не аз съм този, който се промъква в стаите на други хора и ги опипва в тъмното. — Тя вдига епруветката. — Защо ти е притрябвало това? Какво става тук?

Мартин разтърка китката си и я погледна с присвити очи, сякаш самотната крушка от тавана го заслепяваше. После се обърна, взе нещо от масата и ѝ го подаде.

— Сложи си това.

Беше голяма сгъната шапка за слънце. Мартин вероятно я бе взел от вещите на някогашните летовници.

— Защо? — попита тя.

— Не можеш ли просто да ми се довериш?

— Очевидно не мога. — Тя посочи леглото.

Мартин говореше със спокоен, хладен, нетърпящ възражение глас.

— Това е, за да си криеш лицето. Пред сградата има охрана и ако те видят, ще те задържат, а може дори да те застрелят.

После се обърна и тръгна към вратата.

Кейт се поколеба за миг, после попита:

— Защо ще ме застрелват? Къде ме водиш?

— Нали искаше отговори?

— Да. — Тя се поколеба. — Но първо бих искала да намина при момчетата.

Мартин я погледна и бавно кимна.

Кейт отвори вратата на малката стая, където държаха момчетата, и откри, че се занимават със същото, с което и през деветдесет и пет процента от времето: да рисуват по стените. При повечето седем или осемгодишни деца картинките щяха да са на войници или динозаври, но Ади и Суря бяха изрисували един обхващащ почти цялата стена тапет от уравнения и математически символи.

Двете индонезийчета все още проявяваха повечето от типичните за аутизма симптоми. В момента бяха напълно погълнати от работата

си и не забелязаха влязлата Кейт. Ади се бе покатерил на малко столче, поставено върху бюрото, и се пресягаше, за да стигне последното празно място на стената. Кейт изтича при него и го свали от столчето. Той размаха молива във въздуха и възрази с думи, които Кейт не разбра. Тя върна столчето на първоначалното му място, при бюрото, а не върху него. Приклепна и улови Ади за раменцата.

— Ади, казах ти: не се катери върху мебелите.

— Свърши ни мястото.

Тя се обърна към Мартин и каза:

— Донеси им нещо за писане.

Той я погледна учудено.

— Говоря сериозно.

Мартин излезе, а Кейт изгледа децата.

— Гладни ли сте?

— Ядохме сандвичи.

— Какво пишете?

— Не може да ти кажем, Кейт.

Тя кимна съвсем сериозно.

— Ясно. Свръхсекретно.

Мартин се върна и подаде на момчетата два големи бележника.

Кейт се пресегна и улови Суря за ръката, за да е сигурна, че му е привлякла вниманието. След това вдигна бележниците.

— Отсега нататък ще пишете на тези, разбрано?

Момчетата кимнаха и взеха бележниците. Прелистиха ги, като оглеждаха всяка страница за записи. Очевидно останаха доволни, защото се върнаха при бюрото, настаниха се на столчетата и продължиха прекъснатата си работа.

Кейт и Мартин излязоха от стаята, без да кажат и дума, и тръгнаха по коридора.

— Смяташ ли, че е разумно да ги оставим да продължават така?
— попита Мартин.

— Не им личи, но са изплашени. И объркани. Обичат математиката, тя ги кара да забравят ежедневието.

— Да, но здравословно ли е да се вманиачават? Няма ли заболяването да се влоши?

Кейт спря.

— Да се влоши?

— Виж, Кейт...

— Повечето преуспели хора на този свят са вманиачени от нещо — от нещо, от което се нуждае светът. Момчетата са открили продуктивно занимание и то им е приятно. Това е добре за тях.

— Имах предвид... че може да го преживеят тежко, ако се наложи да ги преместим.

— А ще ги местим ли?

Мартин въздъхна и извърна глава.

— Сложи си шапката. — Сви по друг коридор и отвори с карта вратата в дъното. Зад нея бликна ярка светлина, която заслепи Кейт. Тя вдигна ръка и се опита да не изостава от Мартин.

Постепенно сцената дойде на фокус. Бяха излезли от едноетажна постройка в покрайнините на курортния комплекс. Вдясно се издигаха три боядисани в бяло хотелски блока, заобиколени от яркозелени тропически дървета. Тревата показваше признаци на занемаряване. Лъскавите небостъргачи контрастираха рязко с оградата от бодлива тел, която заобикаляше района. На дневна светлина мястото изглеждаше като превърнат в затвор курорт. Тези огради — дали трябваше да задържат хората отвън, или тези вътре? Или и двете?

С всяка крачка тежката миризма, увиснала във въздуха, ставаше все по-непоносима. Какво беше това? Болест? Смърт? Може би нещо друго? Кейт огледа района в подножието на небостъргачите с надеждата да открие обяснението. Поредица дълги бели тенти покриваха маси, на които работеха хора с ножове — те обработваха нещо. Риба? Това би могло да обясни миризмата, но само отчасти.

— Къде сме?

— В гетото на Орхидейна зона Марбела.

— Орхидейна зона?

— Хората вътре го наричат гето.

Кейт трябваше да подтичва, за да не изостане от Мартин. Придържаше шапката с ръка. След като видя това място и оградата, думите на Мартин почнаха да придобиват повече тежест.

Погледна през рамо към спа центъра, от който идваха. Стените и покривът му бяха покрити със сивкави матови плоскости. „Олово“, помисли си веднага Кейт, но изглеждаше толкова странно — тази малка, облицована с олово постройка на брега в сенките на сияещите бели небостъргачи.

Докато вървяха по алеята, Кейт мярна още сцени от лагера. Във всяка сграда, на всеки етаж, стояха по няколко души и гледаха през плъзгащите се прозорци, но нямаше нито един човек на балконите. Малко след това разбра защо — през вратите минаваше неравен сребрист белег. Хората бяха затворени вътре.

— Къде ме водиш?

Мартин махна към една ниска постройка пред тях.

— В болницата.

„Болницата“ очевидно беше бивш едноетажен ресторант на брега.

В другия край на лагера, отвъд белите небостъргачи, конвой от ръмжащи дизелови камиони стигна портала и спря. Кейт забави ход, за да ги огледа. Камионите бяха стари, товарът им бе скрит под шляпащи зеленикави чергила. Шофьорът на първия камион извика нещо на пазачите и те отключиха катинара на тежката верига, за да ги пропуснат.

Кейт забеляза сините знаменца, висящи на караулките от двете страни на портала. В първия момент си помисли, че са флагчета на ООН — те бяха светлосини с бял герб в средата. Но гербът на тези флагчета не беше глобус, заобиколен от маслинени клонки. Беше орхидея. Белите листчета бяха симетрични, ала червените мотиви, които тръгваха от центъра, бяха неравни, като лъчи на слънце, надзъртащо иззад почерняла луна по време на затъмнение.

След портала камионите спряха и войниците започнаха да измъкват отвътре хора — мъже, жени и дори няколко деца. Ръцете им бяха вързани и много от тях се бореха с пазачите и крещяха на испански.

— Събират оцелели — прошепна Мартин, сякаш можеха да ги чуят от толкова далече. — Незаконно е да те заловят отвън.

— Защо? — попита Кейт и изведнъж ѝ хрумна друга мисъл. — Оцелели без помощта на Орхидея?

— Да. Но... не са това, което очаквахме. Ще видиш. — Той я поведе към ресторанта и след като размени няколко думи с пазача, ги допуснаха вътре — в искрящо бялото обеззаразяващо помещение. От тавана и стените бликнаха струи, водата бе ситна като мъгла и щипеше неприятно кожата. За втори път Кейт бе доволна, че има шапка. В другия край на помещението червените светлини се смениха със

зелени и Мартин разтвори тежките завеси. Веднага след прага спря и каза:

— Шапката вече не ти е нужна. Тук всички знаят коя си.

Докато сваляше шапката, Кейт успя да огледа просторното помещение — преди явно зала за хранене. Не можеше да повярва на това, което виждаше.

— Какво е това?

Мартин каза все така тихо:

— Светът не е каквото описват по радиото. Виждаш истинските мащаби на Атлантската чума.

4.

*На две мили под Оперативната база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Дейвид Вейл не можеше да откъсне поглед от мъртвото си тяло.

То лежеше в коридора, в локва кръв, с отворени, облещени в тавана очи. Върху него лежеше друго тяло — това на неговия убиец, Дориан Слоун. Трупът на Слоун бе обезобразен до неузнаваемост, последните изстрели на Дейвид бяха попаднали в целта почти от упор. От време на време от тавана се отлепваше парченце плът и падаше долу — като бавно топящ се разноцветен сладолед.

Дейвид откъсна поглед от ужасяващата сцена. Стъклената тръба, в която се намираше, бе широка само метър, ала заради гъстите повлекла от бяла мъгла, които се носеха около него, изглеждаше дори по-тясна. Той погледна навътре в огромната подземна галерия, към безкрайните редове тръби, подредени от пода до тавана толкова високо, че не виждаше къде свършват. В тези тръби мъглата бе много по-гъста и скриваше обитателите им. Единственият човек, когото можеше да види, се намираше в тръбата отсреща. Слоун. За разлика от Дейвид, той не се озърташе. Не сваляше втренчения си, изпълнен с омраза поглед от него и единственото му движение бе помръдването на здраво стиснатите му челюсти.

Дейвид задържа за кратко поглед върху облещените очи на своя убиец и се върна за стотен път към изучаването на тръбата. Обучението в ЦРУ с нищо не му помагаше да се справи с текущия проблем — как да избяга от хибернационна тръба, намираща се в комплекс, построен преди два милиона години на две мили под повърхността на Антарктида. И да бе имало урок за бягане от тръби, вероятно го беше пропуснал. Дейвид се подсмихна на глупавата шега. Ако не друго, поне не бе изгубил паметта си — и чувството си за хумор. Ала тази мисъл изчезна в мига, когато отново вдигна глава към Слоун. Можеше само да се надява, че мъглата е скрила усмивката му от неговия враг.

Почувства върху себе си втори поглед и огледа района около тръбата. Не видя никого, но бе сигурен, че не греши. Опита се да се наведе напред и напрегна взор към вътрешността на коридора с убитите. Нищо. Докато въртеше глава, нещо привлече вниманието му — Слоун. Вече не гледаше към него. Дейвид проследи погледа му към огромната галерия и едва сега видя, че между тръбите стои човек. Поне приличаше на човек. Нима беше дошъл откъм вътрешността? Дали беше атлант? Какъвто и да беше, беше висок, над два метра, и носеше блестящ черен комбинезон, който приличаше на военна униформа. Кожата му беше бледа, почти прозрачна, и бе гладко избръснат. Единственото окосмяване бе малко петно чорлава коса на темето му. Главата му изглеждаше несъразмерно голяма спрямо тялото.

Мъжът постоя неподвижно известно време. Местеше поглед между Дейвид и Слоун, като човек, който се чуди на кого да заложи преди надпревара.

Изведнъж из галерията отекна ритмичен звук — боси крака шляпаха по металния под. Дейвид проследи звука. Слоун. Беше излязъл. Куцукаше, доколкото му беше по силите, право към трупове — и към оръжията при тях. Дейвид погледна атланта и в този момент и неговата тръба се отвори. Дейвид изскочи навън, олюля се и забърза след Слоун.

Противникът му вече бе преполовил разстоянието до оръжията.

5.

*Орхидейна зона
Марбела, Испания*

Импровизираното болнично крило се състоеше от две секции и отначало Кейт не можеше да разбере какво вижда. В средата на помещението имаше редици легла като във военнополова болница. На тях лежаха стенеци и пъшкащи хора; някои умираха, други бяха в безсъзнание.

Мартин продължи към центъра.

— Тази чума е различна от епидемията през 1918.

Епидемията, за която говореше, бе испанският грип, разпространил се в различни части на света през 1918, който по непълни данни бе довел до смъртта на петдесет милиона души и разболяването на един милиард. Кейт и Дейвид бяха открили това, което Мартин и неговите работодатели в „Имари“ знаеха повече от сто години — че причина за чумната епидемия е чуждоземна находка, извадена с помощта на баща ѝ от атлантския комплекс в Гибралтар.

Нови въпроси изникнаха в съзнанието на Кейт, но докато оглеждаше леглата с болните, единственото, което успя да каже, бе:

— Защо умират? Мислех, че Орхидея е спряла разпространението на болестта.

— Така е. Но очакваме спад в нейната ефективност. Предполагахме, че до месец хората ще престанат да реагират на действието на лекарството. Някои от умиращите се съгласиха доброволно да бъдат подложени на изпитания. Това са хората, които виждаш.

Кейт доближи леглата и огледа пациентите.

— И какво ще стане, ако Орхидея се окаже неефективна?

— Без Орхидея почти деветдесет процента от заразените умират до седемдесет и два часа.

Кейт не можеше да повярва. Данните трябваше да са погрешни.

— Невъзможно. Смъртността през 1918 е била...

— Много по-ниска, вярно. Това е една от причините тази чума да е различна. Когато започнаха да пристигат оцелелите, си дадохме сметка и за други разлики.

Мартин спря и кимна към поредица затворени с мрежи клетки покрай стената на залата. За Кейт хората вътре изглеждаха съвсем здрави, но се бяха присвили на групички и не поглеждаха навън. Имаше нещо сбъркано с тях, но не можеше да определи какво точно. Понечи да ги приближи.

Мартин я улови за ръката.

— Не отивай при тях. Тези оцелели са... деволюирали. Сякаш връзките в мозъците им са били объркани. Състоянието е регресивно.

— С всички оцелели ли е така?

— Не. Приблизително половината преминават през подобен процес на регресивна еволюция. Наричаме я деволуция.

— А другата половина? — Кейт почти се страхуваше от отговора.

— Ела.

Минаха покрай пазача в дъното на помещението и Мартин спря на прага, отвъд който имаше малко помещение. Прозорците бяха заковани и помещението бе разделено на малки клетки. По средата минаваше тесен коридор.

Мартин не влезе вътре.

— Това са другите оцелели — тези, които създават проблеми в лагера.

В неголямото помещение вероятно имаше поне стотина души, ала цареше мъртвешка тишина. Никой не помръдваше. Всички стояха прави и гледаха Мартин и Кейт с хладни, безчувствени очи.

Мартин продължи с нисък глас:

— Няма съществени физични изменения. Поне такива, които да забележим. Но тук също са налице промени в мозъчната дейност. Само че тези стават по-умни. Подобно на деволюиращите ефектът варира, но някои индивиди проявяват способности за решаване на проблеми, които надхвърлят всякакви представи. Други стават по-силни. Има и още нещо — изглежда, губят способността си за състрадание. Това също варира, но всички оцелели показват срыв на социалните функции.

Сякаш за да подчертаят думите му, част от затворените се отдръпнаха и на стената зад тях се видяха изписани с червени букви лозунги.

ОРХИДЕЯ НЕ МОЖЕ ДА СПРЕ ДАРВИН
ОРХИДЕЯ НЕ МОЖЕ ДА СПРЕ ЕВОЛЮЦИЯТА
ОРХИДЕЯ НЕ МОЖЕ ДА СПРЕ ЧУМАТА

На отсрещната стена друг оцелял бе написал:

АТЛАНТСКАТА ЧУМА=ЕВОЛЮЦИЯ=БЪДЕЩЕТО
НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Следваха други надписи:

ЕВОЛЮЦИЯТА Е НЕИЗБЕЖНА
САМО ГЛУПАЦИТЕ СЕ БОРЯТ СРЕЩУ СЪДБАТА

— Ние не се борим само с чумата — продължи все така тихо Мартин. — Борим се с оцелелите, които не желаят лечение и които виждат във всичко това следваща стъпка на човечеството или едно напълно ново начало.

Кейт само се оглеждаше стъписана.

Мартин се обърна и я поведе към голямото болнично помещение, после минаха през друг изход и стигнаха до нещо, преди било кухня. Сега беше лаборатория. Неколцина учени седяха на столчета и работеха с прибори, разположени върху високи стоманени масички. Всички вдигнаха глави към Кейт, спряха да работят и се заспоглеждаха, шепнеха си нещо.

Мартин прегърна Кейт през рамо и им извика:

— Продължавайте.

Преведе я забързано през кухнята и спря на вратата на тесен коридор. Въведе кода на миниатюрния пулт и вратата се отдръпна със

свиствене. Пристъпиха вътре и вратата се затвори автоматично.

Мартин протегна ръка.

— Епруветката.

Кейт напипа пластмасовата епруветка в джоба си. Досега бе получила само половината от истината — толкова, колкото той бе решил. Обърна се към него.

— Защо този път ефектът от чумата е различен? Защо не се повтарят нещата от 1918?

Мартин отиде до стола до дървено бюро и седна. Вероятно се намираха в бившия кабинет на управителя на ресторанта. Бюрото бе отрупано с непозната за Кейт апаратура. На стената висяха монитори, показващи карти, диаграми и безкрайни страници от текстове, като че ли се намираха на стокова борса.

Мартин разтърка уморено слепоочията си и прелисти няколко документа.

— Чумата е различна, защото ние сме различни. Човешкият геном не се е променил много, но мозъците ни функционират доста по-различно, отколкото преди сто години. Ние обработваме информацията по-бързо. Прекарваме времето си в четене на имейли, гледане на телевизия, поглъщане на информация от интернет, залепени сме за клетъчните си телефони. Знаем, че начинът на живот, диетата и дори стресът могат да променят генното активиране и че това оказва пряк ефект върху начина, по който ни въздействат патогените. Този момент от нашето развитие е тъкмо това, което неизвестният създател на Атлантската чума е очаквал. Сякаш поначало чумата е била конструирана да се активира на такъв етап, когато човешкият мозък ще съзрее достатъчно, за да може да бъде използван.

— Използван за какво?

— Това е въпросът, Кейт. Не знаем отговора, но разполагаме с някои догадки. Както сама видя, известно ни е, че Атлантската чума въздейства главно върху мозъчните връзки. При малка група от оцелелите тя сякаш ги подсилва. При останалите настъпва бъркотия. Третата група просто измира — вероятно тези, от които няма полза. Чумата променя човечеството на генетично ниво — тя ни биореформира ефективно в някакъв нов, желан от нея продукт.

— Имаш ли представа към кои гени се ориентира чумата?

— Не, но сме близко. Работната ни теория е, че Атлантската чума е нещо като генетично надграждане, опитващо се да манипулира Атлантския ген. Тя се мъчи да завърши започналата преди седемдесет хиляди години с въвеждането на Атлантския ген промяна в мозъчната структура — първия Голям скок напред. Но не знаем какъв ще е финалният резултат. Дали ще е втори Голям скок напред — който ни подтиква да се развиваме, или голяма крачка назад — мащабно обръщане на посоката на човешката еволюция?

Зад прозореца внезапно избухна масов бой — голяма група оцелели се нахвърлиха върху пазачите. Кейт си помисли, че това е същата група, която бяха докарали по-рано, но не знаеше със сигурност.

Мартин надзърна през прозореца, после отново я погледна.

— Размириците са често явление, особено когато докарат нова група. — Протегна ръка. — Кейт, тази проба наистина ми трябва.

Кейт огледа отново стаята — оборудването, екраните, графиките на стената...

— Това е твоята лаборатория, нали? Ти си гласът от говорителите. За теб съм работила.

— Ние всички работим за някого...

— Казах ти, че очаквам отговори.

— Отговорът е да. Това е моята лаборатория.

— Защо? Защо трябваше да ме лъжеш? — Кейт не успя да скрие обидата в гласа си. — Щях да ти помогна.

— Зная, но щеше да задаваш въпроси. Страхувах се от този ден — от деня, в който ще ти открия истината, ще ти кажа какво съм направил, ще ти разкрия какво е положението по света. Искях да те опазя от... да те опазя поне още малко. — Мартин извърна очи. В този момент изглеждаше много по-стар.

— Орхидея е лъжа, нали?

— Не. Орхидея съществува. Тя спира чумата, но само печели време и после престава да действа. Имаме проблеми с продукцията и хората губят надежда.

— Не може да сте я създали за една нощ.

— Не сме. Орхидея е резервен план — всъщност резервният план на баща ти. Той ни накара да вярваме, че предстои нова чумна епидемия, и поиска от нас да потърсим лекарство, в случай че това

стане. Работихме върху създаването на Орхидея десетки години, но не бележихме значителен прогрес, докато не открихме лек за СПИН.

— Чакай, има лекарство за СПИН?

— Кейт, кълна се, ще ти кажа всичко. Но ми трябва пробата. А ти трябва да се върнеш в своята стая. Утре идва екип от САС. Ще те отведат на безопасно място в Англия.

— Какво? Никъде няма да ходя. Искам да помогна.

— И можеш. Но трябва да си в безопасност.

— В безопасност от какво?

— От имарийците. Те са прехвърлили части в Средиземноморието.

В радиорепортажите, които Кейт бе слушала, се говореше за схватки с имарийци в страните от Третия свят. Не им бе обърнала внимание.

— Имарийците представляват ли заплаха?

— Абсолютно. Държат под контрол почти цялото южно полукълбо.

— Не говориш сериозно!

— Напротив. — Мартин поклати глава. — Ти не разбираш. Когато удари Атлантската чума, за двацет и четири часа бяха заразени почти един милиард души. Правителствата, които не паднаха същата нощ, обявиха военно положение. После имарийците се заеха с прочистването на света. Предлагат новаторско решение: общество на оцелелите, но само на тези, които преживяват бърза еволюция, или както ги наричат — на избраните. Започнаха от южното полукълбо, с най-близките до Антарктида райони. Вече контролират Аржентина, Чили, Южна Африка и десетки други.

— Какво...

— Събират армия за нападение над Антарктида.

Кейт се облеци. Не беше възможно. Репортажите по Би Би Си бяха толкова оптимистични. Без да се замисля, тя извади епруветката и му я подаде.

Мартин взе пластмасовата епруветка и се завъртя на стола. Натисна едно копче на уред с вид на термос с малък дисплей отпред, към който бе прикачено нещо като сателитен телефон. Горният край на термоса се отвори и Мартин пусна епруветката вътре.

Зад прозореца боят набираше сила.

— Какво правиш? — попита Кейт.

— Прехвърлям нашите резултати в мрежата. — Той я погледна през рамо. — Разположени сме на няколко места. Кейт, мисля, че сме близо.

Отвън отекнаха експлозии и Кейт усети ударната вълна дори през стената. Мартин затрака по клавишите и на екраните се появиха сцени от лагера, после и от брега. На повечето се виждаше ято черни хеликоптери. Сградата се разтресе отново и Кейт падна на пода. Ушите ѝ звъняха. Усети, че Мартин скача върху нея и я прикрива с тяло от падащите от тавана отломки.

6.

*На две мили под Оперативната база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Дориан почти бе стигнал трупове — и оръжията. Чуваше зад гърба си как босите крака на Дейвид шляпат по пода. Понечи да скочи, но Дейвид го подкоси и той падна по очи на земята. От устата му се изтръгна болезнен вик, когато кожата му се плъзна по леденостудения под.

Претърколиха се и спряха в локвата засъхваща кръв от техните мъртви тела. Дориан се извърна и замахна с лакът към лицето на Дейвид.

Дейвид се дръпна рязко и Дориан се възползва от възможността: завъртя се, отхвърли Дейвид от себе си и задраска по пода към пистолета, който лежеше на метър от него. Трябваше да го стигне — това бе единственият му шанс. Макар че Дориан никога не би го признал, Дейвид несъмнено бе един от най-големите майстори на ръкопашния бой, с когото си бе имал работа. А това сега беше борба на живот и смърт, в която без предимството на пистолета Дориан щеше да бъде изгубен.

Усети, че пръстите на Дейвид се впиват в бедрото му отзад и миг след това получи юмручен удар в кръста. Болката се разпространи мигновено към корема и нагоре към гърдите. Догади му се. Той преглътна слюнка и в този миг получи втори удар, по-високо, директно в гърба. Новата вълна от болка обаче изчезна веднага щом изгуби чувствителност в краката. Той рухна на пода и Дейвид изпълзя върху него, готов да го довърши с удар в тила.

Дориан опря длани в кървавия под и натисна нагоре с всички сили, като същевременно отметна рязко глава назад. Удари с тил брадичката на Дейвид и успя да го прекатури настрани.

Отпусна се изтощено на пода и отново залази напред. Усещаше под тялото си полузасъхналата кръв. Докопа пистолета и се обърна по гръб в мига, в който Дейвид отново се хвърли върху него. Дориан вдигна оръжието, но Дейвид го сграбчи за китките. С крайчеца на

окото си Дориан забеляза, че атлантът се приближава. Гледаше ги безстрастно, като зрител на кучешки бой, който още не е решил на кое куче да заложи.

Дориан се опита да се съсредоточи — трябваше да потърси някакво решение. Отпусна рязко мускулите на ръцете си и Дейвид полетя към него, но успя да запази равновесие. Дориан извъртя пистолета, насочи го към атланта и натисна спусъка.

Дейвид пусна лявата му ръка и посегна отчаяно към оръжието в дясната. Дориан изпъна пръсти и ги забодя в слънчевия му сплит, парализирайки диафрагмата му. Дейвид изпъшка и се дръпна. Дориан се измъкна от хватката му, вдигна пистолета и го простреля в главата. След това се завъртя и продължи да стреля в атланта, докато пълнителят не свърши.

7.

*На две мили под Оперативната база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Атлантът разглеждаше Дориан с израз на лека почуда. Куршумите минаваха право през него. Дориан погледна към втория пистолет в коридора.

— Искаш да пробваш и с другия пистолет ли, Дориан? Давай. Ще почакам. Разполагам с цялото време на света.

Дориан замръзна. Това нещо знаеше името му. И не се боеше.

Атлантът пристъпи към него. Стоеше в локвата кръв, ала нито една капка не залепваше за него.

— Дориан, зная за какво си дошъл тук. — Атлантът го гледаше с немигащи очи. — Дошъл си да спасиш баща си и да убиеш противника си — да направиш света по-безопасно място. Току-що уби единствения си враг тук долу.

Дориан откъсна поглед от чудовището и огледа помещението за нещо, каквото и да е, което да използва. После бавно се изправи и отстъпи от атланта, като не сваляше очи от него. На устните на чудовището трепкаше усмивка, но то не направи опит да го последва.

„Трябва да се измъкна оттук — помисли си Дориан. — Какво ми е нужно? Предпазен скафандър.“ Баща му бе облечен с такъв. Скафандърът на Кейт бе повреден, но може би щеше да успее да го поправи. Скафандрите на децата щяха да са твърде малки за него, но пък от тях щеше да вземе материал, за да зашие този на Кейт. Трябваше му само да се опази от студа за няколко минути — колкото да излезе на повърхността и да даде заповед за атака.

Обърна се и хукна по коридора, но вратите пред и около него се затвориха.

Атлантът се материализира пред Дориан.

— Дориан, можеш да излезеш само когато аз реша.

Дориан го погледна със смесица от отвращение и изненада.

— Какво ще избереш, Дориан? Лесния или трудния начин? — Почака и когато Дориан не отговори, кимна безстрастно. — Така да

бъде.

Дориан усети, че въздухът изтича от помещението. Звуците се притъпиха, остра болка проряза гърдите му. Отвори уста и се опита да поеме въздух. Напразно. Падна на колене. Пред погледа му заплуваха черни петна. После го обгърна мрак.

8.

Орхидейна зона

Марбела, Испания

Кейт претърколи Мартин настрани и го огледа бързо. Имаше кървава рана на тила и Кейт реши, че вероятно е получил сътресение, но за нейна изненада той премигна и чевръсто се изправи. Огледа стаята. Повечето компютри и апарати на масата бяха повредени.

Мартин отвори едно чекмедже и извади сателитен телефон и два пистолета. Подаде единия на Кейт, после взе една раница.

— Имарийците ще се опитат да унищожат лагера. — Огледа подобния на термос прибор и го напъха в раницата заедно с няколко бележника и един компютър. — Завзеха няколко средиземноморски острова, опипват периметъра и проверяват способностите на Орхидейните нации да се защитават.

— А те могат ли?

Сградата вече не се тресеше и Кейт бе готова да се заеме с раната на главата на Мартин, но той сновеше припряно из стаята.

— Не. Орхидейният съюз е съшит с бели конци. Всички техни ресурси — включително военни — са пренасочени към производството на Орхидея. Няма откъде да дойде помощ. Трябва да изчезваме оттук. — Сложи някакво устройство с вид на метално яйце върху масата и завъртя горния му край. Чу се тиктакане.

Кейт започна да се досеща какво става. Мартин се готвеше да унищожи лабораторията. Значи нямаше да се връщат тук. Мисълта ѝ се насочи към другата сграда и момчетата.

— Трябва да вземем Ади и Сурия.

— Нямаме време, Кейт. Ще се върнем за тях — с отряда на САС, който е на път насам.

— Няма да ги оставя. — Кейт говореше с решителност, каквато Мартин не бе виждал в нея. Беше я осиновил, когато тя бе на шест, малко след изчезването на биологичния ѝ баща, и я познаваше достатъчно добре, за да осъзнае, че този път няма да има компромиси.

Той поклати с нескрита почуда глава.

— Добре, но ще е хубаво да си готова да използваш това. — Кимна към пистолета. Въведе кода на бравата, изчака Кейт да излезе и отново я заключи.

Коридорът бе изпълнен с дим и там където приближаваше кухнята, бушуваше пожар и се чуваха писъци.

— Има ли друг изход?

— Не. Единственият път е през обеззаразяващата камера. — Той вдигна оръжието. — Трябва да сме бързи. Стреляй по всеки, който се опита да те спре.

Кейт погледна пистолета и изведнъж я заля страх. Никога не беше стреляла с пистолет и не вярваше, че би могла да застреля някого. Мартин посегна и дръпна нещо отгоре на пистолета ѝ. Чу се изщракване.

— Няма нищо сложно. Насочваш и натискаш спусъка.

После се обърна и хукна през пушека към горящата кухня.

9.

*На две мили под Оперативната база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Дориан не можеше да си поеме въздух — само плитки пресекливи вдишвания, от които се чувстваше така, сякаш се дави. Болеше го всяка фибра на тялото. Дробовете му пламтяха.

Фигурата пред него дойде на фокус. Атлантът се бе надвесил над него, гледаше го и чакаше... но какво?

— Какво... искаш от мен? — изхриптя Дориан.

— Искam това, което и ти, Дориан. Искam да спасиш човешката раса от измиране.

Дориан втренчи поглед в него.

— Дориан, ние не сме това, което си мислите. Никога няма да ви сторим зло, също както родителите не биха наранили децата си. — Той кимна. — Да. Това е вярно. Ние ви създадохме.

— Глупости — изхриптя Дориан.

Атлантът поклати глава.

— Човешкият геном е много по-сложен, отколкото смятате на този етап. Срещаме сериозни трудности с езиковата ви функция. Очевидно ни чака още работа.

Дориан вече можеше да диша нормално и намери сили да се надигне. Какво искаше атлантът? Защо бе това представление? Той очевидно контролираше кораба. „За какво съм му аз?“

Атлантът отговори, сякаш Дориан бе произнесъл мислите си на глас.

— Не се безпокой какво искам аз. — В другия край на помещението се отвориха масивни врати. — Последвай ме.

Дориан се изправи и се поколеба. „Какъв избор имам? Може да ме убие когато поиска. Ще играя по неговата свирка и ще чакам някаква възможност.“

Докато го водеше по мъждиво осветения коридор, атлантът продължи да говори.

— Дориан, ти ме изумяваш. Интелигентен си, а позволяваш на страха и омразата да те контролират. Разсъждавай логично: дошли сме тук с кораб, построен на физични принципи, които вашата раса още не е открила. Вие пътувате около планетата с метални превозни средства, горящи втеченните останки на древни влечуги. Смяташ ли наистина, че бихте могли да ни надвиете, ако се стигне до война?

Мисълта на Дориан се бе насочила към трите ядрени глави, останали извън кораба.

Атлантът се обърна към него.

— Нима си мислиш, че не знаем какво е атомна бомба? Разцепили сме ядрото на атома преди вие да почнете да цепите дърва за огрев. Този кораб може да издържи на атаката на всички ядрени оръжия на планетата. Само ще размразите континента и ще потопите света, ще сложите край на своята цивилизация. Бъди рационален, Дориан. Ако ви искахме мъртви, вече щяхте да сте мъртви. Щяхте да изчезнете преди десетки хиляди години. Но ние ви спасихме и оттогава сте под нашата закрила.

Атлантът сигурно лъжеше. Дали не се опитваше да го разубеди да нападне?

Атлантът се усмихна.

— Ето че още не ми вярваш. Защо ли трябва да съм изненадан? Ние ви програмирахме такива — да оцелявате, да атакувате всяка заплаха за вашето оцеляване.

Дориан протегна ръка и тя мина през тялото на атланта.

— Ти не си тук.

— Това, което виждаш, е моят аватар.

Дориан се огледа. За първи път в него се пробуди слаба надежда.

— А ти къде си?

— Ще стигнем и до това.

Една врата се отвори и атлантът мина през нея. Дориан го последва.

Огледа малкото помещение. На стената висяха два скафандъра, на пейката отдолу бе поставено сребристо куфарче. Започна машинално да обмисля план за бягство.

„Той не е тук. Това е само проекция. Мога ли да го изключа?“

— Дориан, казах ти, че можем да го направим по лесния и по трудния начин. Ще те пусна да си вървиш. Сега облечи скафандъра.

Дориан огледа скафандъра, после и помещението, отчаяно търсеше нещо, което да използва. Вратата се затвори и той усети, че въздухът се разрежда. Посегна към костюма и почна да го навлича. В главата му се оформяше план.

Атлантът кимна към сребърното куфарче и каза:

— Вземи го.

— Какво...

— Приключихме с приказките, Дориан. Вземи куфарчето и не го отваряй. Каквото и да стане, не го отваряй.

Дориан взе куфарчето и последва атланта по коридора към мястото, където лежаха труповете. Плъзгащите се врати сега бяха отворени и пред него се простираше огромната гробница. Дориан погледна отворената тръба, от която бе излязъл Дейвид. Двамата с него бяха „възкресени“ в тези тръби. Дали Дейвид щеше да се върне отново? Ако това станеше, щеше да си има неприятности. Дориан посочи празната тръба на Дейвид.

— Какво стана...

— Погрижих се за него. Няма да се появи повече.

Хрумна му друга мисъл — разликата във времето. Баща му бе прекарал тук долу осемдесет и седем години, ала за него бяха минали само осемдесет и седем дни. Камбаната в периметъра създаваше невидима сфера от разтеглено време. Един ден вътре се равняваше на година отвън. Коя ли година бе сега навън? Колко време бе прекарал в тръбата?

— Коя година...

— Изключих устройството, което наричаш Камбана. Изминали са само няколко месеца. А сега върви. Няма да повтарям повече.

Дориан мълчаливо тръгна по коридора. На пода имаше тънка кървава диря — от баща му. За негово облекчение капките ставаха все по-малки с всяка крачка и след малко изчезнаха. „Отново ще бъдем заедно и ще довършим това.“ Мечтата на живота му за пореден път бе на ръка разстояние.

В продълговатото обеззаразително помещение видя разкъсания скафандър на Кейт и двата по-малки скафандъра, които бяха носили децата от нейната лаборатория.

Доближи портала и си сложи шлема. После зачака, стиснал куфарчето под мишница.

Трите триъгълни части на порталната врата се завъртяха и Дориан бързо пристъпи в появилия се отвор. Миг преди да прекрачи прага хвърли куфарчето настрани.

Невидима сила, твърда като стомана, се стовари върху него и го отблъсна назад в помещението.

— Дориан, не си забравяй багажа — отекна гласът на атланта в шлема му.

Дориан вдигна лъщящото куфарче. „Какъв избор имам? Ще го оставя вън пред входа. Там ще е безполезно.“

Излезе от кораба и се огледа. Сцената бе почти същата, както когато бе влязъл — ледена пещера с висок таван, снежна купчина със смачкан метален кош и навито на руло стоманено въже и изсечен в леда кладенец с диаметър приблизително десетина стъпки, водещ към повърхността, до която имаше две мили.

Но имаше и нещо ново. В средата на помещението, точно под кладенеца, върху стоманена платформа бяха поставени три свързани с жици ядрени глави. Една по една те се озариха в светлинки.

10.

*Орхидейна зона
Марбела, Испания*

Кейт последва Мартин през горящата кухня в салона за хранене, превърнат в болнично крило. Тук разрушенията бяха по-големи, отколкото очакваше. Половината отсрещна стена бе срината и хората напускаха панически сградата, лъкатушеха между отломките и се спъваха в болните и пълзящите.

Мартин се хвърли право в тълпата, проправяше си път с лакти. Кейт се изненада от пъргавината му, особено като се имаше предвид раната на главата му. Едва го следваше.

Отдалечиха се от сградата и Кейт чак сега успя да огледа лагера — по-точно това, което бе останало от него. Огромни пожари бушуваха покрай оградата и на местата, където бяха стражевите кули. Стълбове пушек се виеха над подпалените камиони, миришеше на изгоряла гума. Кейт се задави, закашля се и прикри носа и устата си с ризата си. Белите небостъргачи изглеждаха невредими, но в основата на всеки имаше тълпи, които ги напускаха.

Курортът бе пълен с бягащи хора. Всички трескаво търсеха някакъв изход, спасение от взривовете, които отекваха на всеки няколко секунди. Приличаха на подгонено стадо в саваната, бягащо от невидим хищник — и всеки от членовете му просто реагираше на общото движение.

Кейт задмина Мартин и затича към бившия спа център. Единият му край гореше, но инак изглеждаше незасегнат. Отзад, където бе кабинетът на Мартин, отекна нова експлозия.

Кейт стигна вратата на сградата и вдигна пистолета, за да простреля ключалката, но Мартин я спря.

— Пести си куршумите. — Доближи до бравата електронна карта и ключалката изщрака. Двамата затичаха по коридора. Кейт отвори вратата и изпита безкрайно облекчение, когато видя, че двете момчета седят на бюрата и пишат безгрижно в бележниците, без да ги интересува какво става навън.

— Момчета, трябва да вървим.

И двамата не ѝ обърнаха никакво внимание.

Тя доближи Ади и го вдигна. Беше по-слабият, но въпреки това тежеше двайсетина килограма. Не ѝ беше лесно да го държи, а и той се бореше с нея и протягаше ръце към бележника. Тя го пусна на пода, подаде му бележника и той се успокои. В другия край на стаята Мартин имаше същите проблеми със Суря.

Наложи се буквално да ги извлекат от сградата и този път Мартин я поведе през лагера, към водовъртежа от хора. От другата страна на множеството екнаха изстрели и хората се разбягаха. Понататък Кейт видя испански войници да се бият с група оцелели — някои от лицата познаваше от клетките, други бяха нови. Над тях светлосиният флаг на Орхидея догаряше на вятъра.

Мартин бръкна в раницата и ѝ подаде някакво зелено яйце с дръжка.

— Ръката ти я бива повече от моята — рече. — Ако испанците загубят, няма да успеем да се измъкнем. — Издърпа шплента и когато осъзна какво държи, Кейт едва не изпусна гранатата. Мартин сви шепата ѝ. — Хвърли я.

Суматохата нарастваше бързо, хората се блъскаха в тях, препъваха се в момчетата. Можеха да смачкат Ади, който бе паднал. Кейт метна гранатата към портала и стрелящите, после се сля с тълпата, вдигнала Ади на ръце. След секунди отекна експлозия и ги заля гореща вълна.

Веднага щом димът се разсея Кейт установи, че тълпата се е люшнала в нова посока и сега се излива през портала. Кейт, Мартин и момчетата също прескочиха повалените врати. Стрелбата се възобновяваше — но вече зад тях.

От задната част на курорта по тесен път се излизаше на магистралата. Кейт спря, стъписана от гледката. Изоставени коли запълваха магистралата докъдето поглед стигаше. Вратите им зееха, по асфалта бяха разпръснати дрехи, развалена храна и какво ли още не. Хората бяха дошли тук да намерят безопасност, с надеждата да получат животоспасяващо лекарство.

Ако можеха да се качат на някоя от колите, може би щяха да се измъкнат безпрепятствено.

Мартин, изглежда, прочете мислите ѝ и поклати глава.

— Източили са горивото още преди седмици. Трябва да се доберем до Стария град. Това е единственият ни шанс.

Продължиха с тълпата, но с всяка крачка тя се разреждаше — хората поемаха по свои пътища, надалече от брега и смъртта в Орхидейната зона. Мартин продължаваше да води, а Кейт го следваше, като дърпаше момчетата.

Отвъд магистралата улиците бяха изпълнени с типичните за испански курортни градчета надписи: крайбрежни магазинчета, заведения на хранителни вериги и хотели. Всички бяха пусти, повечето прозорци бяха разбити. Слънцето почти бе залязло и макар стрелбата зад тях да не бе спряла, изглежда, се бе разредила.

Докато вървяха Кейт усети нещо ново — сладникавия мирис на трупове. Колко ли имаше тук, отвън? Спомни си думите на Мартин — че деветдесет процента от хората са измрели през първите двайсет и четири часа. Колко от тях бяха издъхнали преди да бъде построен лагерът? Какво ли щяха да намерят зад оградите?

Скоро улиците се промениха. Асфалтът отстъпи място на калдъръм, сградите също бяха различни. Магазинчетата бяха по-малки и старомодни. Арт къщи, кафенета, дюкяни със сувенири, продаващи ръчно изработени дрънкулки. Положението изглеждаше по-спокойно, отколкото на крайбрежната улица, но и тук имаше следи от разрушения и пожари, изоставени коли и боклуци.

Мартин спря да си поеме дъх при една белосана стена с желязна врата — вероятно портата към Стария град. Приливът на адреналин, който го бе поддържал в лагера, изглежда, се бе изчерпал и сега той имаше още по-измъчен вид — като пияница на сутринта след гуляй. Опря длани на коленете си и си пое бавно и дълбоко въздух.

Кейт се обърна и огледа брега зад тях. Старият град на Марбела се намираше на хълм и гледката бе невероятна. Ако ги нямаше стълбовете дим, изгледът на залязващото над Средиземно море слънце и белите пясъчни плажове щеше да е потресаващ.

А през дима се появиха черни птици — ято хеликоптери.

Кейт сграбчи Ади и Сурия за ръцете, обърна се и понечи да побегне, но Мартин протегна ръка и я спря. Улови я за рамото и я избута зад себе си, заедно с децата — застана между тях и нещо. Кейт надзърна над рамото му, за да види какво може да е то.

На кръстовището пред тях бяха излезли два вълка. Животните постояха неподвижно няколко секунди, заслушани, после бавно извърнаха глави към Кейт, Мартин и момчетата.

Известно време не се случи нищо. После Кейт долови тихите звуци на тупкащи по асфалта лапи. Още два вълка се присъединиха към първите, после още един и след него три нови, вече бяха осем, всичките стояха наред улицата и ги гледаха.

Най-едрият вълк се отдели от глутницата и тръгна към тях, без да сваля поглед от Мартин. Второ животно го последва по петите.

Вълците спряха на няколко крачки от Мартин и го загледаха, сякаш го изучаваха.

Ръцете на Кейт се разтрепериха. По дланите ѝ изби влага.

Зад тях равномерно туптене на вертолетите се усилваше.

11.

*На две мили под Оперативната база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Дориан протегна ръце и пусна куфарчето на земята. Какво би могъл да очаква, че ще направят неговите приятели от „Имари“? Току-що бе излязъл, облечен в атлантски скафандър и стиснал в ръка мистериозно куфарче. А детонаторите на ядрените глави бяха задействани.

Визьорът на шлема му бе огледален — не можеха да видят лицето му. Нуждаеше се от някакъв способ да комуникира с тях, метод за изпращане на съобщение. Огледа се, но не откри нищо. Би могъл да напише посланието си върху леда — беше достатъчно твърд. Раздвижи ръка и изписа във въздуха с големи букви Д-О-Р-И-А-Н. Върху ядрените глави блесна нов ред светлини. Не се получаваше. Огледа се отново, с отчаяната надежда, че може да е пропуснал нещо... До стената, полузаровено в леда, лежеше тяло. Дориан отиде бързо при него и почна да го разравя с ръце. Може би би могъл да включи радиото на скафандъра. Изтри скрежа от лицевото стъкло и неволно се дръпна. Баща му! Лицето му бе обрамчено от замръзнала кръв. Студът го бе съхранил идеално. Те го бяха убили — оставили го бяха тук на Камбаната. Но защо? Кой? Дориан стоеше на колене, загледан в трупа на баща си. Вече не го беше грижа за бомбите.

Откъм дъното на коридора прозвуча звук на блъскаща се в леда стомана. Дориан се обърна. Отгоре се беше спуснал метален кош. Светлините на ядрените глави изглеждаха непроменени.

Дориан довърши освобождаването на тялото на баща си от леда, вдигна го и закрачи към коша. Положи баща си внимателно и се изправи над него. Кошът започна да се издига.

12.

Районът на Стария квартал

Марбела, Испания

Кейт едва сега осъзна, че осемте животни не са вълци, а кучета — измършавели, отчаяни...

Тя пусна разтреперано ръката на Ади и посегна към джоба с пистолета. Докато го вадеше, едрото куче, а после и неговият другар, оголиха зъби, изръмжаха и настръхнаха, сякаш се готвеха да скочат.

Мартин улови Кейт за ръката и бавно я накара да прибере пистолета. Гледаше право напред, но избягваше очите на кучетата.

Двете животни започнаха да се усмиряват. Козината им полегна, оголените бели зъби се скриха и те отново почнаха да премигват. След това се обърнаха, върнаха се при глутницата и след минутка всичките си тръгнаха, без да издадат нито звук.

— Събират се на глутници, но обикалят само за да търсят храна — обясни Мартин. — А има и такава храна, която не искат да ядат.

Звукът от вертолетите идваше почти отгоре и Кейт забеляза, че лъчът на прожектор снове из небето над тях. Какво ли търсеха?

Мартин улови Сурия за ръката и го задърпа, Кейт и Ади ги последваха.

— През няколко пресечки има църква. Близко е до определеното за среща място — каза Мартин. — Ако издържим до сутринта, можем да се съберем с отряда на САС и те ще ни измъкнат.

Кейт ускори крачка, за да не изостава. Дневната светлина се топеше бързо. Над тях вече три лъча обикаляха из небето.

Кейт спря наскоро улицата. Вертолетите пускаха нещо. Двамата с Мартин свърнаха в първата пряка и миг по-късно паднаха няколко бомби. Най-близката избухна само на петдесетина крачки от тях и ги засипа с... хартия. Кейт взе един лист. Вертолетите разпръскваха бюлетини. Текстът от едната страна беше на испански, а от другата на английски:

До жителите и затворниците на Андалусия:

Ние чухме призива ви.

Свободата е близо. „Имари Интернешънъл“ идва да ви помогне, да ви върне основните човешки права, които Орхидейният блок ви отне.

Застанете редом с нас и направете сами своя избор между живота и смъртта.

Вашите диктатори ви лишиха от правото да посочите кой да ви управлява.

Поставете чаршафи на покривите си и покажете на света какво избирате.

Ние идваме с мир, но няма да обърнем гръб на войната.

Кейт огледа хоризонта. Вертолетите продължаваха да сипят бюлетини. Имарийците очевидно подготвяха „гласуване“. С какво щяха да продължат? Със сателитни снимки, показващи „избора на народа“, одобряващ тяхната инвазия?

Видя, че Мартин вече се е върнал на улицата и бърза към църквата. Тя напъха позива в джоба си и го последва.

Зад нея въздухът се разтресе от туптежа на ново ято вертолети. Този път хвърляха нещо друго. Парашути с какво?... Войници?

Мартин погледна през рамо и за един кратък миг Кейт зърна на лицето му страх.

Предполагаше, че мъчителното бягство от лагера и напрежението от последните часове бяха вдигнали кръвното му до предела — нещо, което не се препоръчваше за човек с рана на главата. Кейт виждаше процеждащата се от раната кръв. Трябваше час по-скоро да я затвори.

Затичаха през Стария град.

Пред и над тях се появи парашут, който бавно се поклащаше надолу.

Мартин и Кейт спряха и придърпаха децата към себе си. Нямаше къде да се скрият, но... нещото, закачено на парашута, не беше човек. Оказа се метален варел.

Варелът падна с дрънчене на земята, претърколи се, тапата в горния му край изхвъркна и отвътре започна да изтича зеленикав газ.

Мартин даде сигнал на Кейт да поемат обратно.

— Обгазяват града. Ела, трябва да се скрием.

Огледаха околните сгради за помещение със здрави прозорци, но всички бяха пострадали еднакво. Ади вече се изморяваше и се налагаше Кейт да го дърпа. Спря и го вдигна на ръце. Мартин направи същото със Сурия. Колко щяха да могат да ги носят? Отпред облакът газ бе изпълнил кръстовището.

Кейт реши, че е време да сменят тактиката. Пусна Ади да стъпи на земята и взе някакъв чаршаф от земята. Откъсна четири парчета, уви две около носовете и устите на момчетата, а третото подаде на Мартин.

От улиците вдясно и вляво се появиха зеленикави облаци. Положението бе същото като на кръстовището пред тях.

Кейт вдигна Ади и последва Мартин право в облака.

13.

Пред базата на „Призма“

Антарктида

Металният кош се издигаше в непрогледния мрак. Бледата светлина на ледената галерия под него отдавна бе помръкнала, а отгоре не се виждаше нито слънчева светлина, нито изкуствено осветление.

Дориан бе приклепнал до тялото на баща си и обмисляше какво ще направи, когато стигне повърхността — и какво ще направят *те*.

Спускането на коша бе хитър ход. Те предполагаха, че Дориан е войник на противника. По-добре да се биеш на избрано от теб място, в близост до собствената ти армия. Имарийците можеха да пратят само шепа войници през шахтата, а когато стигнеха дъното, те можеше да се натъкнат на още атланти. Подкрепленията не можеха да пристигат бързо, така че хората долу щяха да са обречени — изгубени, или по-лошо, пленени и способни да издадат ценни данни.

Дориан бе сигурен в едно — щяха да го обезвредят в мига, когато кошът стигне на повърхността.

Легна на дъното на коша до баща си. Гледаше и чакаше.

Прожекторите на платформата горе пронизаха мрака, разсеяха светлината и започнаха да стават все по-ярки.

Кошът спря да се издига и се заклати. Дориан слушаше хрущенето на снега под приближаващите се към него ботуши. След малко бе заобиколен от мъже, насочили оръжията си към него.

Известно време цареше пълно мълчание и не се случваше нищо. Мъжете чакаха да видят какво ще направи. Дориан не помръдваше. Най-сетне един войник се приближи, завърза му ръцете и краката, после други четирима вдигнаха него и баща му и ги понесоха към базата.

Ярки светлини озаряваха района. По-близката част на базата бе както я помнеше Дориан — огромна бяла стоножка с дължина на футболно игрище и извита по краищата. Но сега вече имаше още стоножки — поне трийсет. Колко ли войници бяха базирани тук? Надяваше се, че ще са достатъчно. Той щеше да открие убиеца на баща

си и да го накара да си плати — но първо щеше да се справи със заплахата долу.

Войниците го внесоха в голямо помещение за обеззаразяване. Включиха се душове и върху всички се посипа ситна мъгла. Когато дезинфекцията приключи, мъжете го вдигнаха и го хвърлиха на една маса.

Един свали шлема на Дориан. И замръзна.

— Избягах — каза Дориан. — А сега ме развържи. Те са се събудили. Трябва да ги нападнем.

14.

Тренировъчен лагер на „Имари“ „Камелот“

Кейптаун, Южна Африка

Реймънд Сандърс гледаше как първите войници прехвърлят хребета. Тичаха с всички сили — близо с трийсет и пет километра в час — и носеха дващест и седем килограмови раници. В далечината слънцето се издигаше над южноафриканските планини. Сандърс не можеше да откъсне поглед от армията свръхвойници.

— Време? — попита той своя помощник Коста, без да се обръща.

— 14:23. — Коста поклати глава. — Невероятно.

Сандърс също бе слисан. Колкото повече товареха войниците, толкова по-силни ставаха те.

— Но имаме загуби — добави Коста.

— Колко?

— Шестима. Тази кохорта започна с двеста.

— Причина?

Коста прелисти страниците.

— Четирима умряха по време на вчерашния марш наскок. Направихме аутопсии. Вероятно сърдечен удар. Още двама починаха през нощта. Също чакат аутопсия.

— Три процента е нищо в сравнение с ползата. А какво е положението при другите кохорти?

— Подобрява се, но не може да се сравни с пета кохорта.

— Сложете край на тренировките там. Ще продължим с опитите.

— Същите кохорти?

— Не. Ще започнем на чисто. Не искам предишните групи да провалят резултатите. Научният екип разполага ли с нови програми и екипи?

— Предостатъчно.

— Добре...

— Но трябва да добавя нещо, сър. Те стигнаха върха. Отдавна подминахме момента, в който трябваше да спрем. Това са хора все пак,

не машини. Мисълта ми е, че...

— Въпреки това стават все по-добри. По-силни, по-бързи, по-умни. Последните тестове за интелигентност бяха най-добрите досега.

— Така е, но в някакъв момент трябва да решим, че са достатъчно подготвени. Не можем непрестанно да местим финишната линия. Да отлагаме...

— Нищо не отлагаме, Коста. И нека не забравяме, че аз съм този, който командва, а ти си само помощникът с папките. — Той поклати глава. — Има само един начин да разберем. Ако им кажа да те поставят в следващата кохорта и се случи, тогава — бам! — ще имаме нашия отговор.

Коста преглътна и кимна към прозореца и редовете палатки, които се губеха в далечината.

— Опитвам се само да помогна и... исках да кажа... Разполагаме с почти милион войници. Имаме чудесни инструктори, които ги правят все по-добри. Но не ни е известно колко време ни остава.

— Затова пък знаем, че ще имаме само една възможност. Армията, която изпратим в гробниците, ще е единствената, която ще пращаме. Или ще успеят, или не знаем какво ни чака след това. Не искам да го правя. А ти искаш ли? Можеш да изпълняваш заповедите ми, или да се присъединиш към хората в палатките долу. Сега ми кажи докъде стигнахме с Южна Испания?

Коста взе друга папка.

— Превзехме големите градове в Андалусия — Севиля, Кадис, Гранада и Кордоба. Освен това държим под контрол и важни крайбрежни градове като Марбела, Малага и Алмерия. Използваме информационните агенции да разпространяват нашата легенда. Агентите ни казват, че се колебаели. Ако сметнат, че имаме шанс, може да намалят поддръжката си за Орхидея. Скоро ще разберем. Десантните ни части вече приближават брега.

— Някаква реакция от Орхидейния съюз?

— Никаква засега. Не очакваме сериозна съпротива. Часовникова кула казва, че скоро Съюзът ще трябва да отчете забавяне продукцията на Орхидея във Франция и Северна Испания. Това ще предизвика паника сред участниците в Съюза.

Моментът бе идеален — Сандърс не би могъл да го планира по-добре.

Вратата се отвори и влезе генерал от „Имари“.

— Сър...

— Работим — сопна се Сандърс.

— Порталът в Антарктида е отворен.

Сандърс втренчи поглед в него.

— Дориан Слоун излезе. С куфарче. Казва...

— Къде е сега? — прекъсна го Сандърс.

— Извадиха го на повърхността. В момента е в една от конферентните зали, където го запознават с текущото положение.

— Майтапиш се с мен.

Генералът изглеждаше объркан.

— Той е висш член на Съвета на „Имари“.

— Генерале, искам да ме слушаш внимателно. Аз съм висш член на Съвета на „Имари“. Дориан Слоун е бил в комплекса почти единайсет месеца. Не знаем какво е правил долу, но мога да ти гарантирам, че няма да е добро за нас. Трябва да предположим, че са го препрограмирали, промили са му мозъка и са го пуснали навън с конкретна задача.

— Не бива да...

— Използвай контингента от агенти на Часовникова кула в района. Нека подхвърлят на Слоун, че трябва да му покажат нещо. Да го отведат в научните лаборатории. Да му пуснат газ. След това да го вкарат в стаята за разпит и да изстискат всичко от него. Не го подценявайте. Един господ знае какво са направили с него. Поставете охрана на вратата. — Сандърс помисли малко. — Каза, че носел куфарче. То къде е?

— Оставил го е на дъното на шахтата. Смята, че е опасно. Че не бива да го отваряме.

Сандърс отново се замисли. Първата му мисъл бе, че куфарчето може да е бомба. Може би Слоун си е помислил същото. Ако я качат горе, би могла да унищожи целия лагер, дори нещо по-лошо. Но имаше и друга възможност. Слоун да го е оставил там, защото е било необходимо на него и атлантите. Дали Атлантската армия не се нуждаеше от него, за да може да напусне гробниците? Или то изпълняваше друга функция? Би ли могло да разтопи леда и да освободи кораба? Трябваша му отговори на тези въпроси. Не можеше да го остави там, нито да го премести, докато не разбере какво е.

— Какъв научен екип имаме на място?

— Минимален. Евакуирахме почти всички, когато подготвяхме частите за атаката.

— Пратете с каквото разполагате долу в шахтата. Нека разберат какво има в куфарчето. Да са хора, които не са в течение на отбранителните ни способности. Обади ми се лично, когато докладват какво са открили.

Генералът кимна, но остана на място.

— Това е всичко, генерале. — След като генералът излезе, Сандърс се обърна към Коста. — Прекрати изпитанията. Събитията започнаха да ни изпреварват. Трябва да започнем тази война с армията, с която разполагаме. И имам усещането, че ще са ни нужни още хора. Ускорете прочистването на Андалусия. Как сме с транспорта?

— Все още събираме кораби.

— Да се търсят всякакви начини. Нужни са ни поне един милион войници в Антарктида, и то час по-скоро.

15.

Слушате Би Би Си, гласа на човешкия триумф, на седемдесет и деветия ден от Атлантската чума.

Нашите репортери потвърдиха от множество източници, че части на „Имари“ са нахлули в континентална Европа. Нашествието е започнало вчера привечер с вертолети и безпилотни самолети, които са подложили на ракетен обстрел градове в Южна Испания. До този момент броят на жертвите не е известен.

Очевидци от испанската провинция Андалусия съобщават, че главни цели на имарийците са били Орхидейните зони. Политически експерти предполагаха от седмици, че имарийците ще започнат да асимилират уязвими човешки групи от Европа и Азия. Изглежда, че са стартирали тази кампания от Южна Испания.

Доктор Стефан Маркус, експерт от мозъчния център „Уестърн Сенчъри“, заяви по-рано: „Никой всъщност не знае каква е крайната цел на «Имари», но един факт е ясен — те набират армия. Кое то може да означава две неща — или искат да се отбраняват, или да я използват за атака срещу противника. Трудно е да се повярва, че Орхидейният съюз е в състояние да организира какъвто и да било контраудар“.

Слабостта на Орхидейния съюз поражда страхове из целия свят, че нахлуването на имарийците в Андалусия може да е прелюдия към по-мощна атака във вътрешността на Европа — атака, която Орхидейният съюз не е в състояние да отблъсне.

Джанет Бауер, експерт по производството на Орхидея, изрази съгласие с това предположение. „Съюзниците постъпват правилно, като ограничават производството на Орхидея на сегашното ниво. Те не са в състояние да водят война. Дори и да искат, възможността да доставят Орхидея на предната линия на фронта, за да поддържат живота на войниците, ще бъде трудно осъществима. Формирането на съюзническа армия от оцелели пък поражда изцяло нови проблеми, между които е и въпросът за лоялността. Повечето оцелели, запазили нормална мозъчна функция, са симпатизанти на «Имари» — те са

принудени да живеят в Орхидейните зони, някои дори го наричат насилствено задържане, вече три месеца.“

Други експерти твърдят, че имарийците всъщност само опипват почвата в Европа — и че като превземат райони, които Съюзът не е в състояние да защитава, подлагат на изпитание решимостта на Съюза и волята на хората. С други думи, имарийците опипват пулса на Европа.

По този повод доктор Маркус сподели: „Това е военна стратегия номер 101: агресорът предприема малки стъпки през огневата линия, после изчаква резултатите. Ще бъде ли наказан за постъпките си? Нашата реакция определя следващия му ход. Ако проявим слабост, той предприема нови и нови стъпки“.

Следващата стъпка, по мнението на мнозина, ще е Германия. Мис Бауер е съгласна. „Германия е истински трофей за врага. Тя е ключът към целия континент. Германия произвежда седемдесет и пет процента от общата продукция на Орхидея в Европа. Отпадне ли Германия, отпада и континентът“.

За да бъдем справедливи към имарийците, ние се съгласихме да прочетем тяхното изявление относно атаките:

„Вчера «Имари Интернешънъл» организира голяма спасителна операция в Южна Европа. От близо три месеца хората от Андалусия живеят в концентрационни лагери и са принудени против волята си да приемат едно определено лекарство. «Имари Интернешънъл» е компания, основана върху идеята за глобално общество. Мото на нашата компания е, че търговията обединява света. Ние се придържаме към тази традиция и днес, но ужасните условия, в които са принудени да живеят т.нар. Орхидейни народи, ни принуждават да търсим и създаваме нови възможности за глобална свобода. Ние сме ненасилствена организация, но сме готови да защитаваме хората по целия свят от потисничество и всякакви други действия, които ще ги лишат от свободна воля“.

Би Би Си държи слушателите да знаят, че компанията не взема страна във въоръжения конфликт. Ние съобщаваме новините и ще продължаваме да го правим независимо кой е победителят и кой — победеният.

16.

Имари Едно

Над Южноатлантическия океан в полет към Антарктида

Реймънд Сандърс извърна глава от прозореца на самолета и вдигна сателитния телефон.

— Сандърс.

— Току-що получихме доклад от групата, слезла да инспектира куфарчето. Казаха, че е празно.

— Празно? — Сандърс не очакваше това. — Откъде знаят?

— Използвали са преносим рентгенов апарат. Освен това добавиха, че ако се съди по теглото, не може да съдържа нищо друго освен въздух.

Сандърс се облегна назад.

— Сър?

— Чувам — отвърна той. — Има ли нещо друго?

— Да. Те смятат, че куфарчето може да излъчва някаква радиация.

— Какво означава това? Че е...

— Учените не знаят, сър.

— Каква е работната теория?

— Няма такава.

Сандърс затвори очи и разтърка слепоочията си. Който и да бе долу в комплекса, искаше това куфарче навън.

— Слоун е оставил куфарчето точно пред портала. Възможно е атлантите да се нуждаят от него, за да могат да излязат — и то да има някакво предназначение там.

— Не е изключено. Не съм сигурен обаче как да проверим тази теория. Научният екип и апаратурата на място са с ограничени възможности.

— Добре. Нека изнесат куфарчето. Да го сложат в някакъв оловен контейнер или каквото е необходимо, за да предпазва от радиация, и да го отнесат в главната изследователска лаборатория. Някъде, където ще получим нужните отговори.

— Кой да се занимае с него?

Сандърс се замисли.

— Как се казваше оня напорист учен — Чанг?

— Той е на чумния шлеп в Средиземно...

— Не, не този. Ядреният специалист.

— Чейс?

— Да. Нека той се заеме. Кажете му да докладва за напредъка директно на мен.

17.

Районът на Стария град

Марбела, Италия

Зеленият газ вече беше плътен като мъгла и Кейт виждаше едва на няколко метра. Следваше Мартин и се надяваше, че той знае къде отиват и че скоро ще намери укритие. Беше спрял да огледа прозорците на един магазин, после отново хукна напред, понесъл Суря. Главата на Ади бе положена на рамото на Кейт и тя го притискаше здраво към себе си. На всеки няколко секунди той подскачаше и се закашляше.

Газът пареше очите и оставяше метален вкус в устата. Тя се зачуди какво ли е въздействието му.

Мартин внезапно сви надясно в неголям двор. В дъното се виждаше малка белосана църквичка и Мартин се втурна към нея. Докато я приближаваха, Кейт огледа витражните прозорци. Отчаяните жители на Марбела не бяха счупили поне тях.

Мартин отвори вратата и всички влязоха. Мартин успя да затвори тъкмо преди няколко повлекла от зеленикавия газ да ги последват.

Кейт остави Ади на пода и почти се строполи до него. Беше напълно изтощена, твърде задъхана, за да има сили да огледа църквата. Използва последните си капчици енергия, за да смъкне превръзките от лицата на Ади и Суря и да ги прегледа. Като че ли бяха наред.

Тя отиде до най-близката скамейка и легна на нея. След минутка Мартин дойде с шише вода и протеиново блокче. Тя взе и двете, хапна малко, отпи, затвори очи и се унесе в сън.

Мартин седна до нея, изчака я да заспи и включи кодиращия канал за връзка.

На екрана се появи прозорец за разговор.

Станция 23. ДК: Текущо състояние?

Станция 97. МБ: Тежко. Инвазията на „Имари“ в Марбела е в ход. Обкръжени сме. С мен са Кейт и Бета-1 и

Бета-2. В момента в относителна безопасност. Не за дълго. Необходимо е незабавно извеждане. Не можем да чакаме. Текущо местоположение: църквата „Света Мария“.

Станция 23. ДК: Останете на линия.

Станция 23. ДК: Оперативната група ще пристигне до два часа. Градът е обгазен, но облаците бързо се разсейват. Ще ви чака на уговореното място на срещата в девет часа местно време. **КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО.**

Бележка: групата се състои от петима тежковъоръжени войници с испански военни униформи.

Мартин въздъхна облекчено. Може би щяха да имат късмет. Погледна Кейт. Тя помръдна и смръщи вежди. Сънуваше кошмар, а и спането върху твърдата дървена скамейка вероятно не допринасяше особено за отдиха ѝ, но това бе най-доброто, което Мартин можеше да направи за нея. Знаеше, че се нуждае от почивка.

Кейт сънуваше, но всичко бе толкова реално... Отново беше в Антарктида, в Атлантските гробници. Блещукащите сиви стени и броеници от светлини по пода и тавана караха тялото ѝ да потръпва. Цареше тишина и тя бе сама. Стъпките ѝ отекваха и я стряскаха. Тя погледна надолу. Носеше ботуши — някаква униформа. Къде беше Дейвид? Баща ѝ? Момчетата?

— Ехей — провикна се тя, но викът ѝ заглъхна в пустото пространство.

Вляво от нея се разтвориха двойни врати и в коридора нахлу бледа светлина. Тя пристъпи в помещението и го огледа. Познаваше тази стая. Беше я виждала и преди. Вътре имаше десетина изправени тръби, всяка с по един екземпляр от различна епоха на човечеството. Но сега само половината от тръбите бяха пълни. Къде ли бяха останалите тела?

— Получихме нови резултати.

Кейт се обърна бързо, но преди да види лицето стаята изчезна.

18.

*Оперативна база на „Имари“ „Призма“
Антарктида*

Дориан познаваше помещението — това бе същата стая за разпити, където бяха задържали Кейт Уорнър преди да избяга. Някой бе поставил и стол — приличаше на зъболекарски, но имаше ремъци за връзване на ръцете, краката и гърдите. Войниците го бяха завързали на стола толкова стегнато, че почти се задушаваше. Все още беше замаян от газа. Защо собствените му хора се бяха обърнали срещу него? Дали порталът не се бе отворил отново? И оттам да е излязъл друг Дориан Слоун, с друга история? Или беше заради куфарчето? Дали пък то не беше избухнало?

Нямаше време да чака отговор. Вратата се отвори и влезе мургав мъж, придружаван от двама имарийски войници от специалните части. Дориан го познаваше. Как се казваше? Санфорд? Андърс? Сандърс. Да. Мениджър на средно ниво, от „Имари Капитъл“. Лицето му казваше всичко: борба за власт. Още щом го разбра, Дориан изпита облекчение. Проблем, с който можеше да се справи.

Дориан си пое дъх, но мъжът заговори пръв:

— Дориан. Отдавна не сме се виждали. Как си?

— Нямаме време за празни...

Мъжът кимна разбиращо.

— Така е. Атлантите. Събудили са се. Излизат.

— Действаме по въпроса.

— Долу има нещо, което контролира кораба отвътре. Трябва да го разрушим отвън.

Сандърс го погледна внимателно.

— Какво направиха с теб? Искам да кажа — изглеждаш страхотно. Почти като нов си. Гладка кожа. Отървал си се от предишния си жалък и измъчен вид.

А, значи такъв беше планът на Сандърс — да го унижи, да покаже на който гледа иззад дебелилото стъкло, че той командва и че

Дориан не представлява заплаха. Дориан напрегна мишци, опитвайки се да се наведе напред. Почти изплю следващите думи:

— Сандърс, слушай ме много внимателно. Сега ще ме пуснеш и ще забравим за този инцидент. Ако не го направиш, кълна ти се, ще те разкъсам и ще пия от кръвта ти, докато те гледам как умираш.

Сандърс трепна, повдигна вежди, но бързо се овладя и се разсмя гръмко.

— Боже мили, Дориан, какво са направили с теб? Ти си по-луд, отколкото беше. Кой би могъл да предположи? — Отдръпна се от Дориан, сега вече лицето му изглеждаше сериозно. — Искам ти също да ме слушаш внимателно, защото ето какво ще се случи. Ще останеш вързан за това кресло, докато плямпаш всички тия налудничави приказки. После ще те упоим, след което ще ни разкажеш всичко, което ти се е случило долу, и когато приключим с теб, ще хвърлим безчувственото ти тяло в шахтата да се вкочани до смърт, което пак ще е по-добра кончина от тази, която моят предшественик осигури на побъркания ти старец.

На лицето на Дориан се изписа учудване и шок.

— Да, ние го направихме. Какво мога да кажа, Дориан? Животът понякога се променя драстично. Скоро ще разбереш какво имам предвид. — Обърна се към един от пазачите. — Донесете лекарствата, да започваме.

Дориан усети, че го изпълва хладен гняв, ясна, добре премерена омраза, която караше ума му да се съсредоточава. Огледа ремъците на ръцете и краката си. Не можеше да ги скъса. Ръцете му щяха да се строят. Въпреки това дръпна лявата си ръка. Ремъкът не поддаде. Усети болка, която се стрелна нагоре към мишницата. За малко да си строши палеца. Дръпна още веднъж, по-силно, и усети, че палецът излиза от ставата. Болката в съзнанието му водеше война с гнева. Гневът победи.

Сандърс хвана дръжката на вратата.

— Е, Дориан, май е време да се сбогуваме.

Един от пазачите пристъпи към Дориан. Дали бе разбрал какво прави?

Дориан дръпна лявата си ръка с всичката останала му сила. Кокалчетата на показалеца и кутрето изпукаха, ставите му се прегънаха наопак и ръката му се измъкна от ремъка. Но беше

сериозно пострадала — можеше да използва само средните два пръста. Дали щеше да е достатъчно? Той се пресегна и улови ремъка, който държеше дясната му ръка. Средният му пръст едва имаше сила да притисне ремъка към дланта. Но все пак успя. Болката бе непоносима. Той дръпна рязко и ремъкът се освободи. Войникът се хвърли към него. Дориан разкопча и ремъка на гърдите си, седна и заби изопнати пръсти в носа на пазача, завъртя се и се метна към краката на Сандърс.

Ремъците на краката го задържаха към креслото, но все пак успя да повали Сандърс и да го придърпа към себе си. Сандърс изкрещя от болка, когато зъбите на Дориан се впиха в гърба му. Кръв шурна върху лицето на Дориан и на пода. Дориан се претърколи от Сандърс тъкмо когато вторият пазач вдеше пистолет. Мъжът изстреля два куршума в главата му.

19.

Църквата „Света Мария Богородица“

Марбела, Испания

Кейт се събуди от трескаво тропане по клавиши.

Вдигна ръка да прогони съня от очите си и веднага си даде сметка колко е изтощена. Трескавото бягство от Орхидейната зона и спането на твърдата пейка бяха казали своето. За първи път, откакто Мартин я бе довел в Марбела, й липсваше тясното легло в спа центъра и тихият изолиран живот, който водеше там.

Седна и се огледа. В църквата бе тъмно, единствената светлина идваше от двете свещи на олтара и лаптопа, чийто екран озаряваше лицето на Мартин. Веднага щом я видя той затвори лаптопа, извади нещо от раницата и я погледна.

— Гладна ли си?

Кейт поклати глава. После огледа сумрачната църква за момчетата. Бяха се свили на съседната пейка и спяха спокойно. Тя отново погледна Мартин и каза:

— Искам да си довършим разговора.

На лицето му се изписа нещо като уплаха. Той извърна глава и извади нещо от раницата.

— Добре, но преди това ще ми трябва нещо. По-точно две неща.

— Вдигна контейнер за кръв. — Искам да взема проба от теб.

— Мислиш, че по някакъв начин съм свързана с чумата?

Мартин кимна.

— Ако съм прав, ти си важна част от пъзела.

Кейт нямаше търпение да го попита защо, но се сети какво бе казал.

— А кое е второто нещо?

Мартин й подаде пластмасова тубичка.

— Искам да си пребоядисаш косата.

Кейт погледна протегнатата му ръка.

— Добре. Но първо ще ми кажеш кой ме търси. — Отвори контейнера за кръвна проба и Мартин й помогна да вземе кръв.

— Всички.

— Всички?

Мартин извърна поглед.

— Да. Орхидейният съюз, имарийците и всички издъхващи правителства.

— Какво? Защо?

— След взривовите в комплекса в Китай „Имари Интернешънъл“ направи официално изявление, че ти си осъществила атаката и си разпространила чумата, мутирал щам на грипен вирус, продукт на военните ти изследвания. Разполагат с видеоматериал, който, разбира се, е истински. Освен това потвърждава предишните обвинения на индонезийското правителство във връзка с участието ти в атаките в Джакарта, както и извършването на нелегални изследвания върху деца с аутизъм.

— Това е лъжа — заяви Кейт.

— Да, лъжа е, но медиите я повтарят, а една лъжа, повторена от медиите, се превръща в част от живота и следователно в истина. Трудно е да промениш мнението на хората. Когато чумата придоби глобален характер, хората взеха да се озъртат за някого, когото да обвинят. Ти бе най-подходящата кандидатура по множество причини. Беше най-добрата *история*.

— Най-добрата история?

— Ами помисли си. Жена, за която се предполага, че има психични отклонения, работи сама, създала е вирус, който плъзва из целия свят, и всичко това, за да задоволи налудничавите си цели. Не е чак толкова страшно, колкото алтернативите: организирана конспирация или още по-лошо — биологично явление, нещо, което може да се случи навсякъде и по всяко време. Те имат нужда от луд с оръжие, за който се смята, че е мъртъв. Или още по-добре — заловен и наказан. Светът е отчаяно място: ловенето и наказването на негодници сега се котира особено високо и дава надежда на хората, че може би ще преживеем всичко това.

— А истината? — попита Кейт и му подаде контейнера с кръвта.

Мартин го прибра в термоса и продължи:

— Мислиш ли, че някой ще повярва в нея? Че имарийците са изровили древно съоръжение, чиято възраст надхвърля десетки хиляди години, и глобалната епидемия е тръгнала от него? Това е истината, но

тя е трудна за вярване. Повечето хора имат доста ограничено въображение.

Кейт се почеса по носа. Беше прекарала научната си кариера в изучаване на аутизма, в отчаяни опити да намери някакво решение. А сега се бе оказала обществен враг номер едно. Фантастично.

— Не ти казах, защото не исках да те безпокоя. А и без това нищо не може да се направи. Успях да уговоря прехвърлянето ти и осигуряването на надеждно място. Преди два дни приключих тази сделка.

— Сделка?

— Британците се съгласиха да те приемат. Ще се срещнем с екипа им до няколко часа.

Кейт извърна глава към спящите момчета.

— Момчетата идват с теб — каза Мартин.

И сякаш новината, че Мартин има план и че скоро ще са в безопасност, прогони по-голямата част от страха и напрежението й.

— Защо британците?

— Бих предпочел, разбира се, Австралия, но сме твърде далече. Англия е по-близо и там е също толкова безопасно. Континентална Европа най-вероятно ще падне в ръцете на „Имари“. Британците ще се държат до края. Правили са го и преди. Там ще си на сигурно.

— И какво още включва сделката?

Мартин се изправи и й подаде шишето с боя за коса.

— Хайде, време е за промяна.

— Обещал си им лекарство. Това си поискал в замяна на моята безопасност.

— Кейт, все някой трябва да открие това лекарство. Хайде. Нямаме време.

Изследователска база на корпорация „Имари“

Покрайнините на Нюрнберг, Германия

Доктор Найджъл Чейс гледаше през широкия прозорец към стерилната стая. Загадъчното куфарче бе изправено върху масата, лъскаво, отразяващо ярките светлини в помещението. Екипът от Антарктида го бе донесъл преди час и оттогава Найджъл не бе научил нищо за него.

Време беше да проведе някои експерименти, да потърси работни хипотези. Постава ръка върху дистанционното. Роботизираната ръка в помещението подскочи и едва не събори куфарчето от металната маса. Ох, никога нямаше да се научи да борава с това. Също като онази глупава игра в големите магазини, където пъхаш монета в цепката и се опитваш да уловиш някое плюшено мече с куки. И там никога не се получаваше. Изтри потта от челото си и помисли. Може би не беше необходимо да обръща куфарчето. Щеше да използва ръката, за да премести приборите.

— Искаш ли аз да опитам? — попита лабораторният му асистент Харви.

Найджъл много обичаше сестра си Фиона, ала това не му пречеше да съжалява непрестанно задето бе взел сина ѝ Харви на работа в лабораторията. Но тя искаше Харви да не се застоява вкъщи, а пък той имаше нужда от проклетата работа.

— Не, Харви. Но ти благодаря. Иди да ми донесеш една диетична кола.

След петнайсет минути, когато Найджъл вече бе разположил приборите, Харви още не се бе върнал с колата.

Найджъл програмира компютъра да започне със серия радиационни бомбардировки, облегна се на стола и се загледа през прозореца в очакване на резултатите.

— Колата е свършила. Ходих да проверя до машината в другата сграда. — Харви му подаде една кутия. — Имат само обикновена.

За миг Харви се изкуши да му каже, че би било по-добре да вземе друга диетична напитка, но момчето се бе постарало, а и бе ходило далече.

— Благодаря, Харви.

— Някакъв напредък?

— Не. — Найджъл отвори кутията и отпи от сладникавата напитка.

Компютърът изписука и на екрана премигна надпис:

Получаване на данни.

Найджъл остави напитката и се наведе към екрана. Ако данните бяха верни, куфарчето излъчваше неутрино — субатомни частици, получаващи се от радиоактивен разпад и термоядрени реакции в слънцето и атомните реактори. Но как биха могли да се озоват тук?

Екранът премигна в червено и неутриновите частици постепенно спаднаха до нула.

— Какво стана? — попита Харви.

Найджъл бе потънал в мисли. Дали куфарчето реагираше на радиацията? Не беше ли това някакъв сигнал, като насочващи светлини в тъмнината? Или пък SOS, известното на всички точка-тире-точка, но предавано със субатомни частици?

Найджъл бе атомен инженер — основната му специалност бяха термоядрените енергийни системи, макар че бе работил с ядрени бойни глави през осемдесетте и с атомни реактори за подводници през деветдесетте. Физиката на елементарните частици бе извън основните му познания. Един глас вътре в него нашепваше, че ще е добре да повика друг специалист, някой занимаващ се с елементарни частици, но той все още се колебаеше.

— Харви, я да променим радиационния режим и да видим как ще реагира куфарчето.

След час Найджъл бе допил третата си кола и крачеше из помещението. Последната група елементарни частици, излъчени от куфарчето, вероятно бяха тахиони. Тахионите бяха теоретични частици, най-вече защото можеха да се движат по-бързо от светлината и следователно съществуването им беше невъзможно според

специалната теория за относителността на Айнщайн. Тези частици, също предполагаемо, биха могли да направят възможно пътуването във времето.

— Харви, да опитаме с друг режим.

Найджъл се зае да програмира компютъра, докато Харви работеше с джойстика на роботизираната ръка. Биваше го в това. „Сигурно видеоигрите и младостта имат значение“ — помисли си Найджъл.

Приключи с програмирането на радиационния протокол и погледна към прибора, който се въртеше зад дебелото стъкло. Найджъл имаше теория: вероятно куфарчето създаваше хамелеонови частици — още едни теоретично съществуващи елементарни частици, чиято маса бе в зависимост от обкръжаващата ги среда. Хамелеоновите частици щяха да притежават по-малка маса в космоса и по-голяма на Земята, което би ги направило лесни за откриване. Ако това беше истина, Найджъл би могъл да е на прага на откритие, касаещо основите на тъмната енергия и тъмната материя, дори на силата, стояща зад разширяването на космоса.

Но хамелеоновите частици бяха само половината от неговата теория. Другата половина определяше куфарчето като устройство за комуникация — насочваща програма, която му казва от какви частици се нуждае, за да върши това, което смята да върши. Куфарчето искаше определени субатомни частици. Но защо му бяха нужни? Дали не бяха „градиенти“ за изграждането на нещо, или комбинация, чрез която да се отключи? Найджъл смяташе, че са намерили този ключ, радиационния режим, от който се нуждае куфарчето. Може би това бе нещо като атлантски тест за интелигентност, задача. Имаше резон. Математиката е език на вселената, а субатомните частици са камъкът, върху който да се изписват формулите, нещо като космически папирус. Какво се опитваше да му каже куфарчето?

Екранът на компютъра светна. Масивно излъчване — неутрино, кварки, гравитони и частици, които не бяха разпознаваеми.

Куфарчето се променяше. Лъскавата му външна обвивка бе помътняла, вдлъбнатините — изпъкнали. Сякаш полираната му повърхност се превръщаше в пясък. Сетне пясъчинките затрептяха и започнаха да се събират към центъра, където се образуваше вихър.

Черният вихър прояждаше куфарчето отвътре. То изведнъж се разпадна и стаята се изпълни със светлина.

Сградата избухна с ослепителен бял блясък, който мигновено погълна шестте високи сгради наоколо и се разпростря на много мили, като събаряше дървета и изпепеляваше земята. След миг светлината помръкна също тъй бързо — сякаш се сви до мястото, от което бе избликнала.

Нощта остана тъмна още известно време, после от земята се подаде тънък ярък лъч, като фосфоресцираща струна, която се поклащаше на вятъра, докато се издигаше. От първоначалния тънък сноп се отделиха пипала, които се разпростряха, свързаха се и образуваха мрежа, и тази мрежа се заплиташе толкова плътно, че стана солидна стена от светлина, извита в дъга отгоре, около двайсет пъти по-висока от обикновена врата.

Светецният портал заблещука мълчаливо, в очакване.

21.

Църквата „Света Мария Богородица“

Марбела, Испания

Кейт се подпираше на чугунената вана в банята и чакаше боядисаната ѝ коса да изсъхне.

Мартин бе настоял да проследи операцията, сякаш Кейт би могла да се откаже. Мисълта, че целият свят я преследва, бе достатъчно силен подтик да промени външността си. От друга страна... една логична, свръхрационална част от ума ѝ крещеше: „Ако наистина целият свят те търси, само боядисване на косата няма да те спаси“. Вярно, че поне засега не разполагаше с възможности да направи нещо друго, а и от това поне не болеше. Завъртя един вече кестеняв кичур между пръстите си и се запита дали процесът е завършил.

Мартин седеше на пода срещу нея, изпружил крака и опрял гръб на вратата на банята. Пръстите му тракаха по клавишите на компютъра и спираха само когато се замисляше за нещо. Кейт се зачуди какво ли прави, но засега бе решила да не упорства с любопитството.

Други въпроси не ѝ даваха покой. Не беше сигурна откъде да започне, но едно нещо, което Мартин бе казал, продължаваше да я гложди — чумата бе заразила над един милиард души за двацет и четири часа. Трудно ѝ бе да повярва — особено след като знаеше, че Мартин и хората му са се готвили за тази епидемия от десетилетия.

Тя се покашля.

— Един милиард заразени за двацет и четири часа?

— Аха — отвърна Мартин, без да вдига поглед от екрана.

— Това е невъзможно. Нито един патогенен организъм не се разпространява толкова бързо.

Той я погледна.

— Така е. Но не те лъжа, Кейт. Нито един *познат* патоген не се разпространява толкова бързо. Тази чума е нещо различно. Ще ти кажа всичко, но ще почакам докато си на безопасно място.

— Безопасността ми не е най-голямата ми грижа. Искам да зная какво става, искам да направя нещо. Кажи ми какво криеш. И без това

рано или късно ще разбера. Нека го чуя сега.

Мартин спря да пише, въздъхна и затвори компютъра.

— Добре. Първото, което трябва да знаеш, е, че Атлантската чума е по-сложна, отколкото си мислим. Тепърва започваме да разбираме механизма ѝ на действие. Най-голямата загадка беше Камбаната.

При споменаването на Камбаната Кейт потрепери. Хора на „Имари“ бяха открили Камбаната в Гибралтар през 1918. Загадъчното устройство било окачено в Атлантския комплекс, за чиито разкопки помагал баща ѝ. В момента, когато открили Камбаната, тя разпространила по целия свят испанския грип — най-смъртоносна епидемия в съвременната история. Все пак след време имарийците успели да демонтират Камбаната, да я преместят и да я подложат на изпитания. Дориан Слоун, шефът на имарийския отдел за безопасност, бе използвал телата на наскорошни жертви на Камбаната, за да разпространи Атлантската чума из целия свят, повтаряйки предишната епидемия в опит да идентифицира всеки, който притежава генетична резистентност към нейното въздействие. Крайната му цел бе да създаде армия, с която да нападне атлантите, чието творение бе Камбаната.

— Мислех, че знаете как действа Камбаната и върху кои гени оказва влияние — каза Кейт.

— И ние така си мислехме. Допуснахме две съдбоносни грешки. Първата беше, че размерът на пробата бе твърде малък. Вторият, че изучавахме телата, попаднали в пряк контакт с Камбаната, а не и тези, пострадали при предаване на инфекцията. Самата Камбана не излъчва заразен агент, там няма вируси и бактерии. Тя излъчва радиация. Според работната ни теория тази радиация предизвиква мутация в един ендогенен ретровирус и по този начин реактивира древен вирус, който след това преобразява своя гостоприемник, като задейства поредица гени и епигенетични връзки. Смятаме, че този древен вирус е ключът към всичко.

Кейт вдигна ръка да го спре. Трябваше да помисли. Ако бе вярна, теорията на Мартин изглеждаше невероятна. Тя водеше към един съвършено нов вид патоген и дори нова патогенеза — радиоактивна, а не вирусна. Дали това бе възможно?

Ретровирусите са всъщност вируси, които въвеждат ДНК в генома на гостоприемника, променяйки го на генетично ниво. Те са нещо като „компютърна програма за надграждане“. Когато се зарази от такъв ретровирус, човек все едно получава ДНК инжекция, която променя генома на някои от клетките му. В зависимост от характера на въведената ДНК заразяването с този вирус може да е добро, лошо или безвредно и тъй като геномът на всеки човек е различен, резултатът почти винаги е несигурен.

Ретровирусите съществуват с една цел — да създават повече от собствената си ДНК. И ги бива в това. Всъщност вирусите представляват по-голямата част от генетичния материал на планетата. Ако бъдат събрани всички ДНК от хора, животни и растения — дори всички невирусни форми на живот на планетата, общата сума на ДНК пак ще е по-малка от тази на вирусната ДНК на Земята.

Вирусите не се променят, за да навредят на своя гостоприемник — всъщност те зависят от него, за да се възпроизвеждат, и правят точно това: намират подходящ гостоприемник и живеят в него, възпроизвеждат се безвредно, докато гостоприемникът умре от естествени причини. Тези гостоприемници-резервоари, както ги наричат учените, по същество носят вирусите без никакви симптоми. Например кърлежите пренасят петниста треска от Скалистите планини, полската мишка хантавирус, комарите — вируса Западен Нил, жълтата треска и денгата, прасетата и пилетата — грипния вирус.

Хората са резервоар за безброй бактерии и вируси, които все още не са класифицирани. Около двацет процента от генетичната информация в носа не съвпада с нито един познат каталогизиран организъм. В червата четирийсет до петдесет процента от всичката ДНК са от бактерии и вируси, които никога не са били класифицирани.

Дори в кръвта близо два процента оформят нещо като „биологичен тъмен материал“. В много отношения този биологичен тъмен материал, това море от непознати вируси и бактерии, е последната граница.

Почти всички вируси са безвредни, докато не се прехвърлят в друг гостоприемник — форма на живот, различна от естествения им стопанин. След това вирусите се комбинират с напълно новия геном и предизвикват нова и неочаквана реакция — болест.

Това е истинската заплаха, която крият вирусите. Но Мартин не говореше за тези заразни вируси, проникващи отвън в човешкото тяло. Той описваше активирането на древна инфекция, латентна форма на вирусна ДНК, която произхожда от човешкото тяло, заровена дълбоко в неговия геном. Все едно да се заразиш от самия себе си — нещо като ДНК-Троянски кон, който се пробужда и предизвиква хаос и разруха в тялото. Тези човешки ендогенни ретровируси (HERVs, както са известни) могат да се определят като „вирусни фосили“ — останки от предишни инфекции, които са променили генома на гостоприемника, интегрирали са се с ДНК на неговата сперма и се предават на бъдещите поколения. Наскоро учените са открили, че близо осемдесет процента от цялостния човешки геном са съставени от ендогенни ретровируси. Тези фосилни архиви на предишни вирусни инфекции се появяват и при нашите най-близки генетични родственици, живи или мъртви: шимпанзета, неандерталци и денисованци. Те са били заразявани с много от вирусите, с които и ние сега.

Кейт се замисли за всички аспекти на тази идея. Ендогенните вируси се смятаха за инертни, част от голяма група „отпадъчна“ ДНК в генома. Тези ретровируси не бяха заразни, но оказваха влияние върху генните прояви. Наскоро учените бяха започнали да смятат, че тези ендогенни ретровируси могат да играят роля при автоимунните заболявания, като лупус, множествена склероза, синдром на Сьогрен, дори рак. Ако вирусът, предизвикал Атлантската чума, беше ендогенен, това означаваше...

— Искаш да кажеш, че цялата човешка раса вече е заражена. Че сме се заразили в деня, когато сме се родили — че вирусът зад Атлантската чума вече е част от нашата ДНК. — Тя се замисли. — Че Камбаната и трупове от нея просто активират един латентен вирус.

— Именно. Ние смятаме, че вирусните компоненти на Атлантската чума са били добавени към човешкия геном преди десетки хиляди години.

— Мислиш, че това е станало преднамерено — че някой или нещо е заложил ендогенния вирус — Атлантската чума — със знанието, че един ден ще бъде активиран?

— Да. Сигурен съм, че Атлантската чума е била замислена много отдавна. Мисля, че Камбаната е само активиращ механизъм за окончателното преобразяване на човешката раса. Атлантите или се

опитват да предизвикат нов Голям скок напред — *последен* скок напред — или голям скок назад, регресия до момента преди въвеждането на Атлантския вирус.

— Успяхте ли да изолирате вируса, предизвикващ чумата?

— Не, и точно това ни забавя. Всъщност смятаме, че може би става въпрос за два действащи ретровируса, нещо като вирусна война, която се води в телата ни. Тези два вируса се сражават за контрол над Атлантския ген, вероятно за да го променят перманентно. При деветдесет процента от заразените тази вирусна война разрушава имунната система и предизвиква смърт.

— Като испанския грип.

— Именно. Ние го очаквахме — епидемия, която се разпространява по обичайните пътища: телесни течности, въздушно-капков и прочее. За това бяхме подготвени.

— Подготвени как?

— Има една наша група — правителствени служители и учени. През последните двайсет години работихме тайно върху лечението. Орхидея бе последното ни оръжие срещу чумата — най-съвременна терапия, използвала модела за лечение на СПИН.

— Лечение на СПИН?

— През 2007 година Тимоти Рей Браун, станал известен покъсно като Берлинския пациент, е бил излекуван от СПИН. Браун е бил с диагноза остра миелоидна левкемия. Неговият СПИН позитивен статус значително е усложнил лечението. По време на цикъла химиотерапия той е трябвало да се бори със сепсис и лекарите потърсили нетрадиционни методи. Неговият хематолог, доктор Геро Хатър, решил да опита лечение със стволови клетки — пълна трансплантация на костно вещество. Всъщност Хатър използвал костномозъчно вещество от донор със специфична генна мутация: ССР5-Делта. ССР5-Делта създава имунитет в клетките спрямо СПИН.

— Невероятно.

— Да. Отначало ние смятахме, че мутацията Делта 32 е възникнала по време на Черната смърт в Европа — между четири и шестнайсет процента от европейците имат поне едно копие. Но после продължихме с проследяването ѝ още по-назад. Открихме ДНК от Бронзовата епоха, която я съдържа. Произходът на тази мутация остава загадка, но едно нещо е сигурно: костномозъчният трансплантант със

ССР5-Делта 32 е излекувал както левкемията на Браун, така и СПИН-а. След трансплантацията той преставя да приема противовирусна терапия и никога след това не е давал СПИН позитивни проби.

— И това помогна при създаването на Орхидея? — попита Кейт.

— Беше голям пробив, отварящ множество нови пътища за изследване. ССР5-Делта 32 всъщност опазва преносителя си не само от СПИН, но и от едра шарка, а също и от бактерията, предизвикваща чума. Ние се съсредоточихме върху това. Естествено, все още не разбрахме напълно сложността на Атлантската чума, но разработихме Орхидея до етапа, на който спира симптомите. Ала препаратът все още не беше готов за масова продукция, когато избухна епидемията. Той не лекува болестта, но няхаме друг избор. Съществуваше един елемент на чумата, който не можахме да изолираме. Друг фактор. Все пак... помислихме си, че можем да използваме Орхидея. Решихме, че ще се съсредоточим върху процеса на съдържане на разпространението. Ако можем да ограничим заразяването и да потиснем симптомите, ще спечелим време, докато успеем да изолираме ендогенните ретровируси, които пораждат чумата и манипулират Атлантския ген — истинския източник. Ето защо... твоята работа се оказа толкова интригуваща.

— Все още не разбирам каква роля за разпространението може да има радиацията.

— Ние също, в началото. Чумата проникваше през всички карантинни защити, които хвърляхме срещу нея. Кейт, тя беше като горски пожар, никога не бяхме виждали нещо подобно. Заразените лица, дори под карантина, заразяваха и други на двеста метра наоколо.

— Невъзможно.

— Отначало си мислехме, че имаме проблеми с правилата за поставяне под карантина, но това се случваше навсякъде по света.

— Как?

— Мутация. Някой някъде е притежавал ендогенен ретровирус, друг древен вирус, заровен в неговия геном. Когато той се активира, целият свят се заразява за часове. Милиарди хора се разболяха до двайсет и четири часа. Както казах, размерът на пробата ни беше твърде малък, за да го открием, нямаше начин да знаем за този друг ендогенен ретровирус. Всъщност ние все още го издирваме.

— Не разбирам как може да въздейства върху бързината на разпространение.

— Отне ни седмици да открием. Всички наши карантинни процедури — из целия свят — десетки години внимателно планиране, всичко това рухна още първия ден. Нищо не можеше да спре Атлантската чума. Всеки път, когато попадеше на ново място, тя буквално експлодираше сред населението. Това, което открихме, надхвърляше и най-дръзките ни предположения. Всъщност заразените излъчват нова радиация, не само носят радиацията от Камбаната в тъканите си. Смятаме, че вторият ендегенен ретровирус събужда гените, които карат тялото да променя излъчваната от него радиация.

Кейт се замисли отново. Човешкото тяло бе източник на радиация, но тя бе като статичен шум, нещо като субатомен еквивалент на потенето.

Мартин продължи:

— Всеки активиран субект се превръща в радиационен маяк, активира и заразява всички около него — дори ако са в биохерметични палатки. Човек, намиращ се на миля от теб, може да те зарази и без пряк контакт. Нямаме изготвени програми за действие срещу подобно нещо. Правителствата из целия свят трябваше да се предадат, защото не можеха да спрат заразата. Фокусът се премести върху контролиране на населението, така че имарийците и оцелелите да не могат да превземат света. Започнаха изграждането на Орхидейните зони и насочването на оцелелите към тях.

Кейт си спомни облицованата с оловни плочи къща, в която я бяха държали.

— Затова сте използвали олово — за да спрете радиацията.

Мартин кимна.

— Да. Опасявахме се от нова мутация. Честно казано, действаме като в мъгла. Говорим за квантова биология — субатомни частици, манипулиращи човешкия геном. Кръстопът между биология и физика. Това е нещо далеч отвъд сегашните ни представи както за физика, така и за биология. Само драскаме по повърхността на непознатото. Изоставаме с поне два хода, но през изминалите три месеца все пак научихме страшно много. Знаем, че ти и момчетата сте с имунитет към чумата, защото оцеляхте в Китай. Опитваме се да изолираме ретровируса, който предизвиква радиацията. Най-големият ни страх е,

че радиацията от опитните екземпляри — от новата мутация — може да проникне в лагера и да повлияе на ефективността на Орхидея. Тя и без това намалява, но се нуждаем от лекарството, за да ни спечели поне още малко време. Мисля, че сме близко до откриване на лечение. Остана едно последно парченце. Смятах, че ще го намеря тук, в Южна Испания, но грешах... за няколко неща.

Кейт кимна. Отвън долетя тътнеж като от далечна гръмотевица. Нещо все още не й даваше мира. Като учен, тя знаеше, че най-простото обяснение обикновено е и най-вярното.

— Но как разбрахте всичко това толкова бързо — че има друг ендегенен ретровирус? Какво ви кара да смятате, че става въпрос за взаимодействие между два ретровируса? Защо да не е един? Един вирус, пораждащ различни последствия — еволюция и деволюция, радиационен отговор.

— Хъм... — Мартин не бързаше с отговора. Кейт понечи да продължи, но той вдигна ръка. — Заради корабите е. Те са различни.

— Корабите?

— Атлантските кораби — в Гибралтар и Антарктида. Когато открихме комплекса в Антарктида, очаквахме да е на приблизително същата възраст като този в Гибралтар.

— Не е ли?

— Ни най-малко. Сега смятаме, че корабът в Гибралтар е — или по-скоро е бил — десантно средство, нещо като планетарна совалка. Корабът в Антарктида е космически кораб, много по-голям.

Кейт се зачуди какво общо може да има това с чумата.

— И смятате, че тази совалка идва от кораба от Антарктида?

— Това беше предположението ни, но изследването на въглеродния разпад доказва, че е невъзможно. Корабът в Гибралтар е по-стар от този в Антарктида и което е по-важно, прекарал е на Земята много повече време, може би сто хиляди години.

— Не разбирам — каза Кейт.

— Доколкото сме в състояние да определим, технологията в двата кораба съвпада — и двата имат Камбани, но идват от различни периоди във времето. Мисля си, че корабите принадлежат на различни фракции атланти и че те воюват. Склонен съм да вярвам, че тези две фракции се опитват да манипулират по някаква причина човешкия геном.

— Чумата е тяхното средство да ни биореформират?

Мартин кимна.

— Това е хипотеза. Налудничава, но единствената, в която има някакъв смисъл.

Тътнежът навън се усили.

— Какво става? — попита Кейт.

Мартин се заслуша, после скочи и излезе от помещението.

Кейт отиде при умивалника и се погледна в огледалото. Лицето ѝ бе по-измъчено от обикновено и тъмната, очевидно боядисана коса ѝ придаваше почти готически вид. Тя пусна водата и почна да търка и мие кафявите петна по пръстите си. През шуртенето на водата чу, че Мартин се връща.

— Измий си косата — каза Мартин. — Трябва да тръгваме.

22.

Църквата „Света Мария Богородица“

Марбела, Испания

Кейт събуди момчетата и ги изведе от църквата. Мартин вече ги чакаше нетърпеливо на двора. Беше метнал тежката раница на гърба си и лицето му бе угрижено. Когато вдигна глава, Кейт разбра защо. По улицата се стичаше безкрайна тълпа от бягащи слепешката хора. Сцената ѝ напомни за надпреварата с бикове по улиците на Памплона.

В средата на двора, до бялата стена на църквата, лежаха две мъртви кучета. Момчетата вдигнаха ръце и запушиха уши.

Мартин улови Ади за ръка.

— Ще ги носим.

— Какво става? — попита тя, докато вдигаше Сурия.

— Газът очевидно е бил за кучетата. Имарийците събират всички. Трябва да действаме бързо.

Кейт последва Мартин към човешкия поток. Сега, когато нямаше зеленикава мъгла, която да ѝ пречи да вижда, откри, че тесните улички са пълни с боклуци — изгорени коли, крадена стока, телевизори, преобърнати маси и столове от отдавна изоставените заведения.

Слънцето се издигаше над сградите и Кейт примижа срещу ярката светлина. Скоро престана да обръща внимание на тътрузенето на крака, сякаш това бе нещо естествено за ранната утрин.

Някой я блъсна в гърба и едва не я събори. Мартин се пресегна и я задържа. Зад тях нова група изплашени хора блъскаха тълпата и си проправяха път през нея. Кейт видя, че някои от тях са болни — един ден без Орхидея и симптомите на Атлантската чума вече се проявяваха. Изглеждаха завладени от паника, обезумели.

Мартин посочи една улица на десетина метра пред тях и каза нещо, което Кейт не можа да чуе, но го последва, прокрадвайки се покрай стената. Свърнаха в тясната уличка и нови тела веднага запълниха празното място, което бяха оставили в тълпата.

Мартин ускори крачка и Кейт едва го настигаше.

— Къде отиват? — попита след малко.

Мартин спря, опря ръце на коленете си и си пое дълбоко въздух. На шейсет бе в много по-лоша форма от Кейт и тя знаеше, че няма да може още дълго да издържи на това темпо.

— На север. Към планините. Глупаци — отвърна той задъхано.
— Подкарват ги. Близко сме до мястото на срещата. Хайде.

Вдигна Ади и продължи забързано по тясната уличка.

Докато навлизаха в тази пуста част на града, тътнежът зад тях постепенно утихваше. От време на време Кейт чуваше шумове от празните къщи.

— Или бягат, или се крият — каза Мартин.

— Кое е по-умното?

— Да се криеш. Вероятно. След като прочистят града, имарийците ще насочат частите си към следващия. Поне така са постъпвали досега.

— Щом е по-безопасно да се криеш, ние защо бягаме?

Мартин я погледна.

— Не можем да рискуваме. А и САС ще те измъкнат.

— Ще ме измъкнат? — Тя спря.

— Кейт, не мога да дойда с теб.

— Какво искаш да...

— И мен търсят. Ако продължат настъплението на север, имарийците ще поставят постове. Заловят ли ме, ще тръгнат да търсят теб. Не мога да рискувам и да те издам. А има и нещо... което трябва да открия.

Преди Кейт да успее да възрази в улицата пред тях изрева двигател. Мартин изтича до ъгъла, клекна, извади от раницата огледалце, протегна го и го завъртя така, че да огледа пресечката. Кейт спря зад него. Голям камион със зелено чергило, като този, който бе видяла да докарва оцелели в лагера, се движеше бавно по улицата. Войници с противогази вървяха разпръснати зад него, разбиваха затворените врати и претърсваха къщите. На улицата зад тях се издигаше облак газ.

Кейт понечи да заговори, но Мартин бързо се изправи и посочи един тесен проход между две къщи. Обърнаха се и хукнаха нататък.

След стотина метра проходът ги изведе на голяма улица с широки тротоари и каменен фонтан.

— Мартин, трябва да дойдеш с нас...

— Млъкни — сопна се той. — Въпросът не подлежи на обсъждане. — Спря на няколко крачки от тротоара, извади отново огледалцето и го завъртя така, че да улови слънчевата светлина. От другата страна на площада с фонтана блеснаха ответни отблясъци.

Мартин се обърна към Кейт и в този момент площадът бе разтърсен от експлозии и въздухът се изпълни с прах. Ушите на Кейт зазвънтяха; от вдигналия се прах не се виждаше почти нищо. Тя усети, че Мартин я улавя за ръката, обърна се, дръпна Ади и Суря след себе си и излязоха на открито. През стелещия се прах Кейт видя имарийски войници да навлизат тичешком от съседните улици. Други войници, с испански униформи — без съмнение специалният отряд на САС, на които Мартин бе дал знак — бяха заели позиции зад фонтана и откриха огън по противника. След броени секунди канонадата от безпорядъчна стрелба и тътен на гранати стана оглушителна. Двама от командосите бяха убити. Останалите се оказаха срещу числено превъзхождащ ги противник, който бързо ги обкръжи.

Мартин дръпна Кейт към улицата на север. Малко преди да я наближат оттам се показва тъпла бежанци, които се насочваха право към тях.

Кейт погледна през рамо към площада. Изстрелите там бяха утихнали и сега над всичко доминираше една несекваща гръмотевица — тътнежът на приближаващата се тъпла. Командосите бяха избити, двама лежаха в окървавената вода на фонтана, други двама бяха проснати на паважа.

23.

Районът на Стария град

Марбела, Испания

Кейт не можеше да откъсне поглед от имарийските войници. Очакваше, че ще се втурнат през пасажа и ще ги заловят, но те не го направиха. Просто стояха на улицата около фонтана, крачеха напред-назад пред тежките камиони, пушеха, говореха по радиостанциите и очевидно очакваха нещо, но Кейт не знаеше какво.

Тя се обърна към Мартин.

— Те какво...

— Това е мястото за товарене. Чакат хората сами да дойдат при тях. Ела. — Той се обърна и забърза по тясната улица, право срещу прииждащата тълпа.

Кейт се поколеба, но го последва. Тълпата беше на стотина метра и се приближаваше бързо.

Мартин опита най-близката врата — беше на приземен магазин — но тя се оказа заключена.

Кейт пресече уличката и изпробва вратата отсреща. Не поддаде. Тя дръпна момчетата към себе си. Тълпата бе на петдесетина метра. Кейт опита вратата на следващата къща. И тя бе заключена. Тълпата щеше да е тук след секунди, можеше да ги стъпче. Реши да дръпне момчетата пред себе си, да ги притисне към вратата и да ги закрие с тялото си.

Чу, че Мартин дотичва. Застана зад нея, за да я пази така, както тя бе прикрила момчетата.

Тълпата бе на трийсетина крачки. Няколко души се бяха отделили от множеството и тичаха напред, очите им бяха присвити, пълни с решимост. Не поглеждаха към Кейт, Мартин и момчетата.

На прозореца на втория етаж някой дръпна плътна бяла завеса и зад завесата се показва жена на възрастта на Кейт, с черна коса и смугла кожа. Изминаха няколко секунди и изражението на жената се промени... дали сега там не се виждаше загриженост? Кейт отвори уста да ѝ извика, но жената беше изчезнала.

Кейт отново притисна момчетата към вратата.

— Стойте мирно, деца. Много е важно.

Мартин не сваляше поглед от прииждащата тълпа.

Внезапно вратата пред тях изщрака и се отвори и от изненада Кейт, момчетата и Мартин полетяха напред и тупнаха на пода. Някакъв мъж ги дръпна навътре, а жената от втория етаж затръшна вратата. Ниският ропот на тълпата долиташе отвън.

Мъжът и жената ги отведоха навътре, във всекидневна с голяма камина и без прозорци. Стаята бе озарена от трепкащите светлини на свещи, които ѝ придаваха зловещ вид.

Мартин подхвана разговор на испански. Кейт се зае с момчетата, но те се дърпаха и не ѝ позволяваха да ги огледа за наранявания. Вероятно бяха на предела на силите си. И двамата бяха възбудени, уморени и объркани. Какво да направи? Нямаше да издържат още дълго. „Дали можем да се скрием тук?“ Това бяха думите на Мартин — или бягаш, или се криеш.

Тя разкопча ципа на раницата на Мартин, извади два бележника и моливи, подаде ги на Ади и Сурия и те ги грабнаха и изтичаха в ъгъла. Имаха нужда от поне мъничко спокойствие и занимание, което им е познато.

Мартин размахваше ръце и повтаряше една и съща дума — тунел. Мъжът и жената се спогледаха разколебани, после кимнаха и отговориха. Мартин изглеждаше доволен. Погледна Кейт и каза:

— Ще се наложи да оставим момчетата.

— В никакъв слу...

Той я дръпна настрани, към камината, и заговори с нисък глас:

— Те са изгубили синовете си от чумата. Ще вземат момчетата. Ако имарийците следват досегашната си процедура, семействата с малки деца ще бъдат оставяни на мира. Прибират само младежите, за да ги включат в армията.

Кейт се огледа. На поличката над камината имаше снимка на мъжа и жената, изправени на брега и положили ръце върху две усмихнати момчета почти на възрастта на Ади и Сурия. Дори цветът на косата и на кожата бяха сходни.

Тя погледна двамата, после момчетата, наведени над бележниците в ъгъла, под светлината на свещите. Опитва се да си събере мислите.

— Те не говорят испански...

— Кейт, те почти не говорят. Тези хора ще се грижат добре за тях. Това е единственият ни шанс. Помисли си, ще спасим живота на четирима. — Посочи мъжа и жената. — Ако заловят момчетата с теб или мен, веднага ще разберат кои сме. Излагаме ги на по-голям риск. Трябва да го направим. Ще се върнем за тях. Освен това не можем да ги вземем там, където отиваме. За тях напрежението ще е непоносимо.

— А къде...

Но Мартин не почака да чуе въпроса, а заговори отново с двамата испанци.

Кейт отиде при момчетата в ъгъла и ги прегърна. Те се дърпаха, не искаха да се откъснат от бележниците, но след малко се успокоиха. Тя ги целуна и ги остави.

Мъжът и жената ги поведоха по тесен коридор до претъпкан кабинет с лавици с книги до тавана. Мъжът доближи една етажерка в дъното и почна да вади тежките томове и да ги хвърля на земята. Жената се присъедини към него и скоро етажерката се изпразни. Мъжът опря здраво крака в пода и я дръпна към себе си. Натисна едно лостче отстрани и стената отзад трепна. Той я подпря с рамо, стената се отмести и зад нея се видя тъмен каменен тунел.

24.

*Районът на Стария град
Марбела, Испания*

Кейт мразеше тунели. Каменните стени бяха влажни и през цепнатините сякаш изтичаше черна слюз. Завоите бяха твърде много, за да им запомни бройката. По някое време попита шепнешком Мартин дали знае къде отиват, но той я скастри полугласно да мълчи, от което тя предположи, че не знае. Какво друго им оставаше? Мартин осветяваше пътя пред тях с фосфоресцираща пръчка, която даваше светлина колкото да не си удрят главите в неравния таван.

Стигнаха овално помещение, от което тръгваха тунели в три посоки. Мартин спря и доближи пръчката до лицето й.

— Гладна ли си?

Кейт кимна. Мартин свали раницата, извади протеиново блокче и шише вода.

Кейт сдъвка блокчето, преглътна го и след като изплакна уста, попита тихо:

— Нямаш представа къде отиваме, нали?

— Да. Дори не зная дали тези тунели стигат някъде.

Кейт го погледна с любопитство.

Мартин остави пръчката на земята между тях и отпи от шишето.

— Като в повечето стари средиземноморски градове хората са се сражавали хилядолетия с нашественици, опитващи се да завладеят Марбела. Гърци, финикийци, картагенци, римляни, мюсюлмани. И още и още. Марбела е била плячкосвана стотици пъти. Знаех, че старите търговски къщи в центъра имат тунели, предназначени за бягство. Богатите са ги използвали, за да избегнат лошите неща, които се случват, когато градът падне в ръцете на неприятеля. Някои тунели са само скривалища. Други водят извън града, но се съмнявам този да е такъв. В най-добрия случай имат връзка с каналите. Важното е, че поне засега тук долу сме в безопасност.

— Имарийците няма ли да претърсят и тунелите?

— Не мисля. Ще обискират къщите, но не повече. Търсят хора, които могат да им създават проблеми. Предполагам, че най-неприятното, което можем да срещнем тук, ще са плъхове или змии.

При мисълта за скрита в тъмното змия, която пълзи към нея, Кейт потрепери и протегна умолително ръце.

— По-добре ми спести тези подробности!

— Извинявай. Още храна?

— Не, благодаря. Сега какво ще правим? Колко дълго ще чакаме? Мартин се замисли.

— Ако се съди по размерите на Марбела, около два дни.

— Какво става горе?

— Събират всички на сортировъчния пункт.

— Сортировъчен пункт?

— Първо ще отделят умиращите и деградиращите от оцелелите. После оцелелите имат избор. Да приемат властта на имарийците или да откажат.

— Ако откажат?

— Връщат ги при умиращите и деградиращите.

— Какво ще стане...

— Имарийците ще евакуират цялото население. Ще натоварят всички на чумните шлепове. Но ще пристигнат само хората, приели тяхната власт — дали обет за вярност. — Вдигна светещата пръчка към лицето ѝ. — Кейт, това е важно. Ако ни заловят по пътя и се изправиш пред избор, приеми властта им. Обещай ми, че ще го направиш.

Кейт кимна.

— Това са само думи. Най-важното е да оцелееш.

— И ти ли ще им дадеш обет?

— За мен е различно, Кейт. Те знаят кой съм. Ако ни заловят, трябва да се разделим.

— Но ще им дадеш обет.

— На мен никой няма да ми го предложи. — Мартин се закашля мъчително, като заклет пушач. Кейт се зачуди колко ли прах има в тунела. Той поклати глава. — Веднъж вече се присъединих към тях. Това бе най-голямата грешка в живота ми. Така че за мен е различно.

— Това са само думи — припомни му Кейт.

— Печелиш — промърмори той. — Трудно е за обясняване...

— Опитай. — Кейт отпи от шишето. — И без това трябва да убием малко време.

Мартин се закашля отново и тя каза:

— По-добре да излезем на чист въздух.

— Не е от въздуха. — Мартин бръкна в раницата, извади малка бяла кутия, отвори я и лапна една таблетка. На таблетката бе изрисувано трилистно цвете с червеникав пръстен в средата. Орхидея.

Кейт го погледна стъписано.

— И ти ли...

— Нямам имунитет. Не исках да ти го казвам. Знаех, че ще се тревожиш. Ако ни заловят, ще ме тикнат в лагер и там ще умра. Ако се случи, ти ще трябва да довършиш моите изследвания. Ето. — Той извади от раницата малък бележник и ѝ го подаде.

Кейт го остави незаинтригувано до себе си.

— Колко таблетки са ти останали? — попита.

— Достатъчно — отвърна безизразно Мартин. — Не се безпокой за мен. Сега се постарай да си починеш, поемам първата смяна.

25.

Районът на Стария град

Марбела, Испания

— Кейт! Събуди се!

Кейт отвори очи. Мартин стоеше над нея. Лицето му бе разтревожено.

Той я дръпна да стане, взе раницата и ѝ я подаде, но преди това извади отвътре нещо. Пистолет.

— Сложи си раницата. Стой зад мен.

Кейт чу слаб шум. Стъпки. Мартин насочи пистолета към тунела, от който идваха. С другата си ръка посегна и изключи пръчката. Обгърна ги непрогледен мрак.

Секундите се нижеха бавно. Стъпките се усилваха. Бяха на двама души.

В тунела се появи бледо сияние. Бавно се усилваше и скоро видяха, че е от фенер. Носеше го брадат дебел мъж, зад който вървеше млада жена.

При вида на Мартин и насочения пистолет мъжът изпусна фенера, дръпна се назад и събори жената на пода.

Мартин пристъпи към тях. Мъжът вдигна ръце и заговори бързо на испански. Мартин местеше поглед между двамата, после отвърна на испански. Гледаше ги втренчено, сякаш се чудеше дали историята им е достоверна. Накрая се обърна към Кейт.

— Вземи фенера. Казват, че в тунела има кучета и войниците идват.

Кейт грабна фенера, а Мартин даде знак с пистолета на мъжа и жената да тръгнат по коридора, по който бяха дошли с Кейт. Те се подчиниха и четиримата се отправиха със забързана крачка, всички мълчаха.

Коридорът стигна до друга овална стая, където откриха още шестима. Последва кратък разговор, след което новата група се присъедини към тяхната и тръгнаха отново.

Кейт се чудеше как ще се справят с кучетата и войниците. Пистолетът ѝ беше в раницата и въпреки нежеланието си да борави с него бе почти готова да го извади. Но още преди да го направи тунелът свърши в наподобяващо пещера помещение, този път квадратно и с висок таван. Нямахше повече изходи.

Вътре завариха двайсетина души. Всички глави се извърнаха към тях.

Кейт чу дебелия мъж да вика нещо и се обърна. Дебелият говореше по радиостанция. *Какво ли...*

Отсрещната стена избухна, хвърляйки пръст и отломки, и невидима силова стена полетя навътре в помещението. Кейт тупна на пода. Помещението се озари от ярка светлина и през образувалия се отвор нахлуха имарийски войници и започнаха да влачат хората навън през взривената стена. Дебелият, жената и неколцина от другите им помагаха.

Кейт беше замаяна и объркана от ярката светлина и оглушителния гръм. Главата ѝ се въртеше и ѝ се гадеше.

Видя как един войник взема пистолета на Мартин от земята, а след това вдига и него и го отнася. Друг войник сграбчи нея. Тя се съпротивляваше, но беше безполезно. Беше им в ръцете. Всички им бяха в ръцете.

26.

Дориан отвори очи и погледна през широката стъклена стена. Не беше в тръба — във всеки случай не и в тази, в която се бе пробудил предния път. „Къде се намирам? Мъртъв ли съм, наистина мъртъв този път?“ Сигурно. Бяха го застреляли в главата. Погледна надолу. Носеше униформа — същата униформа като на атланта.

Сцената постепенно дойде на фокус. Големият прозорец гледаше към космоса. Синьо-зелена планета изпълваше долния край на панорамата. Огромни машини пълзяха по повърхността, ровеха земята и вдигаха гигантски облаци червеникав прах в атмосферата. Не, това не беше само прах, машините местеха цели планини.

— Получихме доклада от геологичното изследване, генерал Арес. Тектоничните плочи в северната полусфера няма да създават проблеми през следващите четири хиляди години. Да ги оставим ли?

Дориан се обърна и погледна другия. Стоеше до него на нещо като наблюдателна площадка на космически кораб. А после Дориан чу собствения си глас:

— Не. Може да не са в състояние да се справят с тях за четири хиляди години. Направете нужните промени още сега. — Обърна се към прозореца. Виждаше отражението си в стъклото, но то не беше на Дориан, а на атланта — неговата по-млада версия. Косата му беше златистобяла, прилепнала към темето.

Стъклото изчезна и въздухът и гравитацията се промениха. В далечината избухна бомба и Дориан осъзна, че се намира в голям град. Не беше земен град, разбра го веднага. Сградите до една имаха уникална форма. И сияеха, сякаш са били построени вчера от непознат за него материал. Бяха свързани с мостове, които кръстосваха града подобно на паяжина. Една от сградите рухна и небесните мостове, свързващи я със съседните сгради, се откъснаха като ръце, следващи падащо тяло. Нов взрив събори друга висока сграда.

Войникът до Дориан се покашля и заговори тихо:

— Да започваме ли, сър?

— Не. Оставете да продължи още малко. Нека покажем на света с какви хора се сражаваме.

Нов взрив и хоризонтът почерня, и картината отново се смени с космическа панорама. Сега Дориан се намираше на друга наблюдателна площадка — на планета. Не, на луна. Виждаше планетата вдясно, но космическата панорама бе много по-впечатляваща. Космическа флотилия приближаваше огромна бяла звезда. Стотици кораби, може би хиляди. Дъхът му секна при вида на тази огромна мощ. Усети, че настръхва. Една-единствена мисъл владееше съзнанието му: „Ние победихме“.

Опита се да фокусира погледа си, но образът отново взе да изчезва. Намираше се някъде другаде, на планета, и слизаше по каменни стъпала към гигантска каменна структура. Вървеше сам, но от двете страни на пътя имаше тълпи, всички се бутаха и блъскаха, за да го видят по-добре. Жена и двама мъже чакаха в подножието на каменния монумент пред тъмен вход. Дориан не можеше да разчете надписа над входа, но по някакъв начин знаеше какво пише: „Тук лежи нашият последен войник“.

Жената пристъпи напред и заговори:

— Ние решихме. Ти ще извървиш дългия път към вечността.

Дориан знаеше, че жената говори пред камера и произнася тези думи за исторически запис. Беше го предала.

— Всеки човек заслужава правото да умре — отвърна той.

— Легендите никога не умират.

Дориан се обърна и за частица от секундата се поколеба дали да не побегне. Но така ли щяха да го запомнят?

Влезе в гробницата, мина между каменните стени и се озова в кораб. Блещукащите сивкави стени отразяваха светещите като мъниста светлини по пода и тавана. Последните лъчи на слънцето се стопиха в тунела зад него и осветлението в камерата се промени. Редици тръби се простираха докдето поглед стигаше. Бяха празни. Първата се отвори със свистене и Дориан тръгна към нея. Така да бъде.

Тръбата се затвори и отвори почти в същия миг. Дориан излезе тичешком от гробницата. Небето беше тъмно, ако не се брояха светкавиците навсякъде. Той премигна и видя, че се намира на пустите улици на друг обгърнат в паяжина град. Взривовите бяха много по-

мощни от предишните. Сякаш целият град се готвеше да рухне и той видя, че от небето се спускат кораби.

След това отново бе в огромното помещение с тръбите. Сега те всички бяха пълни. Той хукна по дългия коридор. Гледаше с ужас как атлантите — неговите сънародници — се пробуждат, крещят, излизат от тръбите и умират. Потокът от хора беше безкраен. Веднага щом някой издъхваше в тръбата се появяваше негов заместител, безкраен цикъл на агония, започващ наново и наново. Дориан изтича при пулта за управление и пръстите му се плъзнаха по него, облизаха ги бели и зеленикави светлини. Трябваше да спре процеса на възкресяване, да сложи край на този ужас. Може би никога нямаше да се събудят. Но поне щяха да са в безопасност. Той беше войник. Това бе неговата работа... неговият дълг.

Отстъпи от пулта и отново се озова на наблюдателната площадка в кораба. Отдолу бавно се въртеше синьо-зелена планета. Земята. Небето бе ясно и земята долу бе недокосната. Нямаше градове, нито цивилизации. „Чисто платно. Шанс да се започне отново.“

Обърна се и отново се озова в гробниците, но не в галерията с тръбите. Намираше се в по-малка стая, с дванайсет тръби, всичките празни. Премигна и в централната тръба се появи тяло — праисторически човек. Премигна отново и се появи друг човешки предшественик.

Стаята избледня и той се озова навън, на върха на планина. Гледката бе изкривена от извито стъкло — визьор на шлем. Носеше скафандър, подобен на този, който му бе дал атлантът, и стоеше върху метална колесница, която летеше над някакви дървета.

Слънцето беше високо в небето и гората бе зелена и гъста, прекъсвана единствено от каменисти хребети, които се спускаха като стъпала към долината по-нататък.

Из хребетите пещерни хора се сражаваха с дървени и каменни оръжия. Бяха два вида, Дориан вече го виждаше. Едните бяха по-дребни, но имаха по-добри сечива и се нахвърляха на вълни върху по-едрите си съперници. Мятаха копия и общуваха с гърлени звуци, с които координираха атаките си.

Слънцето продължи да се издига и долината се изпълни със сражаващи се. Войната бушуваше, клането придобиваше масови мащаби. Кръвта се лееше като река и пребоядисваше белите скали и

сивите камъни. Дориан летеше над всичко това с колесница, гледаше и чакаше.

Слънцето се снижи и със същата бързина се издигна отново, но сега в долината цареше покой. Трупове на дъното бяха толкова много, че Дориан не можеше да види земята. Над тях летяха рояци мухи. Отгоре кръжаха лешояди. Победителите стояха на каменните ридове, стиснали копия и каменни брадви, и гледаха мълчаливо надолу, целите в кръв. Едър мъж — вождът, предположи Дориан — пристъпи напред и запали факла. Произнесе няколко думи — груби недодялани звуци — и хвърли факлата в долината. Хората по ридовете последваха примера му и скоро огненият дъжд запали дърветата и храсталаците, а после обхвана и трупове.

Дориан се усмихна, включи записващото устройство в шлема и каза:

— Подвид 8472 показва забележително влечение към организирани военни действия. Той е логичният избор. Унищожете другите генетични линии. — За пръв път, откакто наблюдаваше тези примитивни войнолюбиви същества, почувства надежда.

Долината се изпълни с дим, който постепенно се издигна и обгърна гората, а после и каменните ридове. Победителите изчезнаха в пушеците. Когато те се разсеяха, той отново гледаше от тръбата в галерията в Антарктида — беше в същия кораб, който бе видял на родния свят на атлантите. Мислите му отново бяха неговите собствени, както и тялото му.

Ново тяло. Още едно.

Атлантът стоеше отсреща и го гледаше равнодушно. Дориан го изучаваше — лицето му, побелялата коса. Значи беше бил на кораба, в съня. Но дали беше сън?

Тръбата се отвори и Дориан излезе.

*На две мили под имарийската оперативна база „Призма“
Антарктида*

Дориан дълго гледа атланта. После каза:

— Добре. Привлече вниманието ми.

— Не ме разочаровай, Дориан. Показах ти падането на моя свят и възникването на твоя вид и с това само съм привлякъл вниманието ти?

— Искам да знам какво видях.

— Спомени — отвърна атлантът.

— Чии?

— Нашите. Моите и твоите. Спомени от моето минало, спомени от твоето бъдеще. — Атлантът закрачи към площадката, където лежаха труповете на Дориан и Дейвид.

Дориан го последва. Обмисляше видяното. По някакъв начин знаеше, че е истина. Събитията бяха реални — негови спомени. Но как?

Докато го водеше по коридорите със сиви метални стени, атлантът заговори:

— Дориан, ти си различен. Винаги си знаел, че си особен, че имаш предопределение.

— Аз...

— Ти си аз, Дориан. Аз съм Арес. Аз съм войник, последният войник на моя народ. По странна прищявка на съдбата ти наследи моите спомени. През цялото това време те са лежали скрити в паметта ти. Разбрах за тях едва когато влезе в кораба.

Дориан не знаеше какво да каже.

— Дълбоко в себе си знаеш, че това е истина. През 1918 те поставиха — едно умиращо седемгодишно момче — в тръба в Гибралтар. Когато се събуди през 1978, ти вече не беше същият. Но не времето те промени. Беше обсебен от омраза, подтикван от жаждата да търсиш разплата, да създадеш армия и да разгромиш враговете на човечеството, да намериш баща си. Знаеше, че си предопределен за

това — да се сражаваш за бъдещето на своята раса. Затова дойде тук. Дори знаеше какво трябва да направиш: да промениш човешката раса на генетично ниво. А *знаеше* всичко това, защото аз го зная. Това е и мое желание. Ти имаш моите спомени. Имаш моята сила. Имаш омразата ми и моите мечти. Дориан, в тази вселена съществува враг, по-могъщ, отколкото би могъл да си представиш. Моят народ бе най-развитата раса в познатата вселена и този враг ни разгроми за един ден и една нощ. Те ще те потърсят. Само въпрос на време е. Но ти можеш да ги победиш — ако си склонен да направиш каквото трябва да се направи.

— И то е?

Арес се обърна и го погледна в очите.

— Трябва да се погрижиш генетичната трансформация на твоята раса да бъде завършена.

— Защо?

— Знаеш защо.

През ума на Дориан премина мисъл: „За да създадем наша армия“.

— Именно — потвърди Арес. — Ние водим война. А във война оцелява само по-силният. Аз насочвах вашата еволюция с една-единствена цел: оцеляването. Без последните генетични промени хората на Земята няма да оцелеят. Никой от нас няма да оцелее.

Дълбоко в себе си Дориан знаеше, че това е истина, знаеше го открай време. Сега вече всичко получаваше обяснение: неговата амбиция, сляпото му, непонятно желание да преобрази човешката раса, да победи един невидим враг. За пръв път в живота му всичко си заставаше на мястото. Обзе го странно спокойствие. Беше намерил *отговора*. Но трябваше да се съсредоточи върху това, което се случваше сега.

— Как ще създадем армията?

— Куфарчето, което изнесе. То излъчва радиационни сигнали, които ще завършат процеса. Дори Орхидея няма да може да спре мутирания вирус, който ще породи тази радиация. В момента нова вълна зараза се разпространява от едно място на взрив в централната част на Германия. Скоро заразата ще залее половината свят. Преломът ще настъпи до няколко дни.

— Тогава какво още има да се свърши? Очевидно ти си се погрижил за всичко.

— Трябва да се увериш, че никой няма да открие лек за тази нова зараза. Имаме врагове. А след това трябва да ме освободиш. Заедно ще поемем контрол над оцелелите. Можем да спечелим битката за тази планета. Това са наши сънародници. Те са армията, която ще пратим срещу древния враг. Най-накрая ще спечелим тази война.

— Да те освободя. Но как?

— Куфарчето изпълнява две функции. То излъчва радиация, която лишава от ефективност Орхидея, и освен това е създадо портал към моето местоположение — изкуствен хиперпространствен отвор, мост през космоса и времето. — Атлантът спря и Дориан осъзна, че стоят пред вратата, зад която се намираха куфарчето и двата скафандъра. Вратата се плъзна встрани и зад нея се показва празна стая, само с един скафандър.

Дориан пристъпи вътре, без да каже нищо, и почна да облича скафандъра.

— Дориан, има още нещо, което трябва да направиш. Трябва да доведеш жената, която беше тук. Трябва да я намериш и да я вземеш през портала заедно с теб.

— Жената? — Дориан нахлузи втората обувка и спря.

— Кейт Уорнър.

— Какво общо има тя с това?

Атлантът го изведе навън и тръгна по коридора.

— Всичко, Дориан. Тя е ключът към всичко. Но трябва да чакаш. В някой момент, съвсем скоро, тя ще се сдобие с информация — с код. Този код е пътят за моето освобождаване. Трябва да я заловиш, след като се сдобие с кода и да ми я доведеш.

Откъде би могъл да знае атлантът всичко това?

— Зная, защото чета мислите й точно както и твоите.

— Невъзможно.

— Невъзможно е само във вашите научни представи. Това, което наричате Атлантски ген, е всъщност много сложен образец на биологична и квантова технология. Той се основава на физични принципи, които все още не сте открили. Генът бе ръката, която насочваше вашата еволюция. Има много функции, но една от тях е да активира в тялото ти няколко процеса, които контролират радиацията.

— Радиацията?

— Всяко човешко тяло излъчва радиация. Атлантският ген превръща този статичен шум в организиран информационен поток — постоянно прехвърляне на твоите спомени и физични изменения чак до клетъчно ниво. Нещо като нарастващ архив, който всяка секунда прехвърля данните до централен сървър.

Бяха стигнали до залата с безкрайните сякаш редове тръби.

— Когато на този кораб бъде получен сигнал за смърт с потвърждение, че прехвърлянето на данни е прекратено, той построява ново тяло, точно копие на мъртвото, до последната клетка и до последния спомен.

— Значи това място е...

— Възкресяващ кораб.

Дориан се опита да осъзнае тази невероятна идея.

— И те всички са мъртви?

— Умрели много отдавна. Аз не мога да ги събудя, не искам да ги събудя. Ти видя. Смъртта им бе ужасна, на един свят, непознаващ насилствена смърт по-дълго, отколкото би могъл да си спомни. Но ти и аз можем да ги спасим. Те са последните от моя народ. Те разчитат на теб, Дориан.

Дориан огледа тръбите с различен поглед.

„Моите сънародници.“ Имаше ли и други?

— Ами корабът в Гибралтар? И той ли е възкресяващ?

— Не. Той е нещо друго. Научен кораб. Изследователски съд, неспособен на полети в открития космос. Това е совалка — совалката на първата научна експедиция тук. Има осем възкресяващи камери. Експедициите са опасно начинание и учените нерядко претърпяват нещастни инциденти. Както вече знаеш, възкресяващите камери имат способността да лекуват. Възкресяването действа само за атлантите. И има ограничен обхват. Ядрените взривове в Гибралтар най-вероятно са унищожили тамошните камери. Тези тръби са единствените, които могат да те възкресят. Но ако се отдалечиш на повече от сто километра, не можеш да разчиташ на това. Системата не е в състояние да изработи копие, ако не разполага с прехвърлени данни — правилото на Прометей. Излезеш ли навън, отново ставаш смъртен. Ако умреш, умираш завинаги, Дориан.

Дориан погледна трупа на Дейвид.

— Той защо не...

— Прекратих възкресяващия процес при него. Той вече не е твоя грижа.

Дориан погледна към коридора, водещ навън.

— Те ме заловиха по-рано. Не ми вярват.

— Видели са те да умираш, Дориан. Когато излезеш отново оттук, възкръснал от мъртъвците и със спомен за това, което се е случило с теб, никой няма да посмее да се изправи срещу теб.

Дориан се поколеба. Имаше още един въпрос, но не искаше да го зададе.

— Какво? — попита Арес.

— Моите спомени... нашите спомени...

— С времето ще се върнат.

Дориан кимна и каза:

— Значи скоро ще те видя.

28.

Дейвид отвори очи. Намираше се в друга тръба, на различно място — не беше в гигантското помещение под Антарктида. Тази стая бе малка, не повече от шест на шест метра.

Очите му привикнаха със сумрака и стаята дойде на фокус. Имаше още три тръби — всичките празни. На отсрещната стена имаше голям екран, над пултове точно като тези, които бе видял в атлантския комплекс в Гибралтар. На пода под пулта лежеше смачкан скафандър. В двата края на стаята имаше затворени врати.

„Какво е това? Какво е станало с мен?“ Тази стая не приличаше на предишните, които бе видял в Гибралтар, по-скоро беше научна лаборатория, каквато бе описал бащата на Кейт в дневника си. Дали наистина бе това? „Ако е така, какво търся тук? Може би ме подлагат на някакъв експеримент?“ Зачуди се защо продължава да се събужда в тръба всеки път, когато Дориан Слоун го убива. Трудно му бе да повярва, че е бил застрелван толкова много пъти, но сега не беше време за това, трябваше да се съсредоточи върху по-важния въпрос: как да се измъкне от тръбата. Сякаш прочела мислите му, тръбата се отвори със свистене и тънък облак сивкава мъгла изпълни помещението и се разсея.

Дейвид се заозърта, очакваше невидимият му похитител да предприеме следващия ход. След като не се случи нищо, излезе от тръбата. Олюляваше се — краката не го държаха. Протегна ръка и се подпря на пулта. Под него беше скафандърът. Шлемът бе подпрян на стената малко по-нататък. Сега вече Дейвид можеше да види, че скафандърът е повреден. Беше от същия тип, който бе видял на холографските филми в Гибралтар. Атлантите ги бяха носили, когато бяха излезли от кораба, за да спасят неандерталеца от ритуалното жертвоприношение близо до скалата на Гибралтар.

Огледа скафандъра по-внимателно. Беше срязан отпред на гърдите. Не приличаше на огнестрелно поражение. Какво ли можеше да е? Ръбовете бяха твърде гладки. На видеото, което бе гледал, корабът в Гибралтар бе избухнал, след като гигантско цунами го бе

изхвърлило на брега, а след това го бе дръпнало обратно в морето. Имарийците предполагаха, че на брега са се взривили поредица метанови джобове и са разкъсали кораба на няколко места.

Експлозията бе ранила тежко единия от облечените със скафандри атланти и другият го бе отнесъл — него или нея — през врата, вероятно в Антарктида.

Дали това бе скафандърът на единия от двамата атланти в Гибралтар? На малка пейка зад пулта бяха поставени прилежно сгънати дрехи.

Той пристъпи към пейката. Краката му все още бяха неуверени, но бележеха бързо подобрение. Разгъна дрехите. Черна военна униформа. Вдигна я на бледата луминесцентна светлина и я огледа. Униформата лъщеше и сякаш отразяваше светлината. Завъртя я и установи, че дрехата променя цвета си според светлината и цвета на стената отзад. Нещо като активен камуфлаж. Горната част — куртката на униформата — беше гладка и без никакви обозначения, освен на яката: отдясно се виждаше квадратна емблема: [ИИ].

„Имари Интернешънъл“. Това бе армейската униформа на „Имари“.

От лявата страна пък бе поставено сребърно дъбово листо — знакът за подполковник.

Дейвид хвърли униформата на пейката. Беше съвсем гол, но предпочиташе да остане гол, отколкото да облече униформата.

Върна се при пулта и размаха ръка над него. Бащата на Кейт се бе научил да борава с атлантските пултове. Когато го правеше, отдолу бликваха синя и зелена светлина, за да взаимодействат с ръката му. Но този пулт оставаше тъмен и безжизнен. Дейвид го натисна с пръст, ала отново не последва реакция.

Погледна към едната, после към другата врата. Чувстваше се като плъх в клетка. Приблужи едната врата и постоя пред нея, но тя не се плъзна встрани. Прокара ръка по панела отстрани. Никаква реакция. Натисна с длан сивкавия метал, но вратата не помръдна.

Повтори същата процедура и с отсрещната врата и получи същия резултат. Беше заключен. Колко ли въздух имаше? Колко време му оставаше, преди да умре от глад?

Седна на пейката. Колкото и да се стараеше да мисли как да намери изход от това положение, умът му неизменно се връщаше към

Кейт. Дейвид се зачуди къде ли е тя. Надяваше се да е в безопасност.

Спомни си за тяхната единствена нощ в Гибралтар и колко различен се бе чувствал в онзи момент. А после се събуди и откри, че е изчезнала. Беше ѝ простил за това — беше се опитвала да го спаси. Но той бе допуснал друга грешка: изпуснал я бе от поглед отново в Антарктида, когато тя бе изостанала да задържи Дориан и хората му.

Реши, че няма да допусне това да се случи отново. Ако някога се измъкнеше от тази стая, щеше да намери Кейт, където и да бе тя и каквото и да бе останало от света — и никога повече нямаше да се раздели с нея.

29.

Марбела, Испания

Кейт се събуди в мрачната вътрешност на затворено ремарке, натъпкано с хора като натоварени за рибен пазар сардини. Или поне на това миришеше: на пот и риба. Хората кашляха и се блъскаха един в друг, когато камионът подскачаше и дърпаше рязко ремаркетото. Вероятно се носеха с пълна газ по неравния път.

Кейт се опита да открие Мартин, но не виждаше на повече от крачка наоколо.

Камионът намали, спря за няколко секунди, после продължи, но вече съвсем бавно. След малко спря и чука как въздухът напуска с шумно свистене спирачките. Ръмжащият двигател утихна.

Паника заля пътниците. Всички се обърнаха към вратата.

Ярка светлина разкри сцената отвън.

Сините знамена с изрисувани орхидеи сега бяха само обгорели останки. Имарийците ги бяха оставили вероятно като знак за победата си. Бяха вдигнали своите черни знамена от двете страни на входа към лагера. Войници с черни униформи обикаляха около наблюдателната кула — единствената, която не бе напълно разрушена.

Наредиха им да слизат. Кейт отчаяно се опитваше да измисли някакъв план. Смъкна раницата от раменете си и разкопча ципа. Раницата имаше доста твърда подплата. Огнеупорна, или водонепроницаема? Кейт огледа съдържанието — пистолет, лаптоп, сателитен телефон, бележника на Мартин и термоса с пробите. Хвана пистолета. Не би могла да си проправи път навън с огън, всъщност дори се съмняваше, че ще посмее да натисне спусъка. А ако я заловяха с пистолет... Дръпна се към тъмния ъгъл. Трябваше да скрие останалото снаряжение — Мартин го носеше навсякъде, вероятно бе важно за откриването на лекарството.

Освен това Мартин ѝ бе казал какво ще последва: имарийците ще сортират пленниците. Умиращите ще бъдат оставени да умрат. Оцелелите могат да се закълнат във вяроност — или да загинат.

Значи ѝ предстоеше да направи избор.

30.

*Център за контрол на заболяемостта
Атланта, Джорджия*

Доктор Пол Бренър крачеше пред екраните, които покриваха стената. Показаната там карта на света бе обсипана с червени точки — по една за всяка Орхидейна зона. Над всяка точка потрепваше цифра — броят на неуспешните случаи на лечение с Орхидея. От началото на епидемията препаратът се бе оказал неефективен приблизително при 0,3% от заразените. Сега процентите нарастваха. В една зона в Германия повече от процент от обитателите умираха от чумата. Дали Орхидея не бележеше очаквания спад?

В началото бяха установили отделни неуспешни опити за лечение, но това можеше да се обясни с некачествено изработени медикаменти. Сега обаче нещата придобиваха глобален характер. Ако това бе нова... Пол не искаше да спомене дори мислено думата мутация, но ако бе това...

— Върнете назад — нареди той. — Покажете процента на неуспешно лечение за последния час, за два часа. Продължавайте назад час по час, докато данните се стабилизират.

Загледа как процентите постепенно намаляват, сетне спират да се променят.

— Спрете тук. — И погледна часа.

Върна се при бюрото и прелисти купчина документи. „Какво се е случило точно тогава?“ Дали имарийците не бяха разпространили мутирал вирус — такъв, който Орхидея не може да спре? Това беше техният план или поне работна теория. Той зачете докладите за действията на имарийците. Един привлече вниманието му. Провери времето. Близко беше. Прегледа го отново.

СТРОГО СЕКРЕТНО

Предполагаема термоядрена експлозия в изследователската лаборатория на „Имари“ в покрайнините на Нюрнберг, Германия

Причина (най-вероятна) — технически инцидент, взрив на експериментално оръжие, част от изследователската програма на „Имари“ за свръхмодерни оръжия...

Знаеше, че изследователският филиал на „Имари“ работи върху всякакви видове свръхмодерни оръжия. Но времето... Погледна отново доклада:

Алтернативни обяснения:

1. Смята се, че имарийците са извадили от Антарктида неизвестен обект и го изучават в Германия, вероятно има връзка.

2. Имарийците може преднамерено да са унищожили центъра, за да не позволят на съюзническите сили да го превземат след нахлуването им в Южна Испания.

Пол въздъхна. Беше сигурен в две неща: първо, че Орхидея вече не може да им помогне, и второ, че началото на този неуспех е свързано с действия на имарийците. Колко време им оставаше? Един, може би два дена? Можеха ли да направят нещо за толкова кратък период?

— Съберете групата — нареди той. Време беше за крайни мерки.

31.

Дейвид Вейл изпробва вратите и пулта повече пъти, отколкото можеше да преброи. Дори се върна и легна в тръбата: надяваше се, че това може да задейства нещо. Стаята не се бе променила, откакто се бе пробудил. Усещаше, че силите му се топят. Вероятно му оставаха само няколко часа.

Трябваше да предприеме нещо. Върна се при повредения атлантски скафандър. Може би ако го облече... Вдигна го до гърдите си и крачолите увиснаха. Едва му стигаха до глезените. Дейвид бе висок почти два метра и доста плещест. Скафандърът бе за човек около метър и седемдесет, вероятно жена. Той го захвърли и отново погледна униформата, безупречна и нова.

Седна на пейката и се замисли. Това бе единственото, което не бе опитвал. „Какъв избор имам?“ Нахлузи неохотно панталона, после обувките. Изправи се и вдигна куртката пред себе си. Четирите овални тръби в помещението отразяваха изкривения силует на тялото му. Белезите от огнестрелни рани на гърдите и рамото му бяха изчезнали. Нямаше ги и старите рани от изгаряния, от падане от високо, от експлозиите на Единайсети септември, раната от нож под ребрата и късчето шрапнел от краткото сражение в Пакистан. Той бе съвършено нов човек. Само очите му си оставаха същите — напрегнати, внимателни.

Прокара ръка през късата си руса коса, въздъхна и отново погледна куртката — последната част от екипировката. Навлече я и тя хвърли отблясъци от светлината.

Зачуди се дали ще се събуди отново в тръбата, ако умре. И сякаш някой бе прочел мислите му, по първата тръба се появи малка пукнатина, която се плъзна по дължината ѝ. Други пукнатини се разпростряха в различни посоки и под всякакви ъгли, размножаваха се като делящи се в петри клетки. Останалите тръби последваха примера на първата и скоро заради гъстата мрежа от пукнатини изглеждаха бели. В стаята се чуха тихи пропуквания — дребните парченца започнаха да се ронят. След секунди там, където допреди малко бяха

поставени четирите тръби, сега имаше само конусовидни купчинки стъкло, блещукащи на ярката светлина като натрошени диаманти.

„Е, това отговаря на въпроса ми“ — помисли Дейвид. Каквото и да се случеше извън тази стая, тук вече нямаше да има възкресяване.

Вратата вдясно се отвори с тихо свистене. Дейвид прекрачи прага и се огледа. Дълъг тесен коридор се простираше докдето му стигаше погледът. Озаряваха го редица светлини на пода и тавана.

Той закрачи по дългия коридор и вратата зад него се затвори. В коридора нямаше други врати и той бе по-тесен от тези, които бе виждал досега. Дали беше сервизен проход, или тунел за бягство?

След няколко минути коридорът завърши с голяма овална врата. Тя се отвори, докато Дейвид я приближаваше, и зад нея се видя помещение, което вероятно изпълняваше функцията на асансьор. Той влезе вътре и вратата се затвори. Дейвид нямаше усещане за движение, но му се стори, че платформата се върти.

Измина минута и вратата се отвори. Въздухът нахлу с такава сила, че го тласна към отсрещната стена, но напорът бързо отслабна.

Въздухът беше влажен и напомняше на средиземноморски. Навън бе тъмно като нощ. Дейвид прекрачи прага. Стените бяха от камък, но гладки — тук бяха работили машини. „Къде се намирам?“ — Беше студено, ала не чак да замръзне. Това не беше Антарктида. Гибралтар?

Проходът бе с наклон нагоре, вероятно около двайсет градуса. Дали извеждаше на повърхността? Нямаше никаква светлина.

Дейвид разпери ръце и тръгна, опрял пръсти в стените. С всяка крачка въздухът ставаше по-топъл. Въпреки това пред него бе само мрак. А после по тялото му премина електрическа вълна, като поле от статично електричество, и той настръхна.

Студеният тъмен тунел изчезна и Дейвид се озова навън, сред планини. Беше нощ и звездите сияеха ярко — по-ярко, отколкото ги бе виждал някога, дори в Югоизточна Азия. Ако това бе Европа или Северна Африка, замърсяването трябва да бе изчезнало. И ако беше така... Над близкия скалист ръб отекнаха изстрели и експлозии. Дейвид затича напред, препъвайки се в камъните, и се изкатери.

Вляво склонът се спускаше към сякаш безкраен бряг. Дейвид просто не разбираше какво вижда — приличаше почти на два свята от различни времена, насложени един върху друг.

На полуостров с продълговато пристанище се издигаше нещо като постапокалиптична „крепост“ или може би военна база от бъдещето. Полуостровът се вдаваше на около пет километра навътре в морето и се стесняваше вероятно до стотина метра на мястото, където опираше в сушата — идеално място, за да се отбранява базата от набези от вътрешността. Там се издигаше висока стена, а отвъд нея се виждаше изпепелена земя. Редици конници щурмуваха стената, крещяха и стреляха. Приличаше почти на средновековна атака на замък — само че на замък от далечното бъдеще. Дейвид загледа сражението.

Конниците отпред хвърлиха нещо.

Избухна експлозия, в подножието на стената лумна огън и заревото му освети цялата крепост. От другата страна на тясното море Дейвид зърна огромна скала, щръкнала високо над водата. Гибралтарската скала. Намираше се в Северно Мароко, на другия бряг на Гибралтарския пролив. На този полуостров бе разположен град Сеута, автономно испанско селище. Поне допреди някой да го превърне в крепост. Все още се виждаха останки от града, но...

Чу зад гърба си шум на двигател. Обърна се и в същия миг блесна ярка светлина и го заслепи. Някой го бе забелязал на светлината от експлозията.

Един мъжки глас се провикна:

— Не мърдай!

Дейвид скочи от ръба и почти веднага в камънаците зачаткаха куршуми. Той се свлече на тясната площадка, на която бе излязъл преди малко, и потърси пипнешком входа. Нямаше го. През каквото и да бе минал одева, то пропускаше само в едната посока и бе затворено с невидимо поле, което отвън не се отличаваше от околната скала.

Чу зад себе си тропот на тежки ботуши. Обърна се и видя имарийски войници да се спускат на площадката и да го заобикалят.

32.

Тренировъчен лагер на „Имари“ „Камелот“

Кейптаун, Южна Африка

Дориан стоеше до високия прозорец. Имарийските войници, които сновяха долу, прибираха лагера и се отправяха към залива, където ги очакваха кораби.

Една жена ръководеше група войници. В нея имаше... авторитет и още нещо, но той не можеше да го определи точно.

— Коста — каза Дориан на новия си асистент, който работеше на бюрото зад него.

Ниският пълен мъж се приближи забързано.

— Да, сър?

— Коя е тази жена?

Коста присви очи.

— Коя...

Дориан посочи.

— Там, русокосата... красивата.

Коста се поколеба.

— Аз... не знам, сър. Не се ли справя добре? Мога да я преместя...

— Не, не. Само разбери коя е.

— Да, сър. — Коста се поколеба. — Другите кораби ще пристигнат скоро. Търсим още снаряжение за студен климат...

— Няма да ни е нужно.

— Сър?

— Няма да ходим в Антарктида. Отплаваме на север. Ще воюваме в Европа.

ВТОРА ЧАСТ
ИСТИНИ, ЛЪЖИ И ПРЕДАТЕЛИ

33.

*Имарийският флот
Край бреговете на Африка*

Дориан прокара ръка по голия гръб на Джоана, по задника ѝ и надолу по крака. Красива. Разкошна жена.

Вдигна ръката си и Джоана се размърда, завъртя глава и отметна златист кичур от очите си.

— Хърках ли? — попита смутено.

Дориан обожаваше акцента ѝ. Холандски вероятно. Може би родителите ѝ са били първо поколение южноафрикански заселници? Но ако я попиташе, щеше да прояви личен интерес. Слабост. Не спираше да си повтаря, че тя е глуповата и повърхностна, че не заслужава интереса му, че е едно от многото момичета на този кораб и в целия флот. Но... в нея имаше нещо. Не ставаше въпрос за духовен контакт. През повечето време тя лежеше гола в каютата и прелистваше списания, спеше или задоволяваше страстта му.

Той се претърколи на другата страна.

— Нямаше да си тук, ако хъркаше.

Тонът ѝ се промени.

— Искаш ли да...

— Ако искам секс, ще ти кажа.

На вратата се почука и Дориан викна:

— Влез!

Вратата се откряна и Коста подаде глава. Щом видя Дориан и Джоана в леглото, понечи да затвори.

— За бога, Коста, казах да влизаш. Не си ли виждал голи хора? Какво има?

— Сър, до един час ще са готови с предаването на испанските пленници — отвърна Коста, извърнал глава настрани. — Екипът би искал да обсъдите някои моменти от възванието.

Дориан стана и си obu панталона. Момичето скочи от другата страна, вдигна пуловера му и му го подаде с усмивка. Дориан

избягваше да я поглежда в очите. Хвърли пуловера на стола пред бюрото и каза:

— Сам ще напиша възванието, Коста. Ела да ме вземеш, като дойде време.

Джоана се въртеше в леглото, опитвайки се да привлече вниманието му. Дориан я игнорира. Трябваше да се съсредоточи, да намери точните думи. Това възвание бе важно — то щеше да зададе тон за последващото нахлуване в Европа, за всичко, което идваше след това.

Трябваше да накара всички да повярват, че целта им не е само да оцелеят, нито да бранят единствено личния си интерес. Да придаде друг облик на нуждата да се присъединят към имарийците — да го превърне в присъединяване към важно и значимо движение. Декларация за независимост, ново начало. Свобода от Орхидея... и какво още? Какво ще ги трогне най-силно, ще бръкне право в душите им? Какво ги вълнуваше? Каква е била „чумата“ им, преди да дойде Атлантската чума? На какво би откликнал светът?

Наведе се и започна да пише:

„Чумата = глобален капитализъм, дарвинианска сила, която не може да бъде спряна, тя се просмуква във всяка нация, отхвърля слабите и избира силните.

Орхидея = банков кредит, лесни пари, фалшив лек, който никога не решава проблема из основи, а само потиска симптомите и удължава агонията.

Сегашната епидемия = подобно на всяка една глобална финансова криза неовладяема, неизлечима, необратима. Неизбежна.“

Щеше да се получи. Реши все пак да посмали патетичния тон.

„Арес е прав — помисли си. — Чумата е последната възможност да се преобрази човечеството. Единно човешко общество, без противоречия и търкания. Една армия, стремяща се към една обща цел: безопасност.“

Джоана отметна чаршафите и разголи пищното си тяло.

— Промених си мнението.

„Променила си е мнението?“ — помисли Дориан. Беше изненадан, че въобще е имала някакво мнение. И сега го беше „променила“? Представи си какво ще последва. Вероятно поредният коментар за потенциалната раздяла на „звезди“, за които Дориан никога не е чувал, или пък „смяташ ли, че тази рокля ми отива?“ Сякаш роклята можеше да се закупи някъде на кораба.

— Невероятно... — промърмори Дориан, докато извъръщаше глава.

— Реших, че те харесвам повече, когато спиш, пиеш и ме чукаш.

Дориан въздъхна и остави химикалката. Речта му можеше да почака.

34.

Сортировъчен лагер на „Имари“

Марбела, Испания

Кейт стоеше на опашката, оглеждаше лагера и се опитваше да намери начин да се измъкне. Орхидейната зона беше в руини, изпепелена и разрушена, не приличаше по нищо на петзвездния курорт отпреди чумата, нито дори на убежището, което Мартин ѝ бе показал вчера. Край наблюдателните кули и около гаража все още се издигаха колони черен дим. Приличаха на змии, пълзящи към белите небостъргачи. Залязващото слънце над Средиземно море бе оцветено в червено и оранжево. Опашката пред Кейт пристъпваше бавно към морето, като овце на заколение.

Имарийските войници правеха това, което бе казал Мартин — сортираха ги. Болните бяха насочвани към най-близкия небостъргач и войници с оръжия ги побутваха да влязат вътре. Кейт се зачуди какво ли ще правят с тях. Ще ги оставят там да умрат? Без Орхидея тези хора щяха да издъхнат до три дни. Мартин бе някъде в групата. Кейт не го бе виждала, откакто я бяха заловили.

— По-живо! — извика един войник.

Може би вече го бяха вкарали в сградата, или пък бе зад нея. Не можеше да откъсне очи от небостъргача, в който държаха болните. Какво щяха да направят след няколко дни, когато се напълни с мъртвци? И когато евакуират Марбела? Представи си експлозии, разтърсващи сградата, и как тя рухва. Трябваше да открие час по-скоро Мартин.

— По-живо!

Някой я сграбчи за ръката и я дръпна напред. Друг я улови за врата и опипа лимфните ѝ възли. После я тласна наляво и там трети — не беше войник, доктор вероятно — пхна в устата ѝ тампон, прокара го по вътрешната страна на бузата ѝ и го сложи в пластмасова епруветка с баркод. Епруветката бе една от многото, подредени върху лента пред голяма машина. ДНК образци. Проверяваха генома на оцелелите. Заради боядисаната коса и изцапаното си в тунелите лице

Кейт се надяваше, че няма да я познаят — нямаше нищо общо с жената отпреди двайсет и четири часа. Но ако разполагаха с проба от нейната ДНК и можеха да я сравнят, щяха да разберат коя е.

Един пазач от другата страна я сграбчи за китката и пъхна ръката ѝ в тесния отвор на голяма машина. Остра болка прониза китката ѝ, но всичко свърши, преди да успее да извика. Пазачът я пусна и тя се озова срещу трети войник, който прокара електрическа палка по тялото ѝ.

— Няма оръжие — каза той и побутна Кейт към тълпата от другата страна на лаборантите и машините.

Кейт постоя там неуверено, зачудена какво да прави. Групата се раздели и тя видя две познати лица — мъжа и жената, които ги бяха повели в тунела, имарийските лоялисти, помогнали да заловят Мартин и нея.

Още един човек, пълен бял мъж с лек намек за тен, пристъпи към нея и каза:

— Всичко е наред! Свърши се! — В гласа му се долавяше нервност. — Вие сте от оцелелите. Ние сме спасени.

Кейт погледна през рамо към лаборантите, после китката си и яркочервения кант, който обрамчваше баркода.

— Откъде знаете?

— Че сте от оцелелите? Нямате орхидеен имплант — тяхната идентификация.

Имплант? Мартин не бе споменал нищо за импланти.

Нервният мъж, изглежда, усети объркването ѝ.

— Не знаете ли за имплантите?

— Ами... за известно време бях откъсната от света.

— О, ясно. Нека позная: дошли сте тук на почивка и сте се скрили, когато е започнала епидемията. Аз също.

Кейт кимна бавно.

— Да, нещо подобно.

— Ох! Откъде да започна? Щом нямате имплант, значи никога не сте залавяна и не са ви принуждавали да се подлагате на насилствено лечение. Не е за вярване. След началото на епидемията испанското правителство обяви военно положение. Изкараха армията и затвориха всички — всички оцелели — в огромни концентрационни лагери. Принудиха хората в тях да вземат лекарство, наречено Орхидея, което забавя болестта, но не я лекува. Поставиха на всички импланти,

някакви биотехнични неща, които могат да синтезират лекарство от собствените аминокиселини на тялото, или нещо подобно. Поне така твърдяха. Кой знае какво правят всъщност? Но вие нямате имплант и сте жива. За такива като вас и мен вече всичко ще е наред. Имарийците са освободили Марбела. Носят се слухове, че същото става в цяла Южна Испания. Те ще прочистят Испания и светът лека-полека ще се върне към нормалното.

Кейт огледа отново тълпата. Сега видя, че е разделена на две. Нейната група бе по-малката — на доказаните оцелели. Другата бе по-голяма. Вероятно там бяха обитателите на участъците, които все още не проявяваха симптоми. ДНК пробите, баркодовете... започна да схваща. Имарийците каталогизираха всички, извършваха собствено проучване тук, на открито, опитваха се да изолират ендогенни ретровируси, които биха могли да контролират Атлантския ген. Това бе тяхната цел — да разширят размера на проучването. Освобождението бе само предлог. Прикритие. Или имаха друга цел?

В главата ѝ отекнаха думите на Мартин: „Обещай ми, че ще го направиш“. Кейт обаче не можеше. Не и след това, което бяха направили. Кое то правеха. Какво щеше да се промени, ако се закълнеше във вярност? Щяха да я открият, рано или късно. Не можеше да го отложи. А и не виждаше как това би спасило Мартин. Ако имаше възможност да избира, би умряла, никога не би дала фалшив обет, никога не би склонила глава пред врага.

Зад гърба ѝ блесна огромен правоъгълник. Войниците бяха вдигнали огромен бял екран, като тези в летните кина. На екрана се появи семпло дървено бюро пред стоманена преграда. Капитанският мостик на кораб? Един мъж застана пред камерата, после седна зад бюрото. Гърбът му беше изправен, лицето сурово, безучастно.

Кейт се напрегна. Устата ѝ пресъхна.

— Аз съм Дориан Слоун.

Думите проникнаха в съзнанието ѝ бавно и там остана само една мисъл: „Щом Дориан е жив, Дейвид е мъртъв“. Доказателството бе пред нея, на екрана, три метра високо и широко шест, втренчило безчувствения си поглед в изплашената тълпа. „Ако Дориан е жив, Дейвид е мъртъв.“ Сега, след като го знаеше със сигурност, осъзна колко много се е надявала да не е така. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Кейт преглътна и ги спря. Пое си бавно въздух и се пребори с

желанието да си избърше очите. Някои хора в тълпата ръкопляскаха, други надаваха радостни възгласи. Но имаше и изплашени, измъчени лица, хора, които просто извъръщаха очи.

Дориан продължи:

— Идвам при вас не като освободител, не като спасител, нито като ваш водач. Аз съм човешко същество, опитващо се да оцелее и да спаси колкото се може повече хора. За щастие се намирам в уникална позиция. Аз съм председател на „Имари Интернешънъл“, под моя власт са всички ресурси, които биха могли да ми помогнат в това начинание. „Имари“ разполага с отдел за сигурност, разузнавателна служба, природни ресурси, комуникационни компании, транспортни организации и вероятно най-важното — едни от най-добрите научни екипи в света. Накратко, ние сме в положение да направим нещо, за да помогнем в тези трудни времена. Но нашите средства са ограничени. По същество ние можем да водим само битки, които бихме могли да спечелим. Но няма да се откажем от борбата, нито от нашите отговорности като хора. Ще спасим всички, които можем. Погледнете се. Погледнете какво получихте от своите правителства по света. Изправени сме пред безпрецедентна заплаха в процеса на човешката еволюция. Повратна точка. Потоп. Затънали сме до гуша в кръвта на тези, които не могат да оцелеят в този нов свят. Правителствата ви оковаха за хората, които не могат да плуват в потопа. Оставиха ви да се удавите. Ние ви предлагаме път напред, протегната ръка от спасителния сал. „Имари Интернешънъл“ има куража да направи това, което трябва да се направи, да спаси хората, които може, и да върне отново мира на света. Ето какво дойдох да ви предложа днес — живот, нов свят, построен от оцелелите. Не искаме нищо в замяна освен вашата лоялност и помощта ви в изграждането на този нов свят. Ще ни е нужна всякаква помощ, която можете да ни предоставите. Предстоят големи предизвикателства. Търсим само възможност да изиграем своята роля в назряващия катаклизъм и аз ви питам сега: ще се присъедините ли, или ще се въздържите? Ако изберете второто, няма да ви наказваме. Ще ви пратим при онези, които не са съгласни с нас, за да търсите свои начини за оцеляване. Не се стремим към кръвопролитие, светът вече е с достатъчно окървавени ръце.

— Нашите съперници ни наричат империя — продължи той. — Разпространяват лъжи в отчаян опит да задържат властта си.

Помислете си обаче какво направиха с тази власт — построиха свят с две класи от нации — трети свят и първи свят. И оставиха капитализма да мачка гражданите на всяка нация — в първия и третия свят, разделяйки ни според икономическата ни ценност. Мястото на човека в обществото се определя от това колко е готов да плати светът за това, което той може да произведе за един ден. Настоящата чума е само биологичен еквивалент на същите програми, които използваха, за да ни разделят векове наред.

Дориан спря за миг за по-голям ефект.

— Решението на „Имари Интернешънъл“ е просто — един свят, с един народ, работещ заедно. Ако предпочитате стария свят, ако предпочитате Орхидея, да живеете в концентрационен лагер и да чакате лечение, което никога няма да бъде открито, да чакате да живеете или да умрете, ваше право. А може да изберете живота, справедливия свят, шанс да построите нещо ново. Избирайте сега. Ако не желаете да сте част от имарийското решение, останете на място. Ако искате да ни помагате, пристъпете напред, към хората, които носят имарийски знаци. Тези хора при бюрата ще ви разпитат, ще определят какви умения притежавате и как можете да помогнете на своите събратя.

Тълпата около Кейт започна да се разпръсква. Може би един на десет остана на място. Дори по-малко.

Кейт трябваше с неохота да признае, че Дориан бе произнесъл много убедителна реч за всички, които не знаеха как стоят нещата в действителност. Той беше добър оратор, тя познаваше добре това негово качество. Докато стоеше неподвижно и гледаше как хората се отправят към войниците, пред погледа ѝ се появи една друга процесия. Баща ѝ — умиращ при опита си да спре имарийско клане. Майка ѝ — мъртва от чумата, която те бяха предизвикали. А сега и Мартин, нейният пастрок, който скоро щеше да бъде тяхна жертва. Беше направил толкова много жертви през живота си — повечето заради нея, само за да я запази.

Не можеше да го изостави. Не би го направила, каквото и да ѝ струва. И щеше да се постарее да завърши изследванията му.

Опипа раницата, която бе метнала на рамо. Дали съдържахше ключа за откриването на лекарството?

Пристъпи напред. После още една крачка. Беше решена да играе играта — докато се налага. Така бе направил и баща ѝ. Но той им бе обърнал гръб и те го бяха заровили под Гибралтар. Тя нямаше да прояви мекушавост.

Смеси се с тълпата пред масите.

— Ето ви и вас.

Кейт се обърна. Беше пълничкият мъж, който я бе заговорил порано.

— Здравейте — каза Кейт. — Съжалявам, че не бях по-разговорчива оде. Аз... не знаех на коя страна сте. Оказа се, че и аз съм от оцелелите.

35.

*Пред Сеута
Северно Мароко*

В мрака на нощта и на бледите светлини на прожекторите по външния периметър на лагера Дейвид едва успяваше да различи очертанията на огромната военна база.

Районът около нея бе друга мистерия. Конвойт от три джипа прекоси нещо, което можеше да се определи като изстиващо поле от лава. На места от обгорената земя се вдигаха пушеци. Миризмата потвърждаваше най-лошите предчувствия на Дейвид. „Имари“ бяха прокопали изкоп около тази част на града, след това го бяха запалили и бяха изравнили останките с булдозери — за да получат равна, лишена от укрытия местност, която враговете им да пресичат, когато нападат. Умно. Драстично, брутално, но умно.

Сцената му напомни за полузабравена лекция в университета в Колумбия, отдавна, много преди времето на епидемията. Гласът на професора ехтеше в залата:

„Римският император Юстиниан наредил трупове да бъдат изгорени. Колеги, това е било в средата на шести век. Западната Римска империя вече била в ръцете на готите, които плякосали Рим и поели контрол над неговата администрация. Източната империя, съсредоточена около Константинопол, сега Истанбул, била доста сериозна сила в тогавашния цивилизован свят. По онова време Константинопол бил най-големият град на Земята. Той имал власт над Персия и Средиземноморието, както и над всички земи, до които плавали армиите му. Чумата, която избухнала през 541 година, променила всичко. Такъв мор светът не познавал дотогава — нито след това. Градските улици били почервенели от кръвта на умиращите.

Имало толкова много трупове, че Юстиниан наредил да хвърлят мъртвците в морето. Ала и това не решило проблема. Отвъд градските стени римляните изкопали огромни гробове, всеки способен да побира до седемдесет хиляди умрели. Огньовете горели дни наред.“

„Историята се повтаря“ — помисли си Дейвид. Щом това се бе случило и в Сеута, какво ли ставаше по целия свят? Чумата, породена от Протокола Тоба — опасността, срещу която се беше борил през последните десет години — бе станала действителност. Дейвид се бе провалил. Какъв ли беше броят на жертвите? Макар да не искаше, умът му се съсредоточи върху една личност — Кейт. Успяла ли беше да стигне до Гибралтар? Ако да, къде беше сега? В Южна Испания? Тук, в Мароко? Кейт бе игла в купа сено, но щом досега бе оцелял, щеше да преобърне света и да я намери. Трябваше само да изчака подходяща възможност, шанс за бягство.

От каросерията на джипа разглеждаше замислено последните горящи останки на унищожения град.

Конвойт приближи бавно стоманената порта в гигантската стена. Два черни флага висяха от двете ѝ страни. [ИИ]. „Имари Интернешънъл“. Високата бяла стена се издигаше на петнайсет метра и на места носеше следи от огньовете, без съмнение там, където бяха атакували конниците. Портата пред тях се разтвори като гигантска зейнала паст. Знамената се поклащаха като уши. „Право в търбуха на чудовището“ — помисли си Дейвид, докато минаваха под стената. Вратата бързо се затвори зад тях.

Осемте войници, които го бяха задържали в планината, бяха завързали ръцете му една за друга и за колана. Дейвид мълча през целия път, понасяше стоически клатушканията и подскачанията на джипа по неравното трасе. Беше премислил няколко плана за бягство, но всеки от тях завършваше със скок в движение от джипа и счупването на достатъчно кости, за да не може повече да оказва съпротива.

Завъртя се на седалката и огледа вътрешността на базата в търсене на възможен изход. Зад високите стени войници тичаха със снаряжение към наблюдателните кули. Дейвид се слиса. Колко души бяха разположени тук? Поне хиляда, работещи покрай стената от вътрешната страна. Други без съмнение обслужваха стените, обърнати към морето. Отвъд стената, покрай кулите и широките пътища за доставка, се виждаха редици къщи. Повечето изглеждаха изоставени, но от време на време някой войник подаваше отвътре глава.

Три реда разкопана земя се простираха перпендикулярно на пътя. През пет-шест метра бяха забити колове, като скъсени телеграфни

стълбове, и на тях бяха окачени по два издути чувала, разделени на метър един от друг. В първия момент Дейвид ги взе за гигантски гнезда на оси.

Отпред се издигаше втора бяла стена, почти като външната, и това подсказваше още нещо — че пространството между двете стени е мъртва зона. Ако враговете на „Имари“ успеяха да преодолеят външната стена, щяха да бъдат посрещнати с огън, преди да достигнат втората. Разровената земя край пътя без съмнение криеше мини и Дейвид предположи, че чувалите на стълбовете са пълни с дребни метални предмети, гвоздеи, топчета и гилзи, които да се превърнат в убийствени шрапнели при избухването на мините.

Древната крепост имаше още модерни подобрения. На всяка от наблюдателните кули бяха поставени оръдия. Дейвид не познаваше модела. Нещо ново? Покривите на повечето къщи бяха свалени и Дейвид предположи, че между стените са разположени зенитни оръдия, монтирани върху хидравлични подемници, готови да се издигнат и да открият плътна стрелба по настъпващия противник. Съмняваше се, че конниците имат с какво да отвърнат на това.

Войниците отново заговориха по радиостанциите и вратата на втората стена се отвори. Тази стена не бе така обгорена като външната, ала тук-там се виждаха продълговати черни дири. Докато минаваха през вътрешната врата, Дейвид си помисли, че шансовете му да избяга намаляват. Да обезвреди най-близкия пазач и да побегне вече нямаше да е разумно решение. Трябваше да измисли нещо друго.

Зад втората стена улиците и къщите изглеждаха непокътнати. Тук вече наистина бе като в древно градче. Освен войници се срещаха и хора с цивилни дрехи. Това несъмнено бе жилищният район на базата.

Дейвид вдигна глава и видя над покривите на къщите още една стена, каменна и много по-древна. Минаха през още една порта. Градът бе почти като руските матрьошки — кукли, разположени в поголеми кукли.

Сеута бе строен като всички други градове по средиземноморското крайбрежие. Преди хиляди години обитателите на това място бяха започнали с малко рибарско селце. Сетне бе дошла морската търговия и просперитетът. Заедно с богатствата се бяха появили и не толкова доброжелателни гости — пирати и крадци.

Процъфтяващата търговия и постоянната опасност бяха причина за вдигането на първата градска стена. С времето градът се бе разширил и всеки път бе издигал нова стена, за да опази жителите си.

Къщите тук бяха много по-стари, нямаше цивилни, само войници и безкрайни редици артилерия, муниции и друго снаряжение. Имарийците се готвеха за война и това несъмнено бе една от главните им опорни точки. Мястото също така служеше и за цитадела. Тук щяха да решат съдбата му.

Дейвид се обърна към седящия до него войник.

— Ефрейтор, зная, че изпълнявате заповеди, но трябва да ме освободите. Правите много голяма грешка. Върнете ме зад стените и ме пуснете. Излишно е да навлизам в подробности, но ако продължавате да ме задържате, ви чака военен съд за възпрепятстване на важна секретна операция.

Младият мъж го погледна, поколеба се и отмести очи.

— Няма да стане, полковник. Имаме заповеди да залавяме или убиваме всеки зад стената.

— Ефрейтор...

— Вече се свързах с началството, сър. Ще трябва да разговаряте с майора.

Младият войник му обърна гръб, а през това време джипът влезе в двор, където бяха паркирани още много като него. Конвойт спря, войниците свалиха Дейвид от колата, преведоха го по няколко коридора и го затвориха в килия с железни решетки и малко прозорче.

Дейвид остана да чака в килията, все така със завързани за колана ръце. След известно време в коридора отекнаха стъпки и се появи един лейтенант. Черната му униформа бе прилежно изгладена, на раменете му имаше по едно сребърно ромбче. За разлика от ефрейтора в джипа, в гласа му не се долавяше колебание.

— Идентифицирайте се.

Дейвид пристъпи към него.

— Не трябваше ли да кажете: идентифицирайте се, полковник?

На лицето на мъжа се мярна колебание.

— Идентифицирайте се, полковник.

— Лейтенант, получихте ли сведения за секретните операции на територията на Мароко?

Очите на лейтенанта се стрелнаха встрани. Съмнение.

— Не... не съм в течение...

— И знаете ли защо? — Дейвид вдигна завързаните си ръце. — Не отговаряйте. Въпросът е риторичен. Не сте осведомен, точно така, защото операциите са *секретни*. Строго секретни. Ако потвърдите присъствието ми тук, моята операция ще бъде компрометирана. Както и възможността за вашето повишение, което ще се сведе само до белене на картофи. Ясен ли съм?

Остави думите му да потънат в съзнанието на лейтенанта. Когато продължи, гласът му не беше така суров.

— В този момент аз не зная вашето име и вие не знаете моето. Това е добре. Засега можем да говорим само за глупава грешка, случайност, недомислица на младшия състав от патрула. Ако ме освободите и ми осигурите джип, простъпката ще бъде забравена.

Лейтенантът мълчеше и Дейвид бе почти сигурен, че всеки миг ще си бръкне в джоба и ще извади връзка ключове, но точно тогава по каменния под отново отекнаха стъпки и този път се появи майор. Офицерът спря и почна да мести поглед между двамата, сякаш ги бе заловил да вършат нещо нередно. Изражението му бе меко, почти безизразно, дори изглеждаше все едно се забавлява.

Лейтенантът се изпъна и се обърна към майора:

— Сър, заловили са го в хълмовете под Джебел Муса. Отказва да се идентифицира, а аз нямам заповеди за прехвърлянето му.

Дейвид изучаваше майора. Да, познаваше този човек. Косата му беше по-дълга и лицето по-изпито, но очите бяха същите, които бе видял на снимката на доклад за проведена акция. Агентът бе написал доклада с големи печатни букви, сякаш бе обмислял внимателно всяка дума. Майорът бе действаща фигура от Часовникова кула — член на група за секретни операции, към която бе принадлежал и Дейвид. Едва наскоро Дейвид бе узнал, че Часовникова кула е била под постоянния контрол на „Имари“. Майорът можеше да знае кой е той. Но ако не знаеше... И в двата случая с Дейвид бе свършено, ако разкриеха играта му.

Той пристъпи към дебелите решетки. Лейтенантът се отдръпна и сложи ръка на кобура. Майорът го гледаше невъзмутимо. Само завъртя

бавно глава.

— Прав сте, лейтенант — каза Дейвид. — Аз не съм полковник. Също както човекът, стоящ до вас, не е майор. — И продължи преди лейтенантът да успее да отговори: — Ще ви кажа още нещо, което не знаете за този „майор“. Преди две години той неутрализира един известен терорист на име Омар ал Кусо. Застреля го по здрач от разстояние почти два километра. — Дейвид кимна към майора. — Помня го, защото когато четох доклада за операцията, си помислих: „Какъв невероятен изстрел“.

Майорът наклони леко глава и за пръв път откъсна очи от него.

— Честно казано, в изстрела имаше голяма доза късмет. Вече бяха заредил втори патрон, когато си дадох сметка, че Ал Кусо не става.

— Аз... не разбирам — промърмори лейтенантът.

— Естествено. Нашият загадъчен гост току-що спомена секретна операция на Часовникова кула, което означава, че или е шеф на подразделение, или работи в отдела за анализ. Не мисля обаче, че чиновниците от отдела са посещавали толкова често физкултурния салон, колкото нашия полковник тук. Освободете го.

Лейтенантът отвори килията, развърза ръцете на Дейвид и се обърна към майора:

— Да остана ли...

— По-скоро искам да изчезнете, лейтенант. — „Майорът“ се обърна и тръгна по коридора. — Последвайте ме, *полковник*.

Докато вървеше по каменния коридор, Дейвид се питаше дали не е попаднал в нов, по-дълбок капан от този допреди малко.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Майорът изведе Дейвид от сградата, където се помещаваха затворническите килии, и го преведе през широкия площад отпред. Тук имаше някакви постройки като за добитък и Дейвид чу отвътре шумове, които не можеше да определи точно.

Майорът, изглежда, забеляза интереса му и каза:

— Варварите чакат лодкаря.

Дейвид се зачуди какво ли може да значи това. В гръцката митология „лодкарят“ превозваше душите на мъртвите през река Ахерон към подземния свят. Реши да не обръща внимание на думите на майора. Имаше по-важни загадки за разгадаване.

Извървяха в мълчание останалата част от пътя и влязоха в голяма сграда в центъра на вътрешния град.

Дейвид хвърли бърз поглед на кабинета на майора. Не искаше да изглежда твърде любопитен, но няколко неща му направиха впечатление. Беше доста голям. Това без съмнение бе кабинетът на началника на базата. Освен това бе почти пуст. Дори тапетите бяха смъкнати от стените и освен малко имарийско флагче на бюрото и въртящия се стол зад него видя само два сгъваеми стола пред бюрото.

Майорът се настани на своя стол, извади от горното чекмедже цигари и бързо запали една с кибрит. Задържа клечката запалена и погледна Дейвид.

— Пушиш ли?

— Отказах ги след началото на епидемията. Мислех, че ще свършат само след няколко седмици.

Майорът размаха клечката да я угаси и я пусна в пепелника.

— Радвам се, че не съм проявил подобна предвидливост.

Дейвид не бързаше да седне — искаше да поддържа известна дистанция между двамата. Отиде до прозореца и погледна навън. Надяваше се майорът да заговори пръв и да му подсказе какво възнамерява да прави.

Майорът издиха облак дим и заговори бавно, сякаш претегляше всяка дума:

— Аз съм Александър Рукин. *Полковник...*

„Добър е — помисли си Дейвид. Право на въпроса. — Но с какво разполагам засега?“ Стаята. Майорът — нима беше командир на цялата база? Малко вероятно. Дейвид обаче изпитваше увереност, че в района няма друг старши офицер.

— Казаха ми, че командирът на базата ще бъде уведомен за присъствието ми, ако установим връзка.

— Може и да е бил. — Рукин дръпна от цигарата.

Дейвид усещаше, че нещо се променя. „Да не би да е променил намерението си?“

— Той е в Южна Испания и ръководи нахлуването. Прехвърли там почти всички. Тук сме едва шепа хора. Полковник Гарот, който бе шеф на базата, отпътува за отвъдното преди два дни. Глупакът му с глупак взе всичко твърде сериозно, обикаляше лично наблюдателните кули и стените. Един берберски снайперист му видя сметката. Предполагаме, че се е спотайвал сред хълмовете, затова пратих там патрули. И дронове по периметъра. Сега трябва да знам защо си тук.

Да, Рукин му подхвърляше незначителни сведения с надеждата Дейвид да отвърне, да му разкаже истината за себе си, да допусне грешка.

— Тук съм по работа.

— Каква?

— Секретна — продължи Дейвид и се извърна към него. „Колко ли време още имам? Може би час преди да надуши, че го мамя“. — Обади се горе. Ако си оторизиран, ще ти кажат.

— Знаеш, че не съм.

— И защо?

— Експлозията. — Рукин видя изненадата на лицето му. — Не знаеш ли?

— Очевидно не.

— Някой взриви ядрено устройство в щаба на „Имари“ в Германия. Засега не се знае кой го е направил.

Дейвид наистина не успя да скрие изненадата си. Но това бе възможността, от която се нуждаеше.

— Бях... откъснат от централата, без средства за комуникация.

— И къде?

Ето го и теста.

— В Ресифе.

Рукин се наведе напред.

— В Ресифе няма оперативен център на Часовникова кула.

— Щяхме да го създадем, ала започна чистката на аналитиците. След това удари чумата. Едва успях да се измъкна. Оттогава съм на специална мисия.

— Интересно. Това е много любопитна история, полковник. Ето обаче как стоят нещата: ако не ми кажеш кой си и защо си тук *още сега*, ще те върна в килията, докато проверя самоличността ти. Защото ако не го направя, гори моят задник.

Дейвид втренчи поглед в него.

— Прав си. Но нали знаеш старите навици. Когато ти кажат, че нещо е секретно. Май твърде дълго съм бил агент на Часовникова кула. — След това му разказа историята, която обмисляше още откакто бе минал през първата врата. — Тук съм, за да помогна за безопасността на базата. Знаеш колко е важна Сеута за каузата. Аз съм Алекс Уелс. Ако щабът е разрушен, трябва да има някой от специални операции, който да потвърди самоличността ми.

Рукин записа нещо в бележника си.

— Ще трябва да те задържа под стража, докато проверя. Нали разбираш, полковник?

— Разбирам — отвърна Дейвид. „Спечелих малко време.“ Щеше ли обаче да е достатъчно, за да се измъкне оттук? Сега най-важното бе да открие Кейт. Но за целта се нуждаеше от информация.

— Имам една... молба. Както казах, бях откъснат. Бих искал да се запозная с текущата обстановка. Всичко, което не е засекретено, разбира се.

Рукин се облегна назад и за пръв път не изглеждаше толкова напрегнат.

— Говори се, че Дориан Слоун се е върнал. Бил задържан пред комплекса в Антарктида. Носел куфарче. Глупаците го отнесли в щаба и там избухнало. Дарвинизъм в действие, ако питаш мен.

— Какво е станало със Слоун?

— Това е най-странната част. Носят се слухове, че по време на разпита убил един пазач и разкъсал гръкляна на председателя Сандърс.

А след това, представи си — те го убили. Два изстрела в главата, от упор. Час по-късно той пак излязъл от комплекса. Със съвсем ново тяло — с всички негови спомени. Без драскотина.

— Невъзможно...

— И още как. Имарийците нямат търпение да обгърнат личността му с митичност. И се получава. Около него вече се създава вътрешен култ. Краят на дните, месия, познатите брътвежи... тук, в Сеута, и навсякъде, където се вее имарийското знаме. Отвратително.

— Не си ли от вярващите?

— Вярвам, че целият свят се върти около отходния канал и „Имари Интернешънъл“ е единственото лайно, което плува.

— Тогава... да се надяваме, че няма да потъне. Майоре, малко съм изморен от премеждията.

— Сигурно.

Рукин повика двама войници и им нареди да отведат Дейвид в едно помещение и да го поставят под денонощна охрана.

Александър Рукин загаси цигарата и загледа текста пред себе си.

Вратата се отвори и влезе неговият заместник-капитан Камау.

Високият африканец заговори бавно, с нисък глас:

— Вярвате ли на приказките му, сър?

— Да бе. Все едно да вярвам, че Земята е плоска. — Рукин запали нова цигара и втренчи очи в пакета. Бяха му останали три.

— Кой е той?

— Нямам представа. Но е важен. Професионалист. Може да е от нашите, може да е и от техните.

— Искате ли да се заема с него?

— Ако бъдеш така добър. — Рукин му подаде документа. — И го постави под усилена охрана. Постарай се да не вижда повече от това, което могат да видят съюзниците от въздух.

— Разбрано, сър. — Камау прегледа документа. — Подполковник Алекс Уелс?

Рукин кимна.

— Не зная дали името не е измислено, но доста напомня за Артър Уелсли.

— Уелсли?

— Принцът на Уелингтън. Разгромил Наполеон при Ватерлоо. Няма значение.

— Ако е самозванец, защо не го тикнем отново в килията? Да го разпитаме?

— Ти си добър войник, Камау, но не те бива в шпионажа. Трябва да разберем с какво си имаме работа. Може да ни отведе при по-голямата риба или да ни разкрие важна операция. Понякога използваш малката риба за примамка.

Майорът загаси цигарата. Харесваше играта на чакане.

— Доведи му жена. Виж дали няма да е по-разговорчив с нея. — Погледна отново пакета. — И ми донеси още цигари.

— В продоволствения магазин свършиха още вчера, сър. Но чух, че лейтенант Шоу снощи спечелил няколко кутии на карти.

— Наистина? Жалко, че са ги откраднали. Някои хора не умеят да губят.

— Ще се погрижа за това, сър.

Дейвид разтърка уморено очи. Беше сигурен в две неща: че майор Рукин не е повярвал в легендата му и че няма как да си пробие път навън със сила. Реши да си почине, а след това да си опита късмета с охраната на вратата. А после — каквото се получи.

На вратата се почука и това прекъсна вътрешния му диалог.

— Влизай. — Дейвид се изправи.

Влезе слаба чернокоса жена с мургава кожа и затвори вратата.

— Поздрав от майор Рукин — каза тя тихо, без да вдига очи към него.

Наистина бе красива. Колкото повече я гледаше, толкова повече я харесваше.

— Можеш да си вървиш.

— Моля ви...

— Върви си — рече настойчиво Дейвид.

— Моля ви, господине. Ще имам проблеми, ако ме върнете.

Кой знае защо, Дейвид си представи как момичето се покатерва върху него, след като заспи, и му забива нож в гърлото. Не можеше да поеме този риск.

— Аз пък ще имам проблеми, ако останеш. Върви си. Няма да повтарям повече.

Тя излезе, без да каже нито дума.

Ново почукване, този път по-настойчиво.

— Казах, че не...

Вратата се отвори и на прага застана висок африканец. Кимна на двамата пазачи, влезе и затвори вратата.

Една-единствена фраза мина през ума на Дейвид. *Край на играта.*

— Камау — прошепна той.

— Здравсти, Дейвид.

Оперативна база на „Имари“

Северно Мароко

Известно време нито Дейвид, нито Камау нарушаваха мълчанието. Стояха и се измерваха с погледи.

Дейвид заговори пръв:

— Да не си дошъл да ме отведеш при майора?

— Не.

— Каза ли му кой съм?

— Не. И няма да му кажа.

„На коя ли страна е?“ — запита се Дейвид. Имаше нужда да провери предаността на Камау, без да разкрива своята.

— И защо не му каза?

— Защото ти не му каза. Предполагам, че си го направил с конкретна причина, макар да не знам каква. Преди три години ти ми спаси живота в Аденския залив.

Дейвид си спомняше добре тази операция: комбиниран удар на Часовникова кула от няколко бази, с цел да бъде унищожено пиратско гнездо. Камау беше агентът от базата в Найроби. Опитен войник, но в онзи ден просто не извади късмет. Групата му се качи на втория от трите пиратски кораба, ала скоро след това почти всички бяха избити — беше невъзможно да се предположи какъв ще е броят на противниците. Хората на Дейвид завладяха техния кораб, а после се прехвърлиха да помогнат на Камау. Беше твърде късно за повечето от колегите му.

Камау продължи:

— Никога не съм виждал някой да се бие като теб. Нито преди, нито след това. Ако запазването на личността ти в тайна ще уреди дълга ми към теб, ще мълча. И ще ти помогна, ако искаш, стига да ми се довериш.

Дали това не беше само стръв, за да се издаде? Кой знае защо, дълбоко в себе си Дейвид бе склонен да му повярва. Но му трябваше още информация.

— Как се озова тук?

— Преди три месеца получих шрапнел в крака. От Часовникова кула ме пратиха да се лекувам, а аз исках да се измъкна от Найроби. Имам семейство в Танжер. Живях там докато удари чумата. За няколко дни покоси цялото население на града — и аз се преместих тук. Всички бивши офицери от Часовникова кула получават пост в имарийската армия. Получих чин капитан. Шефовете на централи станаха подполковници, което е една от причините майор Рукин поне отчасти да вярва на твоята история. Северна Африка е опасно място, дори за войник. Потърсих тук убежище, няха друг избор.

— Какво е това място?

— Не знаеш ли?

Дейвид втренчи поглед в него. Следващият отговор щеше да разкрие на чия страна е Камау, в какво вярва.

— Искам да го чуя от теб.

Камау се изправи.

— Отвратително място. Преддверие на ада. Разпределителен център. Тук докарват оцелелите от Африка и средиземноморските острови. И скоро ще докарват и от Южна Испания.

— Оцелелите... — Дейвид повдигна вежди. — От чумата.

Камау го гледаше все по-объркано.

— Известно време... бях откъснат от света. Трябва час по-скоро да ме въведеш в събитията.

Камау му разказа за глобалната епидемия, за падането на безброй правителства из целия свят. За възхода на Орхидейните зони и на имарийския план за световно преустройство. Наистина кошмарен сценарий.

— След като карат оцелелите тук — попита Дейвид, — какво правят с тях?

— Отделят силните от слабите.

— И какво става със слабите?

— Пращат ги обратно на чумните шлепове. Хранят морето.

Дейвид потръпна от ужас. *Защо?*

Камау сякаш прочете мислите му.

— Имарийците събират армия. Най-голямата в човешката история. Говори се, че са открили нещо в Антарктида. Но има какви ли не слухове. Казват, че Дориан Слоун се е завърнал. Че не може да бъде

убит. Това, което ти разказа Рукин, е вярно — вчера в Германия е имало експлозия — в щаба на „Имари“. Говори се за нова световна война, но съюзниците имат сериозен проблем. Изглежда, тяхното чудодейно лекарство — Орхидея — вече не действа и светът е залят от нова вълна смърт. Хората смятат, че иде краят.

Дейвид разтърка слепоочията си.

— Каза, че предполагаш защо съм тук.

Камау кимна.

— Тук си, за да унищожиш това място, нали?

Дейвид трябваше да вземе бързо решение. Не беше ли дългът на един войник да се бие докрай дори когато борбата е обречена? Какво друго би могъл да прави? Отчаяно искаше да намери Кейт, но не би избягал — не и от това. Беше готов да загине в бой. Всъщност май вече му ставаше навик. Опита се да не мисли за пробуждането в тръбите, за това какъв може да е в действителност. Най-важното бе тук и сега.

— Да. Дойдох да разруша това място. Каза, че ще ми помогнеш?

— Да, казах.

Дейвид го погледна внимателно, опитваше се да прецени дали да му вярва.

— Защо не си опитал досега? Тук си от...

— Два месеца. — Камау закричи из стаята. — Не знаех за плана на „Имари“, докато не дойдох. Нито че Часовникова кула е била тяхна марионетка. Бях шокиран и ужасен, когато узнах истината.

Дейвид познаваше това чувство. Остави Камау да продължи.

— Не можех да напусна Сеута. Светът тънеше в отчаяние. Знаех само, че оцелелите идват тук в търсене на убежище. Нямах представа... че трябва да сключа сделка с дявола, за да оцелея. Изключено е сам да разруша тази база. Нямах избор. Допреди два дни тук бяха разположени поне сто хиляди имарийски войници.

— А сега?

— Около шест хиляди.

— Колко от тях биха се били на наша страна?

— Няма да са много. Не бих се доверил на повече от десетина души. А ще искаме от тях да си заложат главите.

Десетина срещу шест хиляди. Никакви шансове. Дейвид се нуждаеше от някакво предимство, лост, с който да промени баланса.

— Какво ще ти е нужно, Дейвид?

— В момента почивка. Можеш ли да задържиш Рукин, да му попречиш да разбере кой съм?

— Да, но не за дълго.

— Благодаря ти. Капитане, очаквам те в шест вечерта.

Камау кимна и излезе.

Дейвид се изтегна в леглото. За първи път, откакто бе излязъл от тръбата, изпитваше увереност. Знаеше защо: сега имаше цел, мисия, която да изпълни, враг — когото да победи. Това го караше да се чувства добре. Сънят дойде бързо.

38.

*Имарийски сортировъчен лагер
Марбела, Испания*

Имарийските войници пратиха Кейт и другите оцелели, дали обет за вяност, в един от белите небостъргачи, където ги настаниха по двама в стая. Слънцето се бе скрило преди часове, но Кейт продължаваше да гледа през панорамния прозорец, точно както бяха гледали обитателите на Орхидейната зона вчера.

В Средиземно море не се виждаха светлини. Никога не го бе виждала толкова тъмно. Единственото сияние идваше отвъд пролива, откъм Северно Мароко.

— Това легло ли избираш? — попита я съквартирантката ѝ и посочи леглото до прозореца.

— Аха.

Съквартирантката ѝ бе хвърлила багажа си на другото легло и сега търсеше из стаята — Кейт нямаше представа какво точно търси.

Кейт остави раницата на пода, легна и остави на съня да я обори.

Не беше в атлантския комплекс — разбра го веднага. По-скоро приличаше на средиземноморска вила, може би в Стария град на Марбела. Коридорът бе застлан с мрамор, водещ към врата с висока дървена арка. Кейт имаше усещането, че ако я отвори, ще се случи нещо важно, някакво разкритие.

Тя пристъпи напред.

Вдясно от нея имаше две врати. Чу движение зад първата.

— Ехо?

Шумовете спряха.

Тя пристъпи към вратата и я отвори.

Дейвид.

Седеше на ръба на голямо легло с разхвърляни завивки. Беше без риза, наведен, завързваше си обувките.

— Ето те и теб.

— Ти си... жив?

— Очевидно напоследък е доста трудно да бъда убит. — Той вдигна глава. — Чакай. Помислила си си, че никога вече няма да ме видиш? Отказала си се от мен?

Кейт затвори вратата.

— Никога не се отказвам от човек, когото обичам.

Събуди се с неприятно чувство. Помнеше всяка секунда от съня, сякаш е бил действителност. Дейвид. Той жив ли беше? Или умът ѝ се бе отказал от надеждата? Трябваше да се съсредоточи върху това, което ставаше тук. Мартин. Бягството. Това сега бяха най-важните задачи.

Първите лъчи на слънцето вече си проправяха път в стаята и съквартирантката ѝ бе станала.

Кейт отвори раницата, извади малкия бележник и го отвори.

Мартин ѝ бе написал бележка:

Моя скъпа Кейт,

Ако четеш това, значи са ни заловили. През последните 40 дни това бе най-големият ми страх. Четири пъти се опитвах да те измъкна.

Но беше твърде късно. От 30 пациенти, които умряха по време на изследването, се надявах поне един да ни отведе до правилното лечение. Но нямахме достатъчно време. Откакто баща ти изчезна на 29-5-87, прекарвам всеки час от живота си в опити да ти осигуря безопасност.

Но се провалих напълно.

Спази последния ми завет — постарай се да останеш жива. Не мисли за мен. Това е всичко, за което те моля.

Горд съм с жената, в която се превърна.

Мартин

Кейт затвори бележника, отвори го и прочете бележката отново. Беше развълнувана и трогната. Но долавяше, че има и нещо друго. Взе молива и сложи в кръгчета всички цифри. Заедно те изглеждаха така:

Телефонен номер. Кейт седна на леглото.

— Какво има? — попита я съквартирантката ѝ.

Кейт бе потънала в мисли и само промърмори:

— Решавам кръстословица...

Съквартирантката ѝ се наведе заинтригувано към нея.

— Ще ми дадеш ли и аз да опитам?

— Съжалявам, приключих.

Жената се намръщи, стана от леглото и зашляпа с дебелиите си крака към банята. Бравата щракна.

Кейт извади сателитния телефон от раницата и набра номера.

Чу се единично изписукване, после заговори женски глас, по начин, който подсказваше на Кейт, че е запис. Гласът беше с американски акцент.

— Начало на съобщението. Текущ доклад. Време на запис: 22:15, локално Атланта, седемдесет и пети ден от началото на чумната епидемия. Изследване 498: резултат отрицателен.

Изследване 498? Кое бе нейното последно изследване — когато умря Мари Ромеро? Контейнерът, за който настояваше Мартин, резултатите, които изпрати от подобния на термос цилиндър? 493? Значи след това бе имало още пет изследвания, очевидно на други места.

— Край на съобщението. Натиснете „нула“ за оператор. — Говорителят спря, после гласът се смени и продължи на немски. Съобщението се повтаряше на различни езици. Кейт натисна „нула“. Откъм банята се чу шум.

Ако съквартирантката ѝ видеше сателитния телефон, щеше да докладва веднага и Кейт щеше да бъде разпитвана. Войниците бяха установили за оцелелите „код на честта“ — всички членове бяха длъжни да предадат оръжията и електронните прибори. Не ги претърсиха — част от мозъчната промивка на „Имари“ очевидно бе целта да им внушат, че са доброволни членове, а не затворници, и насилствени обиски щяха да разкрият фалша на подобно заявление. Въпреки това имарийците ги бяха предупредили за възможните последствия, в случай че забележат дори най-малки признаци на

несъгласие с официалната политика. Всеки заловен със забранен предмет или с нещо, което може да се използва като оръжие, щеше да бъде прехвърлен незабавно в съседната сграда — при отказалите да дадат обет.

Кейт скри телефона под възглавницата, та съквартирантката ѝ да не го види, ако излезе от банята, доближи глава до слушалката, сякаш си почиваше, и се заслуша.

Женски глас, който говореше бързо:

— Код за достъп?

На Кейт ѝ трябваха няколко секунди да осъзнае какво казва.

— Аз...

— Код за достъп.

— Не го знай — прошепна Кейт, без да сваля поглед от вратата.

— Идентифицирайте се — продължи жената и в гласа ѝ се долови подозрителност.

— Аз... работя с Мартин Грей.

— Дайте му телефона.

Кейт помисли за момент. Искаше ѝ се да продължи разговора, да измъкне още информация, но как? Секундите изтичаха. Какъв избор имаше, освен да разкаже историята си и да се надява на помощ?

Вратата на банята хлопна и Кейт скри телефона зад възглавницата. Едва след това си спомни да натисне копчето за край на разговора. Когато вдигна глава, видя, че съквартирантката ѝ я гледа. Кейт се направи, че чете бележника, и попита невинно:

— Какво има?

— С кого говореше?

— Сама си говоря. — Кимна към бележника. — Чета на глас. Навик.

„Хич не ме бива в лъжите“ — помисли си.

Следващите три часа преминаха в мълчание. Кейт лежеше по гръб и обмисляше възможностите да открие и измъкне Мартин. Съквартирантката ѝ четеше и от време на време прихваше.

Обявиха закуска и жената скочи мигновено.

— Няма ли да дойдеш?

— Ще изчакам опашката да се източи — отвърна Кейт.

Вратата се затвори и Кейт отново набра номера.

— Код за достъп?

— Пак съм аз. Работя с Мартин Грей.

— Дайте му телефона...

— Не мога. Разделени сме. Заловиха ни имарийци.

— Какъв е кодът ви за достъп?

— Вижте, не го знам. Имаме нужда от помощ. Той не ми казваше всичко. Ако не му помогнем, след няколко часа Мартин Грей може да е мъртъв.

— Идентифицирайте се.

Кейт въздъхна.

— Кейт Уорнър.

Настъпи мълчание и Кейт си помисли, че връзката е прекъсната. Погледна екранчето. Секундите течаха.

— Ало? — Тя почака. — Ало?

— Останете на линия.

Чуха се две кратки писукания, после мъжки глас, млад, енергичен.

— Доктор Уорнър?

— Да.

— Аз съм Пол Бренър. От известно време работя с Мартин. Чел съм... запознат съм с вашите доклади, доктор Уорнър. Къде сте?

— В Марбела. Орхидейната зона. Имарийците я превзеха, както и града.

— Знаем.

— Нуждаем се от помощ.

— Операторът каза, че с доктор Грей сте разделени.

— Да.

— Имате ли достъп до записките на доктор Грей?

Кейт погледна към раницата. Въпросът я обезпокои.

— Аз... бих могла. Защо?

— Смятаме, че има информация, която е жизненоважна за нас.

— А за нас е жизненоважно да се измъкнем оттук, така че хайде да сключим сделка.

— Не можем да ви помогнем...

— Защо? Ами НАТО? Не можете ли да пратите командоси, които да ни измъкнат?

— НАТО вече не съществува. Вижте, нещата са доста сложни...

— Разкажете ми.

— Орхидея вече не действа на чумата. Хората умират — навсякъде. Президентът издъхна преди няколко часа и вицепрезидентът го последва малко след това.

— Кой тогава управлява?

— Говорителят на Белия дом изпълняваше ролята на заместник, но беше арестуван и екзекутиран по подозрение, че е симпатизант на „Имари“. Носят се слухове, че Обединеният щаб се е намесил и председателят ще поеме функцията на извънреден президент. Обмислял план да... Доктор Уорнър, тези изследвания ни трябва.

— Защо Орхидея вече не действа?

— Нова мутация. Чуйте, ние смятаме, че Мартин е работил върху нещо важно, но нямаме представа какво. Трябва да говоря с него.

Кейт отвори бележника и плъзна поглед по записките. Не разбираше почти нищо от това, което виждаше.

— Доктор Уорнър?

— Чувам ви. Можете ли да ни измъкнете?

Продължителна пауза.

— Няма кого да пратим в зоната, но ако успеете да се измъкнете... ще се опитам да ви уредя транспорт. Според наши източници имарийците планират още тази нощ да започнат евакуация на Южна Испания.

Кейт погледна навън. Слънцето почти бе изгряло. Денят щеше да е дълъг.

— Ще ви се обадя пак. Бъдете готови.

39.

Оперативна база на „Имари“

Северно Мароко

Дейвид се събуди от втората по сила аларма, която бе чувал в живота си. Най-силната беше през 2003 в Лангли, Вирджиния — мегафон до главата му, по който му креснаха да стане и веднага да излезе навън. Беше по време на обучението му в лагера на ЦРУ и малко след това ги оставиха полуголи в горите на Северна Вирджиния.

„В гората има шестима снайперисти. До здрач трябва да стигнете лагера. Куршумите им са с цветна боя и ако я има върху вас, нямате място в лагера.“

Изхвърлиха ги в движение от един пикап. Е, Дейвид успя да стигне до лагера, без да го „прострелят“.

Оттогава никога не спеше по бельо, ако се изключеше един-единствен случай, момент на слабост, когато си позволи да се разсее — в Гибралтар, с Кейт.

В коридора се чуха стъпки и той зае позиция в дъното на помещението, диагонално срещу вратата, готов да нападне влезлия. Дали Рукин го беше разкрил? Стаята подслушваше ли се? Може би Рукин беше чул всичко.

Бравата щракна, но вратата не се отвори. Две черни ръце се показаха в процепа, с разтворени длани.

— Камау съм — чу се шепот.

— Влизай. И затвори вратата — каза Дейвид и застана до стената зад вратата.

Камау влезе и затвори. Вече се бе ориентирал къде би трябвало да е Дейвид и се обърна към него.

— Нападнаха ни.

— Кой?

— Не знаем. Майорът нареди да те повикам.

Дейвид го последва в коридора, където бе пълно с въоръжени мъже, тичащи към отредените им постове. Никой не им обръщаше внимание.

Излязоха. Навън кипеше трескава активност. Дейвид понечи да спре и да се опита да прецени тактическата обстановка, но Камау го подкани да бързат и се затича към високата сграда.

Изкачиха се по стоманеното стълбище и Камау го улови за ръката преди последната площадка.

— Те не знаят какво става. Той те подозира.

Дейвид кимна и го последва в командния център.

Мястото надхвърляше и най-смелите му представи. Имаше осем страни, като четири от стените представляваха прозорци, от които се виждаха всички посоки на лагера. На другите четири бяха монтирани монитори с карти и данни, които Дейвид не разбираше.

В центъра двама техници се бяха навели над пулт с още компютърни екрани. Малко зад тях имаше висок стол, на който бе седнал майорът.

— Задействайте четвърта и пета батарея. Огън по тяхна преценка. — Обърна се към Дейвид. — Знаел си за това.

— Дори не зная какво е това.

— Самолетите пуснаха товара си — докладва един от техниците. Майорът не откъсваше поглед от Дейвид.

На друг прозорец се видя как зенитните оръдия завъртяха дула и откриха огън в нощта. В небето блеснаха ярки светлини и отекнаха експлозии. Останките на нападащите самолети се посипаха в морето.

— Седем цели, и седемте свалени — докладва вторият техник.

Дейвид беше учуден. Не познаваше добре работата на зенитните установки, но тези тук, изглежда, бяха снабдени с най-модерни средства за насочване.

Базата не можеше да бъде разрушена от въздуха.

Техникът, който насочваше оръдията, натисна няколко пъти едно копче на пулта пред себе си и докладва:

— На радара е чисто. Групата е била една.

Майорът се изправи и отиде до прозореца.

— Видях само седем експлозии. Защо нямаше взривове в лагера? Да не би ракетите да са ни пропуснали?

— Не стреляха по нас, сър.

През западния прозорец се виждаше над водата да се вдига стълб от огнени пръски.

— Какво е това, по дяволите? — попита Рукин.

Техниците се наведоха над компютрите.

— Сър, мисля, че не ние сме били целта. Според мен те пуснаха мини в пролива. Предполагам, че парче от някой самолет е засегнало една от мините.

Майорът стоеше, загледан към пролива, където бяха избухнали останките от самолета.

— Свържете ме с флотилията на председателя. Трябва да променят курса. — Майорът се обърна и махна на Камау и Дейвид да се махат.

Излязоха навън и Дейвид за втори път имаше възможност да огледа постройките, в които държаха пленниците, явно натъпкани като сардини в консерва. Сигурно бяха поне две-три хиляди. „Варварите чакат лодкаря“ — бе казал Рукин. Кой би могъл да направи това?

Изминаха обратния път до жилищната част в мълчание. Предстоята Дейвид спря и се обърна към Камау.

— Какво беше това?

— Ескадрила на Кралските британски сили. Не се бяха появявали от месеци. Опитаха се да ударят базата малко след началото на епидемията, преди имарийците да изгорят града и да разположат силите си. Предполагахме, че британците са останали без гориво.

— Защо хвърлиха мините?

— Дориан Слоун плава насам. Той води главния имарийски флот на север. Смятат да завладеят Европа. Предполагам, че британците минират пролива, за да го отрежат от Средиземно море.

— На колко път е Слоун?

— Главният флот е на няколко дни оттук. Току-що видях съобщение, че Слоун се е отделил с по-малък и по-бърз отряд. Може да пристигне още тази нощ.

Дейвид кимна. Слоун. Тук. Превземането на Сеута преди да дойде можеше да спаси живота на повече хора, отколкото Дейвид би могъл да си представи — ако успееше да убие или залови Слоун. А току-що бе видял как може да стане това.

— Какви са тези оръдия?

— Електромагнитни — отвърна Камау.

— Невъзможно.

— Идват от секретна изследователска програма на „Имари“.

Дейвид знаеше, че американската армия експериментира с електромагнитни технологии, но оръжия, основаващи се на този принцип, все още нямаше в активна употреба. Основният проблем бе енергията. Електромагнитните оръжия използваха огромни количества електричество, за да изстрелят снарядите със свръхзвукова скорост — над шест хиляди и двайсет километра в час.

— Откъде черпят енергия?

— Разполагат със специална слънчева инсталация, няколко големи огледала близо до залива.

— Обхват?

— Не съм сигурен. Зная, че по време на завладяването на Южна Испания стреляха по цели в Марбела и дори Малага — над сто километра оттук.

Невероятно. Оръдията в Сеута можеха да разрушат всеки приближаващ се флот, дори цялата имарийска армия в Южна Испания. А дали не можеха да ги използват за...

Камау, изглежда, разгада мислите му.

— Дори да поемем контрола над кулата, оръдията не могат да бъдат насочвани вътре в базата.

Дейвид кимна, после попита:

— Кой са конниците?

— Оцелели от чумата. Бербери. С разпада на цивилизацията очевидно са се върнали към културните си корени. Информацията ни за тях е ограничена.

— Колко са?

— Не зная.

Дейвид се опита да сглоби някакъв план.

— Рукин. Какво представлява?

— Жесток. Компетентен.

— Пороци?

— Само пушене и... жени.

Дейвид свали куртката с имарийските отличителни знаци. Беше се сетил за жената, която го навести в стаята, и почти веднага образът ѝ бе заменен с този на Кейт. Опита се да го прогони, но трябваше да знае... Беше рисковано и все пак Дейвид зададе въпроса, който го измъчваше, откакто бе пристигнал в Сеута.

— Виждал ли си съобщения за една жена на име Кейт Уорнър?

— Хиляди. Тя е най-търсеният човек на света.
Дейвид едва не потрепери. Не беше очаквал това.

— Търсена от кого?

— От всички. От „Имари“, от Орхидейния съюз.

— Предполагаемо местонахождение?

— Имарийците не знаят. Или поне не издават какво знаят.

Дейвид кимна. Може би Кейт беше жива. Надяваше се, че се крие някъде далеч от лапите на „Имари“. Дори да тръгнеше да я търси, едва ли щеше да я намери. А тук го чакаше работа.

— Добре, искам да ми намериш цивилни дрехи. И най-добрия кон, който откриеш.

Чумен шлеп „Орис“

Средиземно море

Капитанът се обърна към двамата мъже.

— Пристигнахме. Можете да започвате. И вижте дали доктор Чанг и доктор Джейнъс имат трупове, от които искат да се отърват.

Двамата мъже кимнаха, напуснаха корабния мостик, слязоха под палубата и почнаха да обличат предпазните си костюми.

— Някога замислял ли си се за това, което правим? — попита помладият.

— Опитвам се да не мисля.

— Мислиш, че трябва ли?

По-възрастният го погледна въпросително.

— Те са хора. Просто са болни — каза младият.

— Така ли? Ти да не си учен? Защото аз не съм. Никой не плаща на чистачите да мислят.

— Да, но...

— Не прекалявай с мисленето. Ти ми пазиш гърба, а аз твоя. Ако започнеш много да мислиш, току-виж и двамата пострадаме. По-важното за мен е, че аз ще пострадам. Ако лудите на палубата не ни довършат, ще го направят онези в контролната. От нас се иска само едно — да си вършим работата. Така че млъквай и се обличай.

Младият мъж продължи с пристягането на предпазния костюм, като от време на време поглеждаше колегата си. После попита:

— Какво правеше преди чумата?

— Нищо не съм правил — тросна се по-възрастният.

— Безработен? Аз също. Както и много други на моята възраст в Испания. Понякога ме вземаха като заместник-учител...

— Аз бях в затвора.

Младият мъж се сепна.

— За какво?

— Бях в един затвор, в който не питах за какво си. И не си намирах приятели. Има много такива места. Виж, момче, ще ти го

кажа съвсем просто — свършено е с този свят. Единствената загадка, която остава да се разреши, е кой ще оцелее. В момента има две групи. Хора с огнепръскачки и хора, дето ги горят. Засега ти си от първите. Така че си затваряй устата и бъди щастлив. И не си търси приятели. Никога не знаеш кого ще трябва да изгориш.

В този момент вратата се отвори и в малкото помещение влезе ученият, когото екипажът бе кръстил доктор Дулитъл, макар истинското му име да бе Джейнъс. Имаше бледо лице и избягваше да гледа хората в очите. Двама лабораторни асистенти добутаха количка с трупове зад него и бързо излязоха.

— Това ли са всички? — попита по-възрастният.

— Засега — отвърна с приятен и мек глас докторът, без да се обръща конкретно към някого. Обърна се и вече щеше да си тръгне, когато по-младият неочаквано го попита:

— Някакъв напредък?

Докторът помисли малко, после каза:

— Зависи... от вашето определение за напредък. — И излезе.

Младият погледна по-възрастния.

— Мислиш ли...

— Кълна се, че ако още веднъж кажеш тази дума, лично ще те изгоря. Давай да почваме.

Нахлузиха шлемовете, качиха се по стълбите и отвориха вратата, зад която бяха деволюиралите и тези, които бяха отказали да дадат обет.

След няколко секунди първите тела полетяха в морето.

41.

Имарийски сортировъчен лагер

Марбела, Испания

Кейт стоеше до прозореца на шестия етаж, от който се разкриваше гледка към територията на доскорошния курорт. Бяха ги настанили в най-близкия до морето небостъргач. Войниците бяха във втората сграда, а най-далечната и най-близо до портала бе натъпкана с трупове и умиращи. Мартин също беше там. Кейт се зачуди в коя ли група е — на умиращите или на умрелите? Загледа се нататък, към подножието на високата сграда, където пазачите пушеха, разхождаха се, смееха се и четяха списания.

Чакането бе изтощително, но нямаше какво друго да направи. Трябваше да изтърпи, докато настъпи подходящият момент. Имаше само една възможност.

Обърна се и седна на леглото. Погледна другата жена, която все така четеше, и я попита:

— Какво четеш?

— Тя.

— Тя?

Жената се претърколи на леглото и завъртя корицата към Кейт.

— „Тя: История на едно приключение“. Искаш ли да я прочетеш, когато я свърша?

— Не, благодаря — отвърна Кейт и добави полугласно: — Засега ми е писнало от приключения...

— Какво?

— Нищо.

Отдолу се чу рев на тежки камиони, Кейт скочи и погледна през прозореца. Почака, изпълнена с надежда, и наистина — караха нов товар. Имарийците непрестанно докарваха нови оцелели, вероятно от селските райони около Марбела. Изглежда, за момента бившата Орхидейна зона бе основната им сортировъчна база. На всеки няколко часа се появяваше нов конвой с хора, както болни, така и здрави, придружавани от войници. Настъпваше бъркотия. Няколко часа хаос.

И ако това не бе желаната от Кейт възможност... Тя тръгна към вратата.

— Къде отиваш? След двайсет минути е проверката...

Кейт дори не спря да чуе продължението, а тръгна забързано към стълбите. На приземния етаж спря и се огледа за план на сградата. Дали щеше да намери това, което ѝ трябваше? Какво щеше да каже, ако я спряха войници, или откриеха, че не си е в стаята? Проверяха ги два пъти на ден и тя не знаеше какво ще направят, ако не им излезе бройката — досега не се бе случвало.

На регистратурата откри нещо, което можеше да ѝ послужи. Табелка с име. Ксавие Мадена, курорти Варгас. Нямаше значение. Табелката ѝ трябваше. Стигнаше ли се до проверка, значи вече щяха да са я разкрили.

Подмина магазина със сувенири и за свое облекчение откри, че по-нататък етажът е зает от ресторант. Прекоси потъналото в сумрак помещение, побутна двойната метална врата и се озова в кухнята. Миризмата бе тежка, почти нетърпима. Задържа дъх и продължи нататък. Беше твърде тъмно. Върна се, подпря вратата с едно столче и поднови търсенето.

Намери каквото ѝ трябваше в ъгъла — униформа на готвач. Разгърна я — беше изцапана отпред със зелени и жълтеникави петна. Знаеше, че трябва да я среже, за да ѝ свърши работа. Взе един нож от централната маса и се захвана за работа. Когато приключи, прикачи табелката на новата си униформа и провери крайния резултат в огледалото: бяла престилка, окачена на джоба табелка с някакво име, тъмна коса, завързана на опашка, хлътнали бузи и бледо лице. „Няма начин да се получи — мина ѝ през ума. Въздъхна и прокара ръка по опашката. — Какво правя, по дяволите?“

Но нима имаше друга възможност? Върна се в предното помещение. Слънцето озаряваше преддверието и въртящата се врата. Двама войници стояха на пост от външната страна. „По-добре да сваля това и да се върна в стаята си.“ Но не можеше да се върне. Какво щеше да направи, ако я заловят? От друга страна, нима щеше да остави Мартин да умре, както умираше целият свят. Трябваше да рискува. Това бе единствената възможност.

Отиде до въртящата се врата и я бутна. Пазачите прекъснаха разговора си и я погледнаха. Кейт ги подмина забързано и те я

повикаха. Тя погледна през рамо и им махна. Ускори крачка. Не твърде бързо, за да не буди подозрение. Дали щяха да я последват? Ако погледнеше още веднъж назад, можеше да се издаде.

С крайчеца на окото си забеляза нещо, което я стресна — ярки отблясъци върху водата. От стаята в хотела брегът не се виждаше. Тя забави крачка и погледна крадешком натам. Чудовищен бял кораб със сияещ корпус се приближаваше бавно и нямаше никакво съмнение накъде се е насочил — към Марбела. Приличаше почти на... круизен кораб, само дето на палубата му бяха монтирани огромни оръдия. Това ли бе чумният шлеп? На него ли щяха да качат всички оцелели — включително и нея? Трябваше да измъкне Мартин преди това нещо да е стигнало залива.

Недалеч пред нея, там, където бяха спрели камионите, вече се бе оформила опашка. Хора пристъпваха към масите, точно както бе станало с Кейт вчера. Щяха ли да пуснат отново речта на Дориан? Като лятното кино снощи по мръкване? Тази мисъл, кой знае защо, я разгневи и това поукрепи нервите ѝ.

Тя се нареди зад мъж и жена — и двамата кашляха, докато пристъпваха към сградата.

Четирима пазачи разговаряха оживено помежду си и не обръщаха внимание на безкрайния поток болни, влизащ в сградата. Тъкмо когато Кейт наближаваше въртящата се врата един от пазачите я погледна, смръщи вежди и пристъпи към нея.

— Ей, какво...

Кейт посочи табелката с пръст и каза припряно:

— По работа.

И се пхна през вратата. „По работа?“ Божичко, за малко да я заловят. Вратата се завъртя и я изхвърли във фоайето. Кейт почака докато очите ѝ привикнат с мрака и се огледа.

Нищо не би могло да я подготви за това!

Едва не побягна обратно, но отзад напиреха още хора.

Навсякъде имаше тела. Трупове, умиращи, плачещи, кашлящи... Това бе свят без Орхидея. И се случваше навсякъде из Южна Испания. Както и навсякъде по света — ако Пол Бренър бе прав. Колко ли бяха умрели през първия ден? Милиони? Милиарди? Не можеше да мисли за това точно сега — трябваше да се съсредоточи.

Беше видяла тълпата, която прииждаше насам, но нямаше представа колко хора има вътре. Само във фоайето бяха стотици. А колко ли имаше в сградата? Няколко хиляди? Имаше поне трийсет етажа. Никога нямаше да открие Мартин.

Прекоси тичешком фоайето и се заизкачва по стълбата. Ако бяха решили да взривят сградата, кога щяха да го направят?

Стълбището бе сравнително празно. На кой етаж да се качи?

На долното ниво се отвори врага и един войник извика:

— Спри!

Кейт се надвеси, погледна го за миг, после хукна нагоре. Отвори вратата на четвъртия етаж и...

Коридорите бяха пълни с хора: едни лежаха, други седяха, много вече бяха мъртви. Една жена я сграбчи за бялата престилка.

— Дошли сте да ни помогнете!

Кейт поклати глава и се дръпна, но към нея се приближаваха други, всички говореха едновременно.

Вратата зад нея се отвори и пазачът пристъпи вътре с насочен автомат.

— Ей, ти! Обърни се. Всички: отдръпнете се от нея!

Хората около нея се пръснаха.

— Какво правиш тук? — попита войникът.

— Аз... вземам проби.

Войникът изглеждаше объркан. Приблужи я и погледна табелката. Фалшивата табелка. Объркването му премина в изненада.

— Обърни се! Ръцете на тила!

— Тя е с мен — обади се втори войник, който тъкмо се бе приближил откъм стълбището. Беше по-висок и по-мускулист от първия и й се стори, че долавя лек британски акцент.

— Кой си пък ти, по дяволите?

— Адам Шоу. Дойдох с конвоя от Фуенгирола.

По-ниският войник разтърси глава, сякаш се опитваше да си проясни мислите.

— Тя има фалшива табелка.

— Разбира се, че ще е фалшива. Да не искаш хората да знаят коя е? Мислиш ли, че са виждали истински имарийски идентификационни карти?

— Аз... — Войникът погледна Кейт. — Трябва да докладвам за това.

— Ами давай. — По-високият пристъпи зад него, улови бързо главата му с две ръце и я завъртя толкова рязко, че се чу изхрущяване. Войникът рухна на пода, а хората се отдръпнаха изплашени. Кейт остана сама със загадъчния непознат.

Без да сваля поглед от нея, той каза:

— Доктор Уорнър, беше много глупаво да дойдете тук.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Майор Александър Рукин нагласи снайперската пушка. През оптиката виждаше мистериозния полковник да приближава на кон лагера на берберите. Беше облякъл цивилни дрехи, сякаш това щеше да помогне на плана му.

Полковникът бе доста уклончив по отношение на причината да напусне лагера и Рукин възрази само колкото да изглежда обезпокоен. В действителност това бе възможността, която чакаше. Беше поставил проследяващо устройство и микрофон в дрехите на полковника, така че щяха да знаят точно къде ще отиде и всичко, което ще каже. Един отряд го следеше отблизо, в случай че реши да се опита да избяга. Това щеше да го разобличи напълно. По един или друг начин Рукин скоро щеше да разбере какво е намислил този „Алекс Уелс“.

Полковникът дръпна юздите на коня, скочи на земята и вдигна ръце във въздуха.

Трима бербери изтичаха от шатрата. Носеха автомати и извикаха нещо, но полковникът ги гледеше невъзмутимо. Те заобиколиха полковника, халосаха го по главата и го завлякоха в шатрата.

Рукин поклати глава.

— Божичко. Предполагам, че този глупак има по-добър план. — Вдигна пушката и я подаде на Камау.

— Май повече няма да видим нашия мистериозен полковник.

Камау кимна и погледна към шатрата в далечината, преди да последва майора надолу по стълбите.

— Дойдох да ви помогна — настояваше Дейвид.

Берберите разкъсаха дрехите му и ги изнесоха навън.

Вождът им пристъпи напред.

— Не ни лъжи. Дошъл си да помогнеш на себе си. Ти не ни познаваш. Не те е грижа за нас.

— Аз...

— Не ни казвай кой си. Искам да се убедя с очите си. — Вождът махна на един мъж при входа и той излезе и почти веднага се върна с малък вързоп. Пусна чергилото на входа и помещението потъна в сумрак, осветен единствено от свещите на масата. Вождът взе вързоп и го хвърли в ръцете на Дейвид.

Дейвид бръкна вътре.

— На твое място не бих го направил.

Дейвид вдигна глава, после почувства нещо. Студена кожа, плъзгаше се нагоре по ръката му. Друга се плъзна надолу по крака му. Змии. Очите му привикнаха със сумрака и той ги позна на мига: египетски кобри. Едно ухапване беше достатъчно. Щеше да бъде мъртъв до десет минути.

Опита се да овладее забързаното си дишане. Не биваше да издишва рязко — можеше да ги стресне. Остави въздуха да излезе бавно през ноздрите му, помъчи се да овладее всичките си страхове. Втренчи поглед надолу, към едно място на пода. Усети как нещо го докосва под ключицата, но не си позволи дори да помръдне. Сякаш змиите бяха изчезнали.

С периферното си зрение забеляза, че вождът го приближава.

— Боиш се, но умееш да владееш страха си. Нито един разумен човек на този свят не е лишен от страх. Само тези, които могат да го надмогват, живеят свободно. Ти си човек, който е живял сред змии и знае как да се скрие от тях. Умееш да лъжеш и го правиш така, сякаш сам вярваш в лъжите си. Това е много опасно. В този момент повече за теб, отколкото за мен. — Кимна на змиеукротителя и той пристъпи към Дейвид и внимателно прибра змиите.

Вождът седна срещу Дейвид и каза:

— А сега можеш да ме излъжеш — или да кажеш истината. Внимавай какво ще избереш. Защото тук лъжците умират.

Дейвид разправи историята, която бе дошъл да каже, и когато свърши, вождът поклати замислено глава.

Дейвид се опита да си представи възможните въпроси и да подготви отговори. Но нямаше въпроси. Вождът се изправи и излезе.

Трима мъже влязоха, уловиха Дейвид и го завлякоха при големия огън, запален в центъра на селището. От шатрите излизаха хора. Точно преди да стигнат огъня Дейвид се дръпна рязко и отхвърли мъжа

вдясно. Ала този вляво продължаваше да го стиска за ръката. Дейвид го удари в лицето, мъжът пусна ръката му и тупна в несвяст на пясъка. Дейвид се обърна, но върху него се нахвърлиха още трима души, събориха го и приковаха ръцете му. После някой се извиси над тях — вождът. Нещо се спусна надолу — сабя, а може би копие. Блестеше с оранжево сияние и от него се вдигаше дим. Вождът забодя нажеженото желязо в гърдите на Дейвид. Замириса на изгоряла кожа. Дейвид стисна зъби и се опита да не изкрещи, ала миг по-късно изгуби съзнание.

43.

Имарийски сортировъчен лагер

Марбела, Испания

Кейт беше в безопасност, или поне така смяташе. Адам Шоу, високият британски войник, който бе убил другия пазач... знаеше името й.

— Кой си ти? — попита Кейт.

— Петият човек от групата на САС, пратена тук да ви прибере.

— Петият?

— Имахме несъгласие за плана. Предложих да го променим, след като имарийците нападناха Марбела. Другите четирима не се съгласиха.

Кейт огледа униформата му.

— Откъде намери...

— Точно сега е голяма бъркотия. Много нови лица. Изучавахме внимателно организацията на имарийската армия. Зная достатъчно, за да се преструвам на един от тях. Още по-лесно бе да си набавя униформа. Просто трябваше да си намеря жертва. Като стана дума... — той се наведе над мъртвия войник, — помогни да му сваля униформата.

— Защо?

— Сериозно ли питаш? Нали искаш да се махнеш оттук? Всеки идиот може да види, че си с преправен костюм на готвач, а дори и да не го види, ще те подуши от километър. Ти си направо ходеща купчина хранителни отпадъци.

Кейт вдигна рамене и смъкна престилката. Изглежда, не бе обърнала внимание на миризмата, вероятно заради още по-тежката смрад в кухнята.

Шоу й подаде куртката, после изхлузи панталоните и ги вдигна към нея.

Кейт се поколеба.

— Би ли се обърнал?

Той се усмихна.

— Нека позная, Кейт. Две чудесни цици, неестествено плосък корем и крака с прекрасен загар. Виждам съм го и преди, принцесо. Имах интернет, преди да ни удари чумата.

— Е, тялото ми го нямаше в интернет, така че обърни се.

Той поклати глава, но все пак се обърна.

На Кейт ѝ се стори, че промърмори нещо като „свенливи американки“. Тя го пренебрегна и облече униформата. Беше ѝ малко голяма, но щеше да свърши работа.

— Сега какво?

— Сега аз ще завърша мисията си — като те отведа в Лондон. Ти ще приключиш с изследването, ще откриеш лек за този кошмар и светът ще продължи да живее в щастливо неведение. Аз ще се снимам с кралицата и прочее и прочее. Стига да не направиш пак някой глупав ход, всичко ще е наред.

Кейт заобиколи трупа на мъртвия войник и се изправи срещу Шоу.

— Тук има един човек — доктор Мартин Грей. Той е мой пастрок и е човекът, който е сключил договор с вашето правителство. Трябва да го намерим и да го вземем с нас.

Шоу отведе Кейт на стълбите.

— Ако е тук, или умира, или вече е мъртъв. Не можем да му помогнем. Моята мисия си ти, не той.

— Сега вече е той. Няма да тръгна без него.

— Значи оставаш.

— А ти няма да изпълниш мисията си. И кралицата няма да те приеме.

— Шегувах се — изсумтя той. — Но въпросът е сериозен.

Кейт кимна.

— Знам. Става въпрос за живота на един човек.

— Не, Кейт, става въпрос за живота на милиарди.

— Никой от тях не ме е отгледал от съвсем малка.

Шоу въздъхна огорчено и махна с ръка към мъртвия войник в коридора.

— Другите трима скоро ще дойдат да го потърсят. Трябва да напуснем сградата.

Кейт обмисли думите му.

— Това май ще е твоят проблем. — Замисли се отново. Не можеха да претърсят цялата сграда, но трябваше да опитат поне нещо. Къде би отишъл Мартин? Той познаваше разположението на сградата и знаеше как действат и разсъждават имарийците. Спомни си за сейфа на хотела. Дали би могъл да издържи на рухването на цялата тази сграда? Не, така сам щеше да се напъха в клопка, а и храната нямаше да му стигне за дълго. Храна. Разбира се. — Когато приключиш с охраната, потърси ме в кухнята.

— В кухнята?

— Мартин трябва да е там. — Тя заслиза по стълбите.

— Чакай. — Той взе колана с пистолета на убийтия пазач и го пристегна на кръста й. — Носи го, но не се опитвай да го използваш.

— Защо?

— Първо, защото привлича внимание. А ако стреляш по някой, той вероятно ще е по-добър стрелец от теб.

— Откъде знаеш, че не съм първокласен стрелец?

— Четох досието ти, Кейт. Бъди внимателна. — Без да каже нито дума повече, той заслиза по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. След секунди се изгуби от погледа й.

Кейт го последва, но със собствено темпо. Когато се озова във фоайето, хората я погледнаха уплашено и се разбягаха.

През стъклената въртяща се врата тя видя Шоу да разговаря с охраната, да маха с ръце и да се смее с тях.

Кейт тръгна към ресторанта, който наподобяваше този в предишната сграда. Тук имаше хора, но много по-малко, отколкото очакваше. Всички се отдръпнаха, когато чуха стъпките й в коридора.

Тя бутна двойната врата на кухнята, но вратата не се отвори. Надзърна през овалния стъклен прозорец.

Мартин седеше на пода, подпрян на един метален шкаф. В краката му имаше купчина празни бутилки за вода. Кейт не можеше да определи дали е жив, или мъртъв.

44.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Часовоят фокусира бинокъла, за да получи по-ясно изображение на приближаващия се ездач. Конят бе от техните — този, който бе взел полковникът. Ездачът си беше омотал главата с плат като бедуин. Часовоят натисна алармата.

След пет минути часовоят и още неколцина войници от охраната стояха при вратата. Конникът се приближи и вдигна ръка. После посегна към червения плат около главата си и го размота.

Часовоят се обърна към другите и каза:

— Фалшива тревога. Това е полковникът.

Погледна отново мъжа на коня. Нещо в него се бе променило.

Дейвид влезе в офицерската столова и тръгна към майора. Майорът остави картите, усмихна се и се облегна назад.

— Я виж ти, могъщият конник се завърна! Вече си мислехме, че диваците са те излапали на вечеря.

Дейвид взе стол от съседната маса, без да чака покана, и се намести между другите двама офицери на масата на майора. Разтвори ризата си и показа зачервения белег от изгорено.

— Опитаха се. Но май съм твърде жилав за тях. — Огледа мъжете на масата. — Ще ни оставите ли насаме?

Майорът кимна и двамата мъже погледнаха картите си, оставиха ги на масата и си тръгнаха неохотно — сякаш всеки от тях бе сигурен, че държи печелившата ръка.

— Мога да реша проблема ти с берберите.

— Целият съм слух — рече Рукин.

— Върни дъщерята на вождата и нападенията ще спрат.

Майорът го изгледа смаяно.

— Кого?

— Момичето, което прати в моята стая.

— Глупости.

— Истина е.

— Това е измама.

— Вождът иска само момичето. Ще спре атаките, дори ще ни помогне да се разберем с другите племена. Уговорили са се за нови нападения. Вождът ще убеди и тях. Но трябва да им върнеш жените.

— Невъзможно.

— Защо?

— Първо... — Рукин като че ли се замисли. — Освобождаването на жените ще им внуши, че те са по-силните. Вождът ще ги покаже на другите в знак, че вече е извоювал първата си победа. Освен това тези жени са ми нужни заради... бойния дух. Те са почти единственото забавление, което имат хората ми в тая пустинна дупка. В мига, когато напуснат стените, тук ще се разрази бунт.

— Мъжете могат да живеят и без секс. Правили са го и преди. Но вождът ще спре набезите. Виж — задачата ми е да подсигурия безопасността на Сеута, докато пристигне председателят Слоун. Дадох ти шанс да се справиш сам. Не можеш да ми откажеш — инак тези конници ще обстрелват с пушките си вертолетите от конвоя на Слоун, когато той пристигне, и ти ще трябва да отговаряш за това.

Заплахата да се изложи пред Слоун и опасността да се провали в толкова важен момент най-сетне подействаха на Рукин. Тонът му се посмекчи.

— Сигурен ли си, че атаките ще спрат?

— Напълно.

— Как? Нима през всичките тези месеци са се опитвали само да си я върнат?

— Да. Всъщност досегашните нападения са целели единствено да преценят силите ви. Видели сте едва една десета от възможностите им. Има и други лагери. Досега са обмисляли най-добрия начин да превземат базата. Няма да вземат пленници.

— И той ще рискува всичко това заради едно момиче?

— Никога не подценявай родители, решили да спасят детето си.

Рукин се огледа, чудеше се какво да каже. Дейвид го изпревари.

— Ние ще им върнем момичето, а те ще ни помогнат да уредим примирие с другите племена. Така базата ще е в безопасност, а ние ще получим нужната свобода да се съсредоточим върху предстоящата мисия, върху ролята си в генералния имарийски план. Ако не сме готови, ако сме принудени да се бием при стените... със сигурност нечий глави ще паднат. Но няма да е моята. Аз завърших своята мисия. Намерих начин как да обезопасиш Сеута. — Дейвид стана и бавно се отдалечи. Останалите мъже по масите мълчаха, втренчили погледи в него и майора.

Майорът заговори:

— Ако освободя жените... дъщерята. Смяташ ли, честно, че след като вождът види какво сме й направили, няма да ни нападне отново?

— Даде ми клетва пред цялото племе. Наруши ли я, дори пред враг, ще изгуби вярата на хората си. Не може да го допусне. От месеци се моли да я види отново, да се увери, че е жива. Нищо друго няма значение. — Дейвид се обърна и закрачи към вратата. — Ти решаваш, майоре.

45.

Имарийски сортировъчен лагер

Марбела, Испания

Кейт удари още веднъж стъклото с дръжката на пистолета и то най-сетне се строши и из кухнята се разхвърчаха остри парченца. Това изплаши и последните хора във фойето и тя остана сама.

С помощта на дръжката тя разчисти стърчащите остри парчета по рамката на прозореца и се опита да стигне до металната тръба, с която Мартин бе залостил вратата. Протегна се, усети, че в ръката ѝ се забиват стъкла, и се дръпна назад. Взе пистолета, пресегна се отново и този път стигна. Тръбата издрънча на пода.

Кейт избута вратата и се втурна към Мартин. Беше жив, но тялото му гореше. Тя го пипна по челото. По бузите му бяха избили тъмни петна. Имаше треска.

Кейт повдигна клепачите му. Очите му се бяха подбелили, виждаше се само млечножълтото на еклерите. Жълтеница. Чернодробна недостатъчност. Кои ли други органи бяха засегнати?

— Мартин? — повика го тя и го разтърси.

Той отвори очи, погледна я и се дръпна. После избухна в ужасна кашлица.

Кейт започна да тършува из джобовете му, търсеше кутийката с Орхидея. Нямаше я. Той се закашля отново и този път залитна и се опря на шкафа и Кейт видя кутийката — беше паднала зад него.

Отвори я бързо. Една таблетка. Погледна Мартин, който се бе превил и кашляше изтощено. Беше разпределил дозите на хапчетата, с надеждата да изкара по-дълго.

Двойните врати се отвориха и Кейт се завъртя. Беше Шоу, с чанта в ръка. Огледа Мартин и Кейт и възкликна:

— О, дявол го взел!

— Помогни ми да го изправим — каза Кейт и се наведе към Мартин.

— Съвършено е с него, Кейт. Не можем да го изведем в подобно състояние.

Кейт взе бутилка вода и накара Мартин да изпие последната таблетка.

— Какъв е планът ти?

Той хвърли сака в краката ѝ и Кейт видя, че вътре има още една имарийска военна униформа.

Шоу поклати глава.

— Мислех, че ще можем просто да излезем оттук. Може би — ако той беше в по-добро състояние. Кейт, имарийските войници не боледуват. Той просто ще изрисува и на трима ни по една мишена.

Мартин се опита да каже нещо, но от устата му излязоха само нечленоразделни звуци. Треската го бе изтощила.

— Ако беше добре, нямаше да е в тази сграда, нали? Какъв е планът?

— Ще следваме тълпата — оцелелите. Качваме се на чумния шлеп в Сеута, главния имарийски сортировъчен център...

— Какво? Трябва да се измъкнем от имарийците!

— Не можем. Оттук няма път навън. Подпалили са периметъра около бившата Орхидейна зона — на половин километър.

Кейт изведнъж си спомни за момчетата в стария град.

— И Стария квартал ли са запалили?

Шоу изглеждаше объркан.

— Не. Само отбранителния периметър около лагера. Превръщат го в нов център за обработка. Както и да е, до довечера огънят ще стигне стената, а шлепът ще е на пристана. Това е единственият начин да се измъкнем.

Кейт взе решение.

— Тогава се качваме на него.

Шоу отвори уста, но тя го прекъсна:

— Не те моля. В стаята ми има една раница. Знаеш ли къде е?

Той кимна.

— Донеси ми я. Там са резултатите от изследванията. После намери... — Трябваше да се опита да спре по някакъв начин развитието на болестта. За всеки друг вирус щеше да използва противовирусни средства и търпение. Но ако тази болест се държеше по същия начин както през 1918, Мартин страдеше от остра имунонедостатъчност. Собственото му тяло го атакуваше.

— Намери и кортикостероиди.

— Кортикостероиди?

— Таблетки. — Кейт се опита да си спомни някои европейски названия. — Преднизолон, кортизон, метил-преднизолон...

— Добре, схванах картината.

— И ще ни трябва храна. Ще го изведем, като започне товаренето. Ще кажем, че е пиян.

Шоу поклати глава.

— Това е ужасна идея. — Но я погледна внимателно, видя колко е сериозна, кимна, обърна се и тръгна. На вратата се обърна. — Залости вратата, докато ме няма. И пази тишина.

Имарийски преден флотски отряд „Алфа“

Близо до Капо Верде

Дориан излезе на мостика и се стресна, когато всички офицери, включително и капитанът на кораба, внезапно прекъснаха заниманията си, изпънаха се и му козируваха.

— За бога, престанете да ми отдавате чест! Ще понижа до моряк първи клас следващия, който го направи. — Не беше съвсем сигурен дали съществува подобен чин, но един поглед по лицата им бе достатъчен, за да се увери, че са схванали посланието му. Дориан отведе капитана навън. — Нещо ново по Операция Генезис?

— Не, сър.

В случая липсата на новина бе лоша новина. Това означаваше, че планът на агента му да залови Кейт Уорнър се е провалил. Дориан се замисли дали да не сменят тактиката.

Атлантът бе съвсем ясен: че Дориан трябва да почака, докато тя се сдобие с кода.

— Имате ли нови заповеди, сър?

Дориан му обърна гръб.

— Не. Дръжте същия курс, капитане.

— Има нещо друго, сър.

Дориан го погледна.

— Информация от Сеута. Казват, че британците са минирали Гибралтарския пролив. Няма да можем да минем.

Дориан въздъхна и затвори очи.

— Сигурен ли сте?

— Да, сър. Пратиха няколко кораба. Надявах се да открият проход в минното поле. Но британците са го затворили добре. Смятаме, че това има и добри страни.

— Добри страни?

— Нямаше да минират пролива, ако планираха да ни пресрещнат край испанския бряг.

В думите на капитана имаше логика. Дориан веднага се замисли над няколко нови възможности, но реши първо да попита.

— Как може да се възползваме от промяната?

— Има два варианта. Продължаваме на север, заобикаляме Британските острови и търсим пристанище в Германия. Оттам ще си пробиваме път на юг. Но аз съм против това, защото британците го очакват. Сигурно изпитват сериозен дефицит на самолетно гориво, но подводниците им и половината им разрушители са атомни, стига да имат достатъчно оцелели моряци, за да ги управляват. Край бреговете на Англия те ще се справят лесно с нас.

— А другата възможност?

— Акостираме на мароканския бряг, отлитате за Сеута с вертолет и прекосявате Средиземно море на някой от техните кораби.

— Рисковете?

— Ще разполагате с по-малък флот, по-малко бойни кораби и по-малък брой от най-подготвените ни войници. Само колкото можем да пренесем на пет вертолета. Ще слезете в Италия и оттам ще продължите по суша до Германия. Говори се, че всички Орхидейни зони в Европа се евакуират. Там цари пълен хаос. Стигнете ли до Италия, няма да има повече проблеми.

— Не може ли просто да прелетим цялото разстояние? Сигурно имаме самолети.

Капитанът поклати глава.

— В континентална Европа все още съществуват райони с противовъздушна отбрана, които действат активно. Свалят всеки неидентифициран самолет — по няколко на ден.

— Значи Сеута.

Когато Дориан се върна в каютата си, Джоана бе будна и гола, изтегната на леглото, с някакво старо клюкарско списание в ръка.

Той седна до нея и си свали ботушите.

— Не си ли чела поне двайсет пъти това тъпо списание? Нека ти припомня нещо — всички идиоти, за които става въпрос вътре, са мъртви и това, което са правили някога, няма никакво значение.

— Напомня ми за света преди чумата. Все едно се връщам в един нормален свят.

— Смяташ, че оня свят е бил нормален? Ти си по-шантава, отколкото те мислех.

Тя захвърли списанието и се сгуши в него, зацелува го нежно по гърдите, докато той си сваляше ризата.

— Тежък ден в службата, сър Мърморко?

Дориан я бутна настрана.

— По-добре се отучи да ми говориш по този начин.

Тя се усмихна невинно. Усмивката ѝ бе в рязък контраст с жестокото му лице.

— Толкова по-добре, че още не съм те опознала. Но... мисля, че знам как да ти оправя настроението.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Изправен до перилата на наблюдателната кула, Дейвид фокусира бинокъла и зачака битката да започне. Вече три часа имарийските отряди преследваха берберските племена. От наблюдателния си пост Дейвид можеше да види заложената от тях клопка — редове тежка артилерия и укрепени линии в далечния край на високия склон, който гледаше към малката долина. Съвсем скоро берберите щяха да изкачат отсрещния хълм и да се спуснат в долината и тогава щеше да започне истинското сражение. Имарийците щяха да победят — щяха да избият и да пленят берберите в долината.

— Как се справят племената?

Дейвид се обърна и видя, че Камау е застанал на платформата зад него.

— Не особено добре. Почти са се напъхали в имарийската клопка. Ние докъде сме?

— Единайсет души.

Дейвид кимна.

— Мога да разширя мрежата, но с това нарастват и рисковете.

— Не. Ще трябва да се задоволим с единайсет.

След няколко часа над долината отекнаха гърмежите на тежката артилерия. Дейвид се изправи, доближи перилата и вдигна бинокъла. Кланицата в долината бе в разгара си. В далечния край малка група конници щурмуваше позициите на артилерията, но имарийците първо застреляха конете, а после ги довършиха с картечен огън. Диваците падаха на вълни. Дейвид свали бинокъла, върна се при пейката и зачака.

По залез-слънце имарийската колона стигна външната порта. Дейвид ги гледаше от кулата. Майор Рукин бе първият, който доближи портала, и докато джипът му минаваше покрай тях, двамата се

спогледаха. Майорът се подсмиваше. Дейвид го наблюдаваше втренчено.

Дейвид се върна да чака в стаята си. Реши да подремне преди последната битка. Следващите няколко часа щяха да определят съдбата му и съдбата на милиони други.

Имарийски сортировъчен лагер

Марбела, Испания

Кейт накара Мартин да изяде половин шоколад — част от запасите, които Шоу бе събрал в бюфета. После опря шише с вода до устните му и Мартин пи жадно. Изглежда, не можеше да насити жаждата си. Шоу стоеше в ъгъла с уморено изражение, което казваше: „Това е загуба на време, всеки момент могат да ни убият“. Кейт вече го познаваше достатъчно добре.

Тя посочи с брадичка двойната врата. Шоу завъртя с досада очи и се отправи нататък.

— Мартин, искам да те попитам за бележките ти. Не мога да ги разбера.

Той склони глава и я опря на шкафа.

— Отговорите са... мъртви. Мъртви и заровени. Не са сред живите...

Кейт изтри избилата по челото му прясна пот.

— Мъртви и заровени? Къде? Не те разбирам.

— Намери повратните точки. Там, където се е променил геномът. Ние търсехме... не сред живите... и се провалихме... не успяхме...

Кейт се поколеба дали да не му даде още кортикостероиди. Имаше нужда от отговори, но знаеше какви са рисковете. Взе шишето с преднизолон.

Вратата на кухнята се отвори и Шоу подаде глава.

— Започна се. Време е да се размърдаме.

Кейт кимна и помогна на Шоу да изправи Мартин, след което двамата го изведоха от сградата. Когато излязоха през въртящата се врата, Кейт неволно замръзна от гледката. Небостъргачът с оцелелите бълваше неспирна река от хора. Палмите се поклащаха над невидимото множество, което пъплеше под тях. Пазачите размахваха фенери и насочваха хората. Огромен круизен кораб се издигаше над брега и хората се качваха на него по две широки рампи, сякаш беше Ноевият ковчег.

— Оттатъшната рампа — каза тихо Шоу и задърпа Мартин.

Пред рампата, която се оказа пунктът за качване на имарийските лоялисти, стояха четирима пазачи. С приближаването им Кейт вече можеше да различи повече подробности по кораба. Наистина беше доскорошен луксозен лайнер, но сега имаше окаян вид и Кейт се зачуди дали въобще ще може да плава.

Шоу отиде да разговаря с пазачите. Малко след това за облекчение на Кейт тримата минаха покрай тях без проблеми и се озоваха в коридор, затворен от двете страни, но открит за лунната светлина над тях. Беше като проход за крави на животински пазар или родео. Продължиха да пристъпват заедно с всички към центъра на кораба, като Шоу вървеше пръв. На два пъти трябваше да спират, за да може Мартин да си поеме дъх, опрян на стената, докато хората се промушваха край него и изпълваха коридора нататък. Имаше врати, които водеха към каюти, и хората се тъпчеха в тях.

— Трябва да се спуснем долу и да намерим каюта. Призори горните помещения ще са напечени като в пъкъла. — Шоу посочи Мартин. — Няма да е добре за него.

В дъното на коридора се спуснаха по стълба, минаха няколко площадки и продължиха по друга серия коридори, докато открият празно помещение.

— Останете тук, не вдигайте шум и дръжте вратата затворена. Ще почукам три пъти по три, когато се върна — нареди Шоу.

— Къде отиваш?

— Да намеря припаси — отвърна той и затвори вратата преди Кейт да успее да отговори. Тя дръпна резето.

В каютата цареше почти пълен мрак. Кейт опипа за ключ, но не откри. Извади една луминесцентна тръба от раницата и каютата се окъпа от ярка светлина. Мартин лежеше опрян на стената и дишаше тежко. Кейт му помогна да се покатери на една от койките. Това несъмнено бе каюта за екипаж — две койки и малък гардероб в средата.

Тя извади сателитния телефон и погледна монитора. „Няма връзка.“ Щеше да трябва да се качи горе, за да довърши разговора. Имаше нужда от отговори. Разговорът ѝ с Мартин не се бе оказал никак ползотворен. „Генетични повратни точки. Отговорите... мъртви и заровени.“

Бе изтощена до смърт. Изтегна се на койката срещу Мартин. Реши да затвори за малко очи, да си отдъхне, за да ѝ се прояснят мислите.

От време на време чуваше Мартин да кашля. Не знаеше колко време е минало, но ѝ се стори, че огромният кораб се размърдва. Малко след това сънят я обори.

Беше боса и краката ѝ почти не издаваха звук по мраморния под. Пред нея в края на дълъг коридор се издигаше сводеста порта. Вдясно мярна същите две врати. Първата беше отворена — вратата, зад която бе видяла Дейвид. Надзърна вътре. Празна. Отиде при втората врата и я бутна. Овалната стая бе окъпана от светлина от прозорците и вратите на терасата в другия край. Зад тях се простираше синьо море, но нямаше кораби и лодки, само полуостров с гористи планини и водна шир, докдето ѝ стигаше погледът.

В помещението имаше само една тежка дъбова маса. Зад нея на стар железен стол седеше Дейвид.

— Какво чертаеш? — попита го Кейт.

— План — отвърна той, без да вдига глава.

— За какво?

— За превземане на града. За да спася хора. — И ѝ показва красива рисунка на издялан от дърво кон.

— Смяташ да превземеш града на дървен кон?

Дейвид се наведе над рисунката.

— И преди е ставало...

Кейт се усмихна.

— Аха, знам.

— В Троя.

— Ами да. Мисля, че Брад Пит го изигра чудесно.

Той поклати глава. Изтри няколко щриха от рисунката.

— Подобно на други епични истории са я смятали за легенда, докато не са открили научни доказателства. — Добави няколко последни щриха и огледа резултата. — Между другото, много съм ти ядосан.

— На мен?

— Ти ме заряза. В Гибралтар. Не ми вярваше. Можех да те спася.

- Нямах избор. Ти беше ранен...
- Трябваше да ми повярваш. Ти ме подцени.

49.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Майор Рукин си наля голяма доза уиски, изпи го на един дъх и рухна на стола до леглото. Разкопча бавно куртката си, хвърли я на пода, наля си втора чаша и я гаврътна като първата. Денят бе дълъг, но Рукин се надяваше, че за последен път си има работа с тези проклети варвари отвъд стените. Май се бяха отървали от тях. Да избият всички щеше да е перфектно, но избиването на повечето и пленяването на останалите бе също толкова добре. Базата изпитваше постоянна нужда от работници. И като стана дума... къде ли беше тя? Денят бе дълъг и напрегнат.

Той си свали и фланелката, хвърли я на стола, наля трета чаша, като този път разплиска уиски по пода, изпи я и се наведе да си развърже обувките. Краката му бяха подути, но неприятното усещане отслабваше, докато алкохолът постепенно вземаше връх.

На вратата се почука силно.

— Кой си?

— Камау.

— Влизай.

Камау отвори вратата, но не влезе. Зад него стоеше висока стройна жена, която Рукин не бе виждал досега. Чудесно. Ново момиче. Камау се бе справил добре — жената бе по-възрастна от досегашните му компаньонки, но той бе в настроение за нещо различно. Разнообразието е пиперът на живота. В тази жена определено имаше нещо. В позата й. Очите — прями, без намек за покорност. Уверени. Без страх. Щеше да се научи.

Рукин се надигна.

— Тази става.

Камау кимна леко, побутна жената навътре и затвори вратата зад нея.

Младата жена погледна майора, без да си дава труда да оглежда просторното помещение.

— Знаеш ли английски?

Тя смръщи вежди и поклати едва забележимо глава.

— Ами да, защо ли въобще питам, като ви знам що за стока сте всичките. Няма значение. Ще го направим в пещерен стил. — Той вдигна ръка, даде ѝ знак да остане права, застана зад нея, смъкна роклята от раменете ѝ и си разкопча панталона.

Роклята се свлече на пода и той я завъртя, за да я огледа...

Не беше това, което очакваше. Имаше мускулесто тяло. Твърде мускулесто, краката ѝ и долната част на гърдите бяха нашарени от белези — рани от ножове, някои огнестрелни, други... може би от стрели? Отвратително. Точно сега не му трябваша спомени от битки. Той поклати глава, отиде при бюрото и протегна ръка към радиостанцията. „Ще я върна долу.“

Усети една силна ръка на рамото си и се обърна стреснато. Видя очите ѝ. Злонамерени очи. Увереността ѝ се превърна в огън. Дали беше разбрала, че се е отказал от нея? Рукин я огледа отново.

На лицето ѝ разцъфна усмивка... и в същия миг тя замахна и заби юмрук в корема му, точно под диафрагмата, с което моментално му изкара въздуха. Той падна на колене и изпъшка. Опита се отчаяно да си поеме дъх, но тя го изрита отляво, точно под ребрата, запокити го на една страна и от устата и носа му хвъркнаха пръски алкохол. Част от уискито се спусна назад в гърлото му, той се задави и едва не повърна. Давеше се в тази огнена течност. Имаше чувството, че коремните му мускули са се превърнали в нажежено желязо.

Тя го прекрачи внимателно, без да сваля поглед от него. На устните ѝ танцуваше унесена усмивка, очите ѝ бяха присвити.

„Тази мръсница наистина се забавлява. Ще ме гледа как умирам“ — помисли си Рукин. Обърна се и запълзя по пода. Ако можеше поне за миг да си поеме въздух, щеше да извика за помощ. Може би ако се добереше до вратата...

Кракът ѝ се стовари върху гърба му, удари тялото му в пода и носът му се счупи. Едва не изгуби съзнание.

Усети ръцете ѝ около раменете си да извиват китките му нагоре, но кракът ѝ оставаше притиснат в гърба му. Опитваше се да го разкъса на две. Рукин искаше да изкрещи, но от гърдите му не се изтръгна нито звук, само животинско стенание. Ставата на дясното му рамо изпука и вълната от болка го заля с нова сила. Щеше да припадне, ако

изпитото уиски не притъпяваше болката и не го държеше в съзнание. Другата му ръка също изпука и жената ги изтегли назад под неестествен ъгъл.

Рукин я чу да се върти около него и си помисли, че не би имал нищо против да му вземе пистолета. Но вместо това чу резкия звук от размотаване на скоч и след секунди тя завърза китките му зад гърба му. Всяко докосване пращаше нови вълни от болка.

Почти бе успял да си възстанови дишането и тъкмо се готвеше да извика, когато тя покри устата му с лепенка и я усука няколко пъти около главата му. Омота и краката му в глезените и коленете, след това го вдигна с неочаквана лекота и го захвърли към стената. Болката бе ужасяваща, беше почти невъзможно да диша през счупения си нос, да изтърпи натиска на изкълчените си ръце в стената.

Тя го погледа известно време, после се върна с небрежна походка при бюрото. Голото ѝ мускулесто тяло се извиваше гъвкаво при всяка крачка. Погледна бутилката уиски, после извади пистолета от кобура.

„Направи го“ — помисли си той.

Тя извади пълнителя и дръпна затвора назад. Отвътре не излетя патрон. Рукин никога не вкарваше патрон в цевта. Тя пхна отново пълнителя и зареди пистолета.

„Направи го.“

Тя остави пистолета на бюрото, кръстоса крака и втренчи поглед в него.

Рукин крещеше през тройния пласт лепенка, но тя не му обръщаше внимание. Взе радиостанцията, завъртя копчето за смяна на канала и го доближи до устните си.

— Огънят прочиства всичко.

Изминаха няколко минути. В далечината Рукин чу мощна експлозия, после още една и още една, като тътен на гръмотевици. Щурмуваха стените.

Чумен шлеп „Орис“

Средиземно море

Шоу не идваше и не идваше. Кейт се надигна от койката. Трябваше да се качи горе, за да може да се обади. Погледна Мартин. Не можеше да го остави тук. Помогна му да стане и го поведе към вратата. Отвори я и надникна навън. Коридорът беше пуст.

Стигнаха асансьора и Кейт натисна бутона. След няколко секунди се чу мелодичен сигнал и вратата на асансьора се отмести. На кой етаж да се качи? Кейт натисна копчето за палубата и зачака.

Вратата се отвори. Двама мъже с бели престилки — предположи, че са доктори — стояха пред нея с папки и обсъждаха нещо.

Единият беше китаец, другият — европейец. Китайският лекар пристъпи напред, наклони глава и попита:

— Доктор Грей?

Кейт застина. Почти се беше измъкнала от кабината. Поколеба се да се върне, но китайският доктор ѝ препречи пътя. Европейецът стоеше зад него.

— Познавате ли този човек? — попита той.

Мартин — все още изглеждаше ужасно — вдигна глава:

— Чанг... — Гласът му бе тих, едва доловим.

Сърцето на Кейт се разтуптя.

— Аз... — почна Чанг, после се обърна към колегата си. — Работех с този човек. Той ми е... колега, изследовател от „Имари“. — Премести поглед към Кейт. — Последвайте ме.

Кейт погледна коридорите вляво и вдясно. И в двата имаше войници.

Беше в клопка. Чанг тръгна по тесния коридор. Европейецът я гледаше очаквателно. Кейт поведе Мартин след Чанг.

В дъното на коридора имаше просторно кухненско помещение, преоборудвано в научна лаборатория. Стоманените маси бяха пригодени за операционни. На Кейт ѝ заприлича на импровизирания

лазарет в Орхидейната зона, където Мартин ѝ бе разкрил истината за чумата.

— Помогнете ми да го сложим на масата — каза Чанг.

Европеецът се приближи и огледа внимателно Мартин.

Мартин гледаше Кейт. Лицето му беше безизразно и той не каза нищо.

— Ако обичате... оставете ни сами — каза Чанг на европейца. — Трябва да разговарям с тях.

Мъжът си тръгна и Чанг се обърна към Кейт.

— Вие сте Кейт Уорнър, нали?

Кейт се поколеба. Фактът, че я бе познал, ала не я бе предал, я караше да изпитва доверие към него.

— Да. — Тя кимна към Мартин. — Можете ли да му помогнете?

— Съмнявам се. — Чанг отвори един шкаф и извади спринцовка. — Но мога да се опитам.

— Какво е това?

— Нещо, над което работим. Имарийската версия на Орхидея. Все още е експериментална и не върши работа при всички. — Втренчи поглед в Кейт. — Може да го убие. Но може и да му подари няколко дни. Искате ли да я направя?

Кейт погледна издъхващия Мартин и кимна.

Чанг се наведе към него и му инжектира разтвора. После погледна към вратата.

— Какво има? — попита Кейт.

— Нищо... — отвърна Чанг и отново извърна очи към Мартин.

51.

*Оперативна база на „Имари“ в Сеута
Северно Мароко*

Дейвид огледа единайсетте мъже, които се бяха събрали в оръжейната.

— Господа, каузата ни е обречена. Но е справедлива. Тази база е вратата към ада и света, който „Имари“ иска да построи. Ако я разрушим, ще дадем на хората на Европа някаква надежда в борбата. Но имайте предвид... ние сме малко, слабо въоръжени и се намираме в сърцето на вражеската територия. На наша страна са три предимства: елементът на изненада, волята за борба и справедливата кауза. Ако доживеем до утре, значи сме победили. Тази нощ ще се реши съдбата ни и съдбата на милиони други. Бийте се смело и не се страхувайте от смъртта. Има много по-лоши неща от сегашния живот — като например да живееш живот, с който не се гордееш.

Кимна на Камау, който пристъпи напред и започна да дава нареждания на всички поред.

Малко след като високият африканец приключи, радиостанцията изпука и един глас прониза тишината:

— Огънят пречиства всичко.

— Време е — каза Дейвид.

Дейвид и Камау се качиха по тясната стълба, следвани от трима мъже. Оперативният център на базата бе разположен на последния етаж на кулата, в самия център на цитаделата, далече от стените и в безопасност от потенциални нападатели, ала същевременно достатъчно високо, за да се вижда всичко с просто око — или, още по-добре, с бинокъл. Всичко бе добре премислено. Командирите на базата не искаха да разчитат на камери, наблюдение и доклади от охраняваните райони — можеха да допуснат грешка или да бъдат заблудени. Искаха да виждат битката със собствените си очи.

Дейвид спря на площадката, включи фенерчето и прати уговорения сигнал на отрядите берберски войници, очакващи отвъд външната стена.

Когато даде и последния сигнал, продължи изкачването, следван от хората си.

Помещението на горния етаж бе както го помнеше — нещо средно между диспечерски център и мостик на боен кораб. Четирима дежурни седяха пред пултовете, загледани в плоските екрани, и от време на време пръстите им затракваха по клавиатурите. В ъгъла димеше кана с кафе.

Най-близкият техник видя Дейвид, завъртя се и отдаде смутено чест, тъй като не знаеше как да си обясни това неочаквано посещение. Един по един и другите трима последваха примера му.

— Свободно, господа — каза Дейвид. — Денят бе дълъг и както вероятно сте чули, майор Рукин извоюва голяма победа сред хълмовете. Той е долу и празнува победата, наслаждавайки се на това, което е заслужил. — Дейвид си позволи една лека усмивка. — Отдъхнете си. Слезте при него в столовата. Има храна, напитки... и прелестите на победата. Нови попълнения. — Дейвид посочи хората си. — А ние ще поемем дежурството.

Техниците благодариха и станаха от пултовете. Заповедта на полковника бе най-доброто извинение, на което можеха да разчитат, за да се отърват от досадното дежурство.

След като четиримата излязоха, хората на Дейвид заеха местата им при пултовете. Дейвид огледа с подозрение екраните и попита:

— Сигурни ли сте, че знаете как се работи с тези неща?

— Да, сър. Давали сме неведнъж дежурства тук.

Камау обиколи помещението и даде на всички кафе.

После се върна при Дейвид и двамата известно време стояха, загледани в нощта. По някое време Камау просто вдигна часовника си и го посочи — беше 22 часът. Дейвид включи радиостанцията.

— Доклад от всички постове.

Един по един мъжете се обадиха; гласовете им працияха в слушалката. Той изчака и последния доклад. Мъжете бяха взели имена от Троянската война и всички бяха решили, че позивната на Дейвид ще е Ахил.

— Ахил, тук Аякс. Троянците са в столовата. Започваме пиршеството.

„Започваме пиршеството“ бе парола да бъдат заключени и да им пуснат газ.

— Прието, Аякс — отвърна Дейвид, излезе от командната кула и се спусна на първата площадка. Отново включи фенерчето и премигна с него. Когато се върна в командния център, вече ехтяха експлозии и пламъци и дим обгръщаха външната стена. Тримата мъже в командния център се бяха навели над мониторите.

На екраните се виждаха вълни конници, прииждащи към стената. Картечните от кулите покосяваха първите редици, но отзад прииждаха нови.

Един от мъжете се обърна към Дейвид.

— Втора кула иска разрешение да използва ЕМ оръдие.

Електромагнитните оръдия щяха да всеят хаос в редовете на берберите. Ала ако разрешише използването им, войниците щяха да разберат, че базата е изложена на риск.

Дейвид посочи снайперската пушка в ръцете на Камау и каза:

— Обезвреди ги след първия откос.

После застана пред пулта и включи микрофона.

— Втора кула, тук полковник Уелс. Майорът предаде командването на мен. Имате разрешение за стрелба с ЕМ оръдието по ваше усмотрение. — Изключи микрофона и зачака. Оръдието избълва дълъг огнен език в нощта, във въздуха се вдигна гейзер от пръст, оставяйки черен облак на мястото на конете и ездачите им. За известно време настъпи тишина. Дейвид можеше само да се надява, че берберите няма да се откажат. Имаше нужда от тях.

Откъм долната площадка долетяха три бързи гърмежа. Оръдието замлъкна.

Дейвид включи отново микрофона.

— Батальони първи, втори и трети, преместете се в първа зона. Повтарям, батальони първи, втори и трети, тук Команден център Сеута, външната стена е заплашена, преместете се в зона едно и заемете позиции.

Почти веднага Дейвид забеляза раздвижване в цитаделата и външния пръстен. Вътрешната порта се отвори и от нея излязоха

камиони с войници. Берберите увеличиха натиска и битката се разгоря с нова сила.

— Команден център, тук първа кула. Втора кула спря огъня, повтарям, втора кула спря огъня.

— Прието, първа — отвърна един от хората на Дейвид. — Следим ситуацията. Подкрепленията са на път.

Почти минута след заповедта на Дейвид районът под стената се изпълни с имарийски войници, близо четири хиляди. Това бе моментът, подготвян от Дейвид, тяхната възможност да превземат базата. Ръцете му леко трепереха и за миг той се зачуди дали ще успее. Ами ако се провалеше? Но вече нямаше връщане.

Мъжете го гледаха въпросително: знаеха какво предстои. Един от тях каза тихо:

— Сър, очакваме заповедта ви.

Масово убийство. Смъртта на четири хиляди души — войници. Вражески войници. „Чудовища“ — помисли си Дейвид. Но едва ли всички бяха чудовища. Просто хора от другата страна на тази война, хора, които не са имали късмет, превърнати от обстоятелствата в техни противници.

Дейвид трябваше да каже само няколко думи. Войниците щяха да натиснат копчетата, мините под стената щяха да се задействат, да избухнат и там щеше да се разрази истински ад. Хиляди войници — хиляди хора — щяха да умрат.

— Няма да има заповед — каза Дейвид.

На лицата на хората се изписа шок. Само Камау остана безстрастен.

Дейвид пристъпи напред, при главния пулт.

— Покажете ми кои копчета да натисна. — Това бе негово бреме, той трябваше да го носи, само той и никой друг. Мъжът му показва поредицата команди и Дейвид ги запомни. Въведе кодовете и пръстенът под стената експлодира и вдигна вълни от пръст и разкъсана плът. Образувалият се ров се изпълни с кръв. По радиостанцията отекнаха викове и един от войниците побърза да я изключи.

Дейвид включи своя предавател.

— Аякс, тук Ахил. Външната стена е разрушена. Разчупете коня.

— Прието, Ахил — отвърна войникът.

На екраните се появи районът, където държаха затворниците. Трима от войниците на Дейвид прекосиха откритото пространство, освободиха берберите и им раздадоха оръжие. Битката за цитаделата и Сеута щеше да започне сега.

— Отворете портата — нареди Дейвид. — И се обадете.

Отпусна се в „командирското“ кресло и зачака.

Един от войниците се провикна зад него:

— На линия сте.

— Имарийски флот Алфа, тук командването на Сеута. Базата е подложена на атака. Повтарям, базата е подложена на атака. Външната стена е разрушена. Нуждаем се от незабавна въздушна поддръжка.

— Прието, Сеута. Останете на линия.

Дейвид чакаше думите, които му бяха нужни. Слоун бе на един от корабите и Дейвид го познаваше — той лично щеше да ръководи въздушната атака. Каквито и други недостатъци да имаше, Слоун не се страхуваше да е на предната линия.

— Сеута, тук Алфа. За ваше сведение, въздушната поддръжка вече е на път. Очаквайте да е при вас до петнайсет минути.

— Прието, Алфа. До петнайсет минути. Край на връзката.

И след като се увери, че линията е прекъсната, издаде последните заповеди към офицерите.

— Искам да изчакате да навлязат дълбоко в обсега на нашите оръдия. Никакви рискове.

— Дори ако открият...

— Дори ако открият огън с всичко, което имат. И не разкривайте позициите на ЕМ батареите, докато не сте готови за стрелба. Някой от земята може да ги предупреди. Свалите ли тези хеликоптери, може да се впишем в историята. — Той отиде при Камау, който стоеше до вратата. — Господа, за мен беше чест. А сега отиваме да спечелим малко време.

Посегна към дръжката, но един от офицерите го спря.

— Сър, засякохме сигнал на приближаващ се...

— Вертолет?

— Не, това е... чумен шлеп. На около миля в морето. На курс от Марбела. Току-що пратиха поискване да акостират.

Дейвид се обърна към Камау.

— Защо не знаем нищо за това?

Камау поклати глава.

— Корабите идват и си отиват когато решат, няма установено разписание. Може да чакат в залива дни наред, така че това няма особено значение. — Той мина през стаята и натисна едно копче. На екрана се появи списъкът с товари на кораба.

— Какво има на борда? — попита Дейвид. — Въоръжени ли са? И какво, по дяволите, е чумен шлеп?

Камау отговори, без да спира да работи на компютъра.

— Това е стар круизен кораб. Въоръжението му е минимално: две петдесет и пет калиброви зенитки на двата края. Но... на борда са почти всички военни формирования от завладяването на южните испански градове. — Той се изправи. — Почти десет хиляди души — плюс новобранците, тези, които са приели обета за вярност към „Имари“. Кой знае колко може да са. Сигурно общата бройка ще надхвърли двайсет хиляди. На борда е имало и деволюиращи, но докато стигнат до Сеута... вероятно вече са се отървали от тях.

Дейвид се почеса по челото.

— Колко време им трябва да стигнат тук?

— Десетина минути.

Нямаше избор. Двайсет хиляди войници, слизащи на брега и подсилващи отзад цитаделата...

— Ударете ги — нареди Дейвид. — Каквото и да ни струва. Потопете кораба...

И изтича към вратата. Камау го последва.

Щом батареите на брега откриеха огън по имарийския кораб в залива, оцелелите войници щяха да разберат, че цитаделата ги е предала. Последната битка за Сеута щеше да започне след броени секунди.

Дейвид и Камау още слизаха по стълбите, когато оръдията край залива избълваха огньовете. Корабът в морето изригна в пламъци, заклати се, започна да изпуска черен дим и се понесе неуправляемо като плаваща погребалнаклада.

Коста нахлу в стаята, но този път не се дръпна при вида на Дориан и голата жена до него.

— Сър, Сеута е нападната. Искат въздушно подкрепление.

Дориан скочи, облече се и излезе. Жената дори не се събуди.

52.

Имарийски преден флотски отряд „Алфа“

Близо до Танжер, Мароко

Дориан вървеше забързано по тесния коридор. Люкът в дъното бе отворен и през него струеше светлина.

На палубата цареше сумрак. Четири вертолета мъркаха на площадката за излитане. До тях се бяха строили войници в очакване да отлетят и да се включат в битката.

За първи път, откакто се бе събудил в тръбата в Антарктида, Дориан се чувстваше нормален. Чувстваше се както преди. Войник, който отива на война. Беше се върнал у дома.

От страничните врати надзъртаха моряци, надявайки се да го видят — предводителят на последната човешка империя, човекът, който бе умрял и възкръснал, повече от смъртен — бог, а може би дявол.

Чу зад себе си шляпане на боси крака по металния под, обърна се и видя, че е Джоана. Тя се хвърли към него и той я хвана и я вдигна във въздуха.

Джоана го прегърна и долепи устни до неговите. Той стоеше неподвижно; после бавно свали ръцете ѝ от врата си и я целуна.

По коридора се чуха подсвирквания и дюдюкания.

Дориан се усмихна и пусна Джоана да стъпи на пода. Обърна се и продължи с решителна крачка към войниците и вертолетите зад тях.

* * *

Мартин отвори очи. Умът му се бе прояснил. Отново можеше да мисли. Кейт бе до него. Намираще се в лаборатория или болница. Някакъв мъж се бе навел над него. Мартин го познаваше. Спомняше си, че е разговарял с него чрез телевръзка. Доктор, изследовател от Китай, ръководеше изпитанията при Камбаната...

— Чанг... — промърмори с пресипнал глас Мартин.

— Как се чувствате?

— Ужасно.

Чу смеха на Кейт и тя се приближи до него.

— Поне знаеш как се чувстваш. Това е подобрение.

Той ѝ върна усмивката. Чудеше се какво ли е направила, за да го спаси. Дали бе рискувала живота си? Надяваше се, че не. Щеше да е напразно усилие. Имаше да ѝ каже толкова много неща, толкова много неща, които тя трябваше да знае.

— Кейт...

Корабът се разтресе и Мартин падна на пода. Удари се в стоманения хладилник и пред очите му заплуваха тъмни петна.

53.

Пред стените на Сеута

Северно Мароко

Дориан гледаше как гористата шир се носи под него. Отпред, през предното стъкло на вертолета, в нощта проблясваха ярки светлини, като среднощни фойерверки. Скоро щяха да се присъединят към битката и победата за пореден път щеше да е на тяхна страна.

Той си сложи шлема.

— Ударна група Делта, тук генерал Слоун, проверка на връзката.

Четири вертолета отговориха на повикването му.

Слоун отново се загледа към отблясъците, но неусетно мислите му се преместиха другаде и вече се питаше какво ли е облякла сега Джоана.

Какво му ставаше? Той се сепна. Това привързаност ли беше? Не биваше да проявява слабост. Трябваше да се отърве от Джоана веднага щом се върне.

Първите куршуми се забиха в металното скеле точно когато Дейвид и Камау стигнаха приземното ниво.

Те опряха гръб в гръб и се огледаха, за да определят откъде идват изстрелите. Откриха огън и празните гилзи затропаха в краката им.

Имарийски пехотинци наизлязоха от казармите и заобиколиха кулата. Дейвид и Камау покосяваха вълна след вълна нападатели. Но те продължаваха да прииждат. Група имарийски войници заеха позиция в другия край на плаца и съсредоточиха огъня си върху Дейвид и Камау.

Дейвид започна да отстъпва към сградата от другата страна, надяваше се там да намери по-добро прикритие. Камау го последва.

Слушалката на Дейвид изпука.

— Ахил, тук Аякс. Свързах се с мирмидонците. Приближаваме се към вас.

— Прието, Аякс. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Изстреля още един откос и автоматът му изтрака на празно. Той смени

пълнителя и продължи да стреля.

Три силни експлозии озариха нощното небе и се превърнаха в пламъци над водата. Дориан вече виждаше очертанията на базата Сеута.

— Какво беше това, по дяволите?

— Вероятно залп на ЕМ батарея от стената — отвърна пилотът.

— Вероятно не, идиот такъв. Нещо гори във водата. Кой стреля?

— Нападащите бербери? — подхвърли пилотът и сви рамене.

Дориан се замисли. Тези варвари — на коне. Биха ли обстрелвали приближаващ се шлеп? Едва ли. Нещо не беше наред.

— Ударна група Делта, задръжте на тази позиция, повтарям, прекратете атаката на Сеута.

Вертолетите продължиха да напредват предпазливо към горящата база и мистериозния пожар в морето.

Дориан сграбчи пилота за рамото.

— Свали ни долу. По-бързо.

Пилотът се подчини и вертолетът се спусна към дърветата под тях.

— Ударен отряд...

Водещият вертолет избухна и двата зад него мигом също се обгърнаха в пламъци. Един шрапнел попадна във вертолета на Дориан. Роторите избръмчаха на пресекулки, после възобновиха равномерния си ход. Кабината се изпълни с дим и Дориан усети горещия полъх на другите вертолети. Към тях полетяха клони, чу се удар и изведнъж Дориан изхвъркна от кабината и въздухът около него засвистя.

Дейвид изстреля последния пълнител и извади пистолета. Приближаваха се твърде бързо, за да може да им насмогне. Камау продължаваше да ги коси с автомата. Ала противникът сякаш нямаше свършване.

Пистолетът на Дейвид изщрака. Нямаше повече резервни пълнители. Камау застана пред него и продължи да стреля.

Дейвид включи радиостанцията.

— Аякс, тук Ахил. Троянците всеки миг ще превземат позицията ни.

Камау го блъсна и го събори на земята. Дейвид чуваше, че Аякс отвърща нещо в слушалката, ала не успя да долови смисъла. Сграбчи автомата на Камау и продължи да води стрелба от легнало положение, после се надигна на коляно. Колко ли патрона му оставаха?

Погледна към Камау. Едрият чернокож се гърчеше на земята. Дейвид се опита да го обърне, за да провери къде е улуцен.

Кейт се мъчеше да стане от пода. Корабът се тресеше. Скърцането на изкривен метал бе непоносимо. Опипа раницата на гърба си, за да се убеди, че е там. Изпълзя при Мартин и го взе в скута си.

Нова тръпка премина по корпуса и този път тя политна в другата посока. Чанг, ученият, успя да я улови, преди да се удари в стената.

— Добре ли сте?

Включи се противопожарната система и зазвучаха корабните аларми.

Вратата се отвори и дотича Шоу.

— Хайде! Трябва да се доберем до спасителните лодки!

Те тръгнаха и той ги последва. Преди да излезе, огледа ужасено стаята и викна на Чанг:

— А изследванията?

— Зарежи! — отвърна Чанг.

Чанг и Шоу подхванаха Мартин и затичаха.

Този път куршумите изсвистяха отзад и Дейвид се завъртя, готов да открие стрелба, но това бяха Аякс и берберите. Те претичаха край него и се сблъскаха с имарийците.

Дейвид издърпа Камау до стената и го обърна. Нямаше кръв. Камау го погледна и поклати глава.

— Удариха ме в бронежилетката, Дейвид. Не можех да си поема въздух.

Аякс и командирът на берберите се върнаха приведени при тях.

— Каква е обстановката? — попита Дейвид.

— Имаме почти пълен контрол над цитаделата — отвърна Аякс.
— Повечето се предават, само няколко групи упорстват.

— Елате с мен — каза Дейвид, помогна на Камау да се изправи и влязоха в казармите.

Отвън стрелбата утихваше. От време на време избухваше граната. Спряха при голяма врата и Дейвид почука и каза:

— Тук Ахил.

Вратата се отвори и зад нея се показва вождът на берберите. Носеше синя рокля и държеше пистолет. Махна им да влизат.

Майор Рукин лежеше овързан на пода. На устните на Дейвид затрептя студена усмивка. Майорът се напъваше да се освободи и от устата му се чуваха приглушени стонове.

Дейвид се обърна към вожда.

— Ще спазиш ли дадената дума?

— Ще я спазя, също както ти спази своята. Никой от тези, които се предават, няма да пострада. — Погледна към мястото на гърдите на Дейвид, където бе наредила да го изгорят. — Истинският вожд никога не предава обещанията, дадени на племето.

Дейвид се наведе над майора и махна лепенката от устата му.

— Глупак... — викна Рукин.

— Млък! — скастри го Дейвид. — Сеута е в наши ръце. Остава само да решим колко още имарийски войници ще загинат тази нощ. Ако се качиш в командния център заедно с вожда... — Дейвид млъкна и си остави няколко секунди да се позабавлява на изражението на майора. — Да, правилно, тя е вождът. И наистина ставаше дума за нейната дъщеря. Берберите открай време предпочитат жени за свои вождове. Понякога историята и културата могат да са много полезни. Дори по време на война. Ако отидеш с нея и наредиш на останалите си войници да се предадат, можеш да им спасиш живота. Ако не го направиш, уверявам те, хората ѝ ще са по-доволни.

— Кой си ти? — попита дрезгаво Рукин.

— Няма значение — отвърна Дейвид.

Рукин се усмихна уморено.

— Хора като теб не печелят войни като тази. Този свят не е за добрите.

54.

Чумен шлеп „Орис“

Средиземно море

Кейт гледаше как Шоу отваря поредната врата. Готвеше се да влезе вътре, ала коридорът пред тях бе обхванат от пламъци.

— Назад! — извика той и затръшна вратата.

Кейт погледна през рамо. Другият край на коридора се изпълваше с дим. Вече не можеше да види какво има нататък. Пламъците поглъщаха кораба и ги задушаваша.

Бяха в капан.

От тавана се посипаха отломки и отгоре полъхна жегата. Щяха да бъдат смазани, изгорени, задушени. Нямаше изход — бяха твърде дълбоко в кораба.

Шоу я улови за ръка, отвори една врата и я поведе навътре.

— Не бива да продължаваме...

— Тихо — срязва я той, дръпна вратата на една каюта и буквално я натика вътре. Чанг помогна на Мартин да влезе зад тях.

— Не можем да останем тук... — почна Кейт, но Шоу вече бе излязъл и затръшна вратата зад себе си.

Кейт натисна дръжката, но бе залостена. Шоу ги бе заключил.

Странна тишина и спокойствие царяха във вътрешния двор на цитаделата. В далечината все още се чуваха изстрели — вероятно стреляха последните имарийски войници, които не се бяха предали. Дейвид вървеше зад вождата и тримата й помощници, един от които дърпаше майор Рукин за ръцете — и нарочно му причиняваше болка при всяка крачка.

Вдясно от Дейвид във водата гореше огромният чумен шлеп. От време на време оттам отекваха експлозии.

„Жертви на войната“ — помисли Дейвид. Камау бе казал, че там има само вражески войници — имарийци или новобранци, които

тъкмо бяха дали обет за вярност. Лоялисти. Хора, изправени пред труден избор.

Кейт чу серия от три експлозии. В каютата цареше непрогледен мрак. От време на време Мартин започваше да кашля или да стене. Зад вратата нещо изтропа и тя се отвори преди Кейт да посегне към нея. Шоу отвори, сграбчи я за ръката и я дръпна навън.

Тя се обърна да види дали Мартин я следва, но не виждаше нищо. Димът бе твърде гъст: караше очите ѝ да парят и нахлуваше в дробовете ѝ.

Закашля се мъчително. Шоу продължаваше да я дърпа, толкова силно, сякаш се опитваше да ѝ откъсне ръката.

Мракът и димът запълваха коридорите. Кейт чу и усети бушуващия пожар още преди да го види.

Огънят бе обхванал единия край на коридора, езиците му облизваха тавана и се протягаха към другия край. Отвъд пламъците се виждаше открито пространство. Корабът бе разкъсан на парчета. Шоу бе използвал гранати, за да разчисти пътя. Сякаш някакъв невъобразим гигант бе отхапал част от корпуса и бе оставил нащърбен отвор.

Шоу я дърпаше право към пламъците.

Дейвид се облегна на рамката на вратата на оперативния център в горния край на контролната кула.

Един от берберите смъкна скоча от устата на Рукин и го бутна грубо към микрофона.

Рукин погледна вожда, после Дейвид, наведе се над микрофона и заговори:

— Внимание, всички имарийски сили. Говори майор Александър Рукин. Заповядвам ви да сложите незабавно оръжие. Предайте се. Сеута падна...

Дейвид погледна към екраните, на които се виждаше базата, районът отвъд стената и околният залив.

„Какво направих? — помисли си. — Каквото трябваше.“ Вдигна глава и срещна погледа на Камау. Едрият мъж му кимна едва забележимо.

Кейт стисна очи, докато Шоу я дърпаше покрай огъня, а после се озова в другия край на коридора и стените от двете ѝ страни изчезнаха. Двамата полетяха...

Тя се приземи на крака, сви колене и се претърколи на палубата. Шоу вече се изправяше. Този тип бе като някакъв свръхвойник. Кейт вдигна глава и видя Мартин, другия човек и Чанг да политат от пламтящия отвор. Тупнаха до тях секунди след като Кейт се бе претърколила. Тримата бяха живи, но Кейт предполагаше, че ще има доста синини. Смъкна раницата и запълзя към тях, но една експлозия горе запокити отломки във всички посоки и едри парчета се посипаха върху тях. Кейт се сви на топка, за да се предпази.

Шоу я дръпна.

— Трябва да скочим! — И посочи водата под тях.

Кейт се ококори. До водата имаше повече от десет метра. Морето бе озарено от грамаден пожар, който бе обхванал и корпуса.

— А, не!

Той сграбчи раницата ѝ и я хвърли, после задърпа и нея към ръба. Кейт пак стисна очи и си пое дълбоко въздух.

* * *

Дейвид взе пластмасовата чаша с кафе от войника, който му я подаде, и благодари.

Отпи от кафето, докато следеше екраните. Разоръжените имарийски войници вървяха в колона към цитаделата. Те щяха да са новите затворници.

Двама от офицерите насочиха външните камери към горящия шлеп, за да преценят нанесените щети и дали ще е необходимо да продължат обстрела.

На един екран се виждаше как корабът се разтърсва от експлозии. Имариец издърпа жена през пламъците и я хвърли на палубата долу. Тя се сви на топка, но войникът скочи до нея и я вдигна да се изправи.

Дейвид замръзна. Косата ѝ беше черна, но... той познаваше това лице. Невъзможно! Да, това беше Кейт. Или най-сетне беше превъртял? Напрежението от битката, от взетото решение — всичко това заплашваше да разруши възприятието му за реалността. Дали не виждаше това, което иска да види?

Кейт се съпротивляваше на войника, но той я вдигна и я хвърли във водата, където тя най-вероятно щеше да срещне смъртта си.

Дейвид изтича при пулта.

— Превърти този запис назад.

Кадрите поеха в обратна посока.

— Стоп!

Дейвид се наведе към екрана. Сега вече нямаше съмнение. Това беше Кейт.

Той се обърна и каза на вожда:

— Поемаш командването, докато се върна. Не стреляйте по чумния шлеп. Каквото и да стане.

Изскочи от контролната зала и хукна надолу по стълбите.

— Дейвид! Искаш ли помощ? — извика отгоре Камау.

*Бивша имарийска оперативна база в Сеута
Северно Мароко*

Дейвид изтича на брега и огледа лодките. Имаше много рибарски, но само няколко яхти с мотори. Той се замисли. Кое бе по-важното? Пробег или бързина? Нуждаеше се и от двете, но по колко от всяко? Една от яхтите бе „Сънсийкър 80“. Опита се да си спомни характеристиките. Преди две години бе намислил да си купи такава. Дълга дваисет и четири метра, скорост дваисет и четири възела, но можеше да вдига до трийсет. Обхватът ѝ бе около триста и петдесет морски мили. Но по-нататък имаше друга „Сънсийкър“, четирийсетметрова. Ако имаше късмет, би трябвало да е оборудвана с водолазно снаряжение на задната палуба. Той кимна към нея и каза на Камау:

— Ще вземем голямата.

Само след няколко минути четирийсетметровата яхта пореше водите на Средиземно море право към горящия в нощта кораб.

Кейт усети, че ръцете и краката ѝ са на ръба на изтощението. Едва успяваше да задържи глава над водата. Корабът продължаваше да бълва огън и дим в небето и да изхвърля едри парчета при всяка нова експлозия, заплашвайки да я потопи с ударните вълни.

Нямаше къде да идат — огромна огнена стена гореше над водата и ги затваряше в ограничено пространство близо до кораба.

Цялото тяло я болеше, дробовете ѝ свистяха мъчително при всяко поемане на въздух.

Шоу заплува към някакво парче от кораба, изтегли го към нея и тримата мъже и викна:

— Хванете се. Ще трябва да почакаме огънят да утихне и после ще доплуваме до брега.

Дейвид оглеждаше полуразрушения кораб. Гореше като буен пожар над водата. Корпусът се рушеше навътре и от време на време на различни места го разтърсваха експлозии. При някой от предишните взривове горивните резервоари се бяха разцепили и изхвърленото гориво пламтеше над водата в полукръг около кораба. От палубата непрестанно скачаха хора, без съмнение, за да загинат долу. Изчезваха във водата под огъня. Дейвид не виждаше никой да се подава отново. Сигурно не можеха да плуват през пламъците, които бяха твърде широки, за да се гмурнат под тях.

Единствената му надежда бе, че Кейт е оцеляла при падането и го чака.

Той слезе на задната палуба и провери подводницата. Отвори капака и огледа пулта. Нямаше кислород. Какво им оставаше? Да чакат, докато пламъците утихнат? Ами ако тя беше ранена?

— Дейвид, какво ти трябва?

— Кислород.

Кейт зърна нещо под водата и миг след това то сграбчи Шоу и го дръпна надолу.

В първия миг Кейт си помисли, че е акула или някакво морско животно, но Шоу изплува и размаха отчаяно ръце. Пресегна се назад, улови се за отломката и се покатери върху нея. Подводната сянка изплува, удари се право в тялото на Шоу и го изтика върху отломката. Кейт едва сега видя, че това е човек, само дето излъчваше невероятна мощ. Мускулите му бяха огромни. Носеше водолазен костюм и няколко бутилки на гърба си. Шоу се съпротивляваше храбро, но чудовището бе твърде силно. Един от ударите му попадна в лицето на Шоу, главата му отхвъркна назад и нападателят го сграбчи и го затегли под водата.

Кейт заплува към тях, хвана ръката на Шоу и се опита да го освободи.

Чудовището си смъкна маската.

— Какво правиш, по дяволите?

Беше Дейвид.

Кейт замръзна. Усети, че отмалява, очите ѝ се наляха със сълзи от надигащите се чувства. Отвори уста да каже нещо. Шоу удари

Дейвид в лицето и го прати под водата. После се гмурна след него, но Кейт успя да се съвземе и да се вмъкне между тях.

— Спрете! — И се опита да ги раздели.

— Него ли защитаваш? — викна Дейвид.

— Той ми спаси живота — отвърна Кейт.

— Хвърли те от кораба.

— Уф... малко е сложно.

Дейвид я погледна.

— Както и да е. Махаме се оттук. — Разкопча една от бутилките от гърба си и я бутна към нея. — Вземи това.

Кейт кимна към Мартин, Чанг и другия учен.

— Ами те?

— Какво те?

— Те идват с нас — настоя Кейт.

Дейвид поклати глава и почна да нагласява презрамките на раменете ѝ. Тя се освободи от него и заплува към мъжете.

— Няма да оставя Мартин и другите.

— Добре, вие тримата. — Той изглежда хладно Шоу. — Четиримата. Ще си делите една бутилка.

— Кейт, трябва да говоря с теб — обади се Мартин. — Спешно е. Едва успяваше да задържи главата си над водата.

Всички се извърнаха към него.

— Мога и така да прекося огъня — каза белият учен. — Не ми трябва кислород. Аз съм опитен плувец.

Дейвид бутна другата бутилка на Шоу.

— Добре, оставям ви това, сами решавайте как да постъпите. Ние тръгваме.

И улови Кейт за ръката.

— Почакай — спря го тя. — Мартин е ранен. И болен. Дейвид, ти го поemi.

— Не. — Той доплува до нея. — Няма да те изгубя от погледа си. Никога вече.

Тя чу Шоу да пъшка отзад, но нямаше време да се обърне. Вместо това кимна.

— За бога — каза Шоу. — Аз ще се погрижа за Мартин. Ти вземи учения, той и без това няма да има нужда от много кислород. — Шоу се обърна към европейца. — А ти ще се справиш сам.

Европеецът се гмурна. Мартин се опита да каже нещо, но Шоу вече бе при него и го дръпна след себе си. Дейвид нахлузи маска на лицето на Кейт и я повлече под водата, но тя отново се задърпа нагоре.

— Какво има? — попита Дейвид, когато изплуваха.

— Чанг.

Дейвид се огледа.

Доктор Чанг размахваше отчаяно ръце.

— Мислех, че ще ме изоставите.

„Той спаси живота на Мартин“ — помисли Кейт.

— Няма да ви изоставим. — Тя посочи Дейвид. — Уловете се за него.

— Може да не искам да се докосваме — изсумтя той.

— Дейвид, сега не е време за шеги. — Тя сграбчи ръката на Чанг, с другата стисна по-силно Дейвид и тримата се гмурнаха.

Кейт първа вдиша кислород, после Чанг. Дейвид, изглежда, се нуждаеше от по-малко кислород от тях.

Кейт не можеше да види Шоу и другия мъж. Пространството под кораба сякаш се разтягаше до безкрая. Тя завъртя маската нагоре. Огънят над водата бе невероятно красив, по-красив от всичко, което бе виждала. Оранжево-червено цвете, разцъфнало над повърхността и набиращо сила и мощ.

Чанг шляпаше до нея.

Дейвид ги поведе. Беше с плавници и ги теглеше с мощни тласъци във водата.

По някое време огънят над тях най-сетне утихна и Кейт видя над водата черна нощ. Дейвид ги изведе на повърхността и двамата с Чанг си поеха шумно въздух.

Кейт вдигна ръка да засенчи ярките светлини, които я заслепяваха. Отвъд огнената завеса имаше друг кораб. Бяла яхта с черни прозорци. Беше висока поне три етажа. „Три палуби“ — поправи се тя, но точно на това ѝ приличаше — на триетажна къща с големи тераси.

Дейвид ги задърпа към яхтата. На носа ѝ стоеше висок тъмнокож мъж, който се пресегна към водата, улови Кейт за ръцете и я изтегли без видимо усилие на яхтата.

Докато африканецът помагаше на Чанг да се изкатери, Кейт свали раницата.

Дейвид вече се качваше по стълбата.

— Ние ли сме първите?

Африканецът кимна.

Дейвид спря, свали маската на Кейт и тъкмо се готвеше да скочи обратно, когато над водата изплува една глава.

Европейският учен.

— Видя ли другите двама? — извика му Дейвид.

— Не. — Той избърса водата от лицето си. — Бях затворил очи. Във водата има гориво.

Кейт виждаше, че едва си поема дъх. Опитва се да каже нещо на Дейвид, но той се гмурна в черните води.

Секундите се нижеха като часове.

— Аз съм Камау.

Кейт се обърна към него.

— Кейт Уорнър.

Той повдигна вежди.

— Да, взех да свиквам с тази реакция. — Тя отново се извърна към водата.

Още една глава изплува. Шоу. Мартин не беше с него.

— Къде е Мартин? — викна Кейт.

— Не е ли тук? — Шоу се завъртя във водата. — Изплаши се, мислеше, че ще се удави. Стори ми се, че плува пред мен. Нищичко не се вижда долу. — Той отново се гмурна под водата.

Кейт се загледа към стената от пламъци. Ако Мартин бе изплувал там...

Не ѝ оставаше друго, освен да чака. Усети, че някой загръща раменете ѝ с одеяло. Благодари, без да се обръща да види кой е.

Две глави изплуваха на повърхността, единият от двамата дърпаше втория към яхтата. Дейвид и Мартин.

Главата на Мартин беше със следи от тежки изгаряния и той бе почти в безсъзнание.

Дейвид го качи на борда и го сложи върху бялата тапицерия на дивана в салона. Чанг изтича при Мартин и почна да преглежда раните му. Камау донесе аптечка и Кейт я отвори.

Откъм водата се чу шляпане.

— Намерихте ли го? — извика Шоу.

— Да! — отвърна Кейт.

В мига, когато Шоу се покатери по стълбата, Дейвид викна на Камау:

— Измъкни ни оттук!

Кейт и Чанг превързаха главата на Мартин. След малко дишането му се поуспокои и Чанг каза:

— Ще се оправи.

Дейвид улови Кейт за ръката и я отведе на долната палуба. Държеше я здраво над лакътя. Дрехите ѝ бяха подгизнали и тя бе напълно изтощена, но видът му, мисълта, че е жив, я изпълваха с радост и ѝ придаваха сили.

Той затвори вратата, заключи я и каза настойчиво:

— Трябва да *поговорим*.

Северно Мароко

Дориан се събуди от остра болка в хълбока.

Претърколи се и изкрещя. Движението само усили болката. Каквото и да го бе проболо, все още бе в него, пронизваше го, разкъсваше вътрешностите му като нож.

Той свали шлема и се наведе да види какво е.

Острият клон на едно дърво го бе пронизал малко над таза, там, където свършваше долната част на бронежилетката. Той почна да я разкопчава. При всяко движение по тялото му се стрелваха нови болезнени вълни. Захвърли жилетката настрани и вдигна ризата.

Клонът бе проникнал само на няколко сантиметра встрани от черния дроб. Ако бе попаднал в него, с Дориан щеше да е свършено.

Той стисна зъби и почна бавно да го измъква.

Огледа раната. Течеше кръв, но не беше чак толкова страшно. В момента имаше по-сериозен проблем.

Виждаше в нощното небе стълбовете дим, издигащи се над дърветата, останките от горящия вертолетен отряд.

Сеута бе останала без въздушна поддръжка — всичко бе прехвърлено в Южна Испания. Който и да бе превзел базата, разполагаше с достатъчно наземни сили. Но кой ли ги бе пратил?

Дориан се изправи.

Чу писъците чак сега. Идваха откъм мястото на катастрофата. Реагира почти машинално — грабна шлема и бронежилетката и хукна към горящите останки.

Падналият вертолет бе подпалил гората и огънят се разгаряше бързо, истинска стена от пламъци, през която не се виждаше нищо. Писъците се усилиха.

Той си сложи жилетката и шлема и се втурна покрай горящия периметър в търсене на пролука. От другата страна пламъците не бяха толкова буйни, но все още не можеше да види вертолета. Все пак смяташе, че ще успее да се промъкне.

Извади пистолета и го хвърли на земята заедно с резервните пълнители. Остави там и сателитния телефон. Пъхна ръце в ръкавите и доближи огнената стена. Ботушите, бронята и шлемът бяха огнеупорни, но имаше граница на количеството топлина, което биха могли да поемат, а оставаха и непокрити части на тялото му.

Пое дълбоко въздух и скочи през огъня. Краката му тупкаха по земята. Болката бе нетърпима. Задържа дъх и... изведнъж се озова от другата страна, на неголямо разчистено място. Сега вече виждаше всичко съвсем ясно — трите други вертолета бяха паднали близо един до друг и огънят от тях се бе слял, образувайки пръстен. Машините горяха. Дориан не можеше да се добере до тях, но и писъците не идваха оттам.

Нова серия вопли. Дориан се завъртя и откри източника им.

Черната броня на имарийския пилот го правеше почти невидим на черния фон на земята и тъмната нощ въпреки светлината от пламъците.

Дориан изтича при него. Кракът на ранения бе извит под неестествен ъгъл, широка рана стигаше нагоре почти до бедрото. Мъжът вече го бе пристегнал с колан и това му бе спасило живота, но Дориан не беше сигурен, че ще оцелее. Бе успял да изпълзи от горящия вертолет, но не можеше дори да се изправи.

— Помощ! — изстена пилотът.

— Млъквай — сръза го Дориан. Какво да направи? Пилотът вече бе изгубил твърде много кръв, а нямаха медицински средства. Дориан посегна машинално към кобура, после си спомни, че е оставил пистолета от другата страна на огъня. „Да го отърва от мъките и да продължа нататък. Врагът скоро ще дойде и ще претърси района. Заради него ще убият и мен.“ Но не можеше да го направи, не можеше да остави един от войниците си на милостта на огъня. Наведе се и го улови за ръката.

— Благодаря ви, сър... — Пилотът дишаше тежко.

Дориан постоя малко до него, отиде на мястото, където бе паднал шлемът му, и го донесе.

— Сложи си го. Ще трябва да минем през огъня.

Вдигна мъжа на раменете си и се присви от болката в хълбока. Имаше чувството, че го разкъсват отвътре.

Доближи огнената стена, пое си дъх и се втурна с всички сили през нея.

Когато излезе от другата страна, пусна pilota на земята и се просна до него. Огънят се отдалечаваше от тях, тласкан от вятъра. Поне засега бяха в безопасност.

Дориан дишаше на пресекулки, гадеше му се от болка. Не можеше да определи дори къде го боли. С крайчеца на окото си зърна пистолета, пълнителите и телефона. Ако се пресегнеше към тях, щеше да може да сложи край на мъките на нещастника... Опита да се изправи, ала болката и изтощението го надвиха и го принудиха да лежи неподвижно.

Пилотът изпълзя до него и почна да го дърпа за краката. Дориан се опита да го изрита, но не успя. Остра болка прониза краката му. Пилотът го нападнаше. Дориан пак се опита да го изрита, но мъжът затисна краката му с тяло. Болката набра сила и заля Дориан като прииждаща вълна. Щеше да го удави, вече го давеше.

Гората около него почерня.

* * *

Когато се свести, все още бе тъмна нощ, но пожарът от горящите вертолети бе утихнал и сега имаше само дим. И болка. Но поне можеше да се движи отново. До него пилотът лежеше заспал.

Дориан седна, като се мръщеше при всяко движение. Краката му! Бяха обгорели до черно. Наблизо лежаха развързаните му и изути обувки. Подметките им се бяха стопили, каучукът се бе размекнал и втечил, обгръщайки ходилата му с кипяща маса. Пилотът ги бе свалил, вероятно спасявайки краката му.

До обгорените му крака лежаха две съвсем запазени обувки. Дориан погледна похъркващия пилот. Краката му бяха боси. Дориан нахлузи една от обувките. Беше му малка, но поносимо, стига да не върви надалече. Само дето още не знаеше колко ще върви.

Изпълзя до пистолета и телефона. Погледна pilota, докато обмисляше следващата си стъпка. Раната на крака му бе заобиколена от тъмна линия, показваща, че инфекцията напредва.

Дориан включи телефона.

— Щаб на флота.

— Тук Слоун...

— Сър, ние...

— Млъквай. Дай ми капитан Уилямс.

— Генерале...

— Капитане, защо, по дяволите, все още съм в гора, зад вражеските линии?

— Сър, пратихме два спасителни екипа. И двата бяха свалени. Намирате се твърде близо до техните огневи позиции.

— Капитане, не искам да чувам колко пъти сте се *провалили*. Пратете на телефона ми топографска карта с разположението на техните батареи.

— Разбрано, сър. Ние смятахме, че от Сеута е тръгнал отряд да ви издирва...

Дориан почна да изучава картата, без да обръща внимание на думите на капитана. От мястото, където бе сега, можеше да стигне най-близката точка за евакуация извън обсега на артилерията на противника до три часа. Погледна обгорените си крака. Четири щеше да е по-реалистично. Нямаше да е никак лесно, но можеше да се справи.

Пилотът изпъшка и Дориан го погледна, после погледна пистолета — вероятно единственото решение на проблема. Всяка друга възможност противоречеше на неумолимата логика. „Не ставай глупак. Знаеш какво трябва да се направи.“ За първи път в живота си Дориан можеше да постави лице зад този глас — лицето на Арес. Вече го познаваше. За първи път чуваше собствените си мисли, истинските си мисли, отново бе човекът, какъвто беше преди епидемията, когато баща му го бе поставил в тръбата. Този момент бе микрокосмос на всяко трудно решение, което някога бе вземал — борба между това, което искаше да направи неговата емоционална, човешка страна, и този жесток, студен глас. Арес. Той бе сянката, дебнеща някъде отзад, невидима, подтикваща Дориан, оформяща мислите му. До този момент Дориан не бе осъзнавал, че вътре в него се води борба. А гласът се обади отново: „Не бъди мекушав. Ти си изключителен. Трябва да оцелееш. Хората от твоята раса разчитат на теб. Той е само поредният войник, изгубен за каузата. Не позволявай жертвата му да замъглява преценката ти“.

Дориан доближи телефона до устата си.

— Капитане, току-що ви пратих координати.

Погледна пилота, после обгорените си крака. Все пак смяташе, че ще може да ходи.

— Сър?

В ума на Дориан постепенно се възцаряваше спокойствие. Гласът вече набираше сила: „Този свят не е създаден за слабците. Дориан, играеш най-важната шахматна партия в историята. Не рискувай царя, за да спасиш пешка“.

— Тук съм — рече Дориан. — Ще съм в зоната за евакуация след...

„Недей...“

— ... осем часа. Имайте предвид, че с мен има още един оцелял. Ако не ни заварите там, групата да продължи навътре в гората и да я претърси в посока четирийсет и седем градуса.

И като по команда гласът изчезна, замлъкна. Мислите на Дориан вече бяха неговите собствени. Беше свободен. Но дали бе различен, или беше човекът, който искаше да бъде? Един друг глас, този в слушалката, прекъсна разсъжденията му.

— Прието, генерале. Изпращаме отряда.

— Капитане?

— Сър?

— Момичето в моята каюта — каза Дориан.

— Да, сър. Тя е тук.

— Кажете й... че съм добре.

— Да, сър, ще се погрижа...

Дориан прекъсна разговора. Отпусна се на земята. Усети глад. Трябваше да хапне нещо, да събере сили, особено с допълнителното тегло, което щеше да носи. Щеше да се наложи да полоува.

Някъде отдалече долетя нисък грохот. Гръмотевица? Не. Беше тропот на коне, носещи се в галоп.

*Някъде край бреговете на Сеута
Средиземно море*

През по-голямата част от последния час Кейт и Дейвид не размениха нито дума и това ѝ харесваше. Просто лежаха, и двамата голи, в голямото легло на облицованата с дървена ламперия спалня.

Беше толкова странно да лежат в тази стая с атмосфера на луксозен хотел, когато светът отвън тънеше в хаос. Чувстваше се спокойна и уверена, за първи път от... дори не помнеше откога.

Бе положила глава на гърдите му. Обичаше да слуша как тупка сърцето му, да усеща как тялото му се повдига и отпуска с всеки дъх. Прокара пръст по гърдите му.

— Цената на дървен кон в този шибан свят — тихо каза Дейвид.

Това шега ли беше? Тя се надигна и го погледна в очите. Надяваше се на обяснение, но обяснение не последва.

Дейвид изглеждаше променен. По-суров. По-дистанциран. Усети го, докато се любеха. Не беше нежен както тогава, в Гибралтар. Тя отново отпусна глава на гърдите му.

— Веднъж сънувах дървен кон. Ти рисуваше...

Той също се надигна.

— Бях до чертожна дъска.

Тя го погледна слисано. После кимна разколебано.

— Да... от верандата се виждаше лазурен залив и обрасъл с гора полуостров...

— Невъзможно... — прошепна Дейвид. — Как?

В съзнанието ѝ изникнаха думите на Мартин: „Говорим за квантова биология — субатомни частици, манипулиращи човешкия геном...“.

Кейт бе преляла на Дейвид от своята кръв, но това не би могло да промени генома му, не би му предало Атлантския ген, а ето че между тях съществуваше някаква връзка.

— Предполагам, че е свързано по някакъв начин с Атлантския ген — той задейства някакъв вид квантова биологична връзка...

— Спри. Стига с тия научни брътвежи. Двамата с теб трябва да поговорим.

— Ами говори. Не ти трябва официална покана.

— Ти ме изостави.

— Какво?!

— В Гибралтар. Аз ти вярвах...

— Трябва ли да ти напомня, че беше прострелян — *три пъти*? Кийгън щеше да те убие.

— Но не успя.

— Сключих сделка с него...

— Не, не си. Той имаше нужда от мен. Искаше да убия Слоун. Разиграваше и двама ни. Трябваше да дойдеш с мен...

— Сериозно ли говориш? Дейвид, та ти едва креташе. Кийгън ми каза, че къщата гъмжи от негови хора — имарийски агенти. А те бяха негови хора, нали помниш?

— Те бяха...

— И какво щеше да направиш? Беше обкръжен...

— Нямаше да те излъжа. Не бих спал с теб, а после да те изоставя.

В нея се надигна гняв. Опита се да запази спокойствие.

— Никога не съм те лъгала...

— Не ми вярваше. Не говори с мен...

— Спасих ти живота. — Кейт стана и поклати глава. — Направих каквото трябваше да направя. Вече е минало.

— Ще го направиш ли отново?

Кейт прехапа устна.

— Отговори ми!

Тя го погледна и той отвърна предизвикателно на погледа ѝ. Изглеждаше толкова различен. Ала същевременно все още беше мъжът, когото...

— Да, Дейвид. Ще го направя отново. Ти си тук. Аз съм тук. И двамата сме живи... — Имаше още нещо, което трябваше да каже, но не намери сили под втренчения поглед на тези студени очи.

— Не бих държал в отряда си човек, който не ми вярва.

Кейт избухна.

— В твоя *отряд*?

— Точно така.

— Е, това е чудесно, защото не смятам да постъпвам в армията, каквото и да става тук, за бога!

На вратата се почука и за Кейт това бе като да дадеш вода на умиращ от жажда. Тя отвори уста, но Дейвид я изпревари.

— Моментът не е подходящ...

— Камау съм. Спешно е, Дейвид.

Дейвид и Кейт замениха чаршафите, с които се бяха загърнали, с дрехи. Облякоха се с гръб един към друг. Дейвид я погледна все така навъсено, тя кимна и той отвори вратата.

— Дейвид... — почна Камау.

— Какво...

— Старецът.

— Какво?

— Мъртъв е.

Дейвид погледна Кейт и лицето му изведнъж се промени. Нямаше го студеното изражение. Тя видя съчувствие и човека, в когото се бе влюбила. Облекчението в нея се бореше с болката от новината, която им бе донесъл Камау. После си спомни нещо друго — лицето на Мартин бе обгоряло, но той не изглеждаше сериозно пострадал. Нима лекарството на Чанг изведнъж бе престанало да действа? Какво щеше да прави Кейт без Мартин? Така и не бе успяла да му благодари. Какви бяха последните й думи към него?

— Благодаря ти... че ни каза — рече Дейвид.

— Трябва да дойдеш, Дейвид. Вземи оръжие.

— Какво има?

— Мисля, че някой го е убил.

Мартин лежеше умиротворено върху белия диван в големия хол на горната палуба.

Тук бяха всички: Кейт, Дейвид, Камау, Шоу и двамата учени — Чанг и европейецът, който най-сетне се бе представил като доктор Артър Джейнъс. Кейт спря, погледна Мартин от вратата, после прекоси каютата и коленичи до него. Опитваше се да сдържа чувствата си. Този човек ѝ беше почти като баща. Беше положил всички усилия да ѝ бъде баща. И по някаква причина от това я болеше още повече. Кейт се опита да си проясни мислите. Трябваше да се съсредоточи.

В главата ѝ отекваха думите на Камау: „Мисля, че някой го е убил“.

Не виждаше никакви следи от борба. Погледна ноктите на ръцете му. Нямахте остатъци от кожа, нито кръв. Видя няколко охлузвания, ала не изглеждаха да са пресни и вероятно бяха от бягството им от шлепа. Мартин изглеждаше съвсем същият, както когато Камау го бе извадил от водата. Тя вдигна очи към африканеца, сякаш го питаше: сигурен ли си?

Той наклони леко глава.

Кейт опипа шията на Мартин. Повдигна главата му, завъртя я и усети, че се движи съвсем свободно. Някой му бе строшил врата. Гърлото ѝ се сви. Който и да бе, той все още бе в помещението и сега я гледаше.

— Кейт, ужасно съжалявам за Мартин — каза Шоу. — Наистина съжалявам, но трябва час по-скоро да се махнем от тази яхта. Тук не си в безопасност.

Дали и Шоу бе видял това? Знаеше ли?

— Никъде няма да ходи — намеси се Дейвид.

— Напротив — упорстваше Шоу. — Просто ми кажи къде ще ни откараш, а аз ще уредя някой да ни чака там.

Дейвид го игнорира и пристъпи към Кейт.

Шоу го сграбчи за ръката.

— Ей, на теб говоря.

Дейвид се завъртя и го тласна толкова силно, че едва не го събори на пода.

— Пипнеш ли ме, ще те изхвърля през борда.

— Какво чакаш? Можеш да опиташ още сега.

Камау застана зад Дейвид, показвайки на Шоу, че срещу него са двама.

Кейт изтича между тримата.

— Добре, стига сте си мерили тестостерона.

Стисна Дейвид за ръката и го дръпна настрана.

58.

Северно Мароко

— Сър, благодаря ви, че ме спасихте — промълви пилотът.

— Няма какво да го обсъждаме. Държа на хората си.

Дориан откъсна парче препечено на жаравата месо и го опита.

Известно време двамата се хранеха мълчаливо — докато месото свърши.

— Напомня ми за времето, когато ходех на излети с баща ми — подхвърли пилотът.

Дориан би предпочел да не слуша тези глупави брътвежи. Погледна отново раната на пилота, недвусмислените признаци за развиваща се инфекция. Без съмнение щеше да си изгуби крака... ако доживееше до сутринта. Ала тази мисъл го накара да се върне към разговора.

— Баща ми не си падаше много по къмпингуването.

Пилотът понечи да отговори, но Дориан продължи:

— Той беше военен и ужасно се гордееше с това. Гледаше на „Имари Интернешънъл“ като на клуб, на социално обвързване. Едва по-късно това се превърна в мания. Почти единственото, което правехме заедно, бе да ме води на военни паради. Да гледаме войниците на кайзера строени в редици или как маршируват под звуците на музиката.

— Невероятно, сър. Още тогава ли знаехте, че искате да бъдете войник?

Дориан го бе казал на баща си в онази вечер. „Татко, искам да марширувам отпред. Моля те, купи ми тромпет. Ще бъда най-добрият тромпетист в армията на кайзера.“ Прераждането му в тръбите бе премахнало раните по краката и гърба му, но той все още си спомняше колко много го би баща му онази вечер. „Дитер, ето какво прави светът с тромпетистите.“

— Да. Знаех го още тогава. Войник...

Но кога от знание това бе станало реалност? През онзи ден от 1986-а, когато излезе от тръбата. Той беше различен. Беше Арес.

Наистина. Сега вече това бе съвсем ясно. Но...

— Чакайте, сър. Армията на кайзера ли казахте?

— Точно така. Това е дълга история. А сега се завий и да поспим. Това е заповед.

Дориан остана буден почти през цялата нощ и успя да поспи едва два часа, но когато се събуди, се чувстваше невероятно ободрен. Първите лъчи на слънцето озаряваха небето на изток и тук-там гората вече се пробуждаше за живот.

Дориан се събуди с нова мисъл в главата. Как ли не му бе хрумнало досега? Трябваше да действа бързо, ако искаше да има поне някакви шансове за успех.

Приближи се до пилота. Мъжът дишаше на пресекулки. От раната му продължаваше да се стича кръв, под крака му се бе образувала черна локва. От време на време потрепваше.

Дейвид се отдалечи, седна на един камък и остана там известно време, заслушан в звуците на гората. След като вече бе сигурен за посоката, стана, провери пистолета и тръгна.

От храстите Дориан виждаше двама бербери. Единият спеше на земята, другият, вероятно по-старши, в палатка. Сигурен бе, че са само тези, защото наблизко бяха завързани само два коня.

До димящия огън бе захвърлено голямо мачете. Дориан предпочиташе да използва него. Гърмежите можеха да привлекат ненужно внимание. Двама спящи бербери нямаше да го затруднят.

Дориан смуши коня и се понесе през гората. Когато стигнеше в бивака, първо щеше да се свърже по телефона и да премести напред часа за евакуация. Колко бързо щяха да могат да ги откарат конете там? По-важният въпрос бе — колко още щеше да изкара пилотът? Нямаше начин да знае отговора. Но все пак конете бяха още един шанс за него. Смуши отново коня и животното забърза. Вторият кон — Дориан го теглеше за юздата — ги следваше покорно. Удивителни животни.

Когато стигна бивака, скочи от коня още преди той да спре.

— Ей. Ставай!

Огледа се за сателитния телефон.

Пилотът не отговори.

Дориан спря. *Не!* Обърна се. Знаеше какво ще види, но въпреки това изтича при своя другар. Опря два пръста на шията му. Кожата беше студена, нямаше пулс и въпреки това той се взря в изцъклените очи.

Завладя го гняв. Едва не изрита трупа. Искаше да го халоса с юмрук в лицето — задето бе умрял, задето го бе забавил толкова време, за... всичко.

Скочи рязко, конете се уплашиха и се дръпнаха. Глупави вонящи животни! Обърна се да ги удари, но бяха далече от него. Щеше да язди единия, докато го убие, после щеше да постъпи по същия начин и с втория.

Взе телефона.

— Тук щабът.

— Дайте ми капитан Уилямс.

— Идентифицирайте се.

— Кой си ти бе? Колко погрешни обаждания получавате от този номер? Дай ми Уилямс, инак ще те разпоря до пъпа веднага щом се измъкна от тази дупка!

— М-момент, с-сър.

Изминаха две секунди.

— Уилямс...

— Промяна в програмата. Ще ви чакам два часа по-рано.

— Можем да сме там едва...

— След по-малко от час! И нито минута закъснение. Ако ми се наложи да ви чакам, с теб е свършено, ясно?

Чу капитана да крещи на пилотите да побързат, после разтрепераният му глас каза:

— Ние... ще бъдем там, сър.

— Момичето...

— Ще се погрижим и за нея...

— Отървете се от нея.

— Искате да...

— Не ме интересува къде ще иде, но по-добре да я няма там, като си дойда.

Прекъсна връзката. Обърна се към по-близкия кон и го изрита с всичка сила.

Някъде край бреговете на Сеута

Средиземно море

— Шоу го е убил — заяви категорично Дейвид.

Кейт се присви и погледна към затворената врата на каютата.

— Говори по-тихо.

— Защо? Той знае, че го е направил. И знае, че аз зная.

Кейт го погледна в очите. Дейвид беше ядосан.

Виждаше го в езика на тялото му, чуваше го в гласа му, но можеше и да го почувства — на по-примитивно ниво, сякаш някаква част от нея бе вътре в него и обратното. Гневът се надигаше от него и се просмукваше в нея като горещина от нагрят асфалт. Тя почувства, че я заразява, усети, че се съпротивлява срещу него и че подсъзнателно се подготвя за ново скарване. Събитията сякаш излизаха от контрола ѝ. Трябваше да ги спре, да започне отнякъде. И Кейт взе решение — щеше да започне с Дейвид. Нуждаеше се от него, искаше го, не можеше да го направи без него... не би искала да го направи без него.

Дейвид кръстосваше из стаята и размишляваше — мрачни мисли, както усещаше тя. Кейт протегна ръка и почака да я види. Улови го, когато приближи, отведе го при леглото и го накара да седне. Коленичи пред него.

— Искам да говориш с мен. Ясно? — Улови лицето му в шепи.

Дейвид бе забол поглед в пода и я избягваше.

— Ще ги разкарам всичките, дори Камау. Само така ще се оправят нещата. Ще ги оставим някъде. Няма значение къде. Така за нас ще има повече храна. А след това трябва да се свържа с англичаните и американците. — Той поклати глава. — Флотилията на Слоун е край бреговете на Мароко. Защо още не са го бомбардирали? Какво чакат? Можем да сложим бързо край на тази война. Да не би да нямат гориво? Ако самолетите им не могат да летят, нека пратят атомни подводници — имат купища подводници. Ще им видим сметката там, а после ще се захванем с имарийските лагери, ще устроим трибунали право на места. Всичко ще приключи бързо.

— Дейвид...

Той все още не я гледаше.

— Може да ти се струва прекалено, зная, но това е единственият начин. Може би всичко е заради чумата. Това е последното изпитание. Денят на разплатата, в който хората ще покажат какви са в действителност, Кейт, да беше видяла какви неща правят. Да, това е изпитание, но и възможност — да се пречисти светът от безнравствените, от хората, които не могат да изпитват състрадание към ближния си.

— Когато са отчаяни, хората се променят...

— Не, мисля, че чумата разкрива какви са в действителност, независимо дали помагат на изпадналите в беда, или обръщат гръб на събратята си и ги оставят да умрат. Сега вече ние знаем кои сме. Ще издирим всички имарийци и техните поддръжници и ще ги изтребим — до последния. След това светът ще стане по-добър. Ще се възцари мир, хората ще се съобразяват с другите. Няма да има войни и глад...

— Дейвид. Дейвид! Сякаш не си ти!

Той най-после я погледна.

— Какво пък, може би това съм новият аз.

Кейт стисна зъби. Дося й се да го зашлеви.

— Говориш като един друг, когото познавам. Той иска да намали населението на Земята, да елиминира хората, които не се наместват в представата му за идеален човек.

— Хубаво де... може би Слоун е напипал верния път, но осъществява мечтата си с погрешни средства.

Кейт затвори очи. Едва се сдържаше да не избухне. Трябваше да продължи този спор, да накара Дейвид да си излее душата, за да разбере какво е станало с него, защо се е променил. Да се съсредоточи върху фактите. Чу го как си мърмори:

— Ако имат проблем с подводниците, могат просто да изстрелят няколко крилати ракети...

— Зная защо не нападат имарийския флот.

— Какво?!

— Ще ти кажа, но ти трябва да ми кажеш какво е станало с теб.

— С мен ли? Нищо. Просто поредният работен ден.

— Говоря сериозно.

— Ами... Откъде да започна?... Слоун ме уби. Всъщност два пъти. — Той си вдигна ризата. — Виждаш ли, нямам белези.

Кожата му беше гладка като на новородено. Кейт не го бе забелязала, когато... изведнъж я завладя желание да се отдръпне от него. *Какво беше той?*

— Аз... не разбирам.

— И аз. Това достатъчно ли ти е?

— Каж ми *всичко*.

— След втората смърт на Дейвид Вейл аз, разбира се, се пробудих в загадъчен атлантски комплекс, което може би обяснява всичко останало. Имаше само един път навън, сякаш бях плъх в лабиринт. И споменатият лабиринт ме отведе право сред хълмовете над Сеута. — Той присви очи, сякаш си припомняше. — Беше ужасно. Там бе истинска изпепелена пустиня. Място, където обитаваха всички мои страхове, всичко, срещу което съм се борил: имарийците, Протоколът Тоба, всички ужаси. Моят пълен провал. Като в кошмарен сън. Залови ме имарийски патрул и ме отведе в базата. А после разбрах какво е това място и защо го правят.

Кейт кимна.

— И реши да се сражаваш срещу тях.

— Не. Не и в началото, и се срамувам от това. Ужасно се срамувам. Първият ми порив бе да избягам от лагера и да те намеря. — Погледна я и за частица от секундата тя видя мъжа, когото обичаше. Беше силен, чувствителен и... беше Дейвид.

Той отмести поглед.

— Но нямах представа къде си, не знаех въобще откъде да започна. И тогава реших да се бия, да превзема базата.

— Дейвид, това те е променило.

— Допреди днешния ден бях убил стотици — един господ знае колко. Повечето от тях бяха от лошите — тези, които се опитват да убият мен и хората ми. Но в Сеута беше различно. Съвсем не както когато изпълняваш заповеди. Аз съставих плана, привлякох и други към осъществяването му и когато удари часът, аз натиснах копчето, което изстреби хиляди вражески войници и разпали войната на това място. Това бе моята битка и аз вярвах, че те си го заслужават, че каузата е справедлива. Искях аз да сложа точка на тази война. Усещах

как в мен гори огромно желание. Искях да ги изтребя до крак, докато все още мога.

Кейт разбра. Болката, когато го беше изоставила в Гибралтар, решението му да се бие в Сеута. Раните му не можеха да зараснат за една нощ, гневът му нямаше да се уталожи скоро. Но видя и една пролука, прозорец, през който би могла да се промъкне. Дейвид се намести на леглото. Сега той бе уязвимият и тя знаеше, че следващите й думи ще определят какво ще се случи с „тях“, а може би и съдбата на мнозина други.

— Дейвид, трябва да ми помогнеш — прошепна тя.

Той мълчеше.

— През следващите четирийсет и осем часа деветдесет процента от населението на Земята ще умре.

— Какво?

— Чумата е мутирала. Имаше взрив в Германия...

— Слоун. Той изнесе едно куфарче от Антарктида.

— Каквото и да е имало в това куфарче, то е излъчило един определен тип радиация, разпространила се по цялата земна повърхност. Радиацията е променила чумата. Сега вече няма защита от нея. Орхидея е безпомощна. Всички народи на планетата ще пострадат. Повечето дори ще изчезнат. Но аз мисля, че мога да открия лечение. Мартин е работил за един нелегален консорциум, „Приемственост“. Той включва специалисти от службата за борба със заразните болести. Мисля, че са били на прага на откриването на лек. Разполагам с бележките му, но ми трябва помощ.

— И смяташ, че...

— Има още нещо. Трябва да ти го кажа. Дейвид, обичам те и съжалявам, че те оставих в Гибралтар. Съжалявам, задето не ти казах за Кийгън. Съжалявам, че не ти се доверих. Няма да се повтори. Каквото и да се случи оттук нататък, двамата ще бъдем заедно. И да знаеш, не ме интересува колко пъти си умирал и какви белези имаш или нямаш.

Той я целуна по устата и бе като целувката в Гибралтар. Тя усети как гневът му се разтваря, сякаш целувката бе отворила невидим клапан, през който излиташе натрупалото се в него напрежение.

Когато се отделиха един от друг, в очите му имаше топлина.

— И още нещо. Ще изпълнявам заповедите ти.

— Всъщност... може би поне за известно време ще е по-добре ти да издаваш заповедите. Защото аз все още трябва да наваксам със събитията. Да си припомня нещата, които току-що ти разказах. — Той поклати глава. — Сигурно е прозвучало доста налудничаво. А и изглежда ти знаеш по-добре от мен какво става. Така че от теб мисленето, от мен стрелянето.

— Мисля, че съм съгласна.

Дейвид се изправи и огледа стаята.

— Яхта, на която е извършено загадъчно убийство, и назриващ апокалипсис. Страхотен фон за любовна среща.

— Е, поне не си от скучните.

— Ами да, опитвах се да ти разпаля интереса. А сега, откъде искаш да започнем: от чумата или от загадъчното убийство?

— Мисля, че...

Яхтата внезапно изгуби скорост. Спираха ли?

— Какво става?

— Не знам. — Дейвид я прегърна през раменете и я отведе в коридорчето, което водеше на долния етаж, в голямата спалня. Подаде ѝ пистолет.

— Остани тук. Заклучи вратата. Аз ще...

Тя го целуна отново.

— Бъди внимателен. Това е първата ти заповед.

60.

Имарийски преден флотски отряд „Алфа“

Близо до Танжер, Мароко

Дориан излезе на мостика. Мъжете изпънаха рамене.

— Всички на палубата! Мирно!

— Получили сте съобщение за мен — каза Дориан на капитана.

Капитанът му подаде сгънат лист и Дориан го разгъна.

Намерих Уорнър.

Тя има кода.

Необходима е евакуация.

Тя се охранява добре. На яхта близо до Сеута.

Неизвестно направление.

Бъдете в готовност.

Дориан се замисли за възможните действия. Ако проклетите британци не бяха минирали пролива, флотът му можеше да стигне бързо до тях. Завладяването на Сеута и Северно Мароко от берберите също възпрепятстваше действията му.

— Трябва да пратим кораби от Фуенгирола — предложи капитанът.

— Кога ще стигнат при тях? — попита Дориан.

— Не мога да преценя.

— Какво значи „не мога да преценя“?

— Те плават с почти трийсет възела. Не разполагаме с достатъчно бърз кораб, за да ги застигнем.

Дориан се намръщи.

— Но забавят ли, или ако спрат, ще ги хванем — каза капитанът.

— Или ако влязат в някой залив — там ще ги спипаме.

— Информирайте нашия източник. И ми дайте карта с обсега на оръдията в Сеута. Трябва да знаем как да ги заобиколим.

61.

Някъде край бреговете на Сеута

Средиземно море

Дейвид спря пред вратата на каютата и се заслуша внимателно. Опитваше се да разбере какво може да става на яхтата. Двигателите бяха замрели напълно и сега четирийсетметровата яхта се носеше почти безшумно. Дейвид погледна към прозорците, зад които бе тяхната тераса.

Дръпна се от вратата. Ако този, който бе убил Мартин, държеше яхтата под контрол, навярно щеше да го причаква при изхода на коридора.

Излезе на терасата. Наоколо не се виждаха други плавателни съдове. Дори светлините на Сеута бяха загаснали и само луната озаряваше вълните.

Дейвид доближи парапета и надзърна в салона. Там нямаше никого. Анемичните лампички от приборите едва осветяваха вътрешността. На долната палуба се намираха каютите на екипажа и гостните.

Ако оцелееше през следващите няколко минути, трябваше да премести Кейт долу, в помещение без тераса и с по-малки прозорци. Но би могъл също така да залости вратата към терасата и по такъв начин да остане само една възможност за проникване в помещението. Кое от двете щеше да е по-добре?

На горната палуба се чуха стъпки. Там се намираше капитанската каюта, просторна гостна и две площадки с шезлонги — закрыта и открита. Дейвид се измъкна в коридора и хукна нагоре с насочен пистолет.

Горният салон бе празен.

Чу гласове в капитанската каюта и забърза натам.

Завари доктор Джейнъс, с познатото му вече безстрастно изражение, което не се промени дори при вида на въоръжения Дейвид. Камау и Шоу стояха при левия борд и се караха. Обърнаха се към него и го изгледаха учудено.

— Дейвид... — почна Камау.

Дейвид разсъждаваше трескаво. Чанг.

— Къде е Чанг?

— Не сме го виждали...

Дейвид изхвърча от каютата и се върна в горния салон. Тъкмо се готвеше да излезе на терасата, когато вратата на тоалетната се отвори. Чанг прекрачи прага, като си говореше нещо.

Дейвид се извъртя и с два скока преодоля разстоянието между тях. Чанг едва не тупна назад в тоалетната. После вдигна разтреперано ръце.

— Аз... съжалявам, не знаех дали да пусна водата... после усетих, че яхтата спира... аз...

Камау, Шоу и Джейнъс се приближиха. Африканецът заговори пръв:

— Губим гориво.

Дейвид отпусна пистолета, но го държеше опрян до бедрото си.

— Това е невъзможно. Имахме повече от половин резервоар, когато потеглихме от Сеута.

— Така е — потвърди Камау. — Но сега в резервоара зее дупка. Горивото е изтекло.

Дейвид изглежда четиримата мъже. Един от тях бе убил Мартин и сега бе източил горивото. И този човек искаше яхтата да спре. Защо? За да му се притекат на помощ?

— Може да е по други причини — намеси се Шоу. — В машинното видях дупки от куршуми.

Камау кимна — това потвърждаваше наблюденията му.

„Дупки от куршуми“ — помисли си Дейвид. Дали пък не бяха обстрелвали яхтата при щурма на Сеута или край чумния шлеп? Не беше изключено...

В главата му се оформи план. Първо трябваше да запушат пробойната. Ако можеше да определи дали е нарочна, или случайна — това щеше да му подсказе кой е убиецът.

— Къде беше всеки от вас в този момент?

— Бях в камбуза, приготвях вечеря — отвърна Джейнъс.

— Аз бях в капитанската каюта — рече Камау. — Не съм проверявал как сме с горивото, но щом погледнах стрелката, веднага изключих двигателите.

— Аз бях... — почна Чанг. — Ъ-ъ, в тоалетната.

Шоу се покашля и изправи гръб.

— Аз пък се готвех да почукам на вашата врата и да настоя да ми предадеш доктор Уорнър. Настоявам и сега, особено в светлината на новите събития...

Дейвид се надяваше, че някой от учените може да е видял Камау и че той има алиби. Поне него трябваше да изключи от кръга на заподозрените. Начело на този списък бяха Шоу и Чанг — в този ред.

— Искам да ми предадете оръжието си.

— Нямам оръжие...

— Не говоря на вас, доктор Чанг. — Дейвид гледаше Камау и Шоу. И двамата не помръдваха.

— Дейвид, в Средиземно море има пирати — каза Камау. — Трябва да сме въоръжени...

— Това е заповед.

Камау кимна, погледна Шоу и подаде на Дейвид пистолета си.

— Тъй като на мен не можеш да ми нареждаш...

— Шоу, дай си оръжието или ще те застрелям още сега. — Дейвид отстъпи назад и вдигна пистолета.

Шоу изруга и замърмори недоволно, но му даде пистолета си. След това понечи да излезе.

— Всички ще останете тук. — Дейвид кимна на Камау. — Донеси ми снайперската пушка и автоматите.

Знаеше, че нито Камау, нито Шоу се нуждаят от оръжие, за да премахнат него или Кейт, но предпочиташе да се подсигури. В ръкопашен бой имаше по-големи шансове от тях. Ако се стигнеше до това.

Кейт напрягаше слух да разбере какво става горе. От време на време чуваше стъпки, но не и изстрели. Това бе добър знак. Колебаеше се дали да не излезе от спалнята, да намери сателитния телефон и да се свърже с „Приемственост“. Искаше да разбере колко време ѝ остава, какво е положението. Чу, че външната врата — вратата към гостната — се отваря.

Понечи да повика Дейвид, но се подвоуми. Някой обикаляше из стаята и тършуваше вътре.

На вратата на банята се почука.

— Кой е?

— Дейвид.

Кейт отвори, обзета от облекчение.

— Какво стана?

— Губим гориво.

— Губим гориво?

— Някой е саботирал яхтата, или пробойната е от случаен изстрел. Аз съм за първата версия. — Той я изведе в гостната. Беше преобърнал всичко наопаки.

— Какво си търсил?

— Сейф. — Дейвид посочи сейфа на стената. Той беше затворен, но до него имаше друг, преносим, с циферблат и зейнала вратичка. Вътре имаше пистолети и пълнители на автомати. Дейвид го затвори и подаде ключа на Кейт.

— Сега само двамата с теб имаме оръжия. Само ние. Трябва да решим какво ще правим. Един от тези хора не е човекът, за когото се представя. Действията им оттук нататък ще покажат кой.

Някъде край бреговете на Сеута

Средиземно море

Дейвид заведе Кейт на горната палуба. Камау и Шоу кръстосваха нервно помещението, Чанг и Джейнъс седяха, загледани през широките прозорци, сякаш не се бе случило нищо.

Дейвид се обърна към Камау.

— Колко гориво ни е останало?

— По-малко от четвърт от общия запас.

— Обсег?

— Зависи от скоростта...

— Можем ли да стигнем брега?

Камау се поколеба и това обезпокои Дейвид.

— Мисля, че да, ако спрем утечката, но няма гаранция, че ще намерим гориво там.

— Тук сме напълно безпомощни — намеси се Шоу. — Тази луксозна яхта е като стръв за лешоядите. Пиратите ще ни надушат до часове, веднага щом изгрее слънцето.

Дейвид понечи да възрази, но... всъщност Шоу беше прав. В този следчумен свят за всеки, оцелял от болестта и избегнал имарийците и Орхидейните зони, морето беше по-безопасно от брега. Много хора очакваха края на епидемията на кораби, разпръснати из Средиземно море. Оцелелите можеха да се прехранват с риболов и да си набавят вода от дъждовете. От друга страна, голямата яхта с мощния ѝ двигател щеше да привлича всички бандити, върлуващи из тези води.

Дейвид мълчеше и Шоу продължи:

— Кейт, трябва да използвам твоя сателитен телефон. Ще уредя моето правителство да ни осигури въздушен транспорт. Могат да са тук до няколко часа. Знаеш, че сме в надпревара с времето. Съвсем скоро можем да сме в Лондон. Ти ще продължиш изследванията си там и ако имаме късмет, ще спасиш оцелелите.

Чанг и Джейнъс се надигнаха едновременно.

— Бихме искали да се присъединим...

— Никой няма да ходи никъде — каза твърдо Дейвид.

— Ние също участвахме в изследване — каза Чанг.

— Какво изследване? — попита Кейт.

— Търсихме лек — намеси се Джейнъс. — Бяхме близо до откриването на перманентно средство, или поне такова, което да бъде алтернатива на Орхидея. Работехме тайно, криехме напредъка си от „Имари“.

— Лекарството, което даде на Мартин — сети се Кейт.

— Да — каза Чанг. — То беше последният ни прототип. Ефективността му не е стопроцентова, но си заслужаваше риска.

— Мога ли да поговоря с теб? — прошепна Кейт на Дейвид.

Слязоха долу и тя се обърна към него.

— Знаеш, че Шоу е прав, нали?

Дейвид гледаше през прозореца. Предложението на Шоу бе най-доброто. Дейвид не можеше да отведе Кейт обратно в Сеута. Всички знаеха коя е. Номерът с боядисаната коса повече нямаше да върши работа. Ако се разчуеше, че е в Сеута, целият свят щеше да щурмува базата.

Зачуди се какво ще прави в Лондон. Най-вероятно бе обявен за издирване, но сигурно можеше да уреди този въпрос.

Но ако Шоу бе убиецът на Мартин, ако той бе саботирал яхтата, тогава Дейвид щеше да му поднесе Кейт на тепсия.

— Трябва да помисля — каза той.

— Дейвид, какво има да му мислиш? Ела с нас.

— Кейт... дай ми само няколко часа. Нека първо поправим яхтата.

Очакваше Кейт да продължи да настоява, но тя само го изгледа продължително и кимна.

— Докато я оправяте, искам да поработя с Чанг и Джейнъс. Ще им покажа бележките на Мартин. Написани са с шифър, който не мога да разгада.

Дейвид се усмихна. В Джакарта Мартин му бе пратил кодирано съобщение, породило веригата последващи събития. Старецът се бе

опитал да го предупреди, но той и хората му не бяха успели да разшифроват съобщението навреме.

— Мартин обичаше тези игри на шифри — каза Дейвид. Но Кейт беше права. Трябваше да се опитат да напреднат и в тази посока. — Но ми обещавай, че няма да се обаждаш на никого.

Кейт прекара следващия час в обсъждане на записките на Мартин с Чанг и Джейнъс. Двамата я слушаха внимателно и от време на време задаваха въпроси.

Когато Кейт приключи, те я запознаха със своите изследвания, като същевременно ѝ разказаха и за себе си. И двамата се изправяха, когато говореха пред останалите.

Кейт си помисли, че историята на доктор Чанг много напомня на тази на Мартин. Шен Чанг бе на шейсет и една и бе постъпил в изследователския филиал на „Имари“ право от университета. Бил отдаден на изследванията си, развълнуван от възможностите, които предоставяха имарийците, но скоро след това узнал истината за тях. Бе посветил остатъка от кариерата си да им попречи да извършат най-големите си жестокости, но в края на краищата, също като Мартин, се провалил.

— Доктор Уорнър, има нещо, което трябва да ви кажа. И напълно ще ви разбера, ако след това откажете да работите с мен. Бях главен учен в имарийската лаборатория в Цзино. Бях там в деня, когато ви вкараха в помещението с Камбаната.

Последва дълго мълчание, после Кейт каза:

— Сега сме на една и съща страна. Да се съсредоточим върху конкретните задачи и най-вече върху намирането на лекарство.

— Много бих искал. Има и още нещо обаче. Струвате ми се... позната. Чудя се дали не сме се срещали.

Кейт го погледна внимателно.

— Ами... не мисля.

— Ах, доктор Уорнър, паметта ми не е това, което беше някога.

— Наричайте ме Кейт. И двамата.

След като Чанг привърши, Джейнъс сподели с тях своята история. Доктор Артър Джейнъс беше еволюционен биолог и

вирусолог със специален интерес към вирусната еволюция — изучаването на процеса на адаптация и мутация на вирусите.

— Когато се разрази чумата, бях в Алжир, работех по проект на Световната здравна организация — каза Джейнъс. — Едва успях да се измъкна. Оттам се добрах до Сеута. После ме заловиха имарийците, качиха ме на чумния шлеп и ме назначиха за асистент на доктор Чанг.

Доктор Чанг се разсмя.

— Но оттогава аз съм този, който свири втора цигулка. Доктор Джейнъс е геният в нашия екип. Именно благодарение на него осъществихме сериозен напредък.

Всеки от двамата се опитваше да отхвърли лаврите.

След това те описаха своите проучвания и методи. Кейт бе зашеметена. Тези хора се бяха заели с чумата от съвсем друг ъгъл — търсеха сходство с предишни епидемии и се опитваха да открият лице с естествен имунитет, което би могло да притежава генетична аномалия, осъществяваща защита от чумата.

Джейнъс направи чай и им го поднесе и докато седяха и посрѣбваха от димящите чаши, продължиха обсъждането.

Никой не изразяваше открито несъгласието си с другите. „Колко мило“, помисли Кейт. Спокойната обстановка и колегиалността им помагаша да се съсредоточат и да възприемат гледната точка на другия.

Ала въпреки всичко това не можеха да се похвалят с успех по отношение записките на Мартин.

От известно време се бяха съсредоточили върху една определена страница, на която имаше някакъв шифър:

ПНЕ = имару?

535... 1257 = Втора Тоба? Нова система за доставка?

Адам =>Потоп/АаПотъва=>Тоба 2 => КБУ

Алфа => Липсваща делта? => Делта => Омега

п 70 хг =>п 12,5 хг => 535... 1257 => 1918... 1978

Минимална алфа локализира трезора на Атлантида?

Теории се раждаха и умираха, отхвърлени колективно. Кейт започна да се безпокои, че ще се изчерпят откъм идеи. От време на време чуваше тропот от машинното под тях, нерядко придружен от ругатните, разменяни между Шоу и Дейвид. Обикновено това приключваше, когато Камау се намесваше с дълбокия си глас:

— Господа, моля ви.

Кейт започна да се чуди дали когато двамата приключат ще остане нещо от двигателя.

В общи линии долу се разменяха ругатни, а при тях цареше научна атмосфера.

След една от поредните разпри, завършила с обичайното „Господа, ако обичате!“, Дейвид се появи при тях, целият омазан в машинно масло, и каза:

— Почти свършихме. Но това е единствената добра новина. Нямаме достатъчно гориво да стигнем брега.

Кейт кимна. Поколеба се дали да не му припомни за плана на Шоу да повикат помощ, но реши, че моментът не е подходящ. Дейвид изглеждаше изнервен. Какво щяха да направят, ако се появяха пирати? Да изтичат долу и да вземат оръжията с надеждата, че могат да ги отблъснат? И да се молят този, който бе убил Мартин, да не ги застреля в гърбовете?

Дейвид тръгна към банята, вероятно за да се измие.

Джейнъс остави чашата на масичката и каза:

— Това, което най-много ме тормози, е *ПИЕ* = *имару*? Като някаква подигравателна бележка е. Може би цели да обезсърчи незапознатите като нас? Нещо като камуфлаж. Дали да не го зачеркнем и...

— Какво каза? — провикна се Дейвид от тоалетната.

— Ами...

Дейвид се върна и взе страницата с мръсните си пръсти.

Кейт се опита да му я дръпне.

— Дейвид, ще я изцапаш...

— Знаеш ли какво означава това? — обърна се Дейвид към нея.

— Не. А ти?

— Да.

— Коя част?

— Цялото. Зная какво представлява всичко това. Не са научни записки, Кейт. Исторически бележки са.

63.

Някъде край бреговете на Сеута

Средиземно море

Дейвид изгледа Кейт и двамата учени, после отново прочете зашифрованата бележка на Мартин.

ПИЕ = имару?

535... 1257 = Втора Тоба? Нова система за доставка?

Адам =>Потоп/АаПотъва=>Тоба 2 => КБУ

Алфа => Липсваща делта? => Делта => Омега

п 70 хг =>п 12,5 хг => 535... 1257 => 1918... 1978

Минимална алфа локализира трезора на Атлантида?

Дали не грешеше? Не, беше абсолютно сигурен. Но не би започнал с първата част... беше прекалено фантастично дори за него.

— Ще бъдеш ли така добър да си измиеш ръцете? — помоли го Кейт.

— Е, това не е Светото писание — изсумтя Дейвид.

— За мене е. И може да е ключът към откриването на лек за чумата.

В този момент Дейвид си помисли, че не би могла да е по-сладка. Седеше в облицованото с бяла кожа кресло в луксозния салон на горната палуба в компанията на двама почтителни учени. На масичката пред тях бяха поставени бели порцеланови чаши за чай. Цялата сцена му се струваше невъобразима, почти лишена от смисъл.

Дейвид й подаде листа и се върна в банята. Започна да търка ръцете си със сапун, докато размишляваше над шифъра. Да, беше прав. Откъм машинното отново се чуха удари. Шоу и Камау почти приключваха. А после какво? Дейвид трябваше да реши какъв ще е следващият им ход. Решение, което можеше да е критично, и той

усещаше бремето му на плещите си. Ако сгрешеше, щеше да заиграе по свирката на този, който бе убил Мартин и бе повредил яхтата...

Върна се и заяви:

— Ама вие наистина ли не знаете какво е това? Не се майтапите с мен?

— Не.

Гледаха го скептично и Дейвид не можа да сдържи усмивката си.

— Искате да кажете, че трима от най-изтъкнатите световни учени се нуждаят от мен, с моето никакво образование и незащитена дисертация, за да разгадаете това нещо?

— Не знаех, че ти... Дисертация?

— По европейска история в Колумбийския...

— И защо се отказа? — попита Кейт, скептицизмът ѝ бързо се топеше.

— По... здравословни причини. През септември 2001-ва. — Да си заровен под рухнал небостъргач след терористична атака едва ли можеше да се определи само като „здравословна причина“, но Дейвид не знаеше как иначе да го нарече. Денят, който бе променил кариерата и живота му. Денят, в който бе изоставил академичния живот, но никога не бе забравил любовта си към историята.

— А, ясно... — тихо каза Кейт.

— И преди съм ти казвал, че харесвам историята. — Зачуди се дали помни онзи кратък разговор в Джакарта.

— Да, така е — потвърди Кейт съвсем сериозно.

Той млъкна и смръщи вежди. Според теорията му кодираното съобщение всъщност представляваше съкратено описание на човешката история, най-вече на важните исторически повратни точки. Но... трябваше да започне с най-очевидното.

— Първо, ПИЕ не е глагол, нито става дума за утоляване на нечия жажда. — Той се подсмихна. — ПИЕ е съкращение на протоиндоевропейци. Една от най-важните групи в човешката история.

— Прото... — почна Кейт. — Не съм чувала за тях.

— И аз — добави доктор Чанг.

— Аз също ще призная невежеството си — каза доктор Джейнъс.

— Те не са широко известни. По-интересното обаче е, че са предшественици на почти всички обитатели на днешна Европа,

Близкия изток и Индия. Всъщност половината от населението на Земята е пряк наследник на протоиндоевропейската група.

Джейнъс се надигна развълнувано.

— Откъде знаете? Генетичните проучвания...

Дейвид вдигна ръка.

— Ние, историците, разполагаме с друг инструмент, също толкова важен, колкото човешкият геном. Той се предава от поколение на поколение. Можем да отбелязваме промените му във времето и да проследяваме разпространението му по света — той търпи изменения на различните места.

И тримата учени го гледаха смълчано, вдигнали вежди.

— Езикът — отвърна на немия им въпрос Дейвид. — Известно ни е, че почти всички народности в Европа, Близкия изток и Индия говорят езици, които споделят общи корени: от протоиндоевропейския език, датиращ отпреди осем хиляди години. Ние смятаме, че тези хора са живели в Анадола или в Евро-азиатските степи — днешна Турция и Югозападна Русия.

— Невероятно... — промърмори Джейнъс и се загледа през прозореца.

— Дейвид, всичко това е много интересно, но не мога да разбера как се свързва с чумата — каза Кейт.

Джейнъс я погледна и каза малко укорително:

— Не споря, но все пак бих искал да науча нещо повече по този въпрос.

Дейвид изглежда многозначително Кейт, сякаш ѝ казваше: „Поне някой тук ме оценява“.

— Имам два въпроса — продължи Джейнъс. — Първият: откъде знаете, че това, което казвате, е истина?

— Ние не сме знаели дори за ПИЕ до 1783, когато един британски съдия, Уилям Джоунс, не е бил пратен на служба в Индия. Джоунс бил гениален учен и лингвист. Знаел гръцки и латински и започнал да изучава санскритски — отначало, за да се запознае с индийските закони, много от които са написани на санскрит. Джоунс направил забележително откритие: санскритският и древните класически западни езици имали необяснимо и странно сходство. Това било напълно неочаквано. Колкото повече сравнявал санскритския с гръцки или латински, толкова повече си давал сметка, че те имат общ

древен предшественик. Тук имаме три езика, разделени от хиляди километри и хиляди години на развитие, а същевременно те са произлезли от общ езиков корен — това, което сега наричаме протоиндоевропейски, праиндоевропейски или просто индоевропейски език. Джоунс бил истински учен и продължил да се рови все по-дълбоко, докато стигнал до нови, направо шокиращи разкрития. Имало и други езици с ПИЕ корен, разпространени от Индия до Великобритания. Латински, старогръцки, езиците на северните народи — те всички произхождат от индоевропейския. Списъкът на съвременните езици е доста обемист. Всички германски езици, включително норвежки, шведски, датски, немски, английски...

Джейнъс вдигна ръка и го прекъсна:

— Ако ми позволите, бих искал да чуя малко повече за ПИЕ. Вие споменахте, че има и други произхождащи от тях езици?

— О, да, много други. Италийските и романските езици: италиански, френски, португалски, испански... да видим... всички славянски езици: руски, сръбски, полски. Какво още: балканските езици. Разбира се, гръцки, гръците са наследници на ПИЕ. Санскритският, както вече споменах, хинди, фарси, пущунски. Съществува и цяла група изчезнали ПИЕ наследници. Хетски, тохарски и така нататък. Благодарение на тях някои учени успяват да реконструират индоевропейския език. И той е почти всичко, което ни е известно за тях. Те имат думи за кон, колело, земеделие, животновъдство, заснежени планински върхове и небесни богове. — Дейвид спря да си поеме дъх. — Доколкото можем да преценим, ПИЕ са необичайно развити за времето си — те използват коне, колелото и сечива, познават земеделието, а наследниците им стават доминираща раса в Европа и Индия. Както казах, днес приблизително половината свят говори на езици с индоевропейски произход. В много отношения праиндоевропейците са последната изчезнала цивилизация. — Спря и погледна Джейнъс. — Казахте, че имате два въпроса?

Джейнъс бе потънал в мисли. След малко осъзна, че останалите чакат отговора му.

— О, да. Аз... бих искал да знам... къде са те сега.

— Това е най-голямата загадка. Не знаем къде точно да ги търсим. Това, което ни е известно за тях, се основава на езиковата реконструкция и митовете — особено на митологията, която са

оставили на своите наследници, заедно със своя език. Ето това са инструментите на историята: език, легенди и находки. В този случай не можем да се похвалим с много находки, само с техния език и митовете.

— Митове? — попита Джейнъс.

— И тук отново ние пресъздаваме миналото, основавайки се на споделени в различните култури митове — това са случаите, когато една и съща история се появява на различни езици. Очевидно имената са променени, но общият сюжет е запазен. Според едно широко разпространено мнение човечеството има двама герои: братя, понякога близнаци. За индийците това са Ману и Йемо, германците имат своите Манус и Имир. С течение на времето тези митове са станали неразривна част от историята. За Рим те са Ромул и Рем, за евреите — Каин и Авел. Друг всеобхватен мит е за Големия потоп — той се появява под една или друга форма при всички ПИЕ култури. Но най-често срещаният мит е за епична битка, завършваща с убиването на змия или гигантски дракон.

Чанг вдигна ръка.

— Изглежда, доктор Грей се е занимавал с въпроса за това кои са наследниците на ПИЕ. Но какво може да означава ПИЕ = имару? Не съм чувал термина „имару“.

Дейвид погледна Кейт: „Дали да им кажем?“.

Кейт не се поколеба.

— Имару са — или по-вероятно са били — група монаси от Тибетските планини. След един инцидент в Китай, при който Дейвид едва не загина, те ни помогнаха и го спасиха.

Чанг едва забележимо потрепна и Дейвид си помисли, че се готви да каже нещо, може би да се извини, но Кейт продължи:

— Разговарях с неколцина от тези монаси. Най-младият, Майло, се грижеше за нас, а един старец, Цзиан, ми показва много древно изделие — гоблен. Той смяташе, че гобленът е исторически документ, предаван от поколение на поколение и съществуващ от хиляди години. В него са обрисувани четири потопа. Първият е Огненият потоп, който според мен пресъздава Катастрофата Тоба — вулканично изригване отпреди седемдесет хиляди години, което променило човешката раса. На гоблена се вижда как бог спасява умираща група човеци. Този бог им дава от своята кръв. Според мен тази рисунка е алегория,

символизираща генното лечение, което атлантите са дарили на умиращите хора. Този ген — Атлантският ген — е помогнал на малка група хора да оцелеят в последвалата вулканична зима.

Доктор Чанг закима енергично.

— Това съвпада с имарийските предположения — че Атлантският ген се е появил преди седемдесет хиляди години и че е породил истински катаклизъм: промяна в мозъчната организация, отделила човешката раса от останалите хуманоиди.

— Цзиан освен това сподели с мен, че имарийците всъщност са група отцепници от имару — монашеска фракция, която поела по свой път преди хиляди години. На имарийците им писнало от алегии и митове. Те искали да потърсят отговорите в науката и археологията — довърши Кейт.

— Може и да е така, не мога да коментирам — каза доктор Чанг. — Никога не съм напредвал в проучванията си достатъчно, за да се добера до истинската имарийска история. Тя се опазва стриктно и по такъв начин постепенно придобива свой собствен митологичен статут. Доктор Грей вероятно е бил запознат с тази история — той беше член на Съвета, един от тримата високопоставени служители. Смятате ли, че това е причината да вмести в бележките си имару и ПИЕ? Дали може да имат нещо общо с чумата?

Кейт се замисли над думите му.

— Зная, че Мартин търсеше нещо. Веднъж ми каза: „Мислех, че е тук, в Южна Испания, но съм грешал“. Може би се е опитвал да проследи историята на имару и протоиндоевропейците и да открие физически доказателства... или може би ги имат. — Изведнъж й хрумна друга мисъл. — Имару имат един сандък, ковчег. Вторият потоп, описван на гоблена, е Водният потоп. В него бог се връща и казва на хората да се покаят и да навлязат навътре в сушата, но мнозина отказват и пренебрегват предупрежденията му. Имару обаче се вслушват в думите му и отнасят ковчега в планините.

— Какво има в него? — попита Дейвид.

— Не зная...

— Защо не попита?

— Цзиан също не знаеше.

— Добре де... как изглежда?

— Най-обикновен сандък, носи се на пръти.

— Какво имаше на останалата част на гоблена? — Дейвид се надяваше, че това ще хвърли малко повече светлина върху шифъра на Мартин. Първите две рисунки бяха потвърдили теорията му. Смяташе, че е близо до разгадаване на посланието.

— Третият е Кървавият потоп. Глобален апокалипсис. Четвъртият е Потопът от светлина. Нашето спасение. Цзиан смята, че тепърва предстоят велики събития.

— Мислиш ли, че чумата е Кървавият потоп? — попита Дейвид.

— Така смятам.

— Каза ли на Мартин за гоблена?

— Да.

Дейвид кимна.

— Гобленът е хронология. Там са обрисувани големите повратни точки на човешката история. Смятам, че това шифровано послание също е хронология: времева линия, създадена от Мартин, за да разгадае гоблена и да изолира определени събития от миналото — събития, ключови за откриване на лек за чумата.

— Интересно — промърмори Кейт.

— Браво — каза Джейнъс.

— Присъединявам се — добави Чанг.

Дейвид се облегна назад. Вече беше сигурен, че това е предназначението на шифъра на Мартин. Но оставаше една загадка: кой го е убил и защо? Беше някой на яхтата. Дали бе един от учените — заради изследванията му?

Тропот на крака прекъсна мислите му и Шоу влетя запъхтяно в стаята.

— Готови сме! Трябва обаче да решим... — Той се огледа и възкликна: — Какво е това, по дяволите? Някакво шибано чаено парти?

— Обсъждаме бележките на Мартин — каза Кейт и посочи документа на масата.

Шоу посегна към него, но Дейвид скочи и го дръпна.

— Не пипай. Ще го изцапаш.

Кейт го гледаше одобрително, сякаш казваше: „Трудно се работи с варвари, а?“.

— Ти майтапиш ли се с мен? — избухна Шоу.

Дейвид бавно се извърна към него, готов за нова разпра, но нещо на хоризонта привлече вниманието му. Той се загледа натам и бързо отиде до прозореца. Да — светлина в нощта. Кораб. Два. Изглежда, плаваха на пресечен курс.

От Тибет до Тел Авив

Майло свали тежката раница и доближи ръба на скалния корниз. Тучното зелено плато на Западен Тибет се простираше чак до хоризонта, където друга планинска верига срещаше залязващото слънце. Ведрият живописен пейзаж му напомни за манастира. Умът му мигом се прехвърли към последните мигове на това място, единствения дом, който бе познавал. Беше се изправил на друг скален ръб, загледан надолу към горящите дървени постройки, които се рушаха и прекатурваха надолу по обгорените скали.

Прогони тази сцена от ума си. Не искаше да мисли за това. В съзнанието му отекнаха думите на Цзиан: „Ум, който обитава миналото, строи тъмница, от която няма бягство. Контролирай ума си, или той ще контролира теб и никога няма да успееш да разрушиш стените, които е издигнал“.

Майло прочисти ума си и се върна при раницата. Щеше да лагерува тук и да поеме на път по изгрев-слънце, както бе правил досега. Извади палатката, после примките и картата, която изучаваше всяка вечер. Предполагаше, че е някъде близо до Кашмир в Северна Индия или Пакистан, а може би дори в Източен Афганистан, но ако трябваше да е честен, нямаше представа къде се намира, а и не бе срещал жив човек, който да му помогне с напътствия. Цзиан се бе оказал прав в съветите си: „Ще изминеш дълъг и самотен път. Но ще имаш всичко, от което се нуждаеш“.

За всеки от въпросите на Майло Цзиан имаше готов отговор. Храна? „Животните в тези гори ще са единствените ти спътници и те ще те изхранват.“ Майло навлезе в гората, както правеше всяка вечер, и нагласи примките. По пътя си похапваше горски плодове и ядки. Обикновено намираще достатъчно, за да поддържа задоволително енергетично ниво, а богатата на протеини закуска от улова оставяше за сутринта.

След като нагласи примките, вдигна палатката и разгъна постелката. Седна, съсредоточи се върху дишането си и потърси

извора на спокойствие вътре в себе си. Постепенно потъна в безвремие и спомените му започнаха да се разсейват. Смътно осъзнаваше, че слънцето се е спуснало зад скалния ръб и придърпва завесата на мрака към планината.

Откъм гората долетя шум. Една от заложените примки се бе затегнала. Закуската за утре беше осигурена.

Майло влезе в палатката. В ъгъла бяха сложени последните две неща, които му бе дал Цзиан. Две книги. Първата се наричаше „Химни за умиращите“, но за изненада на Майло вътре нямаше песни, а три простички истории. В първата се разказваше за баща, който се пожертвал, за да спаси дъщеря си. Втората бе за мъж и жена, които прекосили безбрежна пустиня, за да открият съкровище, оставено от техни предшественик, което било единствената им надежда да спасят умиращия си народ. В последната се разказваше историята на скромнен човек, убил великан и станал крал, но отказал властта и я върнал на народа.

Цзиан бе посочил книгата: „Това е нашият пътеводител към бъдещето“.

„Как може бъдещето да бъде описвано?“ — попита Майло.

„Написано е с нашата кръв, Майло. Войната има едно и също лице, само имената и местата се менят. На тази земя има демони. Те живеят в сърцата и умовете ни. Това е разказ за нашата борба, хроника на отминали войни, които ще бъдат повторени. Миналото и нашата природа предсказват бъдещето. Прочети книгата. Научи я добре.“

„Ще има ли изпит?“

„Бъди сериозен, Майло. Животът ни изпитва всеки ден. Трябва да се съсредоточиш. Трябва да си готов за тях, когато имат нужда от теб.“

„За кои?“

„Скоро ще ги срещнеш. Те ще дойдат тук и ще се нуждаят от помощта ни, сега и още повече в бъдещето. Трябва да си готов.“

Майло се бе замислил над думите му. По някакъв начин те го караха да се вълнува. Чувстваше, че животът му има цел.

„Какво трябва да направя?“

„Един велик дракон ги преследва. Отдихът им ще е кратък. Драконът ще ги открие и ще ни облъхне с огненото си дихание. Трябва

да построиш небесна колесница, която да ги отнесе надалече. Те трябва да оцелеят.“

„Чакай, има и дракон? И ще дойде тук!?“

Цзиан поклати глава.

„Майло, това е метафора. Не зная какво ще дойде, но трябва да сме готови. А ти се подготви за пътуването след това.“

Следващите седмици Майло се занимаваше с плетене на кош — за колесницата, която да отнесе тези хора надалече от дракона. Смяташе, че това е само за заблуда — нещо, измислено от Цзиан, за да го държи далече от останалите монаси. Но после те дойдоха — доктор Кейт и мистър Дейвид — точно както бе предрекъл Цзиан. Мистър Дейвид изглеждаше така, както го бе видял по-рано Майло — на прага на смъртта. Но доктор Кейт го излекува.

Другото предсказание на Цзиан се оказа също толкова вярно. Драконът ги последва — летеше в небето и бълваше огън, а доктор Кейт и мистър Дейвид едва му избягаха. Майло отново бе на върха на планината, загледан в коша, който бе изплел. Той висеше от грамаден балон, един от многото реещи се към хоризонта, далече от горящия манастир под него. Старите монаси знаеха. Бяха взели само един млад монах — Майло. Те не можеха да избягат от съдбата си. „Писано е“ — бе казал Цзиан. Но кой го е написал?

Майло отвори втората книга: „Първите човешки племена: история“. Тази книга му бе още по-непонятна. Беше написана на древен език, който Цзиан го бе накарал да изучи. Майло с радост бе изучавал английски, но този език се оказа различен — много по-труден. И текстът... какво ли означаваше?

„Твоето пътуване ще започне едва когато узнаеш отговора“ — бе казал Цзиан.

„Ако знаеш отговора, защо просто не ми го кажеш? — попита усмихнато Майло. — Можем да спестим малко време, аз ще излетя с балона и ще стигна бързо там...“

„Майло? — Цзиан се подпря на масата. — Пътят е крайната цел. Да откриеш сам отговорите, да постигнеш разбиране, това е част от твоето пътуване. Няма преки пътеки по този път.“

„Уф! Ясно.“

По времето, когато Майло стигна при това, което бе останало от Тел Авив, смяташе, че е разбрал книгите. И че е се променил от това, което бе видял, и от нещата, които бе преживял.

Избра една рибарска лодка, за която смяташе, че ще го вземе.

— Какво искаш, момче?

— Да ме откарате.

— Накъде си тръгнал?

— На запад.

— Имаш ли да предложиш нещо в замяна?

— Само готовността ми да работя здраво. И... най-великата история, която някога сте чували.

Рибарят го огледа подозрително.

— Добре, качвай се.

65.

Някъде край бреговете на Сеута

Средиземно море

Дейвид гледа двете увеличаващи се светлини в морето още няколко секунди, след което извика:

— Камау!

Целият изцапан с масло, Камау се появи в салона.

— Пускай двигателя — нареди Дейвид.

— Накъде? — извика Шоу.

Дейвид се обърна към него.

— Угаси всички светлини на борда. — Отново погледна Камау.

— Постарай се да се отдалечим от онези светлини. — И посочи прозореца. — С максимална скорост.

— Господи! — възкликна Шоу и изскочи от салона. След миг светлините на борда угаснаха.

Дейвид бе взел бинокъл и вече го бе насочил към неизвестните съдове. Тъкмо когато ги улови на фокус, те също угасиха светлините си. Въпреки лунната светлина Дейвид не можеше да различи нито никакви обозначения на бордовете, нито типа на съдовете, но едно бе сигурно — бяха угасили светлините миг след като го бе направил Шоу.

Усетиха, че яхтата поема напред. Шоу се върна в салона и каза:

— Те угасиха светлините...

— Видях — отвърна Дейвид.

— Следват ни.

Дейвид не му обърна внимание. Обърна се към Камау, който стоеше на вратата, и нареди:

— Донеси картата. И отбележи позицията ни.

— Дейвид, нека се обадя — каза Шоу. — Моето правителство ще организира въздушен транспорт. Това е единственият ни начин за спасение. Знаеш го.

Камау се върна с картата, разгъна я на масата върху бележките на Мартин и посочи една точка в морето между Мароко и Испания.

— Ние сме тук.

Дейвид размишляваше трескаво.

— Добре — обади се Шоу. — Ще го кажа. Някой е убил Мартин. Всички погледи се впериха в него.

— Знаем го. В тази стая има трима доктори и трима войници. Всички разбираме достатъчно, за да сме сигурни, че е бил убит. Един от нас го е убил. Не съм аз и не е Кейт. Затова ето какво предлагам: Кейт ще се заключи в гостната с всички оръжия. А ние петимата ще останем на горната палуба, докато дойде отрядът на САС. Това ще осигури безопасността на Кейт. — Погледна Дейвид. — Което, предполагам, е най-важната ни задача сега.

Дейвид също погледна Кейт и видя, че според нея идеята не е лоша. Идеята наистина бе добра — ако можеше да се вярва на Шоу. Но ако той бе убил Мартин, това щеше да е перфектната клопка. Да разоръжи всички и да повика хората, за които работи, за да заловят Кейт.

Дейвид посочи една малка точка на картата и попита:

— Какво е това?

— Исла де Алборан — отвърна Камау.

— В Сеута ти каза, че имарийците са поставили под свой контрол средиземноморските острови.

— Да. Алборан също е техен. Това е доста малък наблюдателен пост.

— Колко малък?

— Съвсем малък. Целият остров едва ли надхвърля десет квадратни километра. Това е около... петнайсет до дваисет акра. Има фар и постройка, с шестима пазачи. Вертолетна площадка с два товарни вертолета. Почти никакви отбранителни съоръжения... — Сякаш четеше мислите на Дейвид. — Но... ще е доста трудно да го превземат двама души. — И неволно стрелна с очи Шоу.

— Защита? — попита Дейвид.

— Няколко стационарни артилерийски батареи. Ще трябва да изясним допълнително в какво състояние са. Този пост служи за въздушна поддръжка на имарийските кораби, в случай че изпаднат в бедствие — за осъществяване на спасителни операции, борба с пирати.

— Вертолетите с голям обхват ли са?

— Да, определено. Обсъждаха дали да не ги използват за поддръжка при нахлуването в Южна Испания, но ги оставиха там.

Дейвид кимна. Ако успееха да превземат поста в Алборан, щяха да могат да стигнат докъдето поискат.

Шоу отново се намеси:

— Не може да го мислите сериозно. Мога да ви осигуря въздушен транспорт право оттук, а вие настоявате да щурмувате имарийски пост? Това е направо смешно!

Дейвид сгъна картата.

— Но ще постъпим точно така. Край на обсъждането. — Подаде картата на Камау. — Задай нов курс.

Шоу стоеше и местеше поглед между двамата.

— Дейвид — почна Кейт. На лицето ѝ отново бе познатото изражение „трябва да поговоря с теб“. Той я последва надолу по стълбите към гостната.

Влязоха и тя затвори вратата зад тях.

— Съжалявам, но мисля, че трябва да...

— Кейт, искам да ми се довериш. Остави на мен да свърша това.

Тя кимна бавно.

— Добре.

— Ще стигнем Алборан след пет часа — ако тези, които ни гонят, не ни настигнат преди това. А дотогава трябва да разберем кой е убил Мартин.

— Съгласна съм. Но първо бих искала да дешифрираме останалата част от записките на Мартин, след това да се обадя в „Приемственост“ и да предам откритията ни. Ако се случи нещо... лошо в Алборан, поне ще разполагат с проучванията ни. Надявам се да открият лечението.

Значи тя му предлагаше сделка: той да ѝ помогне да намери лек, а тя да подкрепи неговия план — и ще му повярва. Размяна, компромиси, доверие. Това се превръщаше в истинска връзка. „В това ме бива. И ми харесва.“ Той кимна.

— Добре.

Дориан се претърколи на леглото.

— Влез.

Вратата се отвори и вътре пристъпи смутен моряк. Носеше запечатан плик.

Дориан го дръпна и го разкъса.

Къде си, по дяволите?

Уорнър е на път да дешифрира съобщението.

Новият ни курс е към Исла де Алборан.

Приблизително време на пристигане — след пет часа.

Бъди там.

Имай готовност.

Средиземно море

Когато Дейвид и Кейт се върнаха в салона, двамата учени ги очакваха седнали един до друг на кожените кресла, с безизразни лица, сякаш светът не загиваше от глобална епидемия и преди малко не бяха обвинени в убийство. Дейвид неволно им се зачуди. Не беше сигурен дали изпитва завист, или изненада от спокойствието им.

— Готови сме да продължим. Ако и вие, разбира се, сте готови — каза Джейнъс.

Кейт и Дейвид седнаха.

Облицованата с дърво стая бе осветена само от три свещи, поставени върху масата за кафе, и усещането бе не толкова за научно обсъждане, колкото за среднощна романтична среща.

Дейвид обърна листа с бележките на Мартин и го нагласи така, че и другите да го виждат, като че ли е дъска за спиритични сеанси.

Известно време разглеждаха записките.

ПИЕ = имару?

535... 1257 = Втора Тоба? Нова система за доставка?

Адам =>Потоп/АаПотъва=>Тоба 2 => КБУ

Алфа => Липсваща делта? => Делта => Омега

п 70 хг =>п 12,5 хг => 535... 1257 => 1918... 1978

Минимална алфа локализира трезора на Атлантида?

— Няколко изречения продължават да не ми дават покой — призна Дейвид. — Смятам, че първите два реда са само бележки, едната за ПИЕ. Както вече го обсъждахме, почти съм сигурен, че според Мартин имару са били ПИЕ, протоиндоевропейци, или поне наследници на тази група. Другата записка се отнася до събития през 535 и отново през 1257 година. Зная какво е това и ще ви го обясня

след малко. Следващите три реда са хронология — времева линия, кореспондираща с тибетския гоблен, който Кейт е видяла в манастира на имару. Но аз мисля, че хронологията на Мартин е непълна. Нека проследим стъпка по стъпка.

Посочи думата „Адам“, плъзна пръст надолу и прочете:

— Адам, Алфа. п 70 хг.

— В научните изследвания — рече Кейт — с алфа се обозначава първият субект, подложен на клинично проучване — първият, който получава изпитваното лекарство.

— Да — каза Дейвид. — Мисля, че Адам е първият човек, който е получил Атлантския ген. Това е Огненият потоп от гоблена и първото голямо събитие в хронологията на Мартин. Следващото е *Потоп/АаПотъва*, преди 12 500 г. Мисля, че „Аа“ е съкращение на Атлантида. И така. Потоп — Атлантида потъва. Когато бях в Атлантския комплекс в Гибралтар, имаше едно помещение със серия от... холографски филми. Според мен те показваха точно това събитие — потъването на Атлантида в подножието на Гибралтарската скала. Във филма атлантски кораб се носеше ниско над водата, после се приземи на брега, точно пред праисторическо мегалитно поселище. От кораба излязоха двама атланти в скафандри и прекъснаха праисторически племенен ритуал: спасиха един неандерталец. Веднага щом се върнаха на кораба, той бе ударен от гигантска вълна, която го изхвърли навътре в сушата, разрушавайки древното поселище. Докато водата влачеше кораба обратно към морето, той се разтърси от експлозия, която го разруши.

— Корабът останал да лежи на дъното на това място до 1918, когато баща ми помогнал на имарийците да го открият — обади се Кейт.

— Именно. Все още неразгаданата част от тази бележка е „Липсваща делта?“.

— Делта означава промяна — каза Кейт. — Липсваща делта... значи промяната не се е състояла?

— Ако съберем на едно място шифъра на Мартин, гоблена и това, което видях през онази нощ в Гибралтар... При първите два потопа от гоблена атлантите влизат в пряк контакт с хората. Спасяват ги или ги предупреждават. Това говори за директна връзка.

Кейт се надигна в креслото.

— А какво ще кажете, ако атлантите по някакъв начин са насочвали човешката еволюция? Като експеримент с периодичната намеса — и тази намеса не се е състояла преди 12 500 години заради експлозията на кораба: потъването на Атлантида.

— Мисля, че така е смятал и Мартин. — Друга мисъл хрумна на Дейвид — дали не разполагаше с още едно парче от пъзела?

В Антарктида, когато Дейвид още беше в тръбата, атлантът първо бе освободил Дориан — осигурявайки му преднина. Атлантът ги бе гледал как се бият на живот и смърт, сякаш бе знаел какъв ще е изходът, сякаш просто бе чакал да триумфира победителят — Дориан.

Дейвид бе изгубил живота си за втори път в Антарктида. Но за разлика от първата смърт, възкресението му не бе на ледения континент. Беше се събудил в атлантския комплекс в Гибралтар — секция от базата в Джебел Муса в Мароко. Някой го бе прехвърлил там. Друг атлант? Дейвид бе забелязал повреден скафандър на пода на стаята за възкресяване. Опита се да си спомни още подробности от холографския филм. Нито един от двата скафандъра не беше повреден по време на онези събития — беше сигурен в това.

Да, това, изглежда, бе неоспорим факт — друг атлант го бе върнал към живот, след като Дориан и първият атлант го бяха убили в Антарктида.

Може би още една фракция? Единият несъмнено го искаше мъртъв. Другият го бе спасил.

Сега вече Дейвид не се съмняваше в две неща. Първо, че между атлантите бушува нещо като гражданска война. И второ, че при никакви обстоятелства няма да разкаже на Кейт и двамата учени какво се е случило с него.

— Имам теория — заговори той. — Вярвам, че това, което видях — атлантското бедствие — не е било природен феномен. Мисля, че е било атака.

— От кого? — попита Чанг.

— Не зная — сви рамене Дейвид. — Но какво ще кажете, ако съществуват две атлантски фракции, или предател, някой, който е саботирал кораба, попречвайки на някакво нашествие? Погледнете само човешката история. Всички важни събития са се случили през последните тринайсет хиляди години — земеделие, градове, писменост, каквото кажете. По същото време и населението на Земята

бележи рязък ръст. Това съвпада с края на ледниковия период и стоплянето на климата, но...

Джейнъс се наведе напред.

— Намирам за интригуваща тази ваша теория за „неосъществено нашествие“. Но виждам в нея една празнина. Следващата стъпка в хронологията: „535... 1257, Тоба 2, Делта“. Тук се говори за промяна, която се е случила тогава — съвсем скоро. А казвате, от филмите се вижда, че корабът е бил разрушен.

Дейвид кимна.

— Предполагам, че тези двама атланти са умрели в Гибралтар. Това е единственото обяснение. Според мен този, който ги е убил, е подпомогнал промяната през 535 година.

Джейнъс кимна.

— Което ме отвежда до заключението: ако едни атланти са се намесили през 535 година — друга делта, както казвате — къде са те? Щом разполагат с възможности да контролират човешката история, къде се крият сега?

Дейвид се замисли. Нямаше отговор, а трябваше да признае, че въпросът бе добър. Фактът, че това обсъждане бе инициатирано от него, го караше да се чувства ангажиран със собствената си теория и да изпитва ревност към предположенията на другите. Усети, че се напруга, сякаш се готви за битка.

Доктор Чанг остави чашата си на масата.

— Аз също намирам въпроса за важен. Но бих искал да чуя нещо повече за друга важно събитие — Тоба 2. Кога е било то — през 535-а, или 1257-а? Дали доктор Грей не е изпитвал съмнения относно точната дата?

Въпросът накара Дейвид да се съсредоточи.

— Не. Не мисля. Смятам, че датите са началото и края на период, отбелязан от две значителни събития.

— Какъв период? — попита Джейнъс.

— Тъмните векове в Европа.

— А двете... събития?

— Вулкани и после чуми — продължи Дейвид. — Едното е въвело Европа в Тъмната епоха, второто я е измъкнало. Съществуват немалко доказателства, че първата епидемия — през 535-а — е свързана с изригването на гигантски вулкан на планината Тоба, в

Индонезия. — Помисли и продължи: — Можем да го наречем „Втората катастрофа Тоба“.

— Щях да съм чувала за тази втора катастрофа — подметна Кейт.

Дейвид се усмихна. Той да ѝ разказва за вулкан, който е променил съдбата на човечеството?

— Не е широко известна — отвърна Дейвид, връщайки се към думите, които тя му бе казала в Джакарта, когато за пръв път му описа теорията за Катастрофата Тоба.

— Едно на нула за теб — предаде се Кейт.

— Това, което знаем, е: през 535 година температурата на Земята се е понижила драстично. Говорим за зима с продължителност година и половина — сурова и страшна зима, почти без слънчева светлина. Така се описва в древните хроники. По същество това остава най-сериозната промяна на климата през описваната от човека история. В Китай през август е валил сняг. Земеделските посеви в Европа били напълно унищожени.

— Вулканична зима.

— Да. За нея се споменава в много исторически записи от Европа и Азия. Потвърждават го и срезове на ледената покривка, пръстените на дърветата в Скандинавия и Западна Европа. Възстановяването е продължило до 550 година. Но не продължителната зима е покосила човечеството, а чумата, която последвала — най-страшната епидемия в познатата история.

— Чумата на Юстиниан — прошепна Кейт. — По брой на жертвите най-страховитата катастрофа в човешката история. Но не виждам как се свързва с вулканичното изригване. И почакай — откъде всъщност ти е известно всичко това?

— Може би ще ти е трудно да повярваш, но бях на ей толкова от научна степен. Дисертацията ми бе върху причините за появата и последствията от Тъмните векове в Европа. — Той се подсмихна. — Така че аз съм нещо повече от хубаво лице и тънко кръстче.

Кейт го гледаше с нескрито объркване и недоверие.

— Приемам забележката. Продължавай, ако обичаш.

— Ето какво знаем: при епидемията населението на средиземноморския басейн е намаляло с една трета. Източната Римска империя била обезлюдена. От едномилionen град столицата

Константинопол се смалила до сто хиляди. Нарекли чумата на римския император Юстиниан. Едва ли може да се преувеличава масовият мор от тази чума. Светът не познавал подобно нещо. Някои жертви издъхвали с дни. Улиците били запречени от трупове. Миризмата на смърт прониквала навсякъде. В Константинопол императорът наредил умрелите да се хвърлят в морето. — Дейвид изведнъж си спомни за Сеута и потръпна. — Но те били твърде много. Труповете са опасни за древните градове. Затова императорът заповядал да изкопаят масови гробове зад градските стени. Там изгаряли телата на мъртвите. Според хрониките от онова време спрели да ги броят, когато надхвърлили триста хиляди.

Учените го слушаха внимателно. Дейвид отпи от чашата си и продължи:

— За историците тази чума е забележителна не заради опустошителното си въздействие, а поради начина, по който е преустроила света. В много отношения съвременният свят дължи облика си на събитията от шести век.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кейт.

— В навечерието на чумната епидемия имаме свят на свръхградове. Древна Персия, някога могъща нация, е в упадък. Източната Римска империя е на път да постави под своята власт западната половина — „Рим“, за който всички говорят. Но като последствие от обезлюдяването от епидемията Константинопол губи своето влияние и след време пада. Важният урок от Юстиниановата чума е, че цивилизациите с най-добре изградени връзки, търговски пътища и големи градове страдат най-много. Оцеляват единствено изолираните, назадничави общности. Вземете Британия от шести век — тя е чудесен пример. По време на чумата Британия е под властта на Рим. Доколкото ни е известно, тамошните жители са търгували с отдалечени страни като Египет — между другото тъкмо там за пръв път се е появила чумата, или поне оттам произхождат първите сведения за нея.

— Не разбирам — рече доктор Чанг.

— Търговските пътища са пренасяли заразата. Британците са били във война с няколко германски племена, заселили се на западния бряг. В средата на шести век, когато епидемията върлува с пълна сила, тези племена водели изолирано, примитивно съществуване. Никой не

търгувал с тях, британците отказвали дори да се смесват с германските племена. След чумната епидемия тези племена взели инициативата в свои ръце, разпространили се из Британия и постепенно я поставили под своята власт. Най-могъщите племена по това време били бритите и саксите. Някои дори смятат, че легендата за крал Артур е създадена от британски рицари, които са воювали с тези англосаксонски нашественици. Фактът, че народите на Британия и из целия свят говорят английски — един германски език — се дължи на чумата... и на последвалия триумф на англосаксонците. Но не само в Британия, това се е случило по целия свят: напреднали цивилизации, с населени градове и търговски пътища, са преминавали в упадък. Варварите пред портите им набирали мощ, събаряли стените и в повечето случаи продължавали нататък, без да се заселват. В онези случаи, когато варварските племена се установявали и поемали по пътя на цивилизацията, те на свой ред били унищожавани век-два по-късно от върлуващи банди нашественици. Това е истински край на една ера, време на велики градове и цивилизации. После настъпили Тъмните векове и те продължили много дълго — почти хиляда години. Едно невъобразимо връщане назад в човешкото развитие. Всъщност споменатите Тъмни векове приключили едва след следващата голяма епидемия...

— Почакай — спря го Кейт. — Трябва да призная, че не зная почти нищо за това. Занимавам се с генетика. Но не разбирам как вулкан или вулканична зима могат да се свържат с Юстиниановата чума.

— Историята, освен друго, се занимава с проучване на находки и търсене на модели. Един такъв модел е за движението на епидемията — тя възниква в Северна Африка, премества се в Египет и оттам заразява цялото Средиземноморие. И щом удря Константинопол, целият тогавашен свят рухва като domino, тъй като търговските кораби разнасят чумата навсякъде. Все още се спори по този въпрос, но мнозина учени смятат, че чумата е дошла в Европа на кораби с жито от Северна Африка и че са я пренесли плъховете от трюмовете на тези кораби.

— Това, което казва Дейвид, е истина — обади се доктор Джейнъс. — Странно е наистина, но истинската опасност от бързата промяна на климата няма нищо общо с времето. Опасността е в

дестабилизирането на екосистемите и подтикването на организми, които досега не са били в контакт, да установят такъв. Знаем, че повечето епидемии възникват, когато диви животни от изолиран регион внезапно сменят средата си, разпространявайки смъртоносни вируси другаде. След второто изригване на Тоба екосистемите по целия свят са били с нарушен баланс. Ако е вярна, теорията на доктор Грей е невероятно интригуваща. Древният свят би бил крайно неподходящо място за справяне с глобални генетични промени. Чумата е чудесен преносител, но остава един голям проблем.

— Разпространението — каза Кейт.

— Именно — потвърди Джейнъс. — Светът е бил разпокъсан. Посещението на всички култури и разпространението на заразата е било почти невъзможно. В този случай един изригнал вулкан, покриващ целия свят с пепел, ще представлява глобална система за доставка. Вулканът предизвиква зима, на някои места суша, а после и проливни дъждове. Растителността избуява, след това изсъхва. На места като Северна Африка гризачите се справят доста добре. Популацията им нараства скокообразно. Увеличената популация търси нови територии, тъй като тяхната екосистема не е в състояние да поддържа броя им. Някои от тези плъхове пренасят чума и навлизат в човешките поселения. Докато плъховете имат имунитет към чумата — те са естествени резервоари и гостоприемници — същото не може да се каже за мухите по техните гърбове. И така, мухите умират от чумата, но успоредно с това разпространяват заразата. Заразените с чума мухи са измъчвани от глад, чумната бактерия се размножава в червата им и пречи да се снабдяват с хранителни вещества. Те полудяват, напускат своите гостоприемници плъховете и се нахвърлят на всички живи същества, които намират, като така разпространяват болестта сред хората. Разбира се, този процес е продължавал от хиляди години. Гениалната промяна — ако ми позволите да се изразя така — в случая е генетичната модификация на чумната бактерия, която, предполагам, е била осъществена от вулкана. Сипещата се от небето пепел е променила загнездилата се в плъховете бактерия — тя не предизвикала епидемия сред хората. Една подобна епидемия би се изтощила и угаснала с течение на времето. Бележката на доктор Грей: „Втора Тоба. Нова система за доставка?“ — мисля, че това подсказва за колебанието му по този въпрос. Основавайки се на нашите

проучвания, на работата на доктор Чанг и моята, можем да потвърдим, че това наистина е нова система за доставка, при това невероятно изобретателна. Чрез модификация на съществуващата бактериална линия в плъховете създателят на този проект е осигурил множествени епидемични вълни, продължителна генетична трансформация. Заразата остава в латентно състояние в своя резервоар — в случая това са плъховете — в очакване на подходящия момент във времето.

— Това съвпада с историческите бележки — потвърди Дейвид. — Първата вълна на епидемията е била през 535, но са последвали други, някои много по-страшни. Не можем дори да си представим последствията. Чумните изблици продължили почти двеста години. Загинало близо половината население на Европа. После, след около 750-а година, настъпило затишие, продължило до 1257 — която е в следващата част от бележките на Мартин. Пред 1257 избухва друг вулкан, отново в Индонезия. Ще спомена съвсем пресни проучвания по въпроса, според които вулканът Самалас, намиращ се на остров Ломбок в Индонезия, изригнал с невероятна сила. Взривът бил много по-мощен от този на Тамбора през 1815, който предизвикал така наречената Година без лято. Ако се съди по дървесните пръстени, ние виждаме подобно нещо през 1257: вулканична зима, продължила повече от година. Чумните плъхове се върнали и заедно с тях чумата отново дошла в Европа. Разполагаме с неоспорими записки за това. Тази епидемия е била почти като предишната, но била много по-широко отразена в тогавашните анали. Нарекли я Черната смърт. Ала става въпрос за същата чума...

— Бубонна чума — обади се Кейт.

— Именно — потвърди Дейвид. — Същата чума, разделена с почти хиляда години, се завърнала, за да сее хаос по света...

— Чакай! — Кейт вдигна ръка. — В Европа Черната смърт е започнала около 1348 — почти сто години след този вулкан...

— Вярно — потвърди Дейвид. — Виж, ето ги историческите факти: мощен вулкан през 1257, носещ странно сходство по местоположение и въздействие с този от шести век, предизвикал вулканична зима и глад в Европа. Мога само да предположа връзката с чумата, но този път има разлика — нещо като имунитет...

— ССР5-Делта 32 — каза машинално Кейт.

— Какво?

— Мартин го спомена. Проявява се при близо шестнайсет процента от европейците. Това е мутация, която им осигурява имунитет към СПИН, едра шарка и други вируси. Вероятно и към бактерията, разпространяваща чумата.

— Интересно — промърмори Дейвид. — Една от най-големите загадки в историята е произходът на Черната смърт. Почти сме сигурни, че епидемията от шести век възниква някъде в Африка, а след това се е преместила в средиземноморския басейн. Но при Черната смърт нещата са различни. Същият сценарий — вулкан, последваща чума — но този път според изследванията заразата идва от Централна Азия. Монголските орди я разнасят на изток покрай Пътя на коприната. По време на монголската обсада на Кафа в Крим нашествениците изстрелвали с катапулти трупове на заразени през стените.

— Сериозно? — попита Кейт.

— Е, за времето си е било гениално откритие. Наречи го средновековна биологична война. След Кафа чумата бързо се разпространила в Европа. Историците смятат, че причината за стогодишното забавяне е миграцията от Азия, но би могло...

— Да бъде и мутация — довърши Кейт.

— Вероятно. — Дейвид искаше да се върне назад, до онова, което знаеше, и да спре със спекулациите. — През следващите години трийсет до петдесет процента от цялото население на Европа загинали от Черната смърт. Една трета от населението на Китай имала същата съдба. Били необходими повече от сто и петдесет години, за да може човешката популация на Земята да се върне към нивото отпреди Черната чума. Но се страхувам, че познанията ми свършват дотук. Нямам ясна представа накъде води тази хронологична линия. Зная източниците и датите.

— Мога да хвърля малко светлина по въпроса — намеси се доктор Чанг. — Както доктор Джейнъс спомена преди малко, работната ни теория беше, че настоящата чума не е нищо повече от продължение на предишни епидемии, опитваща се да завърши някакъв вид генетична трансформация. Потърсихме сведения за тези предишни епидемии, за да разберем по-добре промените в човешкия геном. — Той погледна Дейвид. — Мистър Вейл, имате право за връзката между чумните епидемии. Преди няколко години група изследователи

откриха, че Юстиниановата чума е била предизвикана от *Yersinia pestis* или *Y. Pestis* — бактерия, отговорна за бубонната чума. Откритие, което бе много интригуващо — двете най-страшни епидемии в познатата ни история, Юстиниановата чума и Черната смърт — са примери за бубонна чума. Смятаме, че и в двата случая е имало генетична мутация на бактерията на *Y. Pestis*. Използвахме „Имари“, за да съберем повече информация. Те ни осигуриха образци от жертви на чумата и при двете епидемии. Секвенирахме тези геноми, както и образци на *Y. Pestis* от двете епохи. Освен това разполагахме с проби от испанския грип през 1918. Открихме някои общи генетични последователности. Смятаме, че те са свързани с Атлантската чума. На базата на бележките на доктор Грей и нашето обсъждане тук съм склонен да мисля, че нашите данни са ключово парче от пъзела, ключът към откриване на лечението. За съжаление събраната информация бе изгубена при потъването на чумния шлеп.

Джейнъс се надигна развълнувано.

— Доктор Чанг, дължа ви извинение.

Чанг го погледна объркано.

— Никога не съм ви се доверявал напълно — продължи Джейнъс. — Назначиха ме да работя с вас. През цялото време до този момент ви смятах за имарийски лоялист, човек, който цели да се възползва от моите проучвания. Ето защо заделих много от нещата, които узнах от вас. — Той извади една флашка. — И ги съхраних на това устройство. Заедно с нашето съвместно изследване. Всичко е тук и аз смятам, че то ще ни помогне да открием промените в генома, които е търсел доктор Грей — тази Делта 2 — кореновата генетична структура на Атлантската чума.

Чанг погледна флашката.

— Важното е, че сте съхранили данните. На ваше място, мисля... вероятно щях да постъпя по същия начин. Но остава едно последно парче — Омега. За мен то означава последната точка — целта на тази генетична промяна. Цитатът „1918... 1978“, изглежда, показва, че според доктор Грей може да се е случило през една от тези години. Неразгадани остават само буквите КБУ в първия ред. Мистър Вейл, дали не е пак някоя историческа препратка?

Дейвид бе обмислял тази част от самото начало на разговора. Засега обаче нямаше никаква идея.

— Не — призна той. — Нямам представа какво може да означава.

— Аз пък зная — намеси се Кейт. — КБУ са моите инициали. Катрин Бартън Уорнър. Мисля, че аз съм Омега.

*Някъде край бреговете на Сеута
Средиземно море*

Дориан гледаше през прозорчето на вертолета носещата се отдолу водна повърхност. Слънцето блестеше върху тъмната шир като фар, който го насочваше към отредената му участ.

Спомни си за портала от бяла светлина в Германия. Накъде ли водеше той? Към друг свят? Друго време?

Включи микрофона на шлема и попита:

— Колко остава до пристигането?

— Три, може би три и половина часа.

Дали щяха да изпреварят Кейт и антуража ѝ?

— Свържете ме с наблюдателния пост.

След минута Дориан разговаряше с командващия офицер на поста в Исла де Алборан.

Имарийският лейтенант в Исла де Алборан приключи разговора и погледна през рамо четиримата войници, които играеха на карти и пушеха.

— Направете кафе. Трябва да сме бодри. Скоро идват гости.

Дейвид все още размишляваше над думите на Кейт: „Аз съм Омега“.

Шоу влезе в стаята и каза:

— Ще сложа кафе... — Огледа ги. — Какво има? Изглеждате така, сякаш сте видели призрак.

— Работим — тросна се Дейвид.

Кейт се опита да спаси положението.

— С радост бих пийнала кафе. Благодаря ти, Адам.

— Няма защо — отвърна Шоу. — Доктор Чанг? Доктор Джейнъс?

Дейвид не пропусна да забележи, че не е в списъка на предложенията. Нямаше нищо против.

— О, да, с удоволствие — промърмори доктор Чанг, все още потънал в мисли.

Доктор Джейнъс гледаше през прозореца с неразгадаемо изражение. Когато осъзна, че чакат отговор от него, побърза да поклати глава.

— Не. Но ви благодаря.

Шоу донесе кафето, после застана до прозореца, малко зад Дейвид. Макар да не го виждаше, Дейвид знаеше, че е там. Положението хич не му се нравеше.

Джейнъс пръв наруши мълчанието.

— Кейт, не се съмнявам в думите ти. Искам да изясним нещата. Да преговорим още веднъж най-важните моменти от нашето обсъждане и да обсъдим някои... възможности.

Дейвид си помисли, че Кейт се напруга леко, но тя само сръбна от кафето и кимна.

Джейнъс продължи:

— Първото предположение: че този тибетски гоблен е документ, описващ контактите на атлантите с хората и по-специално намесата им за спасяване на човечеството преди седемдесет хиляди години: въвеждането на Атлантския ген, който променил организацията на човешкия мозък и съдбата на човечеството. А след това и предупреждението им преди Големия потоп. Трябва да очакваме, че някои от събитията в гоблена все още предстои да се случат. Имам въпрос за това, но ще го запазя за по-късно. Второто предположение е, че бележките на Мартин са хронология — опит да се разшифрова миналото, да се открият повратни генетични точки от еволюцията на човека, които да ни отведат при лечението на чумата. Третото и последно предположение е, че тази хронология идентифицира липсваща делта: момента, в който атлантската намеса в човешката еволюция се е провалила. Някъде по време на Големия потоп и падането на Атлантида. Теорията на мистър Вейл е, че до това събитие е довела битка между враждуващи атлантски фракции. След всичко казано дотук бих заключил, че Омега — последствията от всички атлантски намеси в човешката еволюция — трябва да са оцелелите от Атлантската чума. И най-вече тези, които бележат бърза еволюция.

Дали те не са резултатът, търсен от атлантите? Това изглежда като най-резонния отговор. Като учен винаги съм се придържал към най-простите обяснения, преди да се заема с други... по-екзотични възможности.

Дейвид намираше заключенията на Джейнъс за разумни. Опитва се да заговори, но Кейт го изпревари:

— Тогава защо Мартин е поставил името ми в хронологията, над Омега?

— Точно това е въпросът — призна Джейнъс. — Смятам, че повнимателно проучване на бележките на Мартин ще ни даде отговор. Знаем, че всичко, което му е било известно, всички негови изследвания, сделките, които е направил, компромисите, са целели едно нещо: да опазят теб, Кейт. Вярвам, че това е движещият мотив в случая. Държал е човекът, който открие тези бележки, да намери и теб, да те запази, за да можеш да ги разшифроваш и да се доближиш до откриването на лека.

Дейвид неволно кимна. Звучеше убедително.

— Аз също намирам логика — присъедини се Чанг. — Но според мен съществува един проблем с времевата линия. Преди 70 хиляди години: Адам, въвеждането на Атлантския ген. Преди 12 500 години: потъването на Атлантида, липсваща делта. 535 и 1257 година: Втората Тоба, двата вулкана и последващите епидемии от бубонна чума, началото на Тъмните векове, после техният край, последван от Ренесанса. След това идва 1918: Камбаната, този странен атлантски предмет, предизвикал испанския грип. И сегашната година: втора епидемия от Камбаната. Атлантската чума. Мартин трябва да е сбъркал датите: 1918... 1978. Сега трябва да сме 1978-а — сегашната епидемия е създала Омега.

— Звучи напълно резонно — съгласи се Джейнъс.

— Кога си родена? — попита Дейвид. — Уф, питам по съвсем научни причини.

— Много мило — засмя се Кейт. — Родена съм през 1978. Обаче... съм зачената през 1918.

— Какво? — попитаха едновременно Джейнъс и Чанг.

Дейвид чу, че Шоу заобикаля дивана и застава при другите — първата проява на интерес, откакто бе дошъл.

— Истина е — каза Кейт. — Мартин е мой пастрок. Биологичният ми баща е офицер и минен инженер от американската армия през Първата световна война. Бил е нает от „Имари“ да извърши разкопки на Атлантския комплекс под Гибралтар. Съгласил се, за да получи ръката на майка ми. Но това, което изровил там — Камбаната — предизвикало епидемията от испански грип. Събитие, отнело живота на майка ми. Освен това в комплекса, който проучвал, имало стая с четири тръби. Той открил, че тръбите са лечебни и хибернационни гнезда. Поставил майка ми и мен в едната, където сме останали до 1978: годината, в която съм се родила.

* * *

Доктор Артър Джейнъс се облегна назад. „Това може да промени всичко.“

Думите на Кейт шокираха доктор Шен Чанг, макар че той вече знаеше за Камбаната и хибернацията — тази част не го изненада.

През 1978 Шен работеше по един научен проект, финансиран от „Имари Интернешънъл“. Една сутрин му позвъни Хауард Кийгън, човек, когото до онзи момент не познаваше. Кийгън му съобщи, че е новият директор на „Имари“ и че се нуждае от помощта на Шен, че Шен ще получи щедро възнаграждение и никога вече няма да се тревожи за финансови средства за своите проучвания и че ще се занимава с невероятна работа — работа, която може да спаси света. Но не бива да казва на никого за това.

Шен се съгласи. Кийгън го отведе в помещение с четири тръби. В едната имаше малко момче, което по-късно опозна като мъж на име Дориан Слоун. В другата се намираше Патрик Пиърс, човекът, който, по думите на Кийгън, открил тръбите. В последната тръба имаше бременна жена.

— Нея ще пуснем последна, а вие трябва да направите всичко, което ви е по силите, за я спасите, но първо трябва да спасите детето.

Шен никога не бе изпитвал подобен страх. Това, което се случи по-нататък, бе частично изтрито от спомените му. Помнеше само, че

държи момиченцето, а очите й... това бяха очите на Кейт Уорнър, която го гледаше в момента. Невероятно!

Адам Шоу беше потресен от историята на Кейт. „Тук има много повече, отколкото си мислех — много повече, що се касае до нея. Но аз ще я отведа на безопасно място, каквото и да се случи.“

* * *

Кейт просто не можеше да чака повече.

— Някой ще каже ли най-сетне нещо?

— Да — каза Джейнъс. — Бих искал да ревизирам по-ранните си заключения. Сега вече вярвам, че вие сте Омега. И... това променя някои неща. Първо, разбиранията ми за работата на Мартин. Вече не смятам, че бележките му са само хронология. Но това е само половината от истината. Шифърът на Мартин е нещо повече. Той е пътна карта за реконструкция на човешкия геном — корекция на проблемите, породени от Атлантския ген, създаване на жизнен човешко-атлантски хибрид, на нов вид, от който вие сте първият екземпляр. Записките на Мартин започват с въвеждането на Атлантския ген — с Адам — после проследяват намесите, пропуснатата корекция по времето на Потопа, последвалите Тъмни векове... и завършват с вас, Кейт: човек със стабилен, функциониращ Атлантски ген, благодарение на тръбата, спасила живота ви, и на вашето невероятно раждане. Но, погледнато практически... най-важният въпрос е какво ще правим сега? Нашето изследване е доста напреднало, разполагаме и с бележките на Мартин. Трябва да намерим лаборатория...

— Има още нещо, което не съм ви казала — прекъсна го Кейт. — Мартин е един от основателите на консорциум на име „Приемственост“. Това е група учени от целия свят, които от години провеждат експерименти и търсят лечение. В Марбела Мартин разполагаше с такава лаборатория. — Хрумна й друга мисъл. — Аз работех в една сграда, облицована отвън с оловни плочи. Проведох

серия експерименти и Мартин периодично вземаше от мен проби за ДНК.

— Смятате ли, че е експериментирал върху вас, или върху опитните образци? — попита доктор Чанг.

Кейт не беше сигурна в отговора.

— И двете. Мартин ми каза, че според него аз съм ключът към всичко. Към шифъра, Омега... да, вече съм сигурна. „Приемственост“ разполагат с всички негови резултати от изследванията. Бях във връзка с тях.

На лицето на Дейвид се изписа изненада.

— Какво има? — попита го Кейт.

— Нищо. — Той поклати глава.

Тя погледна Джейнъс и Чанг и каза:

— Мисля, че трябва да пратим на „Приемственост“ нашите данни и да обсъдим теорията с тях.

Доктор Джейнъс извади флашката от джоба си.

— Съгласен съм.

Чанг кимна.

Някъде близо до Исла де Алборан

Средиземно море

Идеята да се свържат с „Приемственост“ беше интригуваща.

Кейт имаше чувството, че най-сетне разбира смисъла на експериментите, в които бе участвала в Марбела.

От години „Приемственост“ беше разработил алгоритъм, наречен Геномна симфония. Принципът му беше, че всеки път, когато генетично лечение или ретровирус пораждат генетична промяна в определен геном, Симфоничният алгоритъм може да предскаже генетичния израз. Тези предсказания, комбинирани с познанието за това къде в генома се разполагат атлантските ендогенни ретровируси, можеха да определят и реакцията на човек спрямо Атлантската чума и полученото лечение.

Изследванията на Чанг и Джейнъс, при които бяха изолирани геномните промени от две чумни епидемии в началото и края на Средните векове, бяха липсващото парче — или поне така се надяваше „Приемственост“.

Кейт гледаше как доктор Джейнъс работи с компютъра — зареждаше проучванията в Симфония. Той беше гений. Кейт не бе виждала досега човек на неговата възраст с толкова задълбочени познания по компютърни технологии.

Кейт заговори в сателитния телефон, който бе включен на говорител:

— Какво ще стане сега?

— Сега ще чакаме — отвърна доктор Бренър. — Докато алгоритъмът изпълни програмата и ни предостави възможни лечения. След това ще ги изпитаме, надявайки се, че този път ще извадим късмет. Ако намерим ефективно лечение, можем да организираме бързо разпространението му. Мартин разказа ли ви за нашите генни импланти?

— Не съм запознат — обади се доктор Джейнъс.

— Имплантираме подкожно биотехнологично устройство, което ни позволява да започнем индивидуално разработено лечение при всеки човек. Имплантите са свързани безжично със сървър във всяка Орхидейна зона.

Катрин завъртя учудено глава.

— Мислех, че тези импланти са за проследяване. Лечението не се ли осъществяваше от Орхидея?

— Да и не — отвърна Бренър. — Имплантите наистина осъществяват контрол на местоположението, те имат проследяващо устройство, което е много важно. Тъй като човешкият геном е невероятно разнообразен, открихме, че всяко лечение трябва да бъде персонализирано, синтезирано по спецификация на реципиента.

Кейт кимна. Това наистина беше върхът на технологията — имплантирано биотехнологично устройство, осигуряващо генетична терапия съобразно нуждите и изискванията на отделния индивид. Жалко, че трябваше да се появи заплахата на „Имари“ и чумата, за да се стигне до подобно откритие.

— Ако имплантите могат да осигурят индивидуално лечение, тогава защо все още давате на хората Орхидея? — попита доктор Джейнъс.

— По три причини. В някои ранни проучвания стигнахме до извода, че имплантите не могат да осигурят лечение за всеки. Имплантите създават антивируси от ензими и протеини в тялото на гостоприемника — за целта се налага да се премине през един доста сложен процес. Но крайният резултат е ефективен само при осемдесет процента от носителите. Ето защо се стараем да осигурим на имплантите нещо като вирусен запас — парче от вирусна „глина“, от която да „изваят“ лечението. Това представляват таблетките Орхидея — вирусен запас.

— Много интересно... — замислено каза Джейнъс.

— Останалите причини? — попита Кейт.

— О, да — отвърна Бренър. — Отвялякох се. Втората причина беше бързината. Знаем, че ще трябва да разпространим новото лечение колкото се може по-бързо — производството на новия медикамент е изключено, и разбира се, става въпрос за търпящо промени решение. Тоест, имаме една базова субстанция с безброй промени, докато имплантите работят по целия свят.

— А последната причина?

— Надеждата. Хората приемат ежедневно Орхидея... смятаме, че трябва да им осигурим нещо, за което да се държат, нещо конкретно — лечение за болестта. А сега, надявам се, вие ни осигурихте липсващото парче — формулата, която ни бе нужна, за да разпространим имплантите. В момента Симфония обработва вашите данни. Ако открие коригираща терапия, можем да я разпространим чрез средствата на Орхидейния съюз за броени часове по целия свят.

Учените закимаха. Дейвид и Шоу се спогледаха.

Доктор Бренър поразсея напрежението.

— Доктор Уорнър, има нещо, което не съм ви казвал.

— Какво? — попита Кейт, без да изключва говорителя.

— Водачите на Орхидейния съюз ни наредиха да стартираме Протокола за евтаназия.

— Не раз...

— Имаме ясни заповеди — продължи Бренър. — Ако Орхидея се провали или имарийците се превърнат в неоспорима заплаха, имаме заповед да изпратим прекратяващи команди до имплантите — с които обричаме носителите им на бърза смърт. Това ще остави един свят на Орхидейни оцелели, основа за спасяването на Съюза. До този момент ние игнорирахме тези заповеди. Съсредоточихме се върху нашите изследвания и се надявахме ръководството да не прибегва до тази мярка. Но до нас стигат слухове. Ако не стартираме Протокола за евтаназия, не е изключено части на Съюза да поемат контрол над „Приемственост“ и да го направят вместо нас.

Кейт се облегна на дивана.

Никой не проговори.

— Можете ли да забавите тази програма? — попита Кейт.

— Ще се опитаме. Но... да се надяваме, че терапията ще бъде успешна.

В гостната на долния етаж Дейвид едва не се разкрещя на Кейт:

— Искаш да кажеш, че през цялото време си разполагала с директна връзка с един глобален консорциум?

— Да. Защо?

— Обади им се. Ето какво ще кажеш...

Кейт набра номера на „Приемственост“. Дейвид слушаше.

— Доктор Бренър... Не, всичко е наред. Имам нужда от услуга. Трябва да се свържа с Британското разузнаване и да ги попитам дали имат офицер на име Адам Шоу. Освен това бихте ли се осведомили дали Световната здравна организация познава някой на име доктор Артър Джейнъс... Да, много ще ни помогнете... Чудесно. Свържете се с мен веднага щом получите информация. Наистина е важно.

Доктор Пол Бренър затвори телефона и прегледа имената. Шоу и Джейнъс. Какво ставаше на борда на онази яхта? Дали Кейт не бе в опасност?

Напоследък доста се бе привързал към нея. Първо по време на видеоразговорите, после и при личните им срещи. Надяваше се, че с нея всичко е наред. Вдигна телефона и се свърза с нужните хора в СЗО и Британското разузнаване. Всеки от тях обеща да му позвъни веднага щом има отговор.

Пол трябваше да проведе още един разговор, но първо реши да изчака резултатите от Симфония.

Излезе от кабинета и тръгна по коридора на сградата, където се помещаваше Центърът за контрол на заболяемостта. Тук цареше унило настроение — всички бяха крайно изтощени. Всеобщата потиснатост си имаше причина: засега не можеха да се похвалят с напредък в откриването на лекарство за чумата, нито с перспективни направления. Докато Кейт не позвъни преди половин час.

Колко време щеше да отнеме на Симфония? И дали щяха да открият нещо ценно в данните, пратени от Кейт и другите учени?...

Пред него се разтвори стъклената врата, зад която бе разположен оперативният център. Главите на хората вътре се извърнаха едновременно. Обстановката бе като в университетска лаборатория, в която студентите не са си тръгвали от шейсет дни — масите бяха разхвърляни в безпорядък, отрупани с компютри, разпечатки, карти, лекьосани от кафе доклади и полупразни картонени чаши.

Израженията на хората казваха на Пол всичко, което му трябваше да знае.

Четири големи монитора на стената го потвърждаваха. На тях премигваше изписано в червено изречение: „Има открито лечение“.

Бяха виждали този надпис толкова много пъти, бяха се радвали и празнували, ала всеки път се оказваше напразно. Но сега атмосферата бе малко по-различна. Хората наскачаха, заобиколиха Пол, всички говореха развълнувано за новата информация и какво ще правят нататък. Предлагаха се различни научни центрове и лаборатории и мигом се отхвърляха.

— Ще провеждаме изпитанията тук, в нашата база — заяви Пол.

— Сигурен ли сте?

— Има хора, които не могат да чакат. — Той погледна часовника, отброяващ времето до стартирането на Протокола за евтаназия. Оставаха четири часа. Имаше *много* хора, които не можеха да чакат.

Но той искаше да е сигурен, преди да разреши разпространението на лечението по целия свят. Оставаше му един телефонен разговор.

На път за кабинета Пол спря при импровизирания лазарет. Отиде при леглото на сестра си. Дишането ѝ бе повърхностно, но той знаеше, че го е познала. Тя му подаде ръка и Бренър я улови. Почти нямаше сила.

— Илейн, мисля, че го открихме. Ще се оправиш.

Тя стисна ръката му. Съвсем леко.

Пол вдигна телефона и след няколко минути го свързаха със заседателната зала в Белия дом.

— Господин президент, имаме нова терапия. Този път сме изпълнени с оптимизъм. Искам да ви помоля да отложите стартирането на Протокола за евтаназия.

Някъде близо до Исла де Алборан

Средиземно море

— Още колко? — попита нетърпеливо Дейвид.

— Бренър обеща да се свърже с мен веднага щом има нещо. В „Приемственост“ разполагат с каквото е необходимо...

— До три часа ще стигнем Исла де Алборан. Щом наближим, ще трябва да въоръжа Шоу и Камау и да измислим нещо за учените. Трябва да разберем кой е убил Мартин и е повредил яхтата.

Кейт седна на леглото. Даваше си сметка, че започнат ли да обсъждат въпроса с убийството, това ще породи нови разпри. А точно сега не биваше да се карат. Свали си ризата и я хвърли на креслото.

Очите на Дейвид блеснаха. Той извади пистолета от кобура и го скри под възглавницата. Свали си ризата, после панталона.

Пристъпи към Кейт и тя го целуна по корема. Той я побутна леко на леглото и се качи върху нея.

За известно време външният свят изчезна. Кейт не мислеше за чумата, за „Имари“, за бележките на Мартин, нито за убиеца на борда. Дейвид. Той бе всичко, което искаше, единственото нещо на този свят, което имаше значение за нея.

На долната палуба бе горещо като в пещ, но Дейвид не си бе направил труда да нагласи климатика. Претърколи се на леглото и се изтегна гол до Кейт. Телата и на двамата бяха плувнали в пот. Дишането му постепенно се забавяше, нейното също, ала все още никой не нарушаваше мълчанието.

Времето сякаш бе спряло. Очите им бяха вперени в тавана. Дейвид не знаеше колко време е минало, когато Кейт се обърна и го целуна по шията, точно под брадичката.

Докосването ѝ го пробуди от унеса и той най-сетне зададе въпроса, който бе избягвал от разговора с доктор Бренър насам:

— Мислиш ли, че ще се получи? „Приемственост“ може да се възползва от изследванията на Джейнъс и Чанг и просто... Не зная, „да ги слепи“, както „Трифорс“^[1], и от това по вълшебен път да се пръкне лекарството?

— „Трифорс“?

— Сериозно ли не знаеш?

— Какво?

— Това е от Зелда — отвърна Дейвид. — Нали се сещаш, Линк събира „Трифорс“, за да спаси принцеса Зелда и Хайрул.

— Никога не съм го гледала.

— А-а, това е видеоигра, не е филм. — „Как може да не знае?“ Разкритие, по-шокиращо за него, отколкото шифърът на Мартин. Но това бе разговор за друг ден. Вероятно не би могла да направи разлика и между „Звездни войни“ и „Стар Трек“. Е, и без това ги чакаше доста работа, ако оцелееха през следващите няколко часа. — Виж, забрави, въпросът ми беше дали ще се получи. Вярваш ли в това?

— Налага се. Правим каквото можем и това е всичко, на което сме способни.

Дейвид се излегна по гръб и отново се загледа в тавана. Какво се опитваше да постигне? Дори не знаеше. Изведнъж го завладя страх. Тревожно очакване. Не заради битката, която назряваше на хоризонта. Беше нещо друго, някакво усещане, което още не можеше да определи.

Кейт седна в леглото и може би, за да смени темата, попита:

— Откъде знаеш толкова неща за яхтите?

— В Джакарта имах яхта.

— Не знаех, че тайните агенти се забавляват на яхти, когато си почиват — подхвърли игриво тя.

Дейвид се засмя.

— Мога да те уверя, че яхтата не беше за забавление. Но би могла да е. Тя бе част от план за бягство — ако ми потрябва някога. И ако си спомняш, свърши добра работа.

— Не си спомням. А ми се иска да можех. — Тя оправи чаршафа върху себе си.

Правя беше, както едва сега се досети Дейвид. Имарийците я бяха упоили по време на разпита. Помнеше съвсем малко за това как я бе спасил и после избягаха.

— Какво направи с нея? — попита Кейт.

— Яхтата? Подарих я на един рибар от Джакарта. — Той се усмихна. — Но беше добро корабче. — Зачуди се къде ли е сега и дали Харто е откарал семейството си на някой от хилядите малки острови в Яванско море. Там шансовете им щяха да са далеч по-големи. Харто можеше да лови риба, а останалите да се грижат за дома. Чумата не би ги засегнала там, нито имарийците щяха да се заинтересуват от шепа хора на малък остров. Както вървеше този свят, нищо чудно един ден да се окажат последните хора на Земята. Може би за света това щеше да е по-добре — ако го населяваха обикновени хорица, както е било неведнъж в миналото.

— А къде се научи да управляваш яhti? Или ти дойде отвътре?

— От баща ми. Като дете той често ме вземаше в морето със себе си.

— Разговаряхте ли много?

Дейвид се намести в леглото.

— Не. Той почина, когато бях малък.

Кейт понечи да заговори, но той я прекъсна:

— Не се притеснявай. Беше много отдавна. В Ливан, през 83-та. Бях на седем.

— Бомбардировката на казармите на морските пехотинци?

Дейвид кимна. Погледът му се спря на имарийската униформа със сребърното дъбово листо.

— Той беше на трийсет и седем, а вече беше подполковник. Можеше да стигне до бригаден генерал, дори по-високо. Това беше мечтата ми като хлапе. Представях си го как стои пред строените полкове със златна звезда на пагоните. Странно, че този образ се е запечатал така дълбоко в съзнанието ми. Като се има предвид, че е само мечта. Интересно как амбицията се превръща в стотици желания и детайли — повечето от които са за това какъв искаш да станеш или какво искаш от живота.

Кейт се завъртя на една страна, полуобърната с гръб към него. Дали го направи, за да му осигури повече лично пространство? Дейвид не знаеше, но обичаше близостта ѝ, допира на меката ѝ кожа, топлината на тялото ѝ на местата, които докосваше.

— В деня на погребението му майка ми сложи сгънатия флаг на полицата на камината. Той остана там през следващите двайсет години, в лакирана триъгълна дървена рамка със стъклен похлупак. До

нея имаше две снимки: баща ми във военна униформа и снимка с майка ми, някъде сред тропически пейзаж. В онзи ден къщата бе пълна с хора. Непрестанно повтаряха едни и същи неща. Отидох в кухнята, извадих най-големия чувал за боклук, който намерих, и го напълних с играчки — всичко, което бе свързано с армията, войничета, танкове. После се прибрах в стаята си и през следващите три години играех само „Нинтендо“.

Кейт го целуна нежно по челото.

— Зелда?

— Поне два милиона пъти съм печелил Трифорс. — Той я погледна усмихнато. — А след това дойде времето, когато се заинтересувах от историята. Четях всичко, което ми попадеше. Най-вече военна история и по-специално за Европа и Близкия изток. Искях да знам как светът е станал такъв, какъвто е. А може би смятах, че да си учител по история е най-безопасната работа на света, далече от истинските бойни полета. Но след 11 септември единственото, което желях, бе да съм войник. Светът сякаш се преобърна за мен и аз исках възмездие, но освен това и да правя това, за което ме бива най-добре. Може би човек наистина не може да избяга от съдбата си. Каквото и да правиш, не можеш да се промениш отвътре, да изтръгнеш това, което е залегнало дълбоко в теб, да го заровиш някъде и да продължиш нататък.

Кейт млъкна и Дейвид ѝ беше благодарен за това. Тя притисна тялото си към неговото и зарови лице в сгъвката между главата и рамото му.

По някое време Дейвид усети, че дишането ѝ се забавя, и знаеше, че е заспала.

Целуна я по челото.

Докато се отделяше от нея, осъзна колко е изтощен. Умствено, от обсъждането на бележките на Мартин, физически, след близостта им с Кейт, емоционално — след всичко, което ѝ бе разказал и което не бе казвал на никого досега.

Извади пистолета изпод възглавницата и го сложи до себе си така, че да може бързо да го вземе. Погледна към вратата. Щеше да чуе, ако се отваря. Имаше достатъчно време да реагира, ако някой се появи. Щеше да затвори очи само за минутка...

[\[1\]](#) „Трифорс“ — златен триъгълник от видеоигра на Нинтендо.
— Б.пр. [↑](#)

70.

Когато отвори очи, знаеше, че се е върнал в средиземноморската вила. Кейт стоеше до него. В дъното на коридора имаше висока сводеста врата. Вдясно, през две други отворени врати, нахлуваше светлина.

Дейвид познаваше стаите зад тези врати — беше виждал Кейт там.

„Това е нейният сън“ — помисли си той.

Кейт стигна края на коридора и посегна към вратата.

— Недей — спря я Дейвид.

— Трябва. Отговорите са зад тази врата.

— Не го прави, Кейт.

— Защо?

Дейвид беше изплашен и тук, в съня, знаеше защо.

— Не искам нищо да се променя. Не искам да те загубя. Нека останем тук, където сме сега.

— Ела с мен. — Тя отвори вратата и коридорът бе залят от светлина.

Той изтича към нея, мина през вратата...

Седна в леглото, задъхан, едва си поемаше въздух...

Беше избутал Кейт настрана, но тя не се бе събудила.

Той се завъртя към нея.

— Кейт!

Лицето ѝ бе обляно в пот. Тя гореше. И беше в безсъзнание.

„Какво да направя? Да повикам някой от докторите?“ Завладя го ужас — никога не бе изпитвал толкова силен страх. Придърпа я към себе си.

* * *

За изненада на Кейт вратата водеше навън.

Тя спря и се огледа — пред нея се издигаше огромен кораб. Намираше се на брега и корабът бе приземен на сушата. По някакъв начин Кейт знаеше кой е корабът: совалката „Алфа“. И това, което примитивните хора от този свят щяха да нарекат Атлантида.

Тя погледна надолу. Носеше скафандър.

Небето бе тъмно, изпълнено с пепел. В първия момент тя си помисли, че е нощ, но видя мъждивата светлина на слънцето точно над нея — опитваше се да пробие завесата от пепел.

„Невъзможно — помисли си Кейт. — Това е катастрофата Тоба, преди седемдесет хиляди години.“

Един глас отекна в шлема:

— Последните данни за признаци на живот са отвъд този хребет, вектор два̀йсет и пет градуса.

— Прието — чу тя гласа си, докато забързано се отправяше по покрития с пепел бряг.

Видя ги зад хълма — почернели тела, скупчени в тясната долина, по целия път към входа на пещера.

Влезе в пещерата.

Инфрачервените сензори го потвърдиха: всички бяха мъртви.

Почти се бе отказала, когато на дисплея ѝ блесна точка — първо червена, после зелена. Един оцелял. Тя се приближи. Беше женска. Бременна.

Чу зад гърба си стъпки. Обърна се и видя едър мъжкар, невероятно добре съхранен екземпляр от своята раса. Пристъпваше към нея с нещо в ръка.

Тя улови шоковата палка, но в този момент мъжът се строполи до женската и ѝ подаде това, което държеше — беше къс загнило месо. Женската започна да го ръфа лакомо.

Кейт ги гледаше. Женската носеше в себе си малко. На двеста четирийсет и седем дни от зачеването.

Мъжът лежеше изнемощял. Дали не е бил вожд на племето? Вероятно. Тези двамата щяха да умрат тук, в пещерата, и с това щяха да сложат край на своя вид.

„И на моя също — помисли Кейт. — Те са като мен, може би последните хора. Бих могла да ги спася с една генетична промяна. Не мога да ги гледам как умират. Няма да го позволя.“

И преди да осъзнае какво прави метна двете полуживи тела на раменете си. Екзоскелетът на скафандъра пое тежестта им без проблеми. Двата бяха твърде слаби, за да се съпротивляват.

Щом се върна на кораба, тя се отправи към лабораторията.

Този вид бе все още твърде млад за пълна генетична промяна. Това би ги убило. Тя взе решение: ще им даде генетичен предвестник. Това щеше да ги спаси. Но и щеше да породи проблеми. Тя щеше да остане тук, да ги насочва и да им помага, да решава проблемите. Разполагаше с всичкото време на света и във вселената. Щеше да им помогне да си стъпят на краката. Пълната активация можеше да дойде по-късно, когато са готови.

— Какво правиш? — попита мъжки глас зад нея.

Нейният партньор. Тя се замисли. Какво да му каже?

Той стоеше на вратата и светлината зад него се процеждаше в лабораторията. Кейт не можеше да види лицето му. Трябваше да разбере кой е. Изправи се и го приближи, но все още не различаваше чертите му.

— Провеждам експеримент — каза тя и спря пред него. Сграбчи го за рамото, но лицето му все още бе скрито в сянка.

Дейвид избърса челото на Кейт с края на чаршафа. „Трябва да повикам доктор. Няма да я оставя да умре в прегръдките ми.“

Положи я на леглото, но тя се вкопчи в него и си пое рязко дъх. Гълташе въздуха с отворена уста, очите ѝ бяха изцъклени.

Дейвид втренчи поглед в лицето ѝ, търсеше някакво обяснение.

— Какво стана, по дяволите? Минах през вратата, но...

— Аз го направих — изстена тя.

— Кое?

— Тоба. Преди седемдесет хиляди години. Аз спасих умиращите.

„В треска е“ — помисли Дейвид.

— Ще ида да повикам докторите.

Тя го хвана за ръката и поклати глава.

— Добре съм. Не съм се побъркала. Това не са само сънища, а моите спомени. — Едва сега успя да поуспокои дишането си. — *Моите* спомени.

— Не разби...

— През 1978 аз не само съм се родила в тръбата — била съм *възкресена*. Тук стават много повече неща, отколкото си даваме сметка.

— Ти си...

— Аз съм ученият, който даде на хората Атлантския ген. Аз съм една от атлантите.

ТРЕТА ЧАСТ

АТЛАНТСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

Някъде близо до Исла де Алборан

Средиземно море

Дейвид се опитваше да вникне в думите на Кейт.

— Ти си...

— Атлантка.

— Виж, аз...

— Просто ме изслушай! — Кейт си пое дъх.

На вратата се почука. Дейвид сграбчи оръжието.

— Кой е?

— Камау. Дейвид, до час ще пристигнем.

— Разбрано. Нещо друго?

Пауза.

— Не, сър.

— Ей сега идвам — извика Дейвид към вратата. После се обърна към Кейт: — Какво значи всичко това?

— Дейвид, вече си спомням. Това е като потоп, като скъсана дига. Спомените. Откъде да започна...

— Ами например — откъде имаш тези спомени.

— Тръбите... имарийците ги смятат за лекуващи гнезда. Но това е само половината от истината. Те лекуват, но основната им задача е да възкресяват атлантите.

— Да ги възкресяват?

— Ако атлант умре, се съживява в тръбата с всичките си спомени до момента на смъртта. Атлантският ген е много повече от това, което си мислим. Той е забележително постижение на биотехнологията. Кара тялото да излъчва радиация, нещо като субатомно прехвърляне на данни. Спомени, клетъчна структура, всичко се събира и възпроизвежда.

Дейвид я гледаше объркано.

— Не ми вярваш.

— Не — възрази той. — Вярвам ти. Смятам, че всичко, което ми казваш, е истина. — Неусетно си припомни собственото си

възкресяване, прераждането, както в Антарктида, така и в Гибралтар. Усещаше, че тя има нужда от него. Кейт преминаваше през процес, който той не разбираше. — Ако някой на този свят ти вярва, това съм аз. Ти чу моята история — моето възкресение. Но да се върнем на въпроса. Как би могла да имаш атлантски спомени?

Кейт изтри потта от лицето си.

— В Гибралтар корабът е бил сериозно повреден, почти разрушен. Последното, което си спомням, е връщането на кораба. Изгубих съзнание при експлозиите и моят партньор... той ме е пренесъл на ръце. Не зная какво е станало после. Сигурно съм умряла. Но не възкръснах. Корабът вероятно е изключил функцията за съживяване — защото е бил повреден, или обречен. А може би я е изключил моят партньор. — Кейт поклати глава. — Почти си спомням лицето му... Не, той ме спаси. Но по някаква причина не съм се върнала в тръбата. През 1919 баща ми е поставил в тръбата Хелена Бартън — моята майка. Родила съм се през 1978. Тръбата е програмирана да възкреси атланта до момента на неговата смърт. Тя отглежда зародиша, имплантира спомени, после му помага да съзрее до стандартната възраст.

— Стандартната възраст?

— Горедолу моята възраст сега...

— Атлантите не остаряват ли?

— Остаряват, но този процес може да бъде спрял с няколко не особено сложни генетични промени. Стареенето е просто програмирана клетъчна смърт. Но при атлантите е табу да спират стареенето.

— Забранено е да не остаряваш?

— На това се гледа като... трудно ми е да ти обясня, но ще го нарека „алчност за живот“. Чакай, не е съвсем точно. Това е, но е също и признак за неувереност — да отмениш стареенето означава, че се вкопчваш в незавършената младост, сякаш не си готов да продължиш напред. Говори за незавършен живот, за живот, който не носи щастие. На определени групи е позволено да го правят и да поддържат стандартна възраст — една от тези групи е на изследователите на космоса.

— Значи атлантите... — Дейвид се поколеба. — Ти си изследовател на космоса?

— Не точно. Извинявай, непрестанно използвам неподходящите думи. — Тя опря ръка на челото си. — Би ли проверил дали няма нещо за главобол в аптекката?

Дейвид се върна с шишенце „Адвил“. Кейт взе четири таблетки и ги изпи преди Дейвид да успее да възрази заради голямата доза. „Тя е лекар. Какво зная аз?“

— Ние двамата бяхме научен екип...

— Защо дойдохте тук?

— Аз... не си спомням. — Тя потърка слепоочията си.

— Учени. Какви учени? Каква е специалността ти?

— Антропология. Какъв ще е най-близкият термин? Еволюционни антрополози. Изучавахме човешката еволюция.

Дейвид поклати глава.

— И какво опасно може да има в това?

— Изучаването на примитивните светове винаги крие опасности. Ако изгубим живота си по време на работа, има програма, която ни съживява, за да можем да продължим изследванията. Но нещо с моето възкресяване се е объркало. Спомените ми са били възстановени, но програмата не можела да върне тялото ми в стандартната възраст. Било е затворено в утробата на майка ми. Тези спомени са останали скрити в подсъзнанието ми десетилетия наред. Досега — докато достигнах стандартната възраст. — Тя се отпусна на леглото. — Всичко, което съм правила, е било под въздействие на тези подсъзнателни спомени. Решението ми да стана лекар, после и изследовател. Изборът ми да се занимавам с генетична терапия при аутистични индивиди, това е било само израз на желанието ми да коригирам Атлантския ген.

— Да го коригираш?

— Да. Преди седемдесет хиляди години, когато въведох Атлантския ген в човешкия геном, той още не беше готов за него.

— Не разбирам.

— Атлантският ген е невероятно сложен. Той е нещо като ген за оцеляване и комуникация.

— Комуникация... Нашите общи сънища?

— Да. Така осъществяваме достъп до него — при подсъзнателната комуникация между мозъците ни преминават субатомни частици, един вид радиация. Започна, когато ти беше в Северно Мароко, а аз в Южна Испания. Бяхме свързани, защото и в

двама ни има Атлантски ген. Хората няма да могат да използват тази връзка още хиляди години. Аз им дадох гена, за да могат да оцелеят. Това бе единственото му предназначение. Но очевидно е излязъл изпод контрол.

— Какво?

— Хората, експериментът. Трябва да правим периодични генетични модификации — промени в Атлантския ген. — Тя кимна замислено. — За модификациите прилагаме генетична терапия с ретровируси — да, това е, ендогенните ретровируси в човешкия геном, ето какво са... фосили от предишни генетични лечения, които сме провеждали при хората, натрупани подобрения.

— Кейт, не те разбирам.

— Мартин беше прав. Това е невероятно. Той е бил гений!

— Аз...

— Неговата хронология за модификациите на Атлантския ген — те не са спрели преди хиляда и двеста години.

— Добре, но...

— Неговите „липсваща делта“ и „потъваща Атлантида“ се отнасят до разрушаването на нашия кораб и експеримента на моята научна група. Краят на нашите промени в човешкия геном.

— И това означава...

— Че промяната продължава. Някой друг се е намесил в човешката еволюция. Твоята теория е вярна. Има две фракции.

Дориан затвори очи. Никога не можеше да спи преди битка. Бяха на няколко часа от Исла де Алборан, от пленяването на Кейт и отвеждането ѝ при Арес. Когато освободеше атланта, най-сетне щеше да може да открие кой е в действителност и какво представлява. Изпитваше тревога при тази мисъл. Какво ли щеше да научи?

Опита се да си представи Арес. Ето го, стои пред него, втренчил поглед в очите му, изкривен образ, отразяван в стената на празната тръба.

Дориан отстъпи назад. Десетина тръби се разпростираха в полукръг пред него. В четири имаше примати или хора. Трудно беше да определи точно какви са.

Вратата зад него се отвори със свистене.

— Не биваше да влизаш тук!

Дориан познаваше този глас, но не можеше да повярва. Обърна се бавно.

Пред него стоеше Кейт. Носеше скафандър, който приличаше на неговия, но беше различен. Неговият беше униформа. Нейният приличаше повече на защитен костюм за работа в стерилна лаборатория.

Очите ѝ се разшириха, когато видя тръбите.

— Нямах право да ги вземаш...

— Аз ги пазя.

— Не ме лъжи.

— Ти ги изложи на риск. Даде им част от нашия геном. Ти подцени омразата на нашия враг. Сега ще ни преследват до последния от нас.

— Тъкмо по тази причина ти не трябваше да идваш...

— Ти си последната от моя народ. А също и те.

— Аз лекувах само един от тях — оправда се Кейт.

— Да. Разбрах го, когато взех образците. Този вид вече никога няма да е в безопасност. Имаш нужда от помощта ми.

Някъде близо до Исла де Алборан

Средиземно море

Кейт наплиска лицето си в банята с надеждата това да проясни мислите ѝ. Знаеше, че отговорите на всички въпроси са някъде в съзнанието ѝ, само дето не можеше да ги достигне.

Когато излезе, Дейвид я чакаше насред стаята. Беше облякъл предпазната жилетка. Лицето му беше строго.

— Откъде знаеш, че има две атлантски фракции?

— Просто го знам. И корабите. Мартин е бил прав. Те са на две различни групи.

— В Антарктида има километри тръби. Какво има в тях? Още учени? Войници? Цяла армия?

Кейт затвори очи и разтърка слепоочията си.

— Аз... не си спомням. Но не мисля, че са само изследователи.

— Значи войници.

— Не. Може би. Дай ми още малко време. Мозъкът ми сякаш гори.

Дейвид седна на леглото, привлече я до себе си и я прегърна. Известно време мълчаха. Накрая той каза:

— До час ще слезем на сушата. Трябва да разберем кой е убиецът.

Кейт кимна.

— Аз подозирам Шоу и Чанг — в този ред — продължи той.

— Да опитаме друг подход — предложи тя. — Да потърсим мотива. Кой би искал да убие Мартин — защо му е на някой от тях да го убива?

— Мартин е бил близо до откриването на лечение — знаем го от бележките му.

— Значи нашият главен заподозрян ще е някой, който би искал да му попречи да открие такова лечение — отвърна Кейт. — Мисля обаче, че Чанг и Джейнъс не са в тази категория. Това ги изключва — поне за мен. Знаем, че за имарийците е от първостепенно значение

подобна терапия да не бъде открита. Единственият човек на борда, който е бил лоялен имарийски войник, е Камау.

— Не е той — отсече Дейвид.

— Защо си толкова сигурен?

— В Сеута той ми спаси живота.

— Това може да е неговата задача — да те спаси и да те проследи до мен.

Дейвид въздъхна.

— Да продължим. Отначало Чанг също е бил имарийски лоялист. — Кейт видя, че е ядосан. — По дяволите, та той е най-големият масов убиец на борда на тази яхта! Колко нещастници е погубил в Китай? Стотици, хиляди.

— Не мисля, че би могъл да строши врата на Мартин — възрази Кейт.

— Може би не докато е жив, но... какво ще кажеш, ако Чанг вече го е бил убил? Нали каза, че на чумния шлеп му е дал лекарство? Ами ако това лекарство го е убило, а Чанг му е строшил врата постфактум, за да прикрие следите си?

— Няма как да проверим тази теория. Не разполагаме с възможност за аутопсия. Камау е по-перспективен като заподозрян. Той е обучен да убива.

— Аз също. Както и Шоу.

— Не спомена нищо за Джейнъс.

— Ами... не мисля, че е той. Не знам защо.

— Шоу ми спаси живота в Марбела — посочи Кейт.

— Може задачата му да е такава...

— Ами тя *беше* такава...

— Говоря за имарийската задача — натърти Дейвид.

— Има още един мотив. Забрави лечението. Ами ако Мартин е познавал хората от групата на САС и е знаел, че Шоу не е от тях?

Думите му накараха Кейт да млъкне.

— Ти каза, че Шоу се е оправял доста добре в имарийския лагер.

— Ти също си се справил добре.

— Така е — съгласи се Дейвид.

Имаше нещо, което Кейт искаше да каже, преди да продължат обсъждането, или спора — или в каквото там щеше да се превърне.

— Виж, не зная кой е убил Мартин или какво трябва да направим. Но зная едно: каквото и да решиш, аз съм с теб.

Дейвид я целуна по горещото чело.

— Това бе всичко, което ми трябваше.

Всички се бяха събрали на горната палуба на яхтата. Дейвид подаде на Камау автомат и пистолет. На рамото на Дейвид висеше друг автомат.

— За мен няма ли? — попита Шоу.

— Млъкни — скастри го Дейвид. — След двацет и пет минути сме на острова. Ето какво ще направим.

Когато Дейвид приключи с плана, Шоу поклати глава.

— Така всички ще загинем. Кейт...

— Ще направим каквото каза Дейвид — прекъсна го тя.

В капитанската каюта Дейвид кимна на Камау и той включи радиото.

— Внимание, до поста на Исла де Алборан. Ние сме имарийски офицери, оцелели от битката при Сеута. Искामе разрешение за акостиране.

От острова попитаха за чина на Камау и имарийския офицерски код. Той отвърна, без да бърза и със спокоен глас, обърнат с гръб към Дейвид. После каза:

— Имаме разрешение да акостираме.

— Добре — каза Дейвид. — Да почваме.

73.

Исла де Алборан

Исла де Алборан вече се виждаше ясно. Изгряващото слънце озаряваше малката скална площадка над вълните на Средиземно море. Една длан земя наред морето. В далечния край се издигаше груба двуетажна бетонна постройка. Приличаше на средновековен затвор. В центъра на скалата стърчеше морски фар, малко по-нататък бе разположена вертолетна площадка с три кацнали машини.

Пристанът бе в подножието на отвесната, висока двайсетина стъпки стена. Дейвид насочи яхтата натам.

— Винаги ли държат по три хеликоптера тук?

Камау поклати глава.

— Не. Обикновено е само един. Тези са „Юрокоптър ХЗ“. Изглежда, са получили подкрепление. Може да са от имарийския флот или от наземните части в Южна Испания.

Дейвид обмисляше ситуацията. Всеки хеликоптер можеше да пренася до дванайсет души. Тоест в сградата можеше да се спотайват над четирийсет въоръжени до зъби войници. Твърде много.

Направи мислено някои корекции в плана.

Камау завърза яхтата на пристана и се заизкачва по стълбата, водеща към площадката.

На кея не ги очакваха войници и когато стигна горе, той спря и огледа равната камениста повърхност, която се простираше пред него. Тук също не се виждаха хора, единственият звук бе от свистенето на вятъра. До фара имаше петдесетина крачки. Кулата хвърляше тъмна сянка в посока, обратна на изгряващото слънце — като пътека от мрак, водеща към неизвестното.

Камау излезе от сянката. Искаше да видят, че не е въоръжен — това можеше да му спаси живота. Разпери ръце встрани.

Приближаването на охраняван военен пост без оръжие го караше да се чувства неспокоен, но нямаше друга възможност.

Спря и вдигна ръце.

На покрива на постройката се показаха трима снайперисти.

Седмина войници изтичаха отвътре и заобиколиха Камау.

— Име и чин! — извика един.

Камау отвърна спокойно, без да сваля ръце:

— Предполагам, че сте получили съобщението ми. Трябва да ми дадете оръжие и после да щурмуваме яхтата. Те са на борда.

Войникът се поколеба.

— Колко са?

— Двама войници, добре въоръжени и обучени. Намират се на горната палуба и чакат да се върна. Долу има трима учени, всеки заключен в отделна каюта. Важна е единствено жената. Трябва ни невредима.

Имарийският войник заговори по радиостанцията и след малко от сградата дойдоха още трима войници и се присъединиха към седмината, заобиколили Камау.

— Дайте ми оръжие...

— Млъкни и стой тук — каза му войникът. — После ще решим какво да правим с теб. — Даде знак на хората му да го последват и те тръгнаха, като оставиха двама да пазят Камау. На покрива бяха останали само двама души — третият снайперист вероятно се бе присъединил към групата за атака.

Камау стоеше с вдигнати ръце и наблюдаваше как групата приближава ръба на скалната платформа, спуска се по стълбите и се качва на горната палуба.

Не сваляше очи от яхтата.

Пет секунди, десет, петнайсет, дваисет...

Изведнъж на палубата избухна силна експлозия и прати огнена вълна към скалната стена. Взривът събори Камау и двамата войници зад него на земята. Той се претърколи, удари по-близкия и го прати в несвяст. Другият вече се надигаше на колене и Камау се хвърли върху него. Мъжът се опита да го посрещне с удар, но Камау го сграбчи, блъсна главата му в скалата и усети как тялото му се отпуска.

Без да се оглежда, Камау откачи една граната от колана на войника и я метна на покрива, надяваше се да обезвреди двамата снайперисти. Взе още една граната и я запокити след първата. Двете

експлозии отекнаха почти едновременно в мига, когато Камау мяташе трета граната през прозореца на първия етаж.

Грабна автомата на единия войник и хукна приведен към сградата. Трябваше да се приближи до нея, да се прикрие под прозореца. Ако гранатата избухнеше преди това, осколките щяха да засегнат и него.

Плавниците направо изстрелваха Дейвид във водата. Въпреки това той не можеше да не обърне внимание на рифа, заобикалящ Исла де Алборан. При други обстоятелства вероятно би прекарал дни в гмуркане по тези места, наслаждавайки се на красотите. Но сега бързаше. Увеличи скоростта. Опитва се да пресметне какво разстояние е изминал. Ако стигнеше твърде рано, снайперистите от покрива щяха да го забележат.

Най-сетне реши да се покаже от водата. Освободи се с бързи движения от леководолазната екипировка и бутилката. Нямаше оръжие, освен ножа.

Изкатери се на скалата и зачака. Искаше да се огледа, да види колко е близо до вертолетите, но не смееше да се подаде.

Продължи да чака.

Отекнаха няколко поредни експлозии и Дейвид мигновено премина към действие. Изправи се и хукна право към трите вертолета. До тях имаше поне петдесетина метра.

Откъм сградата отекнаха още две експлозии.

Кейт стисна по-силно дръжката на пистолета. Чувстваше се неловко с оръжие в ръка. Мъничкият сал подскочаше върху вълните.

— Наистина съжалявам за това, ако въобще има значение.

— Напълно те разбирам — каза доктор Джейнъс.

— Присъединявам се — добави доктор Чанг. — Това наистина бе единствената възможност.

Шоу промърмори нещо под нос. Кейт успя да различи някаква ругатня и се зарадва, че не чу останалото.

В далечината откъм малкия остров отекна експлозия и когато обърна глава, Кейт видя как яхтата се превръща в облак отломки, които

се посипват като дъжд в морето.

За своя изненада почувства съжаление за загубата на яхтата. Въпреки напрежението и притесненията по време на плаването тя имаше и хубави спомени в каютата с Дейвид. Запита се какво ли им е подготвило бъдещето.

Дейвид почти бе стигнал трите вертолета, когато видя Камау да излиза от сградата.

Спря и зачака.

Камау вдигна автомата към Дейвид и вертолетите, после го завъртя наляво и надясно.

После свали оръжието и даде знак: чисто е.

Дейвид не бе очаквал това. Предполагаше, че при машините ще има поне един войник на пост. Слоун не би ги оставил неохранявани. Но той не беше тук — Дейвид бе сигурен в това.

Командирът на базата бе хвърлил всичките си налични сили за завладяването на яхтата. Или...

Дейвид стигна най-близкия вертолет, надзърна вътре и се дръпна. Празен. Другите два също. Камау беше прав.

Защо? Дали не бяха поставили взрив във вертолетите? Трябваше да провери кой от тях е с най-голям запас от гориво. Доближи вратата и я огледа. Не забеляза изопната детонаторна жица. Сграбчи дръжката и я завъртя.

Камау сновеше из сградата и търсеше туби с резервно гориво. Намери ги на първия етаж. Взе две и изхвърча навън. Дейвид го чакаше.

— Някакви следи от Слоун?

Камау поклати глава.

— Това сигурно е предният отряд — пратили са ги да проверят дали ще стрелят по тях с оръдията. Слоун не би си рискувал живота. Трябва да побързаме — едва ли ще се забави много. — Дейвид се сети за още нещо. — Видя ли експлозивни вътре?

— Да.

— Вземи ги. Да изненадаме Слоун.

След пет минути Дейвид седеше в кабината и гледаше как островът се отдалечава под тях. Гледката се смени с открито море и Камау почна да нагласява курса. Спасителният сал, на който бяха Кейт, двамата учени и Шоу, се бе отдалечил малко, но не беше трудно да го намерят.

Придържаха се към плана, който Дейвид им бе обрисувал на яхтата: първо взеха Кейт, сака с оръжията и компютъра, после Джейнъс, Чанг и накрая Шоу.

Когато всички се качиха, Камау попита Дейвид в шлемофона:

— Сега накъде?

Истината бе, че Дейвид нямаше представа. Но... биха могли да поемат на север към Испания, на юг към Мароко или на запад към Атлантика.

— На изток. Лети ниско.

Исла де Алборан

Дориан видя двата димни стълба над морето доста време преди малкият остров да изплува пред погледа му.

Пилотът накара водещия вертолет да увисне на половин километър от острова, за да могат хората в трите вертолета да огледат наблюдателния пост.

До пристана гореше голяма яхта. Двуетажната постройка на поста бълваше облаци дим. Дориан не бе закъснял много. Може би около час.

— Сър — обади се пилотът, — изглежда, сме пропуснали купона.

Мъжът очевидно страдаше от натрапчивия симптом „коментирай очевидното“ — недостатък, който Дориан напоследък забелязваше в много от подчинените си.

— Много си наблюдателен. Трябваше да станеш аналитик — промърмори недоволен той, докато обмисляше какво да правят.

— Водач на крилото, тук Трети. Горивото ни падна до четирийсет процента. Дайте разрешение да кацна и да потърся гориво...

— Не разрешавам, Трети — сопна се Дориан в шлемофона. — До цялото крило: поддържайте дистанция от поста. Трети, обстреляйте единия вертолет на площадката.

Съседният вертолет изстреля ракета, която удари една от машините долу. Миг по-късно последва втора, много по-мощна експлозия.

— Минирали са вертолетите? — попита пилотът.

— Да. Унищожете и втория — добави Дориан. — Къде най-близо можем да заредим?

— Марбела или Гранада. Според доклада от наземните сили и двете места са сигурни...

— Те са поели на изток.

— Откъде...

— Защото знаят, че ги гоним, и няма къде другаде да идат. — Дориан погледна Коста, своя помощник, който седеше от другата страна. — На изток има ли някой от нашите чумни шлепове?

Коста затропа с пръсти по лаптопа.

— Да, но е почти в залива на Картахена.

— Наредете им да обърнат. Да се насочат на юг, на пресечен курс с нас.

— Да, сър.

— Някакви новини от него? — попита Дориан. Последното съобщение беше: „Исла де Алборан. Побързайте“. Дали не беше в опасност?

— Не, сър. — Коста погледна през прозореца към горящата сграда. — Може да е загинал...

— Коста, никога не ми говори такива неща.

Доктор Пол Бренър бе заспал на кушетката в кабинета си. Вратата се отвори рязко, блъсна се в стената и го изплаши до смърт.

Пол скочи от кушетката и посегна към очилата си на масата. Беше сънен и объркан. Часовете, прекарани в сън, бяха най-приятното нещо... от доста време.

— Какво...

— Сър, елате да видите — каза лаборантът с разтреперан глас.

Вълнение? Уплаха? Докато Пол си сложи очилата, мъжът бе излязъл.

Пол хукна след него към центъра и лазарета. От двете му страни имаше редици легла, разделени с найлонови паравани. Пол виждаше само размазаните очертания на хората в леглата. Това, което не виждаше, го плашеше най-много. Никакво движение, нито светлини, нито равномерното писукане на монитори.

Отдръпна паравана на едно легло. Кардиологичният монитор мълчеше угаснал, изключен. Пациентката под него лежеше неподвижно. От устата ѝ течеше кръв и образуваше локва на белите чаршафи.

Пол бавно отиде до леглото на сестра си. Същото.

— Процент на оцелелите? — попита той лаборанта с безжизнен глас.

— Нула.

Пол напусна отделението, като влачеше крака — едва имаше сили да ходи. Чувстваше се опустошен, лишен от всякаква надежда, за пръв път от началото на епидемията, откакто Мартин Грей го бе поканил преди двайсет години в Женева и му бе казал, че се нуждае от помощта му за научно изследване, което може да спаси човечеството от най-мрачните му дни.

В Орхидейния оперативен център екраните, на които преди няколко часа се виждаше Симфоничният алгоритъм, сега показваха карта на света. Тя бе обагрена в червено от броя на жертвите по всички континенти.

Лицата на всички в помещението отразяваха ужаса, който вдъхваха мониторите. Мрачни погледи посрещнаха Пол. По-малко хора извързваха глави към него. Някои от членовете на екипа бяха преживели чумата и имаха имунитет, също като Пол. Но за повечето Орхидея беше ключът към тяхното оцеляване и ето че сега надеждите им бяха разбити. Хората, които липсваха, се намираха в лазарета. Или в моргата.

Останалите мъже и жени обикновено се навъртаха край масите, разговаряха и спореха, но сега седяха мълчаливо, с огромни тъмни торбички под очите.

Ръководителят на екипа стана и се покашля. Заговори, докато Пол приближаваше центъра на стаята, но Пол не чу нито дума. Погледът му бе втренчен в картата, сякаш беше в транс, сякаш нещо там го привличаше като магнит.

Орхидейна зона Бостън: потвърдено за 22% жертви
Орхидейна зона Чикаго: потвърдено за 18% жертви

Той прегледа статистиката.

В Средиземно море, южно от Италия, само един остров светеше в зелено, като самотен пиксел.

Пол натисна интерактивния екран и картата се увеличи.

Малта

Орхидейна зона Валета: 0% жертви
Орхидейна зона Виктория: 0% жертви

— Какво е това? — попита Пол.

— Примамка — отвърна един от аналитиците.

— Не може да сме сигурни! — подхвърли някой друг.

Ръководителят вдигна ръце.

— Сър, постоянно получаваме нови доклади за нарастване броя на жертвите по света.

— Малта не е ли докладвала? — попита Пол.

— Напротив. Съобщиха, че нямат жертви.

— Малтийските рицари — обади се друг аналитик — са направили изявление, че осигуряват „подслон, грижи и утеха в тези мрачни времена на криза и война“, както го били правили и преди.

Пол погледна объркано картата.

— Ние смятаме — заговори ръководителят, — че просто се опитват да възродят мита за рицарите хоспиталиери, или по-лошо, да привлекат здрави индивиди, за да им помогнат да отбраняват острова.

— Интересно... — промърмори Пол.

— Всички останали съобщават за жертви в диапазона между петнайсет и трийсет процента. Според нас тези цифри на някои места са занижени. Ватиканската Орхидейна зона съобщава за двадесет процента, шанхайската за трийсет и четири, докато втората шанхайска зона дава едва половината от този резултат...

Пол тръгна замислено към вратата.

— Сър? Има ли друго лечение?

Пол се обърна към анализатора. Зачуди се дали от Белия дом са поставили свой човек в групата, някой, който да докладва на началниците си за последните развития по случая, информатор, който да каже на Вашингтон дали е време да атакуват „Приемственост“ и после да задействат програмата за евтаназия.

— Има... нещо друго — каза Пол. — Нещо, над което работех. Свързано е с Малта. Искам да се обадите на директорите на Виктория и Валета. Открийте каквото можете.

Помощникът на Пол дотича и викна:

— Сър, президентът е на линия.

Над Средиземно море

Във вертолета беше тихо и Дейвид беше доволен от слабите вибрации, които вероятно бяха помогнали на Кейт да се унесе в дрямка. Подпря се на облегалката и надзърна през прозореца. Камау и Шоу седяха отпред, в кабината, Камау управляваше. Джейнъс и Чанг бяха настанени срещу Дейвид. И двамата изглеждаха изтощени, с безразлични изражения.

Кейт се бе свила до него, отпуснала глава на рамото му. Дейвид не смееше да помръдне. Държеше пистолета притиснат под десния си крак, готов за употреба, в случай че се наложи.

С Кейт, заспала до него, оръжието в ръка и четиримата заподозрени отпред се чувстваше по-спокоен за пръв път, откакто бяха намерили Мартин мъртъв. Мисълта, че тези хора може би вече са открили новото лекарство, само можеше да увеличи оптимизма му.

Кейт дишаше равномерно и спокойно, в противовес с тежкия лепкав и мъчителен сън на яхтата. Дейвид се зачуди какво ли сънува... или си припомня.

Джейнъс заговори тихо — внимаваше да не събуди Кейт:

— Мистър Вейл, позволете ми да коментирам действията ви. Рядко съм бил толкова впечатлен от някого, както от вашето изпълнение на яхтата. Умението ви да творите история е забележително. А ви бях взел за обикновен войник.

— Не се тревожете. Случва се от време на време. — Дейвид подозираше, че Джейнъс подготвя нещо, вероятно го смята за ценен източник на информация и се опитва да го заблуди, но не можеше да си представи накъде бие ученият.

— За мен остава една загадка.

Дейвид повдигна въпросително вежди. Излишните думи само повишаваха риска да събудят Кейт.

Джейнъс му подаде бележките на Мартин и кимна на Дейвид да ги прочете отново.

ПИЕ = имару?

535... 1257 = Втора Тоба? Нова система за доставка?

Адам =>Потоп/АаПотъва=>Тоба 2 => КБУ

Алфа => Липсваща делта? => Делта => Омега

п 70 хг =>п 12,5 хг => 535... 1257 => 1918... 1978

Минимална алфа локализира трезора на Атлантида?

— Последният ред от шифъра на Мартин: „Минимална алфа локализира трезора на Атлантида“. Какво според вас може да означава? — Джейнъс сгъна бележката. — Освен това се чудя защо Мартин е споменал ПИЕ в началото. Струва ми се... излишно — ако се придържахме към теорията, че лечението се крие в генома на Кейт и оцелелите от двете чумни епидемии в миналото.

Дейвид трябваше да признае, че Джейнъс има право.

— Може ли да е камуфлаж, фалшива следа, по която да прати някой, който се е натъкнал на бележките?

— Да, възможно е. Но имам друга теория. Ами ако сме пропуснали някоя част — например друга генетична повратна точка? Алфа. Адам. Въвеждането на Атлантския ген.

Дейвид се замисли над думите му.

— Може би... но не е никак лесно да се намерят трупове на умрели от чума през шести и тринайсети век, макар милиони такива да са заровени из цяла Европа. Вие говорите за едно тяло, закопано някъде в Африка преди седемдесет хиляди години... Да се намери то е невъзможно.

— Така е — потвърди с въздишка Джейнъс. — Споменах го само защото вие разкрихте по-голямата част от съдържанието на бележките. Познанията ви по история, изглежда, са по-важни от моите научни познания. — Той извърна глава към прозореца. — Чудя се дали Мартин го е открил. Дали по някакъв начин не се е натъкнал на останките на Адам и не е оставил ключ някъде в тази бележка.

Дейвид се замисли. Дали наистина нямаше нещо друго?

— И което също не ми дава мира — продължи Джейнъс, — са намеренията на Мартин. Той очевидно е знаел, че Кейт е част от

генетичния пъзел, но основната му цел е била да размени лекарството за нейната безопасност. Ако е открил всички парченца, вероятно е оставил последния ключ — местонахождението на Адам — само за нея.

— Само дето няма ключ, нито информация или местоположение. Единствено „Минимална алфа локализира трезора на Атлантида“. Дори не знаем какъв е този „трезор“.

— Да, обаче... аз имам една теория. Ако вземем предвид Тибетския гоблен, за който вече се съгласихме, че е ключ към шифъра на Мартин и хронологията, в описанието има един доста съществен момент — сандъкът, който туземците отнасят в планините по времето на Потопа и потъването на Атлантида.

Дейвид кимна, почти неволно. Как не го бе видял досега? И какво можеше да означава? Как Адам би ги отвел при трезора? Какво ли бе имало в сандъка — в ковчега?

— Да... това е интересно — промърмори той замислено.

— И един последен момент. Първото изречение от бележките: „ПНЕ = имару?“. Защо според вас Мартин го е поставил там?

— За да ни насочи към гоблена?

— Да, но очевидно Кейт вече знае за него. Може би е следа към нещо друго? Изглежда някак... несвързано. Дори да се махне хронологията, пак ще се запази. Не добавя никаква практическа информация, също както и последното изречение за „трезора“. Освен, разбира се, ако това не са следи, водещи ни към Адам и този „трезор“ и отключващи тайните на „Атлантския експеримент“.

Чанг вдигна глава сякаш се бе събудил от сън.

— Мислиш, че...

— Мисля — продължи Джейнъс, — че в това има още. Чудя се дали да не попитаме Кейт за мнението ѝ. Изглежда, цялата тази мистерия опира до нея.

Дейвид неволно притисна Кейт към себе си.

— Няма да я будим.

— Да не е болна? — Джейнъс я погледна обезпокоено.

— Нищо ѝ няма — побърза да отвърне Дейвид. — Просто има нужда от почивка. Оставете я на мира.

— Добре — съгласи се Джейнъс. — А може ли да попитам къде отиваме?

— Ще ви кажа като стигнем там.

Кейт си помисли, че този сън изглежда много по-реален от предишните. Не беше сън, а... спомен.

Тя влезе в декомпресионната камера на кораба и зачака. Корабът се наричаше „Совалка Алфа“.

Скафандърът, с който беше облечена, я притисна леко, когато в камерата нахлу въздух.

Вратата се отвори и зад нея се показва скалистият бряг, който вече беше виждала. Покривалото от черна пепел, застлало преди земята, сега бе изчезнало.

Гласът в шлема бе отривист и Кейт трепна, когато го чу.

— Препоръчвам ти да вземеш колесницата. Пътят е дълъг.

— Прието — отвърна Кейт. Нейният глас звучеше променен, механичен и безчувствен.

Тя пристъпи към стената и опря длан на командното табло. Появи се облак синкава светлина и тя размърда пръсти вътре в него. Стената се отвори и Кейт видя увиснала във въздуха метална колесница.

Качи се в нея и включи пулта за управление. Колесницата се завъртя и излетя от помещението, но Кейт не усещаше почти никакво движение — машината създаваше нещо като сфера, в която инерцията почти отсъстваше.

Колесницата се понесе над брега и Кейт се огледа. Небето беше ясно — нито следа от пепел. Слънцето сияеше ярко и Кейт видя зелена растителност да се издига над скалната стена, ограждаща плажа.

Светът се възстановяваше. Животът се завръщаше.

Колко ли време бе минало, откакто бе приложила лечението — генетичната технология, която хората щяха да нарекат Атлантски ген? Години? Десетилетия?

Колесницата се издигна над скалния рид. Кейт оглеждаше с почуда зелените гори. Джунглата се завръщаше, издигаше се от пепелищата като нов свят, създаден от отломки — огромна градина, построена като убежище за тези ранни човеци.

В далечината се виеше дим. Колесницата се понесе натам и скоро на хоризонта се появи селище. Бяха го построили в подножието на висока скална стена, за да се защитават по-лесно от хищниците нощем. До селището водеше само един път и входът се охраняваше строго. Колибите и навесите бяха подредени в полукръг покрай стената. Пламтящото огнище в средата на селището също помагаше да пропъждат хищници.

Кейт знаеше, че хората ще се научат да палят огън по-късно — на този етап се стараеха единствено да поддържат огъня, получен при мълнии. Поддържането на огъня бе от жизненоважно значение за оцеляването на това племе — той осигуряваше защита, топлина, за да си готвят храната, от която пък щяха да се развиват мозъците им.

Четирима мъжкарци стояха около огъня и се грижеха никога да не угасне. Огънят беше разпален в каменна вдлъбнатина. Бе заобиколен с високи камъни, за да не обхване селцето и камъните да пречат на играещите деца да паднат върху въглените. А имаше толкова много деца, стотици, които щъкаха наоколо, играеха и се търкаляха.

— Популацията расте — заговори спътникът й. — Трябва да направим нещо. Да определим лимит за размера на племето.

— Не.

— Ако ги оставим без надзор, те ще...

— Не знаем какво ще се случи — настоя Кейт.

— За тях ще е по-лошо...

— Отивам да изследвам алфите — каза Кейт, за да смени темата. Бързото нарастване на населението наистина можеше да създаде проблем, но сега това не бе най-важната задача. Светът беше малък, ала достатъчно голям да побере повече хора — стига да бяха миролюбиви. Ето над какво щеше да се съсредоточи.

Колесницата се приземи и тя слезе от нея. Децата в селцето спряха играта и я зяпнаха. Много от тях я доближиха, но родителите им изтичаха и ги бутнаха на земята. Те също паднаха, опрели лица в пръстта и протегнали ръце напред.

Гласът на спътника й стана още по-мрачен.

— Това е лош знак. Смятат те за богиня...

Кейт го игнорира.

— Влизам в селото.

Даде знак на хората да станат, но те останаха легнали по очи. Кейт приближи една от жените и я дръпна да се изправи. Помогна на следващата и тогава всички останали се надигнаха и изтичаха при нея. Скупчиха се и я последваха, докато заобикаляше огъня и приближаваше центъра на селцето.

Почти веднага забеляза колибата на вожда. Беше по-голяма, украсена със слонски бивни. Двама мускулести мъже стояха на пост пред входа. Когато се приближи, отстъпиха встрани.

Вътре, в дъното, седяха възрастен мъж и жена. Алфите. Изглеждаха толкова стари и сбръчкани. Така и не се бяха възстановили от гладуването в пещерата. Трима мъжкар бяха наклакали около каменната плоча в центъра на колибата, наведени над нещо, което приличаше на карта или рисунка. Всички се надигнаха. Най-едрият мъжкар пристъпи към Кейт, но старият вожд го спря с разтреперана ръка. После се поклони на Кейт, обърна се и посочи стената. Там имаше примитивни рисунки. Шлемът ги преведе: „Преди Небесния бог имаше само мрак. Небесния бог пресъздаде човека по свой образ и сътвори нов свят, богат и плодороден. Небесния бог върна слънцето и обеща, че то ще грее дотогава, докато човекът съществува в облика на Бог и пази неговото царство“.

Ето как се създаваха митове. Този бе изненадващо точен. Умовете им бяха извършили огромен скок напред и те бяха постигнали самопознание и способност за решаване на проблеми, каквито преди не притежаваха. Бяха съсредоточили новопридобития си интелект върху най-важните от всички въпроси: Как стигнахме дотук? Какво сме ние? Кой ни създаде? Какво е предназначението ни?

За първи път обръщаха внимание на загадката, обгръщаща тяхното съществуване, и търсеха отговори, както го правеха разумните видове. Но поради липсата на абсолютни отговори променяха интерпретациите си съобразно това, което вярваха, че е станало.

В гласа на нейния спътник се долавяше нервност.

— Това е много опасно.

— Може би не...

— Те не са готови — допълни той, поставяйки точката.

Бяха твърде млади, за да имат митология, но умовете им вече се бяха развили достатъчно и религията, която скоро щеше да последва митовете, би могла да е могъщо оръжие.

— Можем да поправим това. И да ги спасим.

Спътникът ѝ не отговори.

Мълчанието му я потискаше. Беше по-лесно, докато спореше. Липсата на отговор сякаш я подтикваше да защити тезата си.

— Трябва да прекратим този експеримент още сега, преди да е станало по-лошо за тях — заговори най-сетне спътникът ѝ.

Кейт се колебаеше. Появата на религия толкова рано наистина бе опасен прецедент. Тя можеше да се окаже нож с две остриета. Егоистично настроени туземци от племето биха могли да я използват за свои цели, да манипулират другите. Можеше да се окаже средство за раздаване на правосъдие, за гонение на нежелани и инакомислещи. Но ако се използваше правилно, религията бе невероятно цивилизоваща сила. Пътеводна светлина.

— Бихме могли да им помогнем — каза тя. — Можем да поправим това.

— Как?

— Ние им дадохме човешки кодекс. Ще добавим към него уроци, морал и още легенди.

— Това няма да ги спаси.

— Преди е вършело работа.

— Само ще удължи агонията. Какво ще стане, когато престанат да вярват? Легендите няма да хранят умовете им вечно.

— Ще се занимаем с проблема, когато възникне — отвърна Кейт.

— Не може вечно да сме тук и да ги държим за ръчичка. Не можем да решим всички техни проблеми.

— Защо да не можем? Ние ги създадохме. В тях вече има част от нас. Те са наша отговорност. Помощта ни ще е най-важното нещо, което бихме могли да направим. И без това не можем да се приберем у дома.

Думите на Кейт доведоха до нова пауза. Спътникът ѝ поне засега се бе отказал да спори. Не ѝ се нравеше, че между тях има несъгласие, но вече знаеше какво трябва да направи.

Протегна ръка и затрака с пръсти по миниатюрното табло. Корабният компютър светкавично анализира символичния език на туземците. Беше беден и оскъден и компютърът бързо състави речник. Тя разтвори ръка и от дланта ѝ бликна светлина, която озари каменната стена. Символите, които проектираше, бяха подредени под рисунките

на туземците. Възрастните алфи кимнаха. Двама от мъжкарите изтичаха навън и се върнаха с големи листа, в които имаше някаква гъста течност. В първия момент Кейт си помисли, че е сок от горски плодове, но после осъзна какво е: кръв.

Мъжкарите почнаха да рисуват по каменната стена с кръвта: копираха символите, които тя бе проектирала.

Кейт отвори очи. Беше във вертолета, сгушена в Дейвид. Вратата беше отворена и долу се виждаше морето, което хвърляше отблясъци. Вятърът изпълни дробовите ѝ и тя осъзна колко силно я болят. Челото ѝ бе покрито с едри капки пот и тя ги избърса.

Дейвид ѝ посочи слушалките, окачени пред нея. Кейт ги взе и ги нагласи на ушите си. Той се наведе напред, натисна копчето и каза:

— Този канал е само за нас двамата.

Тя погледна неволно към Чанг и Джейнъс, които седяха срещу тях.

— Какво има? — попита я Дейвид, втренчил очи в нея.

— Не зная.

— Каж ми.

— Не зная — повтори Кейт и отново избърса челото си. — Спомените ми се завръщат, вече не мога да ги спра. Преживявам ги отново... и сякаш те... вземат връх над мен. Наистина не зная. Страхувам се, че... ще загубя... себе си.

Дейвид сякаш не знаеше какво да каже.

Кейт се мъчеше да се съсредоточи.

— Може би съм във възрастта, когато атлантското лечение, това, което става в тръбите, възстановяването на спомените, взема връх и...

— Нищо не взема връх. Ще си останеш каквато си.

— Има и друго. Мисля, че пропускаме нещо.

Дейвид стрелна с поглед двамата учени.

— Какво?

— Не знам.

Кейт затвори очи, но този път спомените не се върнаха. Само сънят я обори.

Над Средиземно море

Кейт се събуди от вибрации в джоба си. Първото, което видя, бяха очите на Дейвид, втренчени в нея.

Тя извади от джоба си вибриращия телефон и погледна номера. Започваше с код 404. Атланта, Джорджия. Центърът за контрол на заболяемостта. „Приемственост“. Пол Бренър. Последните капки сънливост изчезнаха. Тя натисна копчето и вдигна телефона до ухото си. Пол Бренър беше в паника. Говореше бързо и фразите я удряха като юмруци. „Изследването се провали. Няма алтернативно лечение. Оторизираха Протокола за евтаназия. Можеш ли да помогнеш?“

— Почакай — каза тя в телефона. Надигна се. — Докладват за провал — каза на Дейвид и двамата учени.

— Има и друго, Кейт. Още едно парче от генетичния пъзел — каза Джейнъс. — Трябва ни още време.

— Май имаме нещо за вас — каза Кейт в телефона. Заслуша се и кимна. — Да, добре. Какво? Добре, но ние сме... — Обърна се към Дейвид. — Колко близо сме до Малта?

— Малта?

— Да, Малта.

— Два часа, може би по-малко при максимална скорост.

— Орхидейната зона в Малта е съобщила, че при тях няма починали. Нещо се случва там.

Без да каже нищо, Дейвид се промъкна покрай седалките на Чанг и Джейнъс и заговори с Шоу и Камау в кабината. Кейт предположи, че уговорят промяната на курса към Малта.

Тя разтърка чело. Чувстваше се някак различно. Беше унесена, безразлична, претръпнала. Почти като робот. Държеше ума си под пълен контрол, но възприемаше околния свят като че се случва на някой друг. Опасността беше голяма — унищожаване на деветдесет процента от човешкото население... а се чувстваше сякаш е по средата на научен експеримент, чийто резултат е неясен, ала няма да окаже

въздействие върху нея. „Какво става с мен?“ Чувствата ѝ, емоционалната ѝ сърцевина сякаш изчезваха.

Дейвид се върна, тръшна се уморено на седалката до нея и каза:

— Можем да стигнем Малта след два часа.

Кейт продължи разговора с Пол. „Ще проверим... можеш ли да ги задържиш... не знаем какво има там... постарай се, Пол... това не е краят.“

Приключи разговора и изгледа околните.

Джейнъс заговори преди нея:

— Било е тук през цялото време, под носовете ни. — Посочи страницата с бележките на Мартин. — „Минимална Алфа Локализира Трезора на Атлантида“. МАЛТА.

Кейт видя как лицето на Дейвид се променя, докато четеше бележките. Какво беше това? Чувство за вина?

Тя наруши настъпилото мълчание:

— Каквото и да е, Мартин го е търсил от доста време. Смятал е, че е в Южна Испания, но после ми каза, че е грешал за местоположението. Вероятно е добавил после бележката за Малта.

— Знаете ли какво може да е това? — попита Джейнъс. — Трезорът на Атлантида?

Кейт поклати глава.

Дейвид я придърпа към себе си.

— Ще разберем след няколко часа. — Но погледът му, отправен към нея, говореше друго: „Не си ли спомняш?“.

Кейт затвори очи и се опита да се съсредоточи.

Звукът на шумолящия скафандър в камерата за декомпресия не можеше да се сбърка. Гласът на Кейт отекна глухо в шлема:

— Селищата вече са две.

— Прието.

— Изпращам координати на първото.

На визъора на Кейт се появи карта. Корабът им все още бе край бреговете на Африка, където тя за първи път бе използвала Атлантския ген.

Колесницата бе увиснала безшумно наред помещението. Вратата се отвори бавно. Кейт се качи в колесницата и напусна кораба.

Светът бе дори още по-зелен. Колко време беше минало? Когато стигна селището, придоби известна представа за това. Колибите бяха поне пет пъти повече. Трябва да бе изминало цяло поколение.

Селището също изглеждаше променено. Яки мъжкар, облечени с дрехи и изрисувани в цветовете на войната, патрулираха из околностите. Когато ги доближи с колесницата, се обърнаха към нея и вдигнаха заплашително копията си.

Кейт посегна към шоковата палка.

Един възрастен мъжкар изтича при воините и им извика нещо — Кейт го слушаше с почуда. Езикът им се развиваше с невероятна бързина — вече разполагаха със сложна лингвистична структура, дори се забелязваха наченки на жаргон.

Воините свалиха копията и отстъпиха назад.

Тя приземи колесницата и тръгна из селището.

Този път не ѝ се покланяха, нито падаха по очи.

Колибата на вожда също бе претърпяла промени. Сега повече наподобяваше каменен храм, построен върху скалната площадка.

Тя тръгна към нея.

Туземците се подредиха от двете страни, но стояха на почтително разстояние.

Пазачът на прага на храма се дръпна встрани и тя влезе вътре.

На олтара в другия край на помещението бе положено човешко тяло. Около него бяха коленичили тъмни фигури.

Кейт ги доближи и те се обърнаха.

С крайцеца на окоето си тя забеляза, че към нея се приближава възрастен индивид. Алфата! Кейт се учуди, че е преживял толкова дълго. Лечението бе довело до невероятни резултати.

Кейт погледна мъртвото тяло и прочете символите на олтара. „Тук лежи вторият син на нашия вожд. Посечен в полето от племето на неговия брат, алчно за плодовете на нашата земя.“

Дочете бързо останалата част от текста. Изглежда, по-големият син на вожда бе сформирал свой клан — група номади, скитащи и плячкосващи из околностите.

По-малкият син навярно е бил определен за наследник на вожда. Ала наскоро го бяха открили мъртъв в полето, а овошките около него обрани. Той бе първата жертва на набезите на своя брат и хората се страхуваха, че ще има още. Готвеха се за война.

— Трябва да спрем това — обади се спътникът ѝ в слушалките.
— И ще го направим.
— Войната ще изостри умовете им и ще ускори развитието на технологиите. Това е катаклизъм...
— Няма да го допуснем.
— Ако преместим едно от племената — продължи спътникът ѝ,
— няма да можем да контролираме генома.
— Има друго решение — каза Кейт.
Вдигна ръка и проектира на стената символи.
„Не бива да стоварвате отмъщението си върху недостойните.
Напуснете това място. Преселението ви започва от днес.“

Отвори очи и отново видя, че Дейвид се е втренчил в нея.
— Какво има?
— Нищо. — Тя изтри потта от челото си. Спомените я променяха все по-бързо. Завладяваха я. Постепенно се превръщаше в жената, която е била някога, и губеше от жената, която бе сега и която обичаше Дейвид. Притисна се към него.
„Какво бих могла да направя? Аз отворих тази врата, но ще мога ли да я затворя?“ Чувстваше се така, сякаш някой я е притиснал и насила ѝ налива спомените.

Кейт стоеше в друг храм. Носеше скафандър и около нея се бе струпало цяло множество.

Погледна към входа на храма. Виждаше отвън зеленина, но не бе така изобилна, както в Африка. Къде бяха сега?

Приближи се до олтара. Върху него бе положен каменен саркофаг, какъвто бе виждала и преди — в Тибетския гоблен, в описанието за Големия потоп, когато водите се надигат, поглъщат брега и унищожават градовете на древния свят. Имару бяха отнесли този саркофаг в планините, беше сигурна в това. Дали това бе „трезорът“ от Малта?

Туземците се надигнаха от пода и извърнаха лица към нея.

Сега вече Кейт видя, че в нишите по края на помещението са коленичили още богомолци, търсещи там уединение за своите

молитви.

Те щяха да станат имару, планинските монаси, отнесли кивота във високите земи, запазили вярата и опитващи се да водят праведно и добропорядъчно съществуване.

— Знаеш какво трябва да се направи — припомни ѝ спътникът ѝ.

— Да, знам.

Тълпата при олтара се дръпна, тя се качи по стълбите и погледна в каменния саркофаг.

Вътре лежеше техният алфа, основателят на племето и първи негов вожд — неподвижен, изстинал, мъртъв. Напомняше на Кейт за времето, когато го бе видяла за пръв път — тогава също бе измършавял, измъчен, с хлътнали очи. И бе донесъл на своята женска къс вмирисано месо.

Тогава Кейт бе успяла да го спаси. Но сега вече беше твърде късно.

Тя се обърна към скупченото пред олтара множество. Можеше да спаси тях.

— Ще е опасно — каза спътникът ѝ.

— Няма друг начин — отвърна Кейт.

— Можем да сложим край на този експеримент, тук и сега.

Кейт поклати глава.

— Не можем. Вече няма връщане.

Когато приключи с модификацията, се отдалечи от олтара. Появиха се нейните помощници, заобиколиха олтара и захлупиха саркофага с каменен похлупак.

Тя ги гледаше как дълбаят символи върху стената на ковчега.

Шлемът ги преведе с механичен глас: „Тук лежи първият от нашия род, който оцеля в мрака, видя светлината и последва зова на праведните“.

Кейт отвори очи.

— Зная какво има в Малта, какво пазят там имару.

Очите на Дейвид говореха: „Не го казвай“.

— Има ли връзка с лечението? — попита Джейнъс.

Чанг се наведе заинтригувано напред.

— Може би — отвърна Кейт. После погледна Дейвид. — Колко време остава до Малта?

— Не е много.

Дориан извади сателитния телефон от джоба си.

Летим на изток. Направление Малта.

Къде си, по дяволите?

Той мина по палубата на чумния шлеп и се качи на вертолета.

— Да тръгваме.

Кейт стоеше в огромния команден център. Отсрещната стена бе покрита с холографски изображения, каквито не бе виждала никога. Карти проследяваха човешката популация на всеки континент.

В другия край на помещението се пробуди аларма.

Приближаващ се кораб.

Спътникът ѝ изтича при пулта и размърда пръсти в синкавия облак, който се появи над него.

— От нашите е.

— Как е възможно? — учуди се Кейт.

Преди петдесет хиляди тукашни години тя и спътникът ѝ бяха получили съобщение: техният свят, родният свят на атлантите, е превзет със сила, за един ден и една нощ. Как бе възможно да има оцелели? Дали съобщението не е било сгрешено? Кейт и партньорът ѝ бяха спазили нужните изисквания, бяха замаскирали научната експедиция, предполагайки, че са последните от рода си и че вече са сами във вселената, изоставени на произвола, двама учени, които никога няма да могат да се върнат у дома. Нима бяха грешали?

— Това е спасителен кораб — съобщи спътникът ѝ. — Възкресяващ съд.

— Не може да дойдат тук!

— Твърде късно е. Вече се приземяват. Възнамеряват да закопаят кораба под ледената шапка на южния полюс. — Спътникът ѝ продължаваше да работи над таблото. Изглеждаше напрегнат. „Нещо го плаши?“

— Кой е на кораба? — попита Кейт.

— Генерал Арес.

Сега вече и Кейт се уплаши.

Сцената се смени. Кейт се намираше в друг кораб — не беше в совалката. Този съд бе наистина огромен. Стъклени тръби се простираха на километри пред нея.

В пространството отекнаха стъпки.

— Ние сме последните — съобщи глас от сенките.

— Защо дойдохте тук? — попита нейният спътник.

— За защита на Фара. Четох изследователските ви доклади. Генът за оцеляване, който сте дали на туземците. Намирам го... за многообещаващ.

Говорещият пристъпи в осветеното място.

Дориан.

Кейт едва не побягна. Генерал Арес беше Дориан. Но как бе възможно? Тя присви очи. Лицето на този човек не приличаше на лицето на Дориан, но всичко останало караше Кейт да го възприема като него. Или пък бе обратното? Дали Арес бе в Дориан и Кейт долавяше тази същност — и сега я виждаше в най-чистата ѝ форма? Всичко, което виждаше в Арес, принадлежеше на Дориан.

— Тукашните обитатели не са ваша грижа — продължи нейният спътник.

— Напротив. Те са нашето бъдеще.

— Нямаме право да...

— Вие нямахте право да ги променяте, но каквото станало — станало — прекъсна го Дориан. — Изложили сте ги на опасност в мига, когато сте им дали част от нашия геном. Нашите врагове ще ги преследват, както преследваха нас, до най-далечните точки на вселената, където и да отидем. Искам да ги спася, да им осигурия безопасност. Ние ще им помогнем да се развият и те ще станат нашата армия.

Кейт поклати глава. Дориан я изглежда.

— Трябваше да ме послушаш преди.

* * *

Безкрайните редове стъклени тръби изчезнаха и Кейт се озова в друго помещение на същата конструкция. Тук имаше само десетина тръби, подредени около нея в полукръг. Това бе помещението, което бе видяла преди — в Антарктида — където тя, Дейвид и баща ѝ се бяха срещнали.

Във всяка тръба имаше различен човешки подвид.

Зад нея се отвори врата.

Дориан.

— Виждам, че... провеждаш свой собствен експеримент — каза Кейт.

— Така е. Но ти казах, че не мога да се справя сам. Имам нужда от помощта ти.

— Заблуждаваш се.

— Те ще умрат без теб — продължи Дориан. — Всички ние ще умрем. Съдбата им е и наша съдба. Войната е неизбежна. Или ще им осигуриш генетичния набор, от който се нуждаят, или те ще загинат. Нашата съдба е предначертана. Аз съм тук заради тях.

— Лъжеш.

— Тогава остави ги да умрат. Не предприемай нищо повече. И виж какво ще се случи. — Той млъкна и я погледна очаквателно. Кейт не отговори и Дориан продължи: — Те имат нужда от нашата помощ. Промяната им е завършена едва наполовина. Трябва да довършиш това, което си започнала. Няма друг начин, нито връщане назад. Помогни ми. Помогни на тях.

Кейт си спомни за своя спътник и неговите възражения.

— Другият член на вашата малка експедиция е глупак. Само глупаците се борят срещу съдбата.

Мълчанието на Кейт беше сигнал — за нея и за Дориан. Той, изглежда, черпеше сили от нейната неувереност.

— Те вече се разделят. Събрах кандидати и направих свои експерименти. Но нямам необходимия опит. Нужна си ми ти. И твоите изследвания. Ние можем да ги преобразим.

Кейт въздъхна обезсърчено. Имаше чувството, че я е омагьосал, че придобива власт над нея. Така бе станало и преди — в *нейното* преди, в Сан Франциско. Опитва се да бъде разумна, да се споразумее с него, но мислите ѝ се върнаха към Гибралтар, а после и към Антарктида, където бе негова пленница. История, която се повтаряше. Същите играчи играят различна игра, но със същия край, макар и на друга сцена. Само дето това беше много отдавна, в друг живот, в друга ера.

— Ако ти помогна — каза тя, — искам никой от екипа ми да не пострада.

— Имаш думата ми. Ще се присъединя към вашата експедиция — като съветник по сигурността. Има допълнителни стъпки, които трябва да предприемете, за да прикриете присъствието си тук. Освен това искам да програмираш съживяващите тръби към моята радиационна аура — в случай че... че с мен стане нещо непредвидено.

Дориан отпусна глава на седалката и затвори очи. Това не беше сън. Не беше и спомен. Той бе тук, в миналото.

И Кейт присъстваше: първо му възразяваше, после се съгласи да му помага. Той бе присвоил изследванията ѝ, беше ги използвал и я бе предал, когато бе приключил с нея.

През годините и вековете те разиграваха един и същ сценарий, опитвайки се да променят човешката раса — тя бе техен защитник, той преследваше целта си да се сдобие с армия свръхчовеци.

Кой от двамата беше прав?

Усети и нещо друго: Кейт си спомняше разни неща по същото време, когато и той, сякаш двамата бяха свързани с невидима мрежа: всеки получаваше сигнали, спомени от миналото, водещи ги към някаква цел. По този начин тя щеше да се сдобие и с кода. Такъв поне бе планът на Арес. Дали всичко останало също следваше неговия сценарий?

Видът на Кейт изпълни Дориан с нова жизненост. Нейният страх, уязвимостта ѝ. Същите както преди. Тогава силата бе на негова страна, сега щеше да бъде същото. Тя държеше информацията, от която той имаше нужда. И скоро тази информация щеше да е у него. Трябваше само Кейт да си спомни.

Но не беше само това. Тя наистина си бе спомнила нещо — код, както той очакваше. Арес го знаеше. Дориан бе близо до Кейт, а тя бе близо до това да си припомни останалото, да възстанови кода, от който той се нуждаеше. Бе нагласил всичко перфектно във времето. Скоро тя щеше да е в ръцете му и Дориан щеше да ѝ отнеме последната тайна, това, което тя ценеше най-много, и тогава поражението ѝ щеше да е пълно.

Някъде близо до Малта

Средиземно море

Дейвид вече различаваше на хоризонта два по-големи острова.

През последните шестстотин години тази малка островна група, покриваща едва сто и дваисет мили земя, бе мястото, за което се бяха водили най-много битки на цялата планета.

През Втората световна война нито едно късче от Земята не беше бомбардирано повече от Малта. Немските и италиански въздушни сили бяха изравнили острова със земята, но британците го бяха удържали.

В някои градове като Рабат жителите се бяха преместили да живеят под земята, в прокопани в скалите помещения, свързани с километри коридори. Катакомбите на острова бяха легендарни. Били използвани в римски времена, за да погребват мъртвите, но бяха запазили живота на безброй жители през Втората световна война.

Почти четиристотин години преди „Луфтвафе“ да стовари огнения си юмрук върху Малта друг демон се бе появил на прага ѝ — армадата на Отоманската империя. През 1563 султан Сюлейман Великолепни докарал тук своя флот от близо двеста кораба, пренасящ над петдесетхилядна армия — най-голямата организирана бойна сила в тогавашния свят.

Месеците, които последвали, бяха известни като Великата обсада на Малта и тя бе променила историята на света. По време на тази обсада били водени едни от най-свирепите и кръвопролитни битки, познати на средновековния свят. Приблизително сто и трийсет хиляди гюлета били изстреляни от острова. Загинал един на всеки трима малтийци. Рицарите хоспиталиери заедно с набързо сформирани отряд от две хиляди войници, наети от Испания, Италия, Гърция и Сицилия, удържали острова в продължение на четири месеца, изстребвайки десетки хиляди врагове, докато накрая отоманският флот напуснал залива и се отправил към дома.

Според много историци, ако отоманците били превзели Малта през 1565, тяхната армия безпрепятствено би нахлула в Централна Европа — и е нямало да го има Ренесанса и съдбата на света е щяла да се промени завинаги.

Жителите на Малта се бяха сражавали до смърт. Дали не бяха защитавали и нещо друго освен живота си?

Дейвид погледна бележката. *Минимална алфа локализира трезора на Атлантида.*

Какво имаше там, на Малта? Древно съкровище? Какво общо би имало то с чумата, поглъщаща света?

Дейвид беше учил история. Той вярваше във фактите — истина, изкована от множество източници, потвърдена от очевидци, макар да произхожда от различни места.

Съкровищата са примамка за глупаците. Както и митичните предмети. Кивотът. Светият Граал. Не вярваше в тях. Военната история винаги бе по-достоверна. Генералите брояха своите жертви. Някъде между загубите на двете страни лежеше истината.

А тази истина бе, че безброй армии през вековете са воювали на Малта и тя рядко е падала в ръцете им.

* * *

Сега вече спомените бяха по-ясни и Кейт имаше чувството, че може да ги контролира, сякаш се движеше назад и напред във времето.

Беше облечена с атлантски скафандър и се намираше в примитивна колиба. Погледна през отвора, служещ за врата. Климатът навън изглеждаше променен. Беше влажно и дъждовно и растителността бе почти тропическа. Не средиземноморска. Може би бяха в Южна Азия.

Три жени седяха на земята и работеха трескаво над нещо. Кейт ги доближи и надникна над раменете им. Тибетският гоблен. „Оставят предупреждение, в случай че се провалим.“

Атлантите им го бяха дали — *тя* им го бе дала — като резервен план.

Сега вече го знаеше със сигурност.

Излезе от колибата и се озова на открито, наред селището. Колибите бяха чергарски, примитивни, лесни за вдигане и събиране, или изоставяне — ако се наложи.

В центъра имаше импровизиран храм. Тя го доближи. Пазачите на входа се дръпнаха встрани и тя влезе. Тук бе каменният ковчег. Около него в полукръг с кръстосани нозе и сведени глави седяха монаси.

При звука от стъпките ѝ един мъж се надигна и тръгна забързано към нея.

— Приливната вода ще дойде скоро — каза Кейт.

— Готови сме. Утре поемаме към планините.

— Предупредихте ли другите селища?

— Пратихме вест. — Той не смееше да вдигне глава. — Но те едва ли ще се вслушат в предупреждението ни. Казват, че този свят им бил подвластен. И че не ги е страх от водата.

Примитивният храм изчезна, заменен от стъкло-стоманени стени, покрити предимно от холографски монитори.

Кейт се намираше в контролния център на совалката, до своя спътник, и двамата разглеждаха картата на света.

Бреговата линия на Южна Азия изглеждаше променена. Моретата настъпваха, променяйки завинаги континентите и поглъщайки крайбрежните селища, някои от които никога вече нямаше да се появят.

Холограмата показва сателитен образ на монаси, изкачващи се в планините. Носеха каменния саркофаг — ковчега.

Кейт все още не можеше да види своя спътник, но с крайчеца на окото си зърна Дориан — стоеше неподвижно и оглеждаше мониторите без особен интерес.

— Не е чак толкова зле — подхвърли той. — Намаляването на популацията ще ни позволи да укрепим нашия геном и вероятно да премахнем част от проблемите.

Кейт не искаше да отговаря. Дориан беше прав, но тя знаеше какво е решението и се боеше от него. Проблемите, които той не споменаваха, набираха сила през последните десет хиляди години — неконтролируема агресия, склонност към водене на войни,

превантивно премахване на всяка осезаема заплаха. Тази нарастваща тенденция говореше за фундаментална дисфункция на гена за оцеляване: логически хората си даваха сметка, че светът им е с ограничени ресурси, че със сегашното научно и техническо развитие ще могат да изхранват само определен брой от своята популация. Те искаха да се подсигурят, че оцелелите ще са носители на *тяхната* генетична линия, ще са техни роднини. Войната — елиминирането на конкурентите за ограничената база ресурси — бе единственото решение, което виждаха. Но надпреварата в този геноцид се случваше твърде бързо, сякаш се намесваше някой друг, който действаше срещу тях.

Дълбоко в ума на Кейт се бе загнездила друга идея — че всичко това е дело на Дориан. Дали не я беше предал? Дали не се бе възползвал от нейните изследвания и не бе модифицирал гена? Тя продължаваше да поддържа сътрудничество с Арес/Дориан заради безопасността на своя спътник. Знаеше, че той не е съгласен със ставащото, но не виждаше алтернатива. Човешките племена се нуждаеха от всяко генетично преимущество, каквото можеха да получат — ако историята на Дориан, неговите предположения, бяха верни.

„Какво друго мога да направя?“ — запита се Кейт. Беше избрала единствения логичен курс.

Холографският дисплей започна да се променя. На картата се появи разширяващо се червено петно — броят на жертвите нарастваше.

Нейният спътник се завъртя на стола.

— Популационна аларма.

— Трябва да се намесим — каза Дориан.

— Не. Не и при тези нива — отвърна ядосано нейният спътник.

— Ще се придържаме към нашия прецедент — само в случай на риск от изчезване.

Кейт кимна. Техният „прецедент“ се бе случил преди седемдесет хиляди години — когато тя бе решила да даде Атлантския ген на хората в онази пещера, защото техният подвид бе на ръба на изчезването.

Тя понечи да заговори, но на стената премигна нов тревожен сигнал.

Популационна тревога: подвидове 8471: риск от измиране 92%.

Кейт проследи мястото. Сибир. Денисованците. Потопът не би могъл да ги застигне там. Какво ставаше?

На екрана зазвуча нова аларма, от друго място.

Популационна тревога: подвидове 8473: риск от измиране 84%.

Тези подвидове обитаваха джунглите на Индонезия. Хобитите. Същите, които по-късно щяха да бъдат наречени Хомо флоресиенсис. Какво ли бе предизвикало тяхното измиране? Напредващите морски води в комбинация с агресивни човеци, заселили се относително скоро на островите? Кейт знаеше как е завършила тази история. Хобитите щяха да изчезнат. Коя ли бе тази година? Тя погледна към холограмата, разчитайки атлантския календар.

Споменът бе отпреди приблизително тринайсет хиляди години. Хрумна ѝ нещо друго — ако продължаваше така, скоро щеше да присъства на потъването на Атлантида. Щеше да види какво се е случило. Липсващата делта. Зазвуча трета популационна тревога.

Популационна тревога: подвидове 8470: риск от измиране 99%.

Неандерталците. Гибралтар.

Спътникът ѝ изтича при пулта и размърда пръсти над него. После се обърна към Дориан.

— Ти си го направил!

— Кое съм направил? Нали това е вашият научен експеримент? В края на краищата аз съм само военен съветник. Не ме забърквайте във вашите истории.

Мъжът извърна поглед към Кейт, очакваше реакцията ѝ.

— Ще действаме по приоритет. Ще спасим онези, които можем — заяви тя.

Той се наведе над таблото и Кейт усети, че корабът се издига. Картата проследи траекторията му. Той прелетя Африка и се понесе към Гибралтар.

Дориан стоеше неподвижен като статуя и не сваляше поглед от нея.

Спътникът ѝ изтича до вратата и спря.

— Ще дойдеш ли?

Кейт бе потънала в мисли. Популационните тревоги — всичките се бяха задействали едновременно. Какво ли означаваше това?

Дали Дориан не елиминираше всички други подвидове? Или изпитваше някое оръжие, провеждаше свой експеримент? Получил ли беше каквото е искал? Дали не я беше предал? Или ставаше нещо друго?

Дали пък това не беше работа на техния враг?

Шанс? Съвпадение?

Скоро щеше да узнае истината.

Спътникът ѝ ѝ обърна гръб.

Друг въпрос изплува в съзнанието ѝ. Кой беше той?

Трябваше да види лицето му, да разбере кой е нейният съюзник.

Трябваша ѝ отговори.

Опита се да се съсредоточи.

— Да. Идвам.

Доктор Пол Бренър плъзна поглед по екраните в оперативния център. Броят на жертвите растеше главоломно.

Орхидейна зона Будапеща: 37% от общото население е мъртво.

Орхидейна зона Маями: 34% от общото население е мъртво.

В долния десен ъгъл часовник отброяваше в обратен ред: 1:45:08.

По-малко от два часа до пълното измиране на човешката раса. Или може би до следващия етап от човешката еволюция.

След активирането на Протокола за евтаназия щяха да останат две групи човеци: еволюиращи и деволуиращи. Два човешки подвида, за първи път от хиляди години. Пол знаеше, че краят ще е като предишния път — само единият подвид ще оцелее. И това нямаше да е по-малко еволюиращият.

Оцелелите щяха да получат този свят само за себе си; генетично малоценните щяха да разчистят пътя.

80.

Слушайте Би Би Си, гласа на човешкия триумф, на 81-вия ден от Атлантската чума.

Това е специален новинарски бюлетин.

Имаме лек, дами и господа.

Ръководителите на Орхидейния съюз, включително Америка, Британия, Германия, Австралия и Франция, обявиха, че най-сетне е открито лечение за Атлантската чума.

Съобщението можеше да дойде и в по-добри времена. В Би Би Си разполагаме с достоверна информация, че броят на жертвите от чумата по целия свят вече надхвърля 40% от обитателите на Орхидейните зони.

Съобщението бе доста лаконично и ръководителите на правителствата отказаха допълнителни коментари и пояснения, оставяйки на журналистите и експертите да си блъскат главите над това какво може да е това мистериозно лечение — особено след като, както изглежда, е било измислено за една нощ.

Директорите на няколко Орхидейни зони, запазвайки своята анонимност, настояха съществуващите заводи за производство на Орхидея да преминат незабавно към новото лекарство и то да започне да се разпространява до часове.

Това беше специално издание на Би Би Си.

81.

Кейт отново се намираше в декомпресионната камера, облечена в скафандър. Завъртя се бързо и погледна своя спътник. Той също носеше скафандър.

— Безпилотните устройства откриха само един оцелял.

„Един оцелял. Невероятно. И толкова... удобно.“

— Прието — отвърна Кейт.

Обърна се. Дориан стоеше до нея. Не носеше предпазен костюм.

Дориан изхвърча от камерата малко преди въздухът да бъде изпомпан докрай.

Две колесници висяха над пода и тя и спътникът ѝ се качиха всеки на своята и излетяха.

Сцената, на която станаха свидетели, накара дъхът ѝ да секне: праисторическо селище, заобиколено от каменни монументи, като амфитеатър, построен около голямо каменно огнище, от което към небето бълваха ослепителни пламъци.

Неколцина човеци водеха неандерталец към разпаления огън, но го пуснаха и отстъпиха, когато колесниците се снижиха.

Спътникът ѝ сграбчи неандерталеца, инжектира му успокояващо и го хвърли на седалката на своята колесница. После обърнаха и литнаха назад към кораба.

— Не му вярвам — каза нейният спътник по директния канал.

„Аз също“ — помисли Кейт. Но не отвори уста. Ако Дориан ги бе предал, ако той беше организаторът на всичко това, значи вината беше и нейна. Тя бе провела изследванията, от които се нуждаеше той.

Дориан гледаше блестящите води на Средиземно море, които се носеха под тях. Беше изтощен от недоспиване.

Напоследък спомените го измъчваха непрестанно, като филм, който е принуден да гледа. Изникна нова сцена и той не можеше да извърне глава, не можеше да избяга. Не можеш да избягаш от ума си.

Вертолетът и имарийската ударна група, седнала около него, се разтвориха във въздуха и той се озова в стая.

Познаваше добре това място: подземията на Гибралтар.

Намираше се в контролния център и гледаше как Кейт и нейният спътник спасяват туземеца.

Глупаци.

Безсмислена постъпка.

„Защо не могат да приемат неизбежното?“ Тяхната наука и моралът им ги заслепяваха за истината, за безпогрешната реалност: че на този свят и във вселената също има място само за една разумна раса, че ресурсите са ограничени. И че това трябва да сме *ние*. Ние воюваме за нашия живот. Тези учени щяха да бъдат запомнени само като хора, подлъгани от собствения си морал. Кодексът, който бяха дали на туземците: да поддържат мир, да увековечат една лъжа — че съвместното съществуване е възможно — беше лъжа. В една среда с ограничени ресурси и неограничен растеж на популацията само един вид може да триумфира над останалите.

Той включи таблото за управление, зареди бомбите, излезе от командния център и се отдалечи тичешком по коридора. Картината около него се размаза и когато отново се успокои, той стоеше в стая със седем врати. Активира дисплея на визьора и зачака. Кейт и спътникът ѝ влязоха в кораба.

Дориан активира първата бомба — тази, която бе заровил на морското дъно. Взривът прати към кораба огромна вълна и го изхвърли на сушата. Когато отстъпващите води го задърпаха обратно, Дориан активира и другите две бомби. Те щяха да разкъсат совалката на парчета.

Той мина през една от седемте врати и се озова в Антарктида, на своя кораб. „Скоро ще освободя моите хора и ще си върнем вселената.“

Подмина контролната станция и взе една плазмена пушка.

Върна се в средата на стаята със седемте врати.

От Гибралтар за тях имаше само един възможен изход. Той щеше да ги чака.

Кейт гледаше как нейният спътник полага неандерталеца в тръбата.

— Арес ни предаде. Той действа срещу нас.

Кейт мълчеше.

— Къде е сега той?

— Това, което трябва да...

В шлема ѝ отекна тревожен сигнал.

Прииждащи води.

— Той е заложил бомбата на морското дъно...

Корабът се разтресе от ударната вълна и Кейт се удари в стената. Остра болка прониза тялото ѝ. Нещо друго ставаше с нея.

Губеше контрол. Спомените ставаха все по-реални.

Опита се да се съсредоточи, но съзнанието ѝ бе забулено от черна пелена.

Дейвид подаде глава в кабината на вертолета между Камау и Шоу и огледа Валета, столицата на Малта. Тесният залив бе пълен с наблъскани едни до други лодки и кораби, имаше и още навън, в морето. Безкрайни потоци хора се точеха по лодките — използваха ги като понтонен мост, за да се доберат до сушата. От височината на вертолета хората приличаха на мравки, излизащи от дълбините на залива. На сушата потоците се сливаха в тълпа, която продължаваше по централния булевард на Валета, към Орхидейната зона. Изгряващото слънце вече надзърташе над покривите на високите сгради и Дейвид вдигна ръка да засенчи очи.

Защо тези хора бяха дошли тук? Какво тук би могло да ги спаси?

Вертолетът внезапно се разтресе и Дейвид отхвърча на задната седалка.

— Имат противосамолетни ракети!

— Разкарай ни оттук! — извика Дейвид.

Сграбчи Кейт и я притисна към себе си. Беше странно отпусната, с отсъстващ поглед.

Кейт отвори очи. Нова вълна ги удари, но този път не беше приливна. Намираще се във вертолета, с Дейвид. Той я гледаше втренчено.

Какво ли ставаше с нея? Чувстваше се различна. Нещата, които бе научила, спомените я променяха по неописуем начин. Човечеството е било... експеримент. Дали и тя бе участвала в него?

— Какво? — попита Дейвид.

Тя само поклати глава.

— Добре ли си?

Тя затвори очи и въздъхна. Не искаше да се бори с реалността.

Дейвид върза Кейт с колана за седалката и я притисна към себе си. Вертолетът се тресеше от експлозиите. Малта бе добре охранявана — както и в миналото.

Приемаха бежанци по вода, но никой не можеше да пристигне по въздух.

Той извади сателитния телефон и помоли Кейт:

— Набери „Приемственост“. Кажи им, че вертолетът е имарийски, но ние сме съюзници. Нека наредят на Малта да спре стрелбата по нас. Трябва да кацнем.

Кейт отвори очи, погледна го, после почна да набира номера. След секунди разговаряше с Пол Бренър.

Пол Бренър затвори телефона. Кейт и екипът ѝ бяха в Малта.

— Свържете ме с директора на Малтийската зона — нареди той на помощника си.

Дориан наблюдаваше експлозиите в далечината. Валета обстрелваше приближаващ се вертолет.

Той включи микрофона и каза:

— Намерете ни кораб на бежанци.

— Сър?

— Бързо. Не можем да проникнем на острова по въздуха.

След десет минути увиснаха над рибарско корабче. Дориан гледаше как въжето се размотава. Хората му се спуснаха на кораба и вдигнаха оръжия. Екипажът и пътниците се скриха в каютата.

Дориан стъпи на палубата и отиде до скупчилите се пътници.

— Няма да ви направим нищо лошо. Просто искаме да ни откарате в Малта.

Вертолетът кацна и Дейвид отметна един кичур от лицето на Кейт.

— Ще можеш ли да вървиш?

Тялото ѝ излъчваше топлина. „Какво става с нея? Не мога да я загубя. Не и след това.“

Тя кимна и той ѝ помогна да слезе от машината, прегърна я и я поведе встрани от площадката.

Един от хората зад тях им беше враг — Чанг, Джейнъс или Шоу. Дейвид не знаеше кой. Но знаеше, че Камау го следва и ще му пази гърба. Сега Кейт бе едничката му грижа.

— Доктор Уорнър! — посрещна ги мъж със смачкан костюм и очила с позлатени рамки. — Доктор Бренър ме информира за вашите изследвания. Ние сме тук, за да помогнем...

— Отведете ни в болницата — прекъсна го Дейвид. Не знаеше какво друго да каже. Кейт се нуждаеше от помощ.

Дейвид не можеше да повярва на очите си. Болницата бе модерно обзаведена, ала въпреки това навсякъде имаше умиращи и сякаш никой не се интересувахе от тях.

— Какво става тук? Защо не лекувате тези хора? — обърна се той към директора.

— Няма нужда. Бежанците, които пристигат, са болни, но след няколко часа се изправят на крака.

— Без никакво лечение?

— Вярата ги спасява.

Дейвид погледна Кейт. Тя също изглеждаше по-добре. Челото ѝ вече не беше мокро от пот.

— Какво мислиш за това, Кейт?

— Щом го виждам с очите си, значи е истина, но не знам как става. Трябва да открием източника. Намери ми нещо за писане.

Дейвид взе от едно болнично легло празен картон и Кейт почна да пише на него.

Директорът не откъсваше очи от тях. В другия край на помещението Джейнъс тъкмо включваше компютъра на Кейт и бе сложил до него термоса с образци. Камау и Шоу стояха зад него и се споглеждаха, сякаш чакаха да удари гонгът, който ще оповести началото на ръкопашната им схватка. Кейт подаде картон на директора.

— Ето това търсим. Каменен саркофаг...

— Аз...

— Знам, че е тук. От много отдавна. Една група, имару, го е скрила тук преди хиляди години. Заведете ни при него.

Директорът се огледа, преглътна обезпокоено, после каза тихо:

— Никога не съм го виждал. Нямам представа какво е...

— Искаме просто да го намерим — прекъсна го Дейвид.

— Казват, че е в Рабат. И че малтийските рицари се крият в тамошните катакомби.

Дориан вървеше с тълпата бежанци, навлизаща в малтийската столица. Боже, как само миришеха. Носеха на раменете си болни, бутаха се, крещяха, надяваха се час по-скоро да намерят убежище.

Беше се увил с парцаливо одеяло, за да не могат да го познаят, а и за да се спаси от тежката миризма. Е, човек трябва да понася страдания в името на каузата.

В далечината, отвъд болницата, един имарийски вертолет се издигна и полетя към вътрешността на острова.

Дориан се обърна към крачещия до него войник.

— Това са те. Намери вертолет. Трябва да се измъкнем оттук.

Малта

От прозореца на вертолета Дейвид виждаше долу Рабат, който бе съвсем малък град. Не приличаше на това, което бе очаквал.

Рабат изглеждаше напълно изоставен и безлюден, сякаш обитателите му бяха побягнали накъдето им видят очите единствено с дрехите на гърба си. Вероятно когато чумната епидемия бе стигнала дотук се бяха насочили към една от двете Орхидейни зони — Виктория или Валета.

Погледна лицата на Джейнъс и Чанг. Безизразни. Безстрастни. В пролуката между двамата мярна отразения образ на Камау и Шоу. Навъсени. Съсредоточени. Шестимата щяха да са сами в Рабат и убиецът на Мартин щеше да направи своя ход — към Кейт или към лекарството, което от двете му трябваше повече.

Дейвид отново погледна навън и мислите му се насочиха към историята, към онова безопасно местенце в съзнанието му, което познаваше най-добре.

Рабат бе разположен от другата страна на Мдина, старата малтийска столица, град, за който историците смятаха, че е бил основан 4000 години преди Христа.

Самата Малта първоначално била заселена от загадъчно племе, появило се тук вероятно от остров Сицилия някъде през 5200 г. пр.Хр.

През двайсети век археолозите бяха открили мегалитни храмове на много места по двата малтийски острова — общо единайсет на брой, седем от тях обявени за световно наследство от ЮНЕСКО. Те бяха истински чудеса на света. Някои учени дори вярваха, че това са най-старите каменни постройки на планетата. Да, но никой не знаеше кой ги е построил. Датираха отпреди 3600 години преди новата ера. Възрастта на тези постройки — и самата история на Малта — бе своеобразна аномалия, факт, който не пасваше на останалите детайли от човешката история.

Тъмните векове на Древна Гърция датираха едва от 1200 година преди Христа. Първите цивилизации, първите градове като Шумер —

около 4500 години преди новата ера. Аркадия била основана през 2400 преди новата ера, а Вавилон вероятно около 1900 година. Дори Стоунхендж, най-добре познатият мегалитен монумент, вероятно е бил издигнат около 2400 година преди Христа — което пак беше с повече от хиляда години по-късно от комплексите на остров Малта. Нямаше логично обяснение за наличието на тези древни храмове на един изолиран остров наред морето. Нито се знаеше каквото и да било за хората, които са ги построили.

Историци и археолози все още спореха за рождената дата на цивилизацията. Мнозина смятаха, че това са някои места в долината на Инд или покрай Жълтата река в Китай, но според повечето специалисти цивилизацията във вида, познат по-късно, е възникнала около 4500 години преди новата ера някъде в Леванта, или в района на плодородните низини — на хиляди километри от Малта.

Ала същевременно археологическите находки в Леванта бяха от примитивни селища и едва ли можеха да се сравняват с тези масивни, говорещи за технически напредък каменни постройки от Малта — които вероятно бяха отпреди тях. Тук бе процъфтявала изолирана цивилизация, тя бе строила високи и солидни сгради, но по някакъв начин бе изчезнала без следа, без да остави исторически сведения за себе си, освен храмовете, където е практикувала своята религия.

Първите заселници на Малта, влезли в анализите на историята, бяха гърците, следвани през 750 година преди Христа от финикийците. Около триста години по-късно картагенците наследили финикийците на Малта, но владичеството им било кратко и прекъснато през 216 година преди Христа от появата на римляните, които завладели островите за няколко години.

По време на римското управление на Малта наместникът на острова построил своя дворец в Мдина. Почти хиляда години по-късно, през 1091, норманите завладели Малта и променили Мдина завинаги. Норманските нашественици вдигнали защитни укрепления и прокопали широк ров, който отделил Мдина от близкия град Рабат.

Вероятно най-добре познатата легенда за Мдина бе тази за свети Павел. През 60 година след Христа апостол Павел останал на острова, след като корабът му претърпял коработушение в близките води.

Павел пътувал за Рим — принудително. Човекът, който по-късно щял да бъде обявен за апостол, бил съден като политически бунтовник.

Корабът, на който се намирал, попаднал в ужасна буря и се разбил в малтийския бряг. Всички на борда успели да доплуват невредими до брега — всичките двеста седемдесет и шест души.

Според легендата малтийското население приело добронамерено Павел и останалите оцелели. В Деяния на апостолите е записано:

„И след като се спасиха тия, които бяха с Павла, познаха, че островът се казва Малта. Туземците иноплеменници показваха към нас необикновено човеколюбие: приеха ни всички и, понеже валеше дъжд и беше студено, накладоха огън.“

По-нататък в „Деяния“ се казва, че веднага щом запалили огъня Павел бил ухапан от отровна змия, но не се поболял. Островитяните го приели за знак, че той е свят човек.

Според легендите апостолът се заселил в една пещера в Рабат, избирайки да води скромно съществуване под земята и отказвайки удобствата, които му предложили. Като дошла зимата, Публий или Поплий, римският наместник в Малта, поканил Павел в двореца си. Докато бил там, Павел изцерил бащата на Поплий от тежка болест. Това накарало Публий да приеме християнството и да бъде обявен за първия епископ на Малта. Всъщност Малта е една от първите римски колонии приела християнството.

— Къде да кацнем? — попита Камау по радиото, прекъсвайки разсъжденията на Дейвид.

— На площада — отвърна Дейвид.

— При църквата „Свети Павел“?

— Не. Катакомбите са малко по-нататък. Спусни се на площада. Аз ще ви водя нататък.

Трябваше да се съсредоточи. Някаква загадъчна група се бе заселила на Малта и оттогава светът бе водил не една война в продължение на хилядолетия за това място. Легенди за чудодейни изцеления, свидетелства за мегалитни каменни храмове, построени преди възникването на човешката цивилизация, а сега и нещо, което спасява всички бежанци от чумата? Как да си обясни всичко това?

Докато кацаха, се наведе към Кейт и я попита:

— Ще можеш ли да ходиш?

Тя кимна. Изглеждаше някак... унесена. Дали не беше болна? Изпитваше непреодолимото желание да я прегърне, но тя вече се бе измъкнала от кабината и двамата учени бързаха да скочат от седалките си и да я последват.

Шоу и Камау се присъединиха към тях.

— Мислех, че катакомбите са под църквата „Свети Павел“ — подметна Джейнъс.

— Не — почти извика Дейвид, за да надвие рева на роторите, и погледна към църквата, висока постройка, вдигната през седемнайсети век върху пещерата, където апостолът водил своя аскетичен живот.

Докато се отдалечаваха от вертолета, Дейвид обясни:

— Катакомбите са пред нас. По санитарни съображения римляните не позволявали на своите граждани да погребват мъртвците вътре в стените на града. Тук, под Рабат, били прокопани дълги тунели, предназначени за погребални камери. Точно зад градските стени. — Дейвид искаше да добави още — историкът в него не можеше да се сдържи. Катакомбите в Рабат съдържаха тела на християни, езичници и евреи, положени едно до друго — проява на рядко срещана религиозна толерантност, нечувана в римски времена, когато властите по правило подлагали на гонения религиозните водачи.

По времето, когато семействата на езичници, евреи и християни полагали покойниците си в съседни погребални камери в катакомбите на римска Малта, един човек на име Савел от Тарс, евреин и римски гражданин, преследвал фанатично последователите на Христос. Полагал невероятни усилия да разруши християнската църква още в нейния зародиш, ала по-късно, докато пътувал за Дамаск, след смъртта на Христос, той самият приел християнството. Савел от Тарс станал известен като апостол Павел и катакомбите в Рабат били преименувани в негова чест.

Дейвид се съсредоточи върху предстоящата задача.

Приведени те изтичаха по една тясна уличка и спряха при каменна постройка. На стената имаше табела:

„СВЕТИ ПАВЕЛ“
КАТАКОМБИ

Джейнъс дръпна желязната решетка, бутна дървената врата и влязоха в преддверието на музея.

В просторната застлана с мраморни плочи стая цареше зловеща тишина. Стените бяха изпъстрени с плакати, снимки и рисунки. В стъклени витрини имаше каменни изделия и дребни находки. Всички спряха и извърнаха очи към Дейвид.

— Сега какво? — попита Чанг.

— Ще си направим лагер тук — отвърна Дейвид.

Веднага щом го чу, Камау разчисти една маса, смъкна брезентовата торба от рамото си и започна да вади и подрежда оръжията — пистолети, автомати и бронежилетки.

Джейнъс изтича при Кейт и протегна ръка към раницата ѝ.

— Може ли?

Кейт му подаде унесено раницата и той почна да устройва импровизирана изследователска лаборатория. Включи компютъра и го свърза с устройството за образци, което Мартин бе дал на Кейт, за да извлича и анализира проби с ДНК. После сложи сателитния телефон на масата.

— Дали да се свържем с „Приемственост“? Да докладваме за обстановката?

— Не — отвърна Дейвид. — Ще ги търсим само ако имаме да съобщим нещо важно. Няма смисъл... да разкриваме къде сме.

Погледна телефона. Един от членовете на групата правеше точно това — разкриваше постоянно местонахождението им. Дейвид взе телефона и го подаде на Кейт.

— Нека е у теб.

Шоу бе застанал на няколко крачки от Камау и го гледаше как подрежда оръжията. Дейвид вдигна очи към него и за миг погледите им се срещнаха.

Шоу пръв отмести очи. Отиде нехайно до една от по-малките маси, зад която имаше стълби, спускащи се в катакомбите, взе оставената там брошура и я зачете.

— Сега какво, Дейвид? — попита небрежно. — Ще чакаме да излязат средновековните рицари и ще ги питаме за древен каменен саркофаг?

Джейнъс заговори, опитвайки се да разсее напрежението:

— Искам да посоча, че в тази нетърпяща отлагане ситуация...

— Влизаме — заяви Дейвид.

Камау възприе думите му като заповед и почна да облича бронезилетката. Подаде друга на Дейвид.

— Това е като да търсиш игла в купа сено — обади се Шоу и вдигна брошурата. — Мрежата от тунели е невероятно сложна. Само част от катакомбите са отворени за посетители, а това... *устройство* може да е къде ли не долу. Говорим за километри тунели.

Дейвид се опита да разгадае изражението на Кейт. Изглеждаше безстрастно, почти хладно. Дали не я бяха споходили още спомени?

— Мисля, че трябва да се разделим — каза Джейнъс. — Така ще покривем по-голяма територия.

— Няма ли да е... опасно? — попита изплашено Чанг.

— Ще сформираме екипи — войник и учен — посочи Джейнъс.

Дейвид обмисляше предложението. Друга възможност беше да оставят някого тук, в музея, за да затвори достъпа до катакомбите или да оказва помощ. Но и тази идея не му се нравеше.

— Добре — каза той. — Шоу и Чанг ще водят. — Искаше да събере двамата заподозрени на едно място, да ги отдалечи от групата. — Камау и Джейнъс тръгват след тях. Аз и Кейт ще сме отзад.

— Нямаме представа какво ни чака долу — почти извика ядосаният Шоу. — Няма да сляза без оръжие. Ако искаш, ме застреляй, Дейвид, но е така.

Дейвид взе от масата един боен нож и го хвърли към Шоу, с острието напред. Шоу го улови за дръжката. Очите му блеснаха.

— Въоръжен си. Ще тръгнеш пръв — или наистина ще те застрелям. Не ме карай да го правя.

Шоу се поколеба, обърна се и заслиза по стълбата, следван по петите от Чанг и останалите.

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

В катакомбите бе влажно и тъмно. Музейните светлини не работеха, сиянието на луминесцентните лампи разкриваше разхвърляни сандъци, останки от изложбени витрини и табелки с обяснителни надписи.

След десетина минути тунелът се раздели.

— Каквото и да се случи, среща във фоайето след час — каза Дейвид. — Опитайте се да начертаете карта на района, който сте претърсили.

— Разбрано, мамче — отвърна навъсено Шоу. — След час и да си носим домашното. — Обърна се и поведе Чанг по тъмния коридор.

Кейт, Дейвид, Камау и Джейнъс продължиха умълчани по своя коридор. След пет минути стигнаха ново разклонение. Камау и Джейнъс поеа по новия път.

— Успех, Дейвид — подвикна Камау.

— И на вас — отвърна Дейвид.

Двамата с Кейт продължиха. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват другите, Дейвид заговори:

— Кейт, кажи ми какво става тук. Кое е това, което спасява хората в Малта от чумата?

— Не зная. Видях ковчега в спомените си от миналото, но нямам представа какво се е случило с него. Видях как имару го отнасят в планините, но нямам представа какво е станало после.

— Тук има мегалитни храмове, които са почти на шест хиляди години — най-старите руини на света. Има легенди за чудодейни изцелявания от времето на римското владичество, когато свети Павел се озовал на Малта. Възможно ли е имару да са скрили саркофага на острова?

— Възможно е — отвърна разсеяно Кейт.

— И как би могъл да изцелява тези хора?

— Не зная...

— Какво има в него?

— Тялото на Адам, нашия алфа — първия човек, на когото дадохме Атлантския ген. На този етап само костите му.

— И как може едни кости да лекуват хора?

— Аз... не знам. Навремето направихме нещо с него. Бях там, но не мога да видя какво. Не виждам дори лицето на моя спътник. Човешкият геном се разцепваше — имахме проблеми с контролирането на експеримента.

— На... експеримента?

Кейт кимна, но не обясни.

— Дейвид, нещо става с мен. Трудно ми е да се съсредоточа. Има и друго. Дориан беше там...

— Тук?

— Не. Беше *там*, в миналото. Мисля, че той има спомените на друг атлант, войник на име Арес, който пристигна на Земята след научната експедиция.

Дейвид спря и я погледна смаяно.

— Как?

— Той беше с нас в Гибралтар. Тръбите бяха настроени към неговото радиационно излъчване. След началото на испанската епидемия е бил поставен в една от тръбите и трябва да се е събудил със спомените си, по същия начин, по който аз се сдобих с моите.

— Невероятно — прошепна Дейвид. Изпълваше го нов, непознат страх. Дориан да притежава спомени от миналото, може би дори повече от Кейт? Това му даваше тактическо преимущество.

— Какъв е планът ти, Дейвид?

Дейвид трепна и огледа мъждиво осветения тунел.

— Да открием това, което е скрито тук. Да видим дали може да го използваме за лечение, а после да си плюем на петите.

— А другите?

— Един от тях е убиец и предател. Ще ги оставим тук. Далече от нас. Това е единственият начин да си в безопасност.

Кейт вървеше след Дейвид в тунела.

Катакомбите ѝ напомняха за каменните проходи, през които Мартин я бе превел в Марбела. Всъщност целият Рабат ужасно ѝ

напомняше за Марбела.

Имаше чувството, че има някакъв важен момент в спомените ѝ, който е само на една ръка разстояние — заключителна част от предишния ѝ живот, същината на онова, което се бе случило в Гибралтар. Ала същевременно я изпълваха опасения, че ако отвори вратичката към този спомен, останалото от сегашната Кейт ще излети навън. И че ще изгуби Дейвид. За нея разкриването на истината бе най-големият враг, дебнещ ги в тези подземия, но си даваше сметка, че Дейвид е прав. В някой от тези тунели ги дебнеше убиецът.

ЦКЗ

Атланта, Джорджия

Доктор Пол Бренър отвори бавно вратата към болничната стая на племенника си.

Момчето лежеше неподвижно. Пол усети, че го завладява паника.

Миг по-късно гърдите на Матю се повдигнаха леко.

Дишаше.

Пол затвори тихо вратата.

— Чичо Пол! — обади се Матю, обърна се и се закашля.

— Здравсти, Мат. Дойдох да видя как си.

— Къде е мама?

— Майка ти... помага ми с разни неща.

— Кога мога да я видя?

Пол замръзна. Не знаеше какво да каже.

— Скоро — успя да отвърне.

Матю седна и избухна в нов пристъп на кашлица, от устата му излизаха ситни кървави пръски.

Пол се загледа в кървавите капки, които бавно се стичаха по китката на момчето. Матю ги видя и ги изтри с ръкава на пижамата.

Пол го хвана за ръката.

— Почакай... ще извикам сестрата. — Обърна се и излезе забързано от стаята. Чу, че Матю го вика, но вече вървеше по коридора. Не можеше да гледа, не можеше да остане и секунда повече в стаята. „Няма да издържа още дълго така“ — помисли си.

Искаше да се върне в кабинета си, да заключи вратата и да остане там, докато всичко това, целият този свят, не свърши.

Секретарката му се изпречи пред него.

— Доктор Бренър, има съобщение за вас...

Той махна с ръка.

— Сега не ми е до това, Клара.

— От Световната здравна организация — добави тя. Държеше две листчета. — И още едно — от британското разузнаване.

Пол дръпна листчетата от ръката ѝ и ги прочете бързо. После ги прочете отново. Обърна се и пристъпи в кабинета си, без да откъсва поглед от съобщенията. „Какво ли означава това?“

Затвори вратата и набра номера на Кейт Уорнър. Сателитният телефон не звънеше. Направо превключваше на гласова поща. Изключен ли беше? Или нямаше връзка?

— Кейт, Пол съм. Ъ-ъ, Бренър. — Разбира се, тя знаеше кой „Пол“. Но кой знае защо мисълта да ѝ оставя съобщение му се струваше притеснителна. — Виж, получих информацията от моя човек в СЗО. Изглежда, там нямат никакви сведения за лекар на име Артър Джейнъс. Освен това се свързах с британското разузнаване. Нямат агент на име Адам Шоу. Провериха дори в секретните архиви. — Млъкна, събра сили и добави: — Кейт, надявам се, че с теб всичко е наред.

Дориан затръшна вратата на вертолета и загледа тълпите прииждащи бежанци, които се смалляваха под тях, докато той и екипът му се издигаха над Валета.

— Накъде летим, сър?

Дориан извади телефона. Нямаше съобщения.

— Поеха на запад — извика той. — Ще търсим вертолета им. Опитай първо градовете.

* * *

В катакомбите под Рабат Камау вървеше пред Джейнъс. Високият африканец държеше пред себе си готов за стрелба автомат. Лъчът от фенерчето, което бе завързал за дулото, едва осветяваше широкия тунел. Сиянието на фенера, който носеше Джейнъс, не помагаше много.

— Откъде сте, господин Камау? — попита тихо Джейнъс.

Камау се поколеба, после отвърна:

— От Африка.

— Коя част?

Нова пауза, сякаш Камау не искаше да отговаря.

— Кения, покрайнините на Найроби. А сега трябва...

— Близко до рожденото място на човешката цивилизация. Колко удобно, да разполагаме в нашата експедиция с човек от Източна Африка, докато издирваме друг африканец, променил историята и накарал човечеството да поеме по нов път.

Камау се завъртя и насочи фенерчето към лицето на Джейнъс.

— Трябва да пазим тишина.

Джейнъс вдигна ръка и засенчи очите си.

— Ами добре.

В друга част на катакомбите доктор Чанг вървеше малко пред Шоу. Британецът го караше да ускори крачка.

— За наша безопасност — обясни той.

Чанг спря, насочи светлината към Шоу и попита:

— Записвате ли откъде сме минали?

— И да оставяме трохи, докторе? О, стига. Да вървим.

На бледата светлина на фенера Чанг си помисли, че лицето на Шоу изглежда много по-младо.

И Чанг познаваше това лице — това по-младо лице. Къде ли го бе виждал?

Да, преди десетки години. Точно след като беше изродил Кейт от тялото на майка ѝ. В тръбите.

В спомена му Хауард Кийгън, директорът на Часовникова кула и един от членовете на Имарийския съвет, седеше зад масивно дъбово бюро в кабинета си. Чанг се наместваше неспокойно във фотьойла срещу него.

— Искам от вас да направите обстоен преглед на момчето, което извадихте от тръбата. Името му е Дитер Кейн, но сега го наричаме Дориан Слоун. Изглежда, среща затруднения с... аклиматизацията.

— Той...

Кийгън посочи Чанг с пръст.

— Докторе, вие трябва да ми кажете има ли му нещо. Не пропускайте нито една подробност. Направете пълни изследвания и ви чакам пак тук, ясно?

Когато приключи прегледа, Чанг се върна в кабинета на Кийгън и бе поканен в същия фотьойл. Отвори папката и почна да докладва. „Физически здрав. Два сантиметра по-висок от средното за възрастта. Няколко скорошни синини. И белези, но не от сериозни наранявания...“ Чанг вдигна глава и попита:

— Да не подозирате сексуално насилие?

— Не, за бога, докторе! Той е насилникът. Какво, по дяволите, не е наред с него?

— Боя се, че не...

— Чуйте ме. Преди шейсет години, когато влезе в тръбата, той бе най-сладкото хлапе на света. Когато излезе, бе зъл като отровна змия. Граничен социопат. Докторе, тръбата е направила нещо с него и искам да знам какво.

Чанг го гледаше объркано. Не знаеше какво да каже.

Страничната врата се отвори и Дориан пристъпи вътре наперено.

— Дориан, излез! Имаме работа!

Друго момче се появи зад Дориан и го бутна вътре. Той надзърна над рамото му. Това лице...

Двете момчета отстъпиха и затръшнаха вратата.

Кийгън седеше във фотьойла и се чешеше замислено по носа.

Чанг не можеше да изтърпи мълчанието му.

— Другото момче...

— Какво? — Кийгън го погледна. — О, това е синът ми Адам. Отглеждам Дориан като негов брат, надявам се това да му даде повече увереност, усещане за семейство. Защото родителите на Дориан са починали. Но... боя се до смърт от този мрак в душата на Дориан, от болестта му, от това, че може да зарази и Адам, да го поквари. А това наистина е болест, докторе. Нещо с него наистина не е наред.

Чанг се върна в каменния коридор, споменът изчезна, остана само бледото сияние на фенера. Той гледаше Адам Шоу, със скритото му в полусянка лице. Да, това беше той. Братът на Дориан. Синът на Кийгън.

— Какво има? — попита Шоу.

Чанг неволно отстъпи назад.

— Нищо.

Шоу се приближи до него.

— Да не си чул нещо?

— Не... аз... — Чанг отчаяно търсеше някакво оправдание. „Мисли! Кажи нещо.“

На лицето на Шоу се появи усмивка.

— Спомни си ме, нали, Чанг?

Чанг застина. „Защо не мога да помръдна?“ Сякаш някаква невидима змия го бе ухапала и парализиращата ѝ отрова се разливаше по всичките му вени.

— Чудех се дали ще си спомниш. Жалко. Мартин също си спомни за мен.

— Помощ! — извика Чанг частица от секундата преди Шоу да извади ножа от колана си и да му пререже гърлото. Рукна кръв и Чанг се строполи гъргорейки на земята.

Шоу изтри окървавеното острие в тялото му и го прекрачи. Постави експлозив на пода на тунела и хукна навътре.

Камау спря, сепнат от звука. Приличаше на вик за помощ. Обърна се към Джейнъс. Като че ли държеше нещо. Оръжие?

Камау вдигна автомата.

Изведнъж го заслепи светлина, невероятно ярка. В главата му забръмча странен непознат звук. Той падна на колене. Какво му правеше Джейнъс? Имаше чувството, че главата му се подува, сякаш мозъкът му щеше да експлодира.

Джейнъс го приближи мълчаливо.

Викът за помощ накара Дейвид да спре наред крачка. Кой викаше? Значи убиецът бе предприел своя ход.

Звукът идваше отблизо. От съседния тунел? Или от някой пресечен?

— Дейвид... — прошепна Кейт.

— Шшшт. Продължаваме напред. — Той я поведе отново, но вече тичешком. Преди спираше на всяко разклонение и насочваше автомата наляво и надясно.

Даваше си сметка, че сега ключът към успеха е бързината, с която ще се отдалечат от противника, за да си осигурят сигурна, защитена позиция.

Пред тях тунелът завършваше с голяма погребална зала с каменна маса, изсечена от скалата.

Дейвид забави крачка. Какво да направят? Да се върнат назад?

Спря и изведнъж по гърба му премина неприятно усещане. Понечи да се обърне, но един глас го предупреди:

— Не мърдай!

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

Дейвид вдигна ръце. Усещаше, че Кейт го гледа, очаква да види какво ще направи и се зачуди дали да не се завърти и да стреля по човека зад тях. Проблемът беше, че не знаеше дали е един и колко още може да има.

Друг глас наруши тишината, потвърждавайки подозренията му:

— Свалете оръжията. Това са хората, които чакаме.

Дейвид и Кейт бавно се обърнаха и погледнаха младия мъж, който пристъпи от сенките на тунела.

— Майло — прошепна Кейт.

— Здравейте, доктор Кейт. — Майло кимна на Дейвид. — Мистър Дейвид. Елате с мен. — Обърна се и тръгна по тунела, придружаван от двама тежковъоръжени войници. Малтийски рицари — предположи Дейвид.

Тунелът ги изведе в просторно правоъгълно помещение, много по-голямо от погребалните камери. Вътре имаше войници с готови за стрелба оръжия.

В другия край на залата, върху невисок олтар, бе положен каменен ковчег.

Кейт изтича при него и разкопча раницата. Обърна се към войниците.

— Можете ли да вдигнете капака?

Майло им кимна и четирима от тях преметнаха автоматите си през рамо и се приближиха към саркофага.

— Майло, как стигна тук? — попита Дейвид.

— Дълга история, мистър Дейвид, но да кажем... че не бих искал да го правя отново.

Кейт се бе навела над саркофага и правеше нещо. Дейвид я приближи и надзърна вътре.

На бледата светлина едва успя да различи костите на скелет. Кейт работеше с прибор, чието предназначение бе неизвестно за Дейвид.

Предположи, че взема генетични проби, но не разбираше как го прави.

Той се обърна към хората, разпръснати из залата. Майло стоеше мълчаливо в центъра. Дейвид си помисли, че има някаква промяна в поведението на младия мъж. Като че ли бе съзрял. Изглеждаше различен от оня младеж в Тибет.

Дейвид се обърна към Кейт и попита:

— Получи ли каквото ти трябва?

Тя кимна.

— Майло — каза Дейвид, — трябва да излезем на повърхността, при компютъра, за да анализираме пробата. — Пое си дъх. — Мисля, че в катакомбите има убиец.

— Тук съм си добре, мистър Дейвид. — Майло кимна към войниците. — Те пазят това място от много време. Ще ви изведат безпрепятствено навън.

Няколко войници се отделиха от групата и поведоха Дейвид и Кейт по един тунел, който вероятно водеше навън.

С крайчеца на окото си Дориан зърна кацналия вертолет. *Имарийски* вертолет.

Посочи го и каза:

— Там! Трябва да са наблизно.

Когато дневната светлина озари вътрешността на тунела, Дейвид си даде сметка, че вече не чува стъпките на войниците зад тях. Погледна през рамо. Охраната им бе изчезнала. Поклати глава. „Ще впишем и това в списъка със загадки.“

Щом излязоха от тунела, Кейт изтича при компютъра, пусна раницата до него и се захвана за работа.

Дейвид провери пълнителя на автомата — навик от миналото — и се зае да кръстосва помещението, без да изпуска входа от очи.

— Какво ще стане сега? — попита след малко.

— Трябва да пратя новите данни на „Приемственост“ и да се надяваме, че това ще им е достатъчно, за да подготвят терапия — отвърна Кейт.

— Колко време ще отнеме?

Тя се почеса по челото, загледана в екрана.

— Не зная...

— Защо?

Кейт го погледна навъсено.

— Защото умът ми е на път да откаже, а и последните анализи бяха на Джейнъс — той е много по-добър от мен в това.

— Добре, добре — закима Дейвид и за миг откъсна поглед от тунела. — Просто си мислех, че трябва да действаме максимално бързо.

Тихо изписукване наруши тишината.

— Какво е това?

Кейт извади сателитния телефон от джоба си.

— Гласова поща.

Постави телефона на масата и продължи да пише в компютъра.

— Ти я чуй, ако искаш. Защото аз *трябва* да действам максимално бързо.

Дейвид погледна телефона, после се обърна към тунела и вдигна оръжието. Отбеляза си да не притиска Кейт, когато работи, и да не използва фрази, които биха могли да я подразнят.

Откъм дълбините на тунела се чуха стъпки. Бяха тихи, предпазливи, сякаш някой доближаваше входа — някой, който не иска да го чуят.

Дейвид махна с ръка да привлече вниманието на Кейт, вдигна пръст пред устните си и се дръпна встрани, за да не могат да го видят от тунела. Насочи автомата към отвора, готов да открие стрелба. Сигурно беше Шоу — Дейвид бе готов да го посрещне.

Дориан се наведе от кабината и огледа имарийския вертолет на земята.

— До него ли да кацна? — попита пилотът.

— Разбира се. Може даже да им пратиш съобщение, че сме тук. Или сигнална ракета.

Пилотът го погледна уплашено.

— Сър?

— Кацни встрани. Може да ни причакват близо до хеликоптера. Ще огледаме района предпазливо.

Отново погледна телефона. Нямаше съобщения. Защо?

Дали Адам не беше мъртъв?

Надяваше се, че не е. Това би било ужасна загуба — последният член на неговото семейство, последният му роднина. Неговият брат. Единственият човек на света, комуто можеше да довери залавянето на Кейт Уорнър. Той беше някъде в Рабат, Дориан го чувстваше. Но защо? Какво можеше да има тук? Дориан бе сигурен, че историята може да му бъде водач в това търсене, да разкрие истинското значение на Рабат, но кой даваше пукната пара за историята? Историята беше толкова досадна.

— Някой от вас запознат ли е с историята на Рабат? Някакви важни културни моменти?

Войниците го изгледаха безизразно.

Пилотът заговори в микрофона:

— В древни времена Мдина е била римската столица на острова. Преди тях тук е имало финикийци и гърци.

„Кой би пълнил главата си с такива безсмислици?“ — помисли си Дориан.

— Много интересно... но ние не сме в Мдина, нали? Какво има в Рабат?

— Тук са погребвали мъртъвците.

— Какво?

— Римляните държали много на хигиената. И на безопасността. Строели стени около градовете си и не позволявали мъртъвците да бъдат погребвани вътре в тях. Рабат е извън...

— Какво говориш, по дяволите? Давай по-бързо!

— Тук има погребални крипти. Древни. Катакомбите на свети Павел.

Дориан се замисли над чутото. Да, значи затова бяха дошли Дейвид и Кейт — заради мъртъвците, древния генетичен ключ към лечението. Колко ли хиляди години история бяха заровени под този древен град, погребани в каменните тунели? Дали някой не бе скрил там древен труп, дали не бе използвал най-очевидното място, за да го замаскира от нежелани погледи? Нямаше значение. Това, което му трябваше, беше кодът, познанието в главата на Кейт.

Фигурата бавно изплува от мрака. Дейвид бе опрял пръст на спусъка, готов да стреля.

Мъжът излезе от тунела с вдигнати ръце.

Джейнъс.

Кейт се изправи от масата.

— Слава богу! Имах нужда от помощта ви.

Джейнъс ги приближи. Дейвид инстинктивно го проследи с оръжието.

— Намерихте ли го? — попита Джейнъс.

— Да...

— Саркофагът... от Тибетския гоблен? Тук ли е бил? През цялото време? Алфа? Адам? — не спираше да пита Джейнъс.

Кейт кимна.

— Невероятно... — промърмори Джейнъс, втренчил поглед в компютъра. — Ще позволите ли?

— Разбира се. — Кейт отстъпи встрани.

— Къде е Камау? — попита стоящият отзад Дейвид.

— Разделихме се, когато чухме вика.

— Той жив ли е?

— Искрено се надявам. — Джейнъс вече пишеше в компютъра и очите му се стрелкаха по екрана.

Измина минута. Дейвид току поглеждаше към тунела, а Кейт и Джейнъс се бяха втренчили в компютъра.

Джейнъс кимна.

— Това е... точката на началото, първият човек, получил Атлантския ген. Ако комбинираме генома с този на жертвите на бубонната чума и на испанския грип, всичко ще си застане на мястото. Мисля, че от тази база данни ще могат да се изолират всички ендеогенни ретровируси. — Той се обърна към Кейт. — Успяхме!

Кейт сграбчи сателитния телефон, включи го в компютъра и затрака с пръсти по клавиатурата.

— Прехвърля се.

Джейнъс стана и тръгна към тунела.

— Не може да се връщаш там — предупреди го Дейвид.

— Боя се, че трябва — отвърна Джейнъс. Обърна се към Дейвид.
— За учен като мен това е възможност веднъж в живота. Първият човек от изцяло ново племе, генетичният катаклизъм, породил всичко

след това. Историята, науката. Въпреки рисковете трябва да го видя със собствените си очи.

— Остани тук...

Джейнъс се шмугна в тунела преди Дейвид да успее да го спре.

Кейт разкачи сателитния телефон от компютъра и набра един номер. Дейвид зае позиция зад нея, за да вижда входа на тунела.

— Пол... току-що ти пратих новите данни... да... Не, не съм проверявала съобщенията.

Очите ѝ се изцъклиха.

— Не... Благодаря, че ми каза. Обади ми се, ако научиш нещо повече. — Тя прекъсна връзката. — Джейнъс и Шоу. И двамата са самозванци.

Дейвид чу приближаващи се в тунела стъпки. Вдигна оръжието, готов да стреля, но фигурата, която се появи от мрака, спря.

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

Кейт извърна очи към входа на тунела, опитвайки се да различи кой е там. Човекът спря, вдигнал ръце във въздуха.

Беше Камау.

Стоеше на прага към преддверието и размахваше ръце, сякаш се бореше със светлината.

— Какво ти е? — попита Дейвид.

— Аз... не мога да виждам.

Дейвид се втурна към него и му помогна да излезе от тунела и да седне на един стол до масата на Кейт. Камау изглеждаше объркан и необяснимо слаб.

— Какво стана? — попита Дейвид.

— Джейнъс. Заслепи ме с някакво оръжие. Известно време не бях на себе си.

Дейвид се обърна към Кейт.

— Може да е направил нещо с данните.

Кейт понечи да отвърне, но не успя, тъй като сателитният телефон внезапно започна да вибрира. Тя го вдигна и натисна копчето за отговор.

— Един резултат... не... мисля, че го имате... съгласна съм, Пол... обади ми се, когато разбереш.

И затвори. Изглежда, имаха само една възможност да изпробват новата терапия. Но...

— Открили са нещо — каза Кейт. — Ще направят първите опити. Очевидно нямат друг избор. — Погледна Дейвид. — Трябва да говорим с Джейнъс.

Дейвид се наведе към Камау.

— Как си със зрението?

— Подобрява се. Но все още всичко ми е мътно.

Дейвид напъха в ръцете му оставения на масата автомат.

— Искам да стреляш по всеки, който се опита да излезе от тунела. — После се обърна към Кейт. — Чанг е мъртъв, сигурен съм в това. Знаем къде отиде Джейнъс. Ще го върна. — Погледна Камау. — Когато се върна, ще извикам: „Ахил излиза“, преди да се появя.

Камау кимна. След миг Дейвид потъна в мрака на тунела.

Кейт се обърна към масата и взе един пистолет. Прокара пръст по гравираниите върху задната част на цевта букви „Зиг Зауер“.

— Знаеш ли как да го използваш? — попита Камау с дълбокия си глас.

— Уча се бързо.

Адам Шоу постави още един пакет експлозиви в цепнатината на тунела. Сега накъде? Трябваше да нахвърли карта, докато бяха във фойето на музея — тези тунели сякаш бяха безкрайни. Някъде в далечината отекнаха стъпки. Той изключи фенера и се дръпна навътре в погребалната крипта. Гумената дръжка на ножа издаде съвсем тих звук, когато я сграбчи и измъкна оръжието от канията.

Приближаващият се носеше фенер. С всяка секунда наоколо ставаше по-светло.

Шоу остана приведен. Погребалната крипта бе съвсем малка, само пет-шест квадратни метра, една от многото подредени покрай главния тунел.

Опита се да брои крачките наум: даваше си сметка, че ще разполага само със секунди, за да реагира, когато жертвата му се появи.

По-близо.

Още по-близо.

Фигурата изплува в полезрението му.

Джейнъс.

Шоу го остави да го подмине. Издиша тихо. Но зад Джейнъс се чуха други стъпки. Камау?

Двамата бяха в една група.

Шоу замръзна.

Дейвид.

Преследваше Джейнъс.

И двамата изчезнаха по коридора. Толкова по-добре. Дълбоко в себе си Шоу си даваше сметка, че в ръкопашен бой Дейвид е подобрият от двамата дори ако изненадата е на негова страна. Беше чел досието на Дейвид от Часовникова кула още преди да го пратят на тази мисия. Обмисляше как да се справи с него от мига, когато го видя, откакто Дейвид бе излязъл от водите на Средиземно море и го бе притиснал към корпуса на чумния шлеп. Още тогава осъзна, че Дейвид е много опасен противник.

Но точно сега нямаше защо да се безпокои от него — Дейвид бе продължил навътре в тунела, отдалечавайки се от Кейт — от човека, когото ценеше най-много, давайки възможност на Шоу да я превърне в своя пленница, да завърши мисията си и да си отмъсти.

Адам излезе безшумно от криптата и сви наляво, по пътя, по който бе дошъл Дейвид.

Джейнъс тичаше колкото му позволяваха силите. Бледото сияние на фенера освети стените на просторното помещение пред него.

Сигурно щеше да бъде охранявано — ако можеше да се вярва на историческите бележки.

Джейнъс извади квантовия куб от джоба си и забави крачка. Вече виждаше саркофага в дъното на залата. Изумително. Изглеждаше точно както някога.

Двама часовои се отделиха от стените и му препречиха пътя.

Джейнъс активира куба и помещението се озари от заслепяваща светлина.

Мъжете се строполиха и той чу още тела да падат в дъното на помещението.

Прекрачи прага и огледа помещението. Шестима войници и още един — млад азиатец, облечен с церемониална роба.

Джейнъс доближи саркофага и надзърна вътре.

Ето го. Първия. Бяха го запазили. През всичките тези години. Такъв забележителен екземпляр, надхвърлил всички негови очаквания. Което не променяше с нищо това, което трябваше да се свърши. Джейнъс си повтори, че няма избор.

Взе бедрената кост на алфата, вдигна я, замахна и я стовари върху каменната стена на саркофага.

Отвътре изпадна малък метален чип, тупна долу и се скри под дъжда от сивкав прах.

Джейнъс посегна към него, разрови прашната купчина и потърси блестящото късче.

Беше му отнело месеци, за да го открие. Последното парче от пъзела. Когато бе изчезнало...

Вдигна го към светлината. Наслаждаваше се на това малко чудо на техниката, създадено от него и партньорката му преди седемдесет хиляди години. Този миниатюрен излъчващ радиация имплант им бе помогнал да извършват промени в човешкия геном в продължение на десетки хиляди години. Всеки път, когато програмираха нов радиационен режим, той променяше човешкия геном в обхвата на излъчване на импланта, променяйки и човешката история. Сега това устройство бе остаряло и енергийният му запас бе почти изчерпан, което ограничаваше значително обхвата му. Джейнъс дори се бе усъмнил дали ще може да го засече. Но пред лицето на набиращата сила чумна епидемия устройството бе направило това, за което бе планирано — бе преминало в аварийен режим и бе активирало Атлантския ген, с което спасяваше поне тези, които се намираха близо до него. Жалко, че трябваше да умрат толкова много хора, за да може Джейнъс да го намери. Но без този прибор нищо не можеше да се изправи на пътя на последната генетична трансформация, която той вече бе стартирал.

Усети, че го гложди любопитство. Активира модула с паметта и прегледа данните от телеметрията. Записите на импланта започваха с племето, което бяха променили. Онези хора бяха отнесли саркофага в тропиците, в планините, през пустинята и на кораб. С него бяха доплавали до Малта и бяха останали тук, надявайки се, че изолираността на острова ще ги опази, докато Джейнъс и неговата спътница се върнат. Ала те така и не се бяха появили, а изолацията на острова се бе оказала само временно решение.

Първо бяха дошли варварите и бяха донесли със себе си нещо, което това малко племе бе забравило — насилието. Имару бяха станали жертва на нашествениците, също както хората на Джейнъс се бяха подчинили на друга агресивна раса. Историята се беше повторила. Дали не ги бе насочил в погрешна посока? В един свят,

твърде цивилизован, за да има войни, варварите се бяха превърнали в крале.

Варварите, които бяха завладели Малта, бяха изследвали мегалитните храмове, оставени от имару. Дълбоко в един от тези храмове, където бяха скрити саркофагът и скелетът на алфа, група от тези нашественици бе претърпяла метаморфоза под въздействието на радиацията. Първо това се бе случило с финикийците, а после и с гърците, които бяха прокудили финикийците от Малта. Гръцките нашественици бяха отнесли тези генетични промени в своята родина, където измененията в мозъчната настройка бяха процъфтявали и се бяха разпространявали векове наред.

Средата, съществувала по онова време в Гърция, бе култивирала тези умове по много и различни начини, непознати дотогава. Няколко просветлени индивида бяха успели да се сдобият с нещо повече: споделени спомени, заложили дълбоко в подсъзнанието им. Тези общи спомени бяха придобили популярност под формата на мит — разказ за технически напреднал град на име Атлантида, който потънал някъде край бреговете на Гибралтар. За Джейнъс вече всичко си заставаше на мястото: имплантът бе добавил споделените спомени с целта, че едно относително цивилизовано общество може да открие кораба и да спаси Джейнъс и неговата спътница. В известен смисъл имплантът и митът за Атлантида, който той бе създал, наистина им бяха помогнали. Гърците бяха първите, разпространили тази история, но тя бе залегнала дълбоко в умовете на хората и се бе запазила там хилядолетия.

Джейнъс знаеше, че гърците са последвали съдбата на финикийците преди тях. Бяха се цивилизовали и в края на краищата не бяха могли да устоят на появилата се пред стените им огромна армия — тази на римляните.

С времето римляните бяха асимилирали гърците и бяха завзели Малта, но тяхната империя се бе разпростряла далеч отвъд нея. Римляните бяха построили пътища, бяха изковали закони и бяха създали календар, който все още бе в употреба. Човечеството в неговия апогей. Римската експанзия сякаш нямаше край, но всеки път, когато римляните бяха разширявали границите си, бе ставало все по-трудно да ги защитават. След време Рим също бе преминал в упадък и накрая беше рухнал пред варварски племена, които се бяха промъквали през

зле охраняваните му граници, бяха се заселвали на негова територия и бяха обсаждали големите му градове.

Докато Рим бе рухвал, един свръхвулкан на територията на днешна Индонезия беше започнал да бълва огън и жупел. Сипещата се пепел бе донесла най-страшната епидемия в познатата история, по-късно наречена Юстиниановата чума, и нова вълна от генетични промени. Заради епидемията търговските връзки бяха прекъснати почти напълно, а с тях и притокът на хора в Малта. Но радиацията на импланта не бе могла да достигне достатъчно хора, за да наклони везните в другата посока. Светът се бе върнал към далеч по-примитивно съществуване и бе замрял в очакване на по-добри дни.

Следваха Тъмните векове. В продължение на почти хиляда години не бе имало велики цивилизации. Малта и цялата човешка раса бяха останали без пътеводна светлина. На този фон бе изригнал нов вулкан и се беше развихрила Черната смърт.

Този път в Малта бяха пристигнали бежанци и имплантът бе освободил нова доза радиация, пораждаща генетични промени. Оцелелите бяха напуснали острова и се бяха отправили към родните си места, с което бяха попречили на последните трансформации на Арес и бяха дали началото на Ренесанса.

След това имплантът отново бе преминал в латентен период — докато не бе дошла Атлантската чума. Глобалният провал на Орхидея най-сетне го беше активирал, с което бе разкрил местоположението му и бе позволил на Джейнъс да го намери.

За Джейнъс сега вече всичко се бе подредило в една строга линия — цялата човешка история след потъването на Атлантида. Малкият имплант в саркофага и хората, които бе защитавал, бяха като войнство, вдигнало се срещу мрака и генетичните промени, които Арес бе изсипал заедно с пепелта и чумата между шести и четиринайсети век и накрая с Атлантската чума.

През всичките тези хилядолетия хората се бяха борили отчаяно за своето съществуване. Как само се бяха вкопчили в него! Гъвкавостта на екземпляр 8472 се бе оказала забележителна. Но скоро историята им щеше да стигне своя вършек. Те щяха да са в безопасност. Той бе сигурен в това.

Пусна металния чип в саркофага и го смачка с обувка.

Отзад внезапно се чуха стъпки. Джейнъс се обърна и видя, че Дейвид е застанал на входа на подземиеето и е насочил към него едно от примитивните днешни оръжия.

Джейнъс посегна към квантовия куб.

— Недей, Джейнъс. Кълна се, ще те застрелям.

— Стига де, мистър Вейл. Това ли е начинът да се отнасяте към някой, който ви е спасил живота?

ЦКЗ

Атланта, Джорджия

Пол Бренър влезе в контролния център на „Симфония“. В помещението цареше празнична атмосфера. На екрана премигваха две думи:

Един резултат

Разполагаха с нова генна терапия за Атлантската чума. Нова надежда.

— Действайте — нареди Пол. — Започнете разпространението чрез зоните. Прехвърлете данните на всички наши съюзници.

Изтича обратно по коридора и влетя в болничната стая.

Момчето лежеше неподвижно. Не се обърна да го погледне. Беше в безсъзнание.

„Но все още има време“, помисли си Пол.

Мъжът, който изскочи от тунела, беше толкова бърз, че Кейт не можа да реагира. Камау също. Автоматът на едрия негър издрънча на пода и двамата се сборичкаха и се блъснаха в една от стъклените музейни витрини.

Кейт пристъпи напред и вдигна пистолета.

Двамата се въргаляха и налагаха по пода. Кейт се мъчеше да се прицели в нападателя. Някъде дълбоко в съзнанието си знаеше, че е Шоу, но не искаше това да е истина. Веднъж вече бе страдала от предателството на човек, на когото се бе доверила, и се бе заклела, че няма да допусне това да се повтори. Шоу я бе спасил в Марбела. Но...

Нападателят се надигна над Камау, с нож в ръка. По мраморния под потече кръв. Камау се сгърчи няколко пъти и замря.

Нападателят се обърна към Кейт.

Шоу беше.

Кейт искаше да натисне спусъка, но не можеше да помръдне. Не можеше да го направи.

Шоу изтръгна пистолета от пръстите й.

— Не можеш да го направиш, Кейт. И се радвай за това.

Вратата се отвори и влезе Дориан Слоун. Четиримата мъже, които го последваха, се разпръснаха бързо и заеха позиции, двама до входа на тунела.

— Къде се загубихте, по дяволите? — попита ядно Шоу.

— Успокой се — отвърна небрежно Дориан. — Проблеми с превоза. — Огледа помещението. — Вейл? Къде е?

— В тунелите — отвърна Шоу.

Дориан кимна на двамата войници до тунела.

— Не — спря ги Шоу. — Има само един изход. — Извади от джоба си малка кутийка и натисна копчето. От тунела долетя тътнеж на взривове, като приближаваща се гръмотевица. Шоу се обърна към Дориан. — Е, вече няма нито един.

Дориан се усмихна.

— Радвам се да те видя, братче.

Дейвид чу експлозиите, преди да ги почувства с гърба си. Таванът рухваше.

С периферното си зрение виждаше Майло, проснат безжизнено на пода. Хвърли се към момчето и прикри тялото му със своето.

Около тях валяха камъни, тътенът бе оглушителен. Дейвид усещаше отпуснатото крехко тяло на Майло под своето. Дали момчето щеше да оцелее?

Поредният камък се стовари върху Дейвид и той трепна. И още един — върху крака му. Болката бе нетърпима, но той не помръдна. Остана неподвижен в очакване на края.

И краят дойде, но не беше какъвто смяташе. Внезапно го закри купол от светлина, който се изви нагоре и спря падащите камъни.

Но Дейвид все още не помръдваше.

Кейт изгледа Дориан.

— Няма да ти помагам. Вече се сдобихме с лека.

Усмивката на Дориан беше като на човек, който знае някаква важна тайна.

— О, Кейт, никога не ме разочароваш. Да не мислиш, че ми пука за лечението? Тук съм заради кода в главата ти.

— Нямам никакъв...

— Ще имаш. Ще си спомниш и тогава ще получим каквото ни трябва.

Един от хората на Дориан я сграбчи и я изведе от фойето на музея.

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

Дейвид усети, че нечия ръка го улавя за рамото и го преобръща. В помещението сега цареше мрак и тишина. Не се виждаше нищо.

Постепенно обаче се появи и започна да се разширява жълтеникаво сияние.

Фигурата сякаш осветяваше подземие с дланта си. Държеше нещо — куб, който сияеше.

Беше Джейнъс. Беше прикрил Дейвид от падащите камъни с помощта на куба.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита пресипнало Дейвид.

— Бъдете малко по-възпитан, мистър Вейл.

— Сериозно?

— Аз съм един от двамата учени, дошли тук много отдавна, за да изучават разумните обитатели на тази планета.

— Атлант? — Дейвид се закашля.

— Тези, които наричате атланти — да.

Дейвид разглеждаше лицето му. Да, познаваше го. Беше го виждал и преди. В Антарктида, когато беше в тръбата, бе видял това лице да се взира в него от дъното на помещението. После бе изчезнало.

— Значи ти си бил? В Антарктида?

— Да, макар и не лично. Това, което видяхте там, бе моят аватар, дистанционно управлявано мое проявление.

— Вие ме спасихте. — Дейвид се надигна. — Защо?

— Боя се, че трябва да тръгвам, мистър Вейл.

— Почакайте. — Дейвид стана, погледна автомата и се поколеба дали да не го вдигне. Не. Джейнъс бе обезвредил войниците с помощта на куба. Можеше да направи същото и с него. Но вместо това му бе спасил живота — вече на два пъти. — Лекарството, което помогнахте да открият в „Приемственост“. То е фалшиво, нали?

— Съвсем истинско е...

— Лекува ли чумата?

— Лекува това, което измъчва човечеството.

Дейвид не хареса отговора, или това, което Джейнъс влагаше в него, но разбираше, че разговорът е приключил.

Джейнъс се съсредоточи върху куба в ръката си. Посегна с другата си ръка в снопа светлина, който изпускаше кубът, и размърда пръсти. Сякаш го програмираше.

Дейвид се замисли над случилото се. Някой бе заложил бомби и ги бе задействал. По време на Втората световна война немците и италианците бяха пуснали безброй бомби над острова, но не беше това. Кой можеше да е? Шоу. Затворил беше катакомбите. И сега държеше Кейт. Дали вече не я бе предал на Дориан?

— Шоу е заловил Кейт — каза Дейвид.

— Да, предполагам — отвърна Джейнъс, без да вдига глава.

— У нея се пробуждат спомените на вашата спътница.

— Какво? — На лицето на Джейнъс се изписа изненада — първото чувство, което Дейвид виждаше.

— Спомените й започнаха да се пробуждат преди няколко дни, първо в сънищата, после и когато е будна. Не може да ги спре.

— Невъзможно.

— Каза, че към експедицията ви се присъединил трети индивид — че бил войник. Имала спор с него относно промяната на генома. Каза също, че името му е Арес.

Джейнъс го гледаше замислено.

— Дориан притежава спомените на Арес. Той е заловил Кейт — такава бе задачата на Шоу. Вече съм сигурен в това. В имарийската база в Сеута се носеха слухове. Дориан е извадил някакво куфарче от подземията в Антарктида. И това куфарче създавало нещо като врата. Ще отведе Кейт там. Тя е в опасност.

— Мистър Вейл, ако това, което казвате, е истина, тогава всички сме в опасност. Ако те стигнат портала, ако я доставят на Арес, всички хора на тази планета, а може би и много повече, ще загинат.

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

Дейвид застана на една ръка от Джейнъс. Меката жълтеникава светлина от куба озари лицата им отдолу, сякаш бяха седнали край лагерен огън.

— Помогнете ми да я спася — каза Дейвид.

— Не — отвърна Джейнъс с рязък и напрегнат глас. — Вие ще ми помогнете да я спася.

— Какво...

— Мистър Вейл, нямате представа в какво сте се забъркали. Това е нещо ужасно важно...

— Ами кажете ми. Повярвайте ми, готов съм да ви чуя.

— Първо искам да ми обещаете, че ще изпълнявате заповедите ми — че ще правите каквото ви кажа и когато ви кажа.

Дейвид го гледаше мълчаливо.

Джейнъс продължи:

— Забелязал съм, че във високостресови опасни ситуации предпочитате — или по-скоро *държите* — вие да командвате. Не обичате да приемате заповеди и да поемате рискове, особено когато на опасност е изложен животът на други, най-вече на Кейт. Това е недостатък. Вината не е ваша. Вероятно е резултат от вашето минало...

— Благодаря ви, но бих искал да прескочим психоанализата. Вижте, ако ми обещаете, че ще направите всичко, което е възможно, за да я спасите, ще ви слушам.

— Повярвайте ми, ще направя всичко, което е по силите ми. Но се боя, че шансовете ни не са добри. Секундите текат, мистър Вейл. Трябва да започнем веднага.

Джейнъс протегна ръка и сияещият куб изхвърча от дланта му и се заби в стената. От центъра ѝ бликна облак прах.

Дейвид стоеше, зяпнал от почуда. Кубът продължи да прониква навътре в стената, прояждаше я, сякаш е лазерен лъч.

Дейвид докосна стената. Беше гладка — също като издълбаната пътека пред Гибралтарския комплекс, тъмния тунел, от който бе излязъл. „Тук нещата май наистина са над моите възможности“ — помисли си.

— Значи така го правите...

— Този малък квантов куб ме е измъквал от доста капани по време на пътванията ми.

Дейвид погледна ситния пращец, бликащ от гладкия тунел.

— Да... Е, слава на боговете за... квантовите кубове...

На пода до тях Майло се размърда и Дейвид клекна до него и попита:

— Той ще се оправи ли?

— Да.

Дейвид преобърна Майло.

— Как си?

Майло отвори очи.

— Ужасно. — Закашля се и Дейвид му помогна да стане.

— Имай търпение, скоро ще се измъкнем оттук.

— Ние? — попита Джейнъс.

— Да. Няма да го оставя тук. — Дейвид се изправи и тръсна глава. Щеше да му е доста трудно да привикне с новото положение, при което трябваше да изпълнява заповеди. — Или, ако мога да се поправа, отправям към вас почтителна молба да го вземем с нас. Той е имару. Открил е саркофага преди нас. Познанията му могат да ни бъдат полезни.

Джейнъс огледа младежа и каза:

— Невероятно. След всичките тези години. Колко още има от вас?

— Само аз съм — отвърна Майло.

— Жалко — каза Джейнъс. — Да, може да се присъедините към нас...?

— Майло.

— За мен е чест, Майло. Аз съм Артър Джейнъс.

Майло се опита да се поклони, както беше седнал.

Кубът проникваше все по-навътре, пробиваше нов тунел. Жълтеникавата му светлина избледняваше, докато се отдалечаваше от тях. Дейвид се зачуди колко ли време ще му отнеме да стигне до

повърхността и което бе по-важното — дали ще стигнат до Кейт, преди да е станало късно.

Щом вертолетът излетя, Кейт спря да се съпротивлява на войниците на Шоу. Къде можеше да избяга? Трябваше да изчака да кацнат. А после какво? Щеше ли да може да им се измъкне?

Бяха я вързали за седалката и за по-сигурно ѝ бяха омотали китките с тиксо.

Втренчи поглед в седналия отсреща Дориан. На лицето му трепкаше неизменната подигравателна усмивка. Сякаш ѝ казваше: „Зная нещо, което ти не знаеш. Нещо лошо предстои да ти се случи, но ще го разбереш от мен едва в последния момент“.

Как само ѝ се искаше да го фрасне! До Дориан седеше Шоу. Беше се загледал през прозорчето, като дете, което се радва на първия си полет.

— Ти уби Мартин.

— Ти го уби — отвърна той.

— Прекърши му врата...

— Той умираше от мига, в който Орхидея се оказа неефикасна. Кейт, ти само удължи агонията му.

Това беше лъжа.

— Защо, Адам?

Той откъсна очи от гледката долу.

— Знаех, че може да се стигне до момент, в който той да ме познае и да ме издаде. Предположих, че ще умре и без моята помощ, но от лекарството на Чанг започна да се подобрява. Когато ти излезе, за да... останеш при Дейвид, се възползвах от шанса. Направих каквото трябваше — за да завърша мисията си. Нищо лично.

Дориан се наведе напред.

— Не го слушай, Кейт. И двамата знаем, че е лично. И е така от колко... от седемдесет хиляди години? — Той се засмя. — Това е твоето голямо сляпо петно, нали? Хората. Все го пропускаше. Умна си, но не дотам, че да видиш, когато ти кроят предателство. Най-много обичам това твое качество. Толкова е приятно.

Кейт затвори очи и се постара да не отговаря. Усещаше как гневът ѝ се надига. Как успяваше винаги да я вбеси? Толкова лесно я

манипулираше! Това чудовище сякаш знаеше къде са лостовете на всеки. Натискаше ги с лекота и през цялото време се хилеше, понеже знаеше точно как ще реагира другият.

Тя се помъчи да се съсредоточи, да забрави за него. В тъмнината един глас произнесе: „Той ни предаде“...

Кейт отвори очи. Намираше се в облицованата с метал стая, където се помещаваха четирите изправени тръби. В една от тях имаше неандерталец.

Беше в Гибралтар, в подземиято, открито от баща ѝ през 1918. Това беше последният спомен, този, който досега ѝ бе убягвал. Но образът на Дориан, думите му бяха изиграли ролята на ключ.

— Чу ли ме? — повика я гласът.

В шлема на Кейт се появи видеокартина. Глава в шлем, също като нейния — Джейнъс. Другият член на атлантската научна група — нейният спътник.

— Чу ли...

— Да, чух те — отвърна Кейт.

Обърна се към него. Трябваше да му каже.

— Аз... — каза колебливо. — Да, Арес ни предаде...

Нов взрив разтърси кораба.

— ... но аз му помогнах. — Образът на Джейнъс в шлема ѝ изчезна и тя се озова срещу собственото си изкривено отражение. Очевидно Джейнъс не искаше да вижда реакцията му. — Той ми каза, че иска да ни помогне. Да ни осигури безопасност. На всички — добави припряно.

— Той ни е използвал — използва нашето изследване. Искане да сложи ръка на генетичната терапия, за да създаде своя армия.

Кейт гледаше как Джейнъс пресича помещението и спира при пулта. Ръцете му зашариха отгоре.

— Какво правиш? — попита тя.

— Арес ще се опита да овладее главния кораб. Нужен му е транспорт за армията. Кодирах управлението му.

Кейт кимна. На визъора в шлема ѝ течеше информация. Всеки ред събуждаше нови спомени, помагаше ѝ да разбере. Корабът, в който се намираха, бе само совалка за транспорт между орбитата и повърхността. Бяха дошли с по-голям научен кораб, способен да пътува в открития космос. Протоколът изискваше от тях да оставят

минимални следи и да не се появяват пред местните. Не се нуждаеха от кораба, докато извършваха експерименти на планетата, и никой не биваше да го види. Бяха го скрили от другата страна на единствената луна на тази планета, бяха го заровили надълбоко. Порталните врати на совалката осигуряваха мигновен достъп до кораба, в случай че им потрябва, но сега Джейнъс ги бе блокирал — щяха да останат затворени при опит за дистанционен достъп от Гибралтар и Антарктида. Не можеха да се върнат на кораба, Арес също, поне не и през портална врата.

Джейнъс продължаваше да работи над таблото.

— Ще заложа и клопки, ако по някакъв начин Арес успее да проникне на кораба.

Кейт следеше колонката команди. Нова експлозия разтресе кораба, по-мощна от предишната.

Джейнъс спря.

— Корабът се разпада. Скоро ще се разчупи на части.

Кейт го гледаше объркано. Не знаеше какво да прави.

— Арес приложил ли е терапията? Започнал ли е да ги трансформира?

— Не зная — отвърна Кейт. — Не мисля.

Джейнъс работеше трескаво. Кейт видя да се изписва поредица ДНК формули. Компютърът реализираше симулации.

— Какво правиш? — попита тя.

— Корабът ще бъде разрушен. Туземците ще го намерят. Преустрои времезабавящите прибори по периметъра да излъчват радиация, която ще активира обратен ход на всички приложени от нас генни модификации. Ще станат такива, каквито бяха преди да ги открием, преди първата терапия.

Ето това беше — Камбаната бе опитът на Джейнъс да даде заден ход на атлантската генетична намеса. Само че в този спомен отпреди тринайсет хиляди години, когато Джейнъс програмираше Камбаната, той разглеждаше погрешния геном. Туземците, както ги наричаше, нямаше да открият кораба до 1918, когато бащата на Кейт прокопаеше проход до него под Гибралтарския залив. Джейнъс не вземаше предвид разликата във времето, забавянето в откриването на Камбаната, генетичните промени, които щяха да се проявят. А Кейт знаеше, че ще има две много големи промени — „делтите“ от хронологията на

Мартин, двете чумни епидемии през шести и тринайсети век. Да, това вероятно бяха намесите на Арес, прилагането на терапията, която Кейт му бе помогнала да открие. Защо се бе случило толкова късно? Защо бе чакал дванайсет хиляди години? Къде е бил? И къде се бе крил Джейнъс? Той беше жив тук, в миналото, имаше го и в нейното бъдеще.

Корабът се разтресе за пореден път и Кейт политна към стената. Главата ѝ се блъсна във вътрешността на шлема и тя се свлече безпомощно. Не виждаше нищо. Чу стъпки. Гласът на Джейнъс отекна в шлема ѝ, но тя не можеше да различи думите. Усети, че я вдига на ръце.

Катакомбите „Свети Павел“

Рабат, Малта

Дейвид включи фенера и впи поглед в Джейнъс.

— Искam отговори. Искam да знам с какво си имаме работа.

Джейнъс гледаше кръглия тунел, който кубът бавно издълбаваше.

— Добре. Имамe малко време. Да чуем първия въпрос.

„Откъде да започна?“ — помисли Дейвид.

— Вие ме спасихте. Как и защо?

— Отговорът на „как“ ще надхвърли научните ви познания...

— Ами обяснете го със средства, подходящи за примитивния ми ум, който вашата генетична намеса не е в състояние да усъвършенства вече седемдесет хиляди години.

— Щом настоявате. Как е свързано със *защо*. Ще започна оттам. Освен това ще ви е нужна и малко предистория. Преди ви казах, че вие не видяхте мен в Антарктида. Видяхте моя аватар. Имате ли представа защо?

— Били сте в Гибралтар.

— Да. Много добре, мистър Вейл. Вашият доктор Грей всъщност бе успял да разкрие голяма част от атлантската история на тази планета. Останах изненадан, докато четях хронологията му. Беше доста точна въпреки пропуските в познанията му, нещата, които не би могъл да знае.

— Като например?

— Това, което описва като „Аа потъва“ — потъването на Атлантида, разрушаването на кораба ни в Гибралтар. Всъщност беше атака. Както знаете, ние бяхме двама. Учени, пътуващи из галактиките и изучаващи еволюцията на безброй човешки светове.

— Невероятно — прошепна Дейвид.

— Този свят, обитателите му — ето кое е невероятно. Нашата раса е стара. Много отдавна ние насочихме вниманието си към другите светове и по-специално към тези, които са приютили човеци. Превърна

се в мания. Един въпрос по-специално доминираше над останалите в нашата експедиция. Най-големият от всички въпроси — откъде сме се взели?

— Еволюцията...

— Е само биологичен процес. В тази история има много повече, някой ден вашата наука ще го разкрие. Вие вече знаете, че вселената поддържа появата на човешки живот. Ако трябва да сме по-точни, тя е програмирана да го прави. Ако някоя от константните величини е леко променена — гравитация, електромагнетична сила, пространствено-времевите измерения — няма да възникне човешки живот. Съществуват само две възможности — човешкият живот се заражда защото законите на вселената го поддържат по волята на слепия случай, или алтернативата: вселената е създадена, за да поощрява човешкия живот.

Дейвид се замисли над думите му.

— Отначало смятахме, че става въпрос за случайност, че ние съществуваме само защото сме една от безкрайно многото биологични възможности в една безгранична вселена, която на свой ред е частица от безкраен брой вселени. Според нашата теория ние съществуваме, защото това е предопределено математично, ако смятаме, че има безкраен брой възможни вселени, а ние сме една от краен брой възможности. Съществуваме в тази вселена защото тя е единствената, която умовете ни са в състояние да възприемат.

— Хъм... — Дейвид поклати глава, тъй като не знаеше какво да каже.

— След това направихме откритие, което промени разбиранията ни и ни накара да подлагаме заключенията ни на съмнение. Открихме квантовата единица, субатомна материя, която се среща навсякъде във вселената. Това беше най-великото откритие на нашата раса. Учените се съгласиха, че тази единица е само поредната вселенска константа, нещо, което трябва да се среща в нашата вселена, за да помогне за появата на човешки живот. Ала група учени продължи да навлиза още по-надълбоко в тази загадка. След хиляди години опити се научихме как да си осигуряваме достъп до тази субстанция, но срещнахме стена...

Дейвид вдигна ръка.

— Добре, предавам се. Нямам представа каква е тази квантова единица.

— Запознат ли сте с квантовото скупчване?

— Ъ-ъ, не.

— Няма значение. Ще кажа само, че според по-нататъшните ни изследвания всички човешки същества са свързани чрез квантовата единица. Някои членове на нашето общество с особено силна връзка могат дори да използват тази брънка, за да общуват на разстояние.

Дейвид си спомни за съня, който бяха споделили с Кейт.

— Трудно ви е да го повярвате, мистър Вейл?

— Не. Всъщност ви вярвам. Продължавайте.

— Наричаме тази единица, която свързва всички човешки същества, Единица на произхода. Посветили сме се на изучаването ѝ, на това как е възникнала или как е била създадена. На така наречената Загадка на произхода. Смятаме, че Единицата на произхода оказва въздействие върху цялата вселена, че тя е едновременно точка на зараждане и крайна цел на човешкото съзнание.

Майло кимна и каза:

— Това е историята за произхода, която сте ни дали.

— Именно — потвърди Джейнъс. — Вашите умове се развиха и усъвършенстваха наистина бързо. Успяхте да стигнете до много отговори, особено относно вашето съществуване. Ние ви дадохме необходимото, за да можете да се справяте така добре. Дадохме ви и нашия кодекс — етична схема, практики, които благодарение на нашия опит са ни доближили до Единицата на произхода, които подсилват нашата връзка, обвързват хората един с друг и с хармонията, която предлага Единицата на произхода. Освен това се постаряхме да ви внушим, че всеки човешки живот е безценен, всеки човек е свързан с Единицата на произхода и може да допринесе с нещичко за разкриването на загадката. — Джейнъс направи кратка пауза. — Ала голяма част от тези наши послания са изгубени през вековете.

— Някои все още вярват — каза Майло.

— Да, сигурно. В края на краищата обаче мисията ни тук се провали, макар че започна толкова многообещаващо. През всичките години, през които се занимавахме с Тайнството на произхода, никога не бяхме срещали същества като вас — а следим всички човешки същества. Мистър Вейл, вие ще го оцените като историк. На тази

планета едно относително дребно геологично събитие отпреди три и половина милиона години е предизвикало катаклизъм, довел пряко до появата на човешки живот. Преди три и половина милиона години сблъскването на две тектонични плочи повдигнало морското дъно в района, известен сега като Западни Кариби, и оформило Панамския провлак. За първи път Атлантическия и Тихия океан били разделени, с което било преустановено мащабното смесване на водите им. Тази поредица събития довела по-късно до първата ледена епоха на планетата, продължаваща и до ден-днешен. Джунглата в Западна Африка започнала да се свива. По онова време част от високоорганизираните примати живеели по дърветата. През следващите години саваните постепенно заменили гъстите джунгли, принуждавайки приматите да слязат от дърветата. Източниците за тяхната предимно вегетарианска диета били почти на изчезване. Мнозина загинали, но една малка група поела по друг път — този на адаптацията. Те излезли на откритите плати и почнали да ловуват. За първи път се хранили с месо и то променило мозъците им. Както и ловът. Тези примати, тези праисторически победители в еволюционната надпревара, станали по-умни от всички останали сходни на тях същества. С течение на времето те си изработили примитивни сечива и започнали да ловуват на групи. Този модел — на рязка промяна в климата, водеща до ръба на оцеляването, а после и до адаптация — се превръща в утвърдена схема, която се повтаря отново и отново, докато расата ви изминава пътя до сегашното ви състояние. Дойдохме тук да ви изучаваме, когато бяхте все още в младенческа възраст, надявахме се да научим нещо от един вид, бележещ подобно светкавично развитие. Придържахме се към всички разработени от нас предпазни мерки. Поставихме и Фар, който да следва планетарната орбита.

— Фар?

— Нещо като покривало, което да попречи на всички останали да забележат вашето развитие и да попречи на вас да виждате други човешки светове. Вие го нарекохте Парадоксът на Ферми — предположението, че вселената би трябвало да изобилства от човешки светове, ала не сте открили нито един. Това всъщност е резултат от Фара. Това устройство филтрира светлината, която виждате, и тази,

която вашият свят изпуска отвъд покривалото. Последвахме и други важни процедури. Заровихме нашия кораб...

— В Антарктида? — попита Дейвид.

— Не. Този кораб е различен. Ще ви обясня след малко. Обикновено крием нашия кораб за пресичане на открития космос в близкия астероиден пояс, или, както е при вас, на Луната. Това е допълнителна предпазна мярка, в случай че някоя сонда се озове отвъд Фара. Вселената е опасно място и няхахме никакво желание да привличаме вниманието към себе си. Слязохме на повърхността със совалка и тя остана тук. След това се придържахме към установена рутинна процедура, както е било и на други планети — събирахме образци, анализирахме резултатите, хибернирахме, събуждахме се след определени периоди и повтаряхме този процес. Но преди стотина хиляди години бяхме пробудени от сигнал за тревога. Беше нападнат нашият роден свят. Малко след това последва друго съобщение. Светът ни бе завладян от враг с невероятна сила. Получихме указания да останем на маскирания свят заради собствената си безопасност. Предполагахме, че врагът ще преследва всички оцелели атланти из пределите на Вселената. Опасявахме се, че този Армагедон може да се разпростре върху хората по всички човешки светове. Следващото събитие ви е добре познато. Преди седемдесет хиляди години избухна свръхвулкан в днешна Индонезия и разпръсна в небето пепел, с което предизвика вулканична зима, довела вашата раса до ръба на оцеляването. Сигналът за тревожно намалелия брой на популацията пробуди мен и моята спътница от хибернация. Това бе нещото, от което се опасявахме най-много. Мислехме, че сме последните от нашата раса — двама учени, които никога няма да се завърнат у дома. И ето че ставахме свидетели на изчезването на друг човешки вид. И тогава моята спътница взе съдбовно решение.

— Да ни даде Атлантския ген.

— Да. Направи го без моето знание и съгласие. Твърдеше, че е експеримент, който да ви осигури ген за оцеляване, да види как ще се справите. Вече беше направено и аз бях принуден да се съглася.

— Приблизително двайсет хиляди години след като тя ви даде Атлантския ген, на този свят се появи още един кораб — продължи той. — Приземи се в Антарктида, където остана под ледената покривка. Този кораб пренасяше последните хора от нашата раса.

— Той е гробница?

— В известен смисъл. Но е и много повече. Това е възкресяващ кораб. На нашия свят всекиму е позволено да живее стотина години. Има изключения, като например изследователите на космоса, какъвто съм и аз. Нашата медицинска наука е много напреднала, но стават нещастни случаи. При подобни случаи пострадалите биват съживявани в подобни кораби.

— Значи те са това? — попита Дейвид. — Мъртви атланти?

— Да. Избити при атаката на нашия свят. Всички, освен един. Понякога моите сънародници се събираха, за да гласуват правото на някой да бъде „архивиран“. По принцип това е човек с големи постижения и по такъв начин му се оказва велика чест. Архивираният в този кораб беше генерал Арес. Той е нашият най-прочут воин. По време на атаката успял по някакъв начин да излети с този кораб от родния ни свят. И го докарал тук.

— Останалите в кораба в Антарктида... те не могат ли да бъдат съживени? Да напуснат тръбите?

— Могат. Но ние сме раса, която не е склонна към насилие. Нападението над нашия свят, жестокостта, масовото клане... тръбите могат да лекуват само физически рани. Можем да събудим и другите атланти, но те ще запазят спомените си до последния агонизиращ миг на смъртта си. Ще е твърде жестоко към тях. Умовете им са устроени различно от вашите. Травмата, която са понесли, е твърде голяма. Те не могат да избягат от спомените за случилото се с тях. Все едно обитават едно вечно чистилище, неспособни да умрат завинаги, нито да бъдат съживени отново.

Дейвид не би могъл да повярва на думите му, ако сам не го бе преживял — смъртта и съживяването в тръбата. Дориан го бе застрелял, а после той се бе събудил в друго тяло, точно копие на неговото.

— Значи това се е случило и с мен? Ето как съм се събудил отново, след като Дориан ме уби. Точно както хората от вашия свят.

— Да.

— Но как се получава? Съживяването?

— Научната постановка е доста сложна...

— За глупаци като мен. Искам да разбера. — Дейвид погледна куба, който все още не се бе изгубил от погледа му. — Имаме време.

— Добре. Онова малко късче генетична технология, което вие наричате Атлантски ген, изпълнява няколко функции. Най-актуалната в този случай е да организира радиацията на човешкото тяло в информационни потоци. Всяко човешко тяло излъчва радиация. Атлантският ген превръща тези изотопи в мозъчна схема, в копие на вашите тела, включващо и клетките на мозъка, които съдържат спомените до последния миг преди смъртта.

— Когато Дориан ме уби за втори път, се събудих в кораба в Гибралтар. Как се случи това?

— Там е, където се пресичат нашите истории, мистър Вейл. Когато преди четирийсет хиляди години пристигна нашият възкресяващ кораб, ние вече бяхме дали на хората Атлантския ген. Арес прояви жив интерес. Видя в хората възможност, шанс да създаде нова армия, която да прати срещу враговете ни. Настояваше, че Атлантският ген ви е изложил на опасност, превърнал ви е в потенциална цел на нашите противници. Успях да убедя моята спътница в това. Тя започна да работи с него зад гърба ми, промени терапията в търсене на начин да увеличи способността ви за оцеляване. Забелязах тези промени и в мен се пробудиха съмнения. Давах си сметка, че вашата раса еволюира прекалено бързо, но пък не бяхме срещали видове като вашия. А и не можех да допусна, че тя ме е предала. Зная обаче защо го е направила — изпитваше вина заради нещо, което направи на нашия свят, един акт, който доведе до нашето прогонване.

— Какво...

— Това е разказ за някой друг път. Тук, на Земята, Арес разполагаше с това, от което се нуждаеше — готово генетично средство, за да създаде своя армия. Опитва се да разруши совалката, докато ние бяхме в нея — точно това се случи край Гибралтарския бряг. Корабът се разцепи. Предположихме, че следващият му ход ще е да овладее главния кораб. За да транспортира армията си. Аз блокирах достъпа до него, за да не може да го достигне никой — нито от совалката, нито от Антарктида. Освен това като допълнителна мярка заложих система от аларми. Но корабът ни при Гибралтар се разпадаше. Моята спътница се удари в стената и изгуби съзнание. Вдигнах я и я отнесох на единственото място, където можех.

— В Антарктида.

— Да. Арес ме чакаше там. И стреля и я уби. Разбира се, беше изключил възкресяващата програма за нас двамата. Простреля и мен, в гърдите, но аз паднах назад през портала. Озовах се в друга част на совалката в Гибралтар.

Дейвид разсъждаваше трескаво. Да. В помещението, където се бе съживил за втори път, имаше повреден скафандър.

— Скафандърът на пода.

Джейнъс кимна.

— Моят е. Когато избягах в този отсек, първата ми задача бе да го изолирам от Антарктида, за да се спася. След това успях да се добера до тръбата — една от тези, в които са съживили и вас. След като се излекувах, обмислих какво да предприема. Намирах се в ужасно положение. Парчето от кораба, в което се бях озовал, беше дълбоко под водата и далече от брега. Ако се опитах да изляза от него, щях да се удавя много преди да достигна повърхността, а не разполагах със способ да произведа кислородни бутилки. — Погледна Дейвид. — Имарийската полковнишка униформа, която направих за вас, бе много по-лесна.

— И как все пак...

— Ще стигна и до това. — Джейнъс вдигна ръце. — Намирах се в клопка. И бях сам. Моята спътница бе мъртва и за моя изненада мислите ми се насочиха първо към нея. Съживяването е строго регулирана техника. Невъзможно е да се фалшифицира информацията за настъпила смърт, пратена от Атлантския ген с помощта на радиацията — представете си сериозните последствия, когато се събудите и установите, че имате двойник. В началото се опитах да ускоря съживяването ѝ, да заблудя системата, че тя е мъртва. Информацията за нейната смърт бе пратена в Антарктида и Арес я бе изтрил. Стратегията ми бе насочена към това да фалшифицирам смъртта ѝ пред компютъра в моя сектор и да я съживя в онази част от кораба, която се намира най-близо до брега — така че тя да може да избяга и евентуално да спре Арес. Опитах всичко. И се провалих. Но след тринайсет хиляди години успех, макар и по различен начин. През 1918 Патрик Пиърс постави умиращата си жена в тръбата, а Кейт бе в нея. Компютърът е задействал програмата за съживяване, но детето не съзряваше както би го направил нормален възкресен плод — то бе ограничено от утробата на майка си. Ала веднага щом бе извадена

оттам Кейт започна да расте и изглежда, че сега спомените ѝ се връщат. Тези спомени от моята спътница са лежали загнездени дълбоко в съзнанието ѝ през цялото време. Забележително.

— Откъде Дориан е получил спомените на Арес?

Джейнъс поклати глава.

— Както ви казах, бях отчаян. Опитах всичко. Вероятно съм задействал всички програми за съживяване. Арес се бе присъединил към нашата експедиция и ние разполагахме с радиационните му характеристики и спомените му. Но... тези спомени би трябвало да приключват преди хиляди...

— Дориан също умря два пъти в Антарктида, ако докладите отговарят на истината. Арес може да е попълнил празнините.

— Да... напълно възможно. За Арес не би било проблем да добави спомени, дори да ги покаже на Дориан по време на неговото съживяване. Що се отнася до Кейт, спомените, скрити в подсъзнанието ѝ, са оказвали своето влияние, определяли са решенията ѝ като невидими пътеуказатели. — Той закрочи из помещението. — Тя е станала специалист по генетика, с интереси към изучаване на мозъчната организация. Подсъзнателно е търсела начин да стабилизира Атлантския ген и да завърши работата си. Невероятно. — Джейнъс млъкна, съзнанието му сякаш бе някъде другаде.

— А... какво е станало с вас? — попита Дейвид, тъй като не знаеше какво друго да каже.

— Нищо. Нищо през тези тринайсет хиляди години. Смятах, че опитите ми да спася и съживя моята спътница са били неуспешни. Последната възможност бе да се самоубия в отсека и да програмирам собственото си съживяване в друга част. Но не можех да го направя. Бях запознат с участието на тези мои сънародници, които бяха умрели от насилствена смърт, хората в тръбите в Антарктида, затворени във вечно чистилище. Ето защо влязох в тръбата и останах там тринайсет хиляди години, чаках с надеждата нещо да се промени.

Дейвид вече знаеше какво се е променило. В Антарктида той бе успял да задържи Дориан и хората му и Кейт и баща ѝ бяха успели да избягат. Баща ѝ бе взривил двете ядрени устройства в Гибралтар и бе унищожил останките от совалката, която бе намерил.

— Ядрените взривове.

— Именно. Те придвижиха отсека, в който се намирах, по-близо до Африка. По-специално до Мароко и Сеута. Веднага активирах връзката ми с кораба. Видях какво е станало в Гибралтар, после се свързах с Антарктида и наблюдавах събитията там. Зная, че пожертвахте живота си, за да спасите един мъж, една жена и две момчета. Другият мъж, за когото тогава не знаех, че е Дориан, не беше толкова великодушен. Вие спазихте Човешкия кодекс, нашия морален принцип. Проявихте уважение към човешкия живот. Познавам Арес и знаех какво ще последва. Дватамата с Дориан сте врагове. Той щеше да ви накара да се биете до смърт и да избере победителя. Реших да копирам и вашата база данни. Наложих се за кратко да разкрия своя аватар, за да уловя радиационните ви характеристики. Останалото ви е известно. След смъртта си вие се събудихте в друга част на кораба — тази, в която бях аз. Програмирах тръбите към саморазрушение — за да съм сигурен, че ще продължите напред, че ще сте готов да рискувате.

— Защо? Какво смятахте, че ще направя?

— Ще спасите и други. Разбрах що за човек сте. Знаех какво ще направите. Но вие направихте още нещо — нещо повече. Отведохте ме при терапията.

— Не бихте могли да го знаете — посочи Дейвид.

— Да. Нямах представа. За първи път от тринайсет хиляди години моята част от кораба бе близо до сушата. Можех да избягам. Светът, в който се озовах, ме ужаси, особено имарийците. Но аз съм учен и прагматик. По това време не знаех за „Приемственост“. От това, което видях, заключих, че имарийците извършват сложни генетични експерименти. Присъединих се към тях с надеждата да използвам познанията им и да открия лечението.

— Значи вашето лечение е фалшиво?

— Ни най-малко.

— А какво прави? — попита настойчиво Дейвид.

Джейнъс погледна към озарения от бледожълтеникавата светлина на куба каменен саркофаг.

— Коригира една грешка, действие, което не успях да спра много отдавна.

— Говорете по-ясно.

Джейнъс сякаш не го чу. Не откъсваше поглед от саркофага.

— Алфа бе последното парче, от което се нуждаех. Не можех да повярвам, че са го съхранили през вековете.

— Последното парче от какво?

— От едно средство, което ще върне назад всички генетични промени — всичко, включително и Атлантския ген. Оцелелите хора на планетата ще станат отново такива, каквито бяха, когато ги открихме.

91.

Някъде край бреговете на Италия

Последният удар на Дориан бе улучил Кейт в най-уязвимото място. Той я познаваше. Тя бе толкова лесна за манипулиране. Можеше да свири на нея като на пиано.

Очите ѝ бяха затворени, но той знаеше, че тя мисли за него.

Дориан облегна глава на седалката и вертолетът изчезна, сякаш пропадеше в кладенец. Не можеше да спре пробуждащия се спомен.

Намираше се в стая със седем врати. Държеше оръжие.

Една от вратите се отвори и някой, облечен в скафандър, пристъпи вътре, понесъл друг на ръце. Дориан стреля в увисналото тяло, което държеше влезлият. Взривът го разкъса на парчета и отхвърли и двамата назад през вратата.

Живият се гърчеше, все още притиснал останките от мъртвото тяло. Дориан скъси разстоянието и вдигна пушката. Фигурата се надигна. Дориан стреля, улучи скафандъра точно в средата, но жертвата му вече се измъкваше през следващата врата. Беше му избягал.

Дориан обмисли дали да не го последва. Изтича при таблото и го събуди с движение на пръстите си. Не. Противникът му се бе озовал в една част от разрушения кораб в Гибралтар, от която не можеше да се измъкне. Така му се падаше — очакваше го цяла вечност в гробница на дъното на морето.

Дориан задейства друга програма, която да го прехвърли в научноизследователския кораб за пътуване в открития космос. Разполагаше с данните за генетичната терапия, която му бе нужна, за да завърши трансформацията. Прехвърлеше ли се на големия кораб, щеше да успее да отмъсти за своя народ.

Таблото замръзна. Ученият бе блокирал достъпа до него. Много хитро. Тези двамата бяха умници, но Дориан бе по-умен.

Излезе от стаята с вратите и се озова в коридор, който познаваше добре. Беше го виждал и преди. Нова врата се отвори със свистене.

Същата стая. Вътре вече висяха окачени три скафандъра и на малката скамейка имаше три куфарчета.

Той облече скафандър и взе две от куфарчетата.

Напусна стаята и се прехвърли в лабораторията. Програмира куфарчетата и взе сребристия цилиндър, в който беше лекарството.

После излезе от кораба.

Районът отвън приличаше на ледена катедрала, точно както го бе виждал и преди.

Дориан сложи куфарчето на земята и натисна няколко копчета на таблото на китката си. Куфарчето бавно се промени — размекна се и се втечни. След малко сребристая течност се издигна и се люшна напред и назад, като кобра, показваща се от кошница. Две ръце изникнаха от нея и се удариха една в друга. Протегнаха се пипала и образуваха сводеста врата. Дориан инстинктивно знаеше какво е това — пространствен тунел. Портал към мястото, където искаше да стигне.

Пристъпи вътре.

Стоеше на планински връх. Не, това бе нещо повече от планина. Беше вулкан. Под него се надигаха и плискаха приливни вълни от кипяща клокочеща лава. Островът, който заобикаляше планината, бе истински тропически рай.

Той протегна цилиндъра и го пусна в лавата.

Какво беше това?

Умът му знаеше отговора. „Резервен план. Ако се проваля — ако попадна в клопка, когато се прехвърля на научноизследователския кораб, генетичната трансформация ще продължи.“ Щеше да е въпрос само на време преди вулканът да изригне и да разпространи лекарството по целия свят.

С другото куфарче направи нова врата и мина през нея.

Озова се на мостика на научноизследователския кораб. Той беше заровен под земята, разбира се, но Дориан можеше лесно да се справи с това.

Включи приборите на кораба и задейства една по една системите. Обърна глава.

Дали му се беше сторило?...

Въздухът... разреждаше се.

Дориан знаеше, че има риск — че учените могат да се опитат да му заложат капан и да го убият — но нямаше избор. Чакането нямаше

да реши проблемите. Опитва се да се съсредоточи върху назряващата криза.

Колко време му оставаше? Какво да направи?

Хангарът на совалката. Не. Нямаше къде да иде. Корабът бе поне на двеста метра под повърхността, може би повече. Как трябваше да постъпи при подобна ситуация?

Дали на борда разполагаха с устройства за създаване на портали? Беше ли им позволено да ги носят със себе си? Дори да беше така, никога нямаше да ги намери.

Скафандри за открития космос. Те бяха снабдени с кислород.

Усещаше, че въздухът се разрежда с всяка секунда. Долепи длан до стената и активира корабната карта. Скафандрите. Къде ли можеше да са? Близко до шлюза.

Вече дишаше на пресекулки.

Преглътна, но и това не помогна на пресъхващото му гърло.

Плъзна пръст по картата. Може би трябваше да опита нещо друго? Лазаретът?

Затича по коридора. Една врата се отвори и той се строполи вътре.

Пред него имаше шест блестящи стъклени тръби.

Той запълзя към тях.

„Колко удобно“, помисли си. Да прекара цяла вечност в тръба, далече под повърхността. „Това е моята съдба. Не мога да избягам от нея. Никога няма да умра, нито ще изпълня мечтата си. Никога няма да получа мечтаната армия и няма да намеря утеха.“

Тръбата се отвори.

Той пропълзя вътре.

Отново се озова във вертолета. Вятърът рошеше косата му, ревът на роторите беше оглушителен.

За първи път всичко имаше логично обяснение. Парченцата съвпадаха точно, цялата картина бе ясна.

Порталът в Германия. Той водеше към кораба, към Арес. Гениално.

Кейт. В нея се пробуждаха спомените на атлантския учен. Тя можеше да деблокира достъпа до кораба и да освободи Арес. Заедно

Арес и Дориан щяха да завършат работата си на Земята и да транспортират армията си за решаващата битка. И скоро след това щяха да се поздравят с победа.

Дориан се загледа в Кейт. Тя седеше срещу него, затворила очи.

Думите на Арес отекнаха в съзнанието му: „Тя е ключът към всичко. Но трябва да чакаш. В някой момент, съвсем скоро, тя ще се сдобие с информация — с код. Този код е пътят за моето освобождаване. Трябва да я заловиш *след* като се сдобие с кода и да ми я доведеш“.

Дориан не спираше да се удивява на гения на Арес. Реализацията на този план, замисълът му, едва сега му ставаха ясни. Изпитваше... благоговение. Най-сетне се чувстваше изправен срещу равен. Не, срещу човек, който го превъзхождаше. Но Арес бе дори нещо повече. Дориан вече го знаеше: Арес бе задействал този сложен план отчасти и заради него — за да може Дориан да израсте. Сцената на Антарктида, преследването на Кейт. Сякаш през цялото време Арес му бе давал съвети. Но имаше и нещо друго. Арес беше нещо повече от съветник. Дориан държеше част от него в себе си, спомените му и още — желанията, нереализираните мечти.

Баща. Това бе най-точната дума. Ето какъв му беше Арес.

И скоро двамата щяха да са отново заедно.

Дориан се опита да си представи срещата им, какво ще каже, какво ще отвърне Арес. А след това... на какво ли още ще го научи? Какво щеше да узнае Дориан за себе си? Вече знаеше. Това бе съкровено му желание — да разкрие най-голямата загадка: как е станал такъв, какъвто е.

Арес и отговорите чакаха отвъд портала. Скоро щеше да бъде при тях.

ЦКЗ

Атланта, Джорджия

Пол Бренър отвори вратата и влезе при племенника си.

— Как си?

Момчето вдигна глава. Понечи да заговори, но от устата му не излезе нито звук.

„Какво му става?“ — зачуди се Пол.

Провери виталните показатели. Всичко беше в нормата. Физически момчето показваше забележително възстановяване.

Пол разтърка слепоочията си. „Какво ми е? Защо не мога да разсъждавам нормално?“ Умът му сякаш беше в мъгла, завеса на объркване, която не можеше да преодолее.

Дейвид се опита да осъзнае думите на Джейнъс.

— Връщате ни обратно в каменната ера? Искате да ни... деволюирате?

— Връщам ви на безопасно място. Не разбрахте ли и дума от това, което ви казах? Враг с невъобразима сила преследва моя народ. Вие носите в себе си частица от нас. Регресията, деволуцията е единственият ви шанс. Тя ще спаси расата ви.

— Стига да сме един и същи вид. Вижте, не мога да го приема. Не можем да се върнем назад.

— Уважавам решението ви, мистър Вейл. Наистина, затова ви избрах — вие се борите за своята раса, готов сте да се жертвате за нея. Вие следвате Човешкия кодекс. Но той ще ви предаде. Току-що чухте историята на вашия свят и вашата раса. Приматите, които са слезли от дърветата в търсене на храна из саваните, са знаели как да оцеляват. Попитайте шимпанзетата и горилите какво мислят за решението си да останат по дърветата. Тогава им е било по-лесно, но тези, които са рискували, които са избрали трудния път, с времето са станали по-силни, адаптирали са се и са еволюирали — малцината, които оцелели,

разбира се. Племената, които се отправили към крайбрежията по време на Томба, също били с умения да оцеляват. Това е характерна черта за вашата раса. По този начин ще преживеете и настоящото изпитание. — Джейнъс кимна към тунела. — Кубът премина...

Дейвид вдигна фенера.

— Този разговор не е приключил.

— Приключил е много отдавна, мистър Вейл.

Дейвид изведе Джейнъс и Майло през тунела към лъчите на залязващото слънце, което осветяваше отвора. Сияещият жълтеникав куб бе увиснал в края на новопрокопания тунел.

Дейвид пръв пресече прага. Огледа помещението, вдигнал автомата за стрелба. Нищо не помръдваше. На ъгъла се виждаше голяма локва кръв. Дейвид се доближи, опасяваше се от това, което може да види.

Беше Камау. С рана от нож в гърдите.

Дейвид опря пръсти на шията му. Студена кожа, никакъв пулс. Ала въпреки това той продължи да притиска шията, неспособен да повярва в случилото се.

Джейнъс и Майло го гледаха мълчаливо. Явно също не знаеха какво да кажат.

Най-сетне Дейвид се изправи и отиде до компютъра на Кейт. Затвори го и го прибра в раницата заедно с останалото снаряжение.

Излязоха и Дейвид ги поведе през площада. Вертолетът им бе изчезнал.

Той се обърна към Джейнъс.

— Какъв е планът? Не можем да ги изпреварим до Германия — имат твърде голяма преднина.

— Има и друга възможност — отвърна Джейнъс. — Ако стигнем навреме.

— Рицарите имат самолет — обади се Майло. — Можете ли да го управлявате, мистър Дейвид?

— Мога да летя с всичко — заяви Дейвид. Понякога имаше проблеми с кацането, но реши да не го споменава. Нямахте нужда да ги тревожи.

Дориан гледаше приближаващата суша. Скоро щяха да са в Германия и малко след това да стигнат портала.

Чумата бе опустошила континентална Европа. Силите на НАТО отдавна се бяха насочили към места, където можеха да оказват хуманитарна помощ. Сега вече нищо не можеше да го спре.

Кейт отвори очи. Дориан се бе втренчил в нея.

Този път не отмести поглед. Вече не се страхуваше от него. Знаеше кой е, знаеше и коя е тя. Историята нямаше да се повтори.

— Кейт, всичко наред ли е? — попита саркастично Дориан.

— С мен да — отвърна тя със същия тон.

След половин час вертолетът кацна и Дориан я издърпа навън.

Край портала имаше няколко празни джипа. Когато ги приближиха, Кейт видя на земята мъртви войници. Жертви на чумата. Немското правителство вероятно бе пратило отряд, който да разузнае мястото около портала, но войниците се бяха разболели. Тези, които не бяха умрели, вероятно бяха избягали.

Дориан почти я влачеше към сияещия портал.

— Побързай — извика през рамо на Шоу. — Ще се затвори зад нас.

Шоу ускори крачка, настигна ги и тримата заедно прекрачиха прага. И изведнъж се озоваха на друго място.

Кейт си помисли, че прилича на коридорите в гробниците на Антарктида. Но тамошните коридори бяха по-тесни. Тя познаваше това място. Беше нейният кораб — същият, който бе докарал нея и Джейнъс тук през пределите на космоса.

Опита се да си поеме дъх, но установи, че не може дори да издиша. Дориан я стрелна с поглед, ала преди да каже нещо, в помещението започна да нахлува въздух. Дали корабът я бе познал и сега се пробуждаше за живот? Да, сигурно беше така.

Дориан я задърпа към мъждиво осветения коридор и спря на първата пресечка. Изглежда, се опитваше да си спомни пътя.

— Натам — каза след малко.

Дребните като мъниста светлилки на пода и тавана сякаш светеха по-ярко. Или не, помисли си Кейт, просто тя привикваше със

светлината. Последният спомен, за смъртта ѝ в Антарктида, от ръката на Арес или Дориан, ѝ помагаше да се промени.

Винаги бе имала трудности във връзките с други хора. Някак си не умееше да се „сближава“. Отчаяно искаше да има приятели, но това никога не се случваше. За нея винаги над всичко бе стояла работата.

Даде си сметка, че тъкмо това дълбоко спотаено желание я бе подтикнало да се заеме с проблемите на аутизма, да търси лечение за хора, чиито мозъци не бяха устроени така, че да разбират социалните връзки и да овладеят езика на общуването. Сега вече знаеше, че мотивите ѝ са били много по-дълбоки.

Дориан беше прав — не я биваше да разбира хората. Лесно се поддаваше на заблуди. Но сега играеха на стратегия и тя познаваше добре историята. Познаваше и играчите. И знаеше как ще се развие всичко. Беше по-умна от него и щеше да спечели.

93.

Пред Сеута

Самолетът летеше с максимална скорост. Имаше опасност да им свърши горивото.

На хоризонта се показва Сеута. Дейвид включи радиото и започна разговор с диспечерската. ЕМ оръдията можеха с лекота да превърнат самолета в облак прах и Дейвид не беше сигурен какъв отговор ще получи. Но друга възможност нямаше.

Отговорът дойде бързо:

— Мистър Вейл, имате разрешение за кацане.

Приземяването не бе от най-безупречните, но не предизвика реакция у пътниците му. Бяха живи и на земята. А също и Кейт, доколкото му бе известно. „Всяко нещо с времето си.“

Докато слизаха от самолета, Дейвид забеляза, че към пистата се приближава конвой. Несъзнателно стисна дръжката на автомата.

Конвойят спря и вратата на предния джип се отвори. Главатарката на берберите, същата, която му бе помогнала да превземат базата, слезе и се приближи. На лицето ѝ трепкаше усмивка.

— Мислех, че никога вече няма да те видя.

— Аз също.

— Да не се върна да поемеш отново командването?

— Не. Само минавам оттук. Трябва ми джип.

* * *

След петнайсет минути Дейвид пришпорваше безжалостно джипа към хълмовете, където се бе появил преди няколко дни, когато бе напуснал атлантския кораб, облечен в имарийска униформа.

— Не зная къде е входът — извика през рамо на Джейнъс.

— Аз ще те насочвам — отвърна той.

Дейвид имаше чувството, че кара цяла вечност. Склонът ставаше все по-стръмен и скалистият терен по-опасен. С всяка секунда

шансовете им да спасят Кейт се топяха.

Най-сетне Джейнъс го потупа по рамото.

— Спри тук.

Дейвид закова джипа до една скална стена. Още преди моторът да е угаснал Джейнъс изскочи навън и закрачи уверено напред. Майло и Дейвид го последваха.

— Джейнъс, какъв е планът? — извика Дейвид: Джейнъс бе отказал да сподели с тях идеите си по време на пътуването и това го безпокоеше.

— Ще стигнем до това — отвърна през рамо Джейнъс, сви зад една канара и когато Дейвид я доближи, откри, че е изчезнал. Мястото приличаше на това, на което Дейвид бе излязъл, но не беше сигурен.

— Ей! — извика Дейвид. Изтича при скалната стена и плъзна ръка по нея. Беше равна и неподатлива. Премести ръка напред и назад. Майло стоеше до него и очевидно чакаше да се случи нещо.

— Джейнъс! — извика с цяло гърло Дейвид. Джейнъс ги бе измамил. Сигурно го беше планирал от самото начало...

Джейнъс се появи направо от скалата и в същия миг тя сякаш се разтвори точно зад него.

— Трябваше да изключи силовото поле. Последвайте ме.

— Уф... можеше да ни... — Дейвид поклати глава и тръгна след Джейнъс, който ги поведе в тунела, издълбан от куба. Взеха същия асансьор, който Дейвид бе използвал на излизане оттук.

Предишния път всички врати бяха затворени. Сега, щом тримата се приближиха, се отвориха.

Джейнъс свърна вляво към стая с четири врати.

— Сега какво? — попита Дейвид.

— Сега ще чакаме. Ако не греша, Кейт знае какво трябва да направи. Не само ще отвори тръбата, в която се намира Арес, но ще осигури достъп до целия кораб. Това ще е нашата възможност. Ще е много кратък момент, в който трябва да действаме.

Запозна ги и с останалата част от плана. Дейвид само кимаше — това бе територия на Джейнъс и тук той бе в стихията си.

Дейвид се обърна към Майло и му подаде пистолета си.

— Ако някой друг освен нас излезе през вратата, трябва да го застреляш.

— Не мога, мистър Дейвид.

— Трябва!

— Зная, че трябва да го направя, ако искам да оцелея. Но не мога. Сигурен съм, че когато дойде моментът, няма да мога да дръпна спусъка. Не мога да отнема чужд живот. По време на пътешествието ми до Малта научих много неща. Най-важното от тях е кой съм в действителност. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но не мога да ви излъжа, нито да се престоря на някой, който не съм.

— Повярвай ми, Майло, не съм разочарован. И се надявам този свят никога да не те накара да се промениш. — За един кратък миг Дейвид се замисли за себе си, за училищните години, преди онази сграда да го погребее и да го прати по пътя на възмездието.

Джейнъс отиде до стената, вдигна ръка и пред нея се появи отвор. Той бръкна вътре, извади друг куб и размърда пръсти над светлината, която бликна от него.

Върна се при Майло и му подаде куба.

— Този куб е същият като онзи, който използвахме в катакомбите на Малта. Не може да отнеме живот, но е в състояние да обезвреди всеки, който се намира близо до теб — както и теб, Майло. Очевидно не действа на атланти. Но може би ще ти даде малко време, докато дойде помощ.

— Да имате още от тези чуждоземни оръжия? — попита Дейвид.

— Нищо, което да ви е от полза. Ще се придържаме към плана. И ще следваме куба. — Джейнъс доближи портала и вдигна куба, готов да го пусне.

— Преди да преминем, искам лека за чумата.

— Казах ви, мистър Вейл, този разговор е приключен. Двамата с Кейт споделяте най-чистата форма на Атлантския ген. И двамата ще оцелеете.

— Не мога да го приема.

— Никой не очаква от вас да го направите.

Дориан задейства таблото и вратата се отвори.

В стаята имаше седем тръби. В средната се намираше Арес. Проследи ги с очи — хладни и немигащи.

Дориан го разглежда известно време, после каза на Кейт, без да се обръща към нея:

— Освободи го.

Тя протегна ръце и размърда пръсти.

— Първо освободи мен.

— Можеш да се справиш и така — озъби се Дориан.

— Не мога. — Тя посочи таблото. — Не мога да управлявам системата с вързани ръце. Развържи ме и ще го освободя. — Направи кратка пауза. — Какво има? Страх те е, че двамата не можете да се справите с мен? Или дори тримата?

Дориан кимна на Шоу и той извади ножа си и срязва въжето на китките ѝ.

Кейт доближи пулта. Усещаше, че Арес не сваля очи от нея.

Следващият ѝ ход щеше да определи съдбата ѝ и съдбата на безброй хора.

Сега вече спомените ѝ бяха съвсем ясни, повече за хора, отколкото за места. Джейнъс. Двамата бяха изучавали стотици светове в продължение на хиляди години. Той си бе останал същият. Някъде по пътя обаче тя бе започнала да се променя. Стана по-състрадателна, по-чувствителна и внимателна. Мечтаеше да е с някой като нея — някой с интелект и страст. Някой като Дейвид.

Ала едно нещо от всичко, което знаеше за Джейнъс, изпъкваше над останалото — той бе най-умният човек, когото познаваше. И тя разчиташе на него. Това, което предстоеше да направи, не допускаше и най-малката грешка.

Съсредоточи се върху облака синкава светлина, който се издигна над таблото.

Изведнъж наоколо блеснаха светлини и се пробудиха още пултове.

Тръбата се отвори и Арес пристъпи навън.

— Добра работа, Дориан.

— Сега, Дейвид!

Порталът се отвори и Джейнъс се хвърли напред, следван по петите от Дейвид.

Джейнъс хвърли куба в коридора и той полетя, оставяйки жълта светеща следа.

Кубът щеше да открие Кейт и Дейвид трябваше да я върне при портала. Джейнъс му бе обещал, че ще се погрижи за кораба. Не можеше да позволи да падне в ръцете на Дориан и Арес.

Дейвид тичаше след куба. От един страничен коридор чу тропота на обувките на Джейнъс.

В мига, в който Арес излезе от тръбата, Кейт се хвърли към Дориан. Атаката ѝ го завари неподготвен.

Тя стовари юмрук в челюстта му и той се блъсна в стената и се свлече на пода. Кейт падна върху него и усети, че Шоу я хваща отзад и я дърпа. Но малката ѝ заблуда бе успяла. Дали беше спечелила достатъчно време?

Отговорът дойде със заслепяваща жълтеникава светлина, която избухна в помещението.

Дейвид тичаше по коридора след сияещия куб. Кубът се шмугна в една стая и я озари в блясък. Дейвид чу писък и се втурна натам.

Шоу нададе болезнен вик, падна на пода и започна да се гърчи.

Кейт скочи и понечи да избяга навън, но някой я сграбчи. Тя се опита да се освободи, но ръцете я стискаха здраво.

Беше Дейвид.

— Хайде — викна той и побягна по коридора.

В ушите на Дориан ехтеше звън, пред очите му плуваха петна. Някой го задърпа да се изправи. Таблото на отсрещната стена бе избухнало. Какво ставаше?

Усети, че целият кораб се разтърсва.

Арес го зашлеви.

— Дориан, съсредоточи се! Джейнъс е задействал системата за самоунищожение. Трябва да се махнем оттук. — И дръпна Дориан към изхода.

Шоу лежеше на пода и се гърчеше в конвулсии. Дориан се улови за рамката на вратата и викна:

— Адам!

Арес го дръпна рязко и двойната врата се затръшна зад тях.

— Трябва да го оставим. Не ставай глупак, Дориан.

Нова експлозия ги повали на пода.

Дориан скочи и хукна обратно към помещението, откъдето долитаха виковете на Шоу.

Арес го сграбчи за раменете и го притисна към стената.

— Няма да те оставя. Но ако ти не желаеш да изоставиш него, ще ви убия и двамата и всички останали долу. Избирай, Дориан.

Дориан поклати глава. Брат му, единственият член на неговото семейство... Не можеше да го изостави.

Арес го разтърси отново и го блъсна в стената.

— Избирай!

И Дориан изостави Шоу, единствения човек на този свят, на когото държеше. Двамата с Арес побягнаха. Нов взрив. Нямахте да успеят...

Джейнъс въведе и последната команда в корабната система и загледа екрана, на който се виждаше как избухват отделните отсеци. Огромният кораб скоро щеше да се превърне в купчина останки.

Но тя щеше да е в безопасност.

Това бе всичко, което имаше значение — единствената причина, поради която бе дошъл тук, а и на всеки от останалите стотина свята.

Нов трясък разтресе кораба. Смъртта скоро щеше да се спусне над него. Най-сетне го бе направил — бе дал живота си за нея, нещо, което му се искаше да направи през всеки ден от тези тринайсет хиляди години. Но сега бе толкова лесно, толкова просто. Джейнъс знаеше защо — защото никога нямаше да се събуди, нямаше да бъде съживен. Нямаше да се пробуди, за да си спомни собствената си смърт, нямаше да бъде впримчен в безкрайната агония, в която живееха останалите негови сънародници на кораба на Арес. Щеше да умре с мисълта, че е спасил единствения човек, на когото държи. В този момент той разбра напълно постъпката на бащата на Кейт. Неговата жертва в Гибралтар. И Мартин. Може би подвид 8472 бе стигнал по-далече, отколкото бе

предполагал. Но дори да бе така, скоро това нямаше да има значение. Нов взрив разклати мостика и Джейнъс се подпря на стената.

„Колко време ми остава?“

Може би щеше да успее да поправи една грешка. Включи системата за трансгалактическа комуникация, покашля се и изправи гръб, доколкото можеше.

— Името ми е доктор Артър Джейнъс. Учен, гражданин на отдавна загинала цивилизация...

Двойната врата се отвори към стая, в която имаше три портала. Арес протегна ръка към облака от светлина над пулта. Дориан го гледаше безпомощно, сякаш беше парализиран. Арес го дръпна през портала миг преди взривът да разкъса стените.

Дориан падна на пода на помещение, което му бе познато — това със седемте врати. Арес се беше навел и дишаше тежко, опрял ръце на коленете си.

Когато дишането му се поуспокои, той се изправи.

— Слушай сега, Дориан. Те те правят слаб. Завладяват сърцето ти. Дърпат те надолу. Опитват се да ти попречат да направиш това, което е нужно, за да оцелееш.

И излезе от стаята.

Дориан го последва машинално. Сякаш виждаше себе си отстрани. Никакви чувства. Никаква реакция.

Арес спря пред входа на галерията, където имаше безброй тръби.

— Пригответи се, Дориан. Ние ще ги спасим. Това са нашите сънародници сега.

Край Сеута

Кейт прелетя през отворения портал. След секунда Дейвид се приземи до нея. Порталът се затвори.

Майло се наведе към нея и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли сте, доктор Кейт?

— Да, Майло. Благодаря ти. — Тя изтича при таблото до порталната врата. Да, връзката с кораба бе прекъсната — значи той беше разрушен. Джейнъс се бе справил отлично. В момента, когато видя Дейвид, тя се сети какъв е техният план. Джейнъс бе постъпил храбро.

Близостта с Дейвид отново пробуди пламъчето, което тлееше в сърцето ѝ. Само че сега трябваше да действат бързо, ако искаха да оцелеят. Тя повика плана на кораба, или по-скоро на секцията, в която се намираха. Наблизо имаше лазарет и една от техните лаборатории. Щеше да се справи. Започна да въвежда програмата — генетична терапия, която щеше да даде обратен ход на възкресяващия процес, реорганизиращ ума ѝ. Пръстите ѝ се движеха бързо по таблото.

— Джейнъс трябваше да е тук — каза Дейвид.

— Той няма да дойде.

Почти бе готова с решението. Лабораторията не беше далече. Няколко нива.

— Дал ни е фалшиво лекарство.

Кейт въведе последните модификации...

— Ей! — Дейвид я улови за ръката и вдигна раницата. — Лечението, което даде на „Приемственост“, връща всичко назад. Скоро всички ще сме като Флинтстоун и семейството му. — Втренчи поглед в нея. — Донесох компютъра ти. Можеш ли да поправиш това?

Тя вдигна глава.

— Да. Но ако го направя, няма да ми остане време да приключа със себе си.

— Да приключиш...? Не те разбирам.

— Съживяването. Спомените. Дейвид, аз се променям. След няколко минути ще бъдат завършени последните етапи от възкресяването. И аз ще престана да съм... аз.

Дейвид пусна раницата на пода.

— Какво искаш, Дейвид? — попита тя с равен глас.

— Зная какво искам и това си ти. Искам жената, която обичам. Разбирам какъв избор трябва да направиш — разбирам жертвата. Зная какво ми напомняше, когато бяхме на онази яхта в Средиземно море. Напомняше ми какъв съм в действителност, а сега аз ти припомням коя си ти. Дължа ти го, каквото и да искам.

Кейт го гледаше. Пред мисления ѝ взор се редяха спомени с него. Нерационалното му поведение понякога, склонността към насилие, която тя трябваше да овладява. Същото бе и при нея, само дето тя бе много по-разумна и сдържана. Тя знаеше какво иска и какво е заложено. Но ако се спасеше, ако изтриеше спомените, щеше да напусне това място и да се върне в един примитивен свят, заселен от хора, които тя отказваше да спаси. На съвестта ѝ щяха да тежат безброй мъртъвци. Щеше да стане същата като хората в тръбите в Антарктида, никога вече нямаше да може да бъде щастлива, винаги щяха да я преследват призраци от миналото. Никога нямаше да избяга от този момент, от това решение.

Изборът бе съвсем прост — тя или те. Да спаси хората, страдащи от фалшивото лекарство, което Джейнъс бе дал на „Приемственост“, или да спаси себе си. Но всъщност не беше никак просто. Ако избере себе си, никога нямаше да е същата. Ала ако избере тях, можеше да изгуби последната частица от себе си, последното парченце, което я правеше човекът, който е, който бе станала.

В този момент най-сетне разбра постъпката на Мартин. Всички трудни решения, които той бе взел, жертвите, бремето, което бе носил през всичките тези години. И защо се бе опитвал толкова отчаяно да я опазва от този свят.

Взе раницата и извади компютъра. Извика програмата на „Приемственост“ и започна да пише бързо на клавиатурата. Видя го — това, което бе направил Джейнъс. Той беше много умен. През цялото време бе търсил Атлантския ген в най-чистата му форма. Отсекът на кораба, където се помещаваха данните от тяхното изследване, бе унищожен напълно, самият кораб бе с блокиран достъп и нямаше как

да се добере до информацията. Видя и единствения му шанс — да открие тялото на алфата.

Изумително: сега вече виждаше в картите на генома всички ендеогенни ретровируси — тези, които тя и Джейнъс бяха въвели, както и останалите промени, с които бе помогнала на Арес/Дориан. Сякаш работеше над загадка, която не бе решила като дете, но към която се бе върнала като възрастен, с познанията и умствената нагласа най-сетне да я довърши. Мартин беше прав. Намесата през Средните векове бе довела до промени в генома, промени с радикални последствия. И тези промени бяха компрометирали насреещната терапия, която Джейнъс се бе опитал да активира с Камбаната.

За пръв път бе в състояние да възприеме всички тези промени, да ги види като малки сияещи светлинни върху купчина отломки. Би могла да ги подбере сега, да ги подреди и да оформи различен модел с различен резултат.

Наведе се над компютъра и започна да проиграва различни сценарии.

Базата данни на Симфония — колекцията от милиарди секвентирани геноми, събирани в Орхидейните зони из целия свят, бе последното парче. Жалко, че светът трябваше да стигне на границата на унищожението, за да бъде осъществено толкова забележително постижение.

Истинското предизвикателство бе, че Кейт трябваше да стабилизира всички генетични промени — както тези, които бяха направили двамата с Джейнъс, така и намесите на Арес. По същество тя създаваше терапия, която щеше да синхронизира всички — умиращите, деволуиращите и бързо еволюиращите — и резултатът щеше да е общ, обединен геном. Хибрид между геномите на атлантите и хората.

След близо половин час работа на екрана блесна съобщение:

Идентифицирано едно възможно лечение.

Кейт го разглежда. Да, това щеше да свърши работа.

Би трябвало да изпитва еуфория — или поне облекчение. Това бе мигът, за който бе работила през целия си живот — както атлантския,

така и човешкия. Най-сетне бе създала лечение, което щеше да завърши работата на нейния живот, генетична терапия, която щеше да спаси човешката раса и да поправи всички предишни грешки. Ала ѝ се струваше, че просто е завършила поредния научен експеримент, стигнала е до заключението, което е очаквала, предполагала, подозирала през целия си живот. На мястото на очакваната радост имаше само хладен, клиничен интерес. Може би атлантите не изпитваха радост по същия начин. Може би от радостта им ги делиха четири милиона години.

Това щеше да е следващата ѝ задача: да поработи върху себе си, да се върне към онази Кейт, която беше преди. Зачуди се какви шансове ще има този експеримент.

Тръгна след Дейвид към изхода на кораба. Когато излязоха, погледна надолу към Сеута. Върху обгарялата земя лежаха разпръснати трупове на коне и хора. Зад стената всичко бе оплискано с кръв от клането, предизвикано от Дейвид. Останките от чумния шлеп се носеха във водите на залива.

Тази сцена... да, тя бе взела правилното решение, дори ако това означаваше да изгуби и последните късчета от себе си. Вече бе сигурна.

Включи сателитния телефон в компютъра и изпрати резултатите на „Приемственост“.

След като прехвърли информацията, набра номера на Пол Бренър.

Пол отговори веднага, но изглеждаше разсеян, несъсредоточен. Кейт трябваше да повтаря всичко по няколко пъти. Осъзнаваше какво е станало — Пол бе приложил фалшивото лечение на Джейнъс върху своите хора. Регресивната терапия на Джейнъс бе повлияла пагубно на радиацията. Но Кейт не можеше да направи нищо, за да му помогне. Можеше само да се надява, че когато се запознае с резултатите ѝ, той ще разбере какво трябва да се направи.

Прекъсна връзката. Само времето щеше да покаже.

Дориан влезе в тъмната зала.

— Сега какво ще правим?

— Ще се бием — отвърна Арес, без да откъсва поглед от безкрайните редици тръби.

— Нямаме кораб.

— Да, нямаме. Не можем да прехвърлим войната при тях, но бихме могли да ги доведем тук. Дориан, има една важна причина, поради която зарових кораба тук, в Антарктида.

95.

ЦКЗ

Атланта, Джорджия

Пол Бренър се подпря на стената. Беше му трудно да се съсредоточи. Къде бяха всички?

Коридорите бяха пуси. Кабинетите — празни. Криеха се от него. Трябваше да ги намери.

Не. Друго трябваше да направи. Тя му бе пратила нещо. Красавицата от филмите.

Пред него се отвори стъклена врата. Мониторите вътре премигваха.

Един резултат

Един резултат. Резултат от какво? Клинично изпитание. Той бе негов ръководител.

Изпитание на какво? На лекарство. За чумата. Той беше заразен. От лекарството. Не, това не може да е вярно. Как може да се заразиш от лекарство? Нещо не беше наред.

Огледа стаята. Празна. Чаши от кафе по пода. Изцапани листове по бюрата и столовете.

Седна и придърпа една клавиатура.

За миг съзнанието му се проясни. Един резултат.

Зачука по клавишите.

Буквите на екрана се промениха.

Прехвърлям новото лечение на всички Орхидейни зони...

Слушайте Би Би Си, гласа на човешкия триумф, в първия ден след Атлантската чума.

От наши източници узнахме, че първоначалните съобщения за замаяно съзнание и дезориентация, свързани с терапията на Атлантската чума, са само временни странични ефекти от лечението.

Сега вече Орхидейните зони от всички краища на света съобщават за стопроцентов успех на лечението, без да са необходими повторни процедури.

Световните лидери се поздравяват с успеха в борбата с тази страшна болест и подчертават историческата си роля в медицинските изследвания, както и спокойствието и самообладанието, което са запазили, докато са направлявали народите си в тези трудни времена.

Според други източници, някои от които свързани с разузнавателните служби, народите, намиращи се под властта на „Имари Интернешънъл“, са получили заповед да се евакуират от крайбрежните зони. Огромни бежански тълпи от Южна Африка, Чили и Аржентина се насочват към планините, като вземат със себе си само храна и вода.

Доктор Филип Морнъо от научноизследователска компания „Западно утро“ сподели с нас следното: „Те изгубиха. Заложиха на това, че чумата ще унищожи човечеството, ще опустоши света. Но ето че ние оцеляхме, както сме оцелявали винаги. Ние победихме, докато страхливците си плюха на петите и бягат в планините“.

Други, по-предпазливи наблюдатели, предполагат, че ходът, предприет от имарийците, може да е част от по-голям план, вероятно началото на контраофанзива.

Очаквайте допълнителна информация в следващите ни емисии.

ЦКЗ

Атланта, Джорджия

Пол Бренър крачеше по коридорите на „Приемственост“. Чувстваше се така, сякаш се възстановява от тежък грип. Но вече можеше да разсъждава и знаеше какво трябва да направи. Страхуваше се от това, страхуваше се от отговора.

Влезе в оперативния център и видя една млада лаборантка, загледана в екрана на стената. На лицето ѝ бе изписана изненада и надежда. А може би облекчение? Каквото и да бе, завари Пол неподготвен.

— Можеш да се прибереш — каза ѝ той.

Тя се изправи.

— Аз... зная... мислех, че... че съм останала само аз.

Пол кимна, после попита:

— Другите?

— Отидоха си. Някои са... още тук.

„В моргата“ — довърши той наум. Отиде при монитора и го изключи.

— Ела. У дома също няма никой.

Излязоха заедно от центъра и Пол я помоли да го почака пред стаята на племенника му. Бутна вратата, и се приготви за това, което щеше да види.

— Чичо Пол!

Очите на момчето блесяха радостно, но когато се опита да се надигне, мускулите му му изневериха и то падна обратно в леглото.

Пол сложи ръка на рамото му.

— По-кратко, Матю. Още си слаб.

Момчето му се усмихна.

— Ти ме излекува, нали?

— Не. Друг лекар. Лекарка. Тя е много по-умна от мен. Аз бях само доставчикът.

— Къде е мама?

Пол се наведе и го вдигна на ръце.

— Ще дойде.

И го понесе към вратата.

— Къде отиваме?

— Вкъщи.

Щеше да изчака момчето да укрепне, преди да му каже.

Докато и двамата съберат сили.

Кейт отдавна бе затворила компютъра и бе дошла до ръба на скалата.

Дейвид стоеше зад нея, мълчалив, в очакване.

Усещаше, че тя има нужда да е сама, но не смееше да я изпусне от очи.

Гледаха как слънцето залязва зад Атлантика. Последните му лъчи се плъзнаха по склона на планината, хвърляйки издължена сянка върху кървавата сцена в Сеута. Кейт знаеше, че същото се случва и от другата страна на пролива, в Гибралтар, където Скалата хвърляше своята сянка.

Когато нощта най-сетне настъпи, Кейт каза:

— Какво ще стане сега? С нас?

— Нищо няма да се промени.

— Аз съм се променила. Не съм същият човек...

— Току-що ми показва коя си. С нас всичко ще бъде наред. Мога да почакам. — Застана до нея на ръба на скалата и я погледна в очите. — Никога не съм се отказвал от човек, когото обичам.

Докато той произнасяше тези думи, Кейт осъзна, че най-важната част от нея все още е тук. Не беше съвсем такава, както преди, но имаше и частица от старата Кейт, нещо, от което да започне. Усмихна се.

Дейвид се опита да разгадае изражението ѝ.

— Какво? Прекалено много е за теб, така ли?

Тя го улови за ръката.

— Не. Харесва ми. Ела. Да идем да видим какво прави Майло.

И докато влизаха в тунела, добави:

— Мисля, че си прав. С нас всичко ще бъде наред.

ЕПИЛОГ

Обсерватория Аресибо

Аресибо, Пуерто Рико

Доктор Мари Колдуел плъзна мишката напред-назад, за да събуди компютъра. Екранът оживя и започна да предава събраните през нощта данни. Радиотелескопът зад прозореца ѝ беше с диаметър триста метра — най-големият планетарен радиопредавател в целия свят. Беше разположен в една вдлъбнатина на планината и приличаше на гладка сивкава чиния, положена върху високопланинското плато и заобиколена от тъмнозелени гори.

Първите лъчи на слънцето надзъртаха над планинските върхове и огряваха чинията. Мари никога не пропускаше да се полюбува на тази сцена, но напоследък чувството не беше същото, заради огромните жертви, дадени от човечеството.

Преди чумата обслужващият персонал на обсерваторията наброяваше десетки служители, а сега бяха само трима. Аресибо губеше служители от няколко години, най-вече заради орязването на бюджета. Чумата бе свършила останалото.

Ала въпреки това всеки ден Мари отиваше на смяна, както го бе правила през последните шест години. Нямаше къде другаде да иде, нито пък искаше да е някъде другаде. Знаеше, че американското правителство всеки миг може да прекъсне електрозахранването, но беше решила да остане до края, докато угаснат светлините. После щеше да тръгне да поскита по света, да потърси друга работа за човек със специалност астрономия.

Какво ли не би дала за чаша кафе, но и кафето бе свършило преди седмици.

Загледа се в компютъра. Там имаше... Тя кликна върху една от колонките с данни. Гърлото ѝ внезапно пресъхна. Тя пусна анализираща програма, после още една. И двете потвърдиха, че сигналът е структуриран. Това не беше хаотична фонова космическа радиация.

Беше послание.

Не, беше повече от това — това беше моментът, който бе чакала през целия си живот.

Погледна към телефона. Беше разигравала тази сцена в ума си през последните двайсет години, откакто за първи път в нея се пробуди мечтата да стане астроном. Първият ѝ импулс бе да се обади на Националната научна фондация. От началото на чумата им звънеше веднъж седмично. Без да получи отговор. Беше звъняла и на Станфордския изследователски институт — със същия успех. На кого да позвъни? В Белия дом? Кой щеше да ѝ повярва? Имаше нужда от помощ, от някой, който да анализира излъчването. Институтът СЕТИ в Маунтън Вю, Калифорния? Тях не бе опитвала. Нямаше причина да... Може би...

В кабинета влезе Джон Бишоп, колега от програмата. Обикновено беше трезвен не повече от час след пробуждането си.

— Джон, открих нещо...

— Моля те, кажи ми, че е кафе.

— Не е кафе...

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Благодаря ви за четенето.

Последните осем месеца след издаването на „Атлантският ген“ бяха сюрреалистични, изтощителни, въодушевяващи и всичко помежду им.

Надявам се, че „Атлантската чума“ си заслужава чакането. Искях да отделя достатъчно време, за да напиша най-добрата книга, на която съм способен.

Мнозина от вас бяха така любезни да споделят мнението си за „Атлантският ген“, за което съм им безкрайно признателен. Вашите рецензии хвърлиха пътеводна светлина върху моята работа и аз се постарях да заслужа вниманието ви. Освен това научих страшно много неща и окуражителните ви думи бяха истински извор на вдъхновение, докато пишех този роман.

Ще съм искрено благодарен, ако и този път имате време да оставите бележки, и очаквам с нетърпение вашите коментари. А междувременно мислите ми са насочени към „Атлантският свят“, третата и последна книга от серията за Тайнството на произхода. Можете да откриете още по въпроса на моя уебсайт AGRiddle.com. На този сайт освен това има и раздел „Факти и измислици“, в който се обсъжда науката и историята зад „Атлантската чума“.

Благодаря ви отново, че прочетохте книгата ми, и ви желая всичко хубаво.

Джери
А. Дж. Ридъл

П. С. Както винаги, можете да ми пишете по всички вълнуващи ви въпроси на моя адрес ag@agriddle.com. Понякога ще са ми нужни няколко дни, за да отговоря, но няма да пропусна да го направя.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Направо се обърквам при мисълта на колко много хора трябва да изразя своята благодарност.

Това, което научих, е, че да се пише, е много по-лесно, когато го правиш за забавление и все още не си „писател“. Обичам да пиша, да съм писател, но колко много време отнема това!

Съществува постоянно нарастваща група хора, които ми помогнаха да се справя с тази книга и да дам най-доброто от себе си през дните и месеците, които й отделих.

У дома Ана се грижеше да се къпя редовно и да поддържам някои социални функции, което е много полезно, когато обрисуваш не-атлантски характери. А сега и тя е замесена в кампанията около книгата, чете черновите, занимава се с маркетинг и всичко останало, освен да реди изречения едно след друго (аз също трябва да си изкарвам прехраната).

Искам също да благодаря:

На майка ми, за напътствията и окуражаването, както винаги.

На Дейвид Гейтуд, моя последен редактор, задето преработи този ръкопис по-бързо от квантово кубче.

На Карол Дюбер за невероятната корица на „Атлантският ген“ (и скоро на „Чумата“).

И накрая, на две групи, с които никога не съм се срещал.

Първо на вас. Читателите, които не затварят книгата, преди да прочетат авторските бележки, да посетят страницата на автора, да пуснат някое писъмце, да напишат коментар в „Амазон“ и понякога да му пратят бележки, след като затворят последната страница.

Връзката ми с вас през последните осем месеца е нещо, което трудно се поддава на описание. И което никога няма да забравя. Това наистина бе най-възнаграждащата част от цялото приключение. Благодаря ви, че подкрепихте работата ми толкова рано в моята кариера.

И на моите бета-читатели. Съжалявам, че не го направих по-рано, но искам да ви благодаря от дъното на душата си. Вие сте: Андреа Синклер, Анет Уилсън, Кристин Гиртейн, Дейв Ренисън, доктор Ендрю Виламагна, Дрю Ален, Джейн Ейлин Маркони, Джо О'Банън, Джон Шмид, Джоузеф Дивоус, Маркел Колман, Ричард Чек, Скип Фолдън, Стив Босън, Тед Хъст, Тим Роджърс и Тина Уестън.

И много, много други, които не съм изброил тук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.